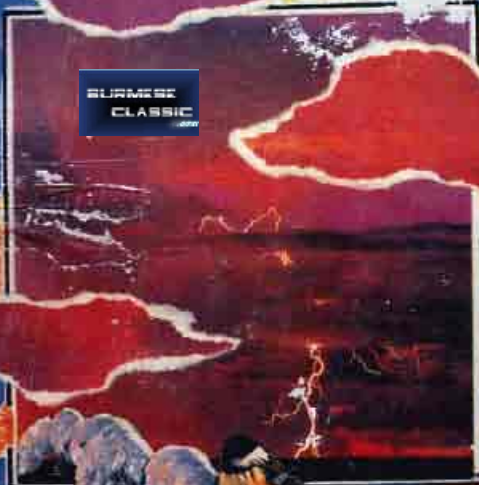

မီးအိမ်နဲ့နှင်

BURMESE
CLASSIC

၈၅
၈၆
၈၇
၈၈
၈၉
၉၀

BURMESE CLASSIC

မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာ့စာပေ မှ
စိစဉ်ထုတ်ဝေပါသည်။

၇၁:

ဒို့တဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

စည်းကမ်းလိုက်နာဘေးကင်းကွာ
 စည်းကမ်းရှိမှ တိုးတက်မည်
 စည်းမျဉ်းကိုက်ညီ ဘေးကင်းသည်

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏
 ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❑ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအားဆန့်ကျင်ကြ။
- ❑ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❑ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအားဆန့်ကျင်ကြ။
- ❑ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

သား အလိမ္မာ

ဖေဖေသားကို လိမ္မာယဉ်ကျေးတဲ့ လူငယ်လေး
 တစ်ယောက်ဖြစ်စေချင်လွန်းလို့ အလိမ္မာဆိုတဲ့ နာမည်ကို
 ဖေဖေကိုယ်တိုင်ပေးခဲ့တာပဲကွယ်။ ခုလက်ရှိ အချိန်ကာလ
 မှာဆိုရင် ဖေဖေရဲ့သားဟာ ဖေဖေ မျှော်လင့်ထားသလို
 လိမ္မာယဉ်ကျေးတဲ့၊ မိဘကျေးဇူးကို သိတတ်တဲ့၊ စိတ်ဓာတ်
 ကြံ့ခိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်ပညာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ သားတစ်ယောက်
 ဖြစ်နေခဲ့ပြီဆိုတာ ဖေဖေ ယုံကြည်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်
 လဲဆိုတော့ ... သားရဲ့အနာဂတ်ကို ဖေဖေ တစ်ချိန်လုံး
 စောင့်ကြည့်နေခဲ့လို့ပဲ။ ဖေဖေသားကို ဖေဖေ ဘယ်တုန်းကမှ
 မမေ့ခဲ့ပါဘူး သားရယ်။ ပြီးတော့ သားအတွက် တာဝန်
 ကျေပွန်တဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ဖေဖေ အမြဲကြိုး
 စားခဲ့ပါတယ်။ ဒါကိုတော့ သားယုံကြည်ပါ။ သားအနေနဲ့
 ဖေဖေကို နားလည်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းလိမ့်မယ်ဆိုရင်လည်း ဖေဖေ
 သားကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ ဖေဖေက ... ဖခင်နေရာရောက်
 ခဲ့ပြီကိုး။ အမိအဖတွေမှာ သားသမီးတွေအတွက် ခွင့်လွှတ်
 ဖို့ သည်းခံဖို့ အင်အားတွေ အမြဲအဆင်သင့်ရှိနေဖို့တယ်ဆို
 တာ ဖေဖေလည်း ဖခင်နေရာကို ရောက်လာမှ သေသေ
 ချာချာသိခဲ့ရတယ် သား ... ။

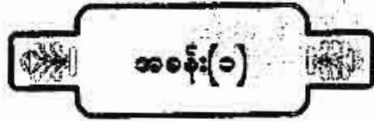
အေးလေ ...

ခု ... သားကို အရေးကြီးဆုံး အသိပေးချင်
တာကတော့ ... သား အခုမှ လေ့လာစမ်းသပ်ဆဲဖြစ်တဲ့
လူတွေနဲ့ လောကကြီးရဲ့အကြောင်း၊ ပြီးတော့ ကံကြမ္မာ
အကြောင်း ... ။ နောက်ဆုံး သားရဲ့ ဖခင်အကြောင်း
ပေါ့ကွယ်။

သားရဲ့ ဖခင်ဟာ ... ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ
ဆိုတာ သား သိချင်မှာပဲ။

ဒါမှမဟုတ် ... သား သိပြီးဖြစ်နေရင်လည်း
သားသိခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းအရာတွေနဲ့ ခုသိရမယ့် အကြောင်း
အရာတွေဟာ တစ်ထပ်တည်းပဲလား၊ ဘယ်နေရာတွေ အံ့ချော်
နေသလဲ။ ဘယ်နေရာက အမှန်တရားဖြစ်နိုင်သလဲဆိုတာ
တွေကို သား နှိုင်းယှဉ်ချိန်ထိုးကြည့်နိုင်တာပေါ့ကွယ်။ သား
ဟာ ဖခင်ကို နာကြည်းနေမယ်ဆိုရင် သားအတွက် ...
အနာဂတ်နဲ့သံသရာဟာ ... သိပ်ပြီး မကောင်းနိုင်တော့
ဘူးသေး။

ဒါကြောင့် သားဟာ အမှန်တရားကို သိသင့်
တယ်။

လွန်ခဲ့သော ... အနှစ်လေးဆယ်ခန့်က ...
မြန်မာပြည်မြေပုံ၏ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မြစ်
လက်တက်များစွာရှိသော အောက်ပိုင်းတစ်နေရာမှာ ...
ကျွန်တော့်ကို မွေးဖွားခဲ့သည်။ သည်စဉ်က ဟင်္သာတမြို့နယ်
အတွင်းရှိ ကျောင်းကုန်းရွာငယ်ကလေးသည် ထိုစဉ်ကထက်
ပိုကောင်းသောအခြေအနေကို မျှော်လင့်ရင်း ... ကျွန်တော့်
ကို စိတ်ပျက်သော အားငယ်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့်ကြည့်
လျက် ကြိုဆိုခဲ့၏။ ကျွန်တော့်မိခင် ဒေါ်အေးရီသည် ...
ကျွန်တော့်ကိုမွေးဖွားခဲ့သည့်အတွက် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ခဲ့
လေသည်လား၊ ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းပမ်းတသာ ကြိုဆိုခဲ့ရာ
လေသလား ကျွန်တော် မသိပါ။ အဖေလည်း သိမည်
မထင်ပါ။

အမေအသက်ကို ပေးအပ်နင်းပြီး မွေးခဲ့ရရာ
လေသော ဘားမို အဖေက ကျွန်တော့်ကို သက်နင်းဟု
အမည်ပေးခဲ့သည်တဲ့။

ထို့ကြောင့် ... သက်နင်းဟူသော အမည်နာမ
သည်ပင်လျှင် အဖေပေးခဲ့သော ကျွန်တော့်အတွက် ပိုင်ဆိုင်

www.burmeseclassic.com

မှုဖြစ်သည်။ အမိမဲ့သားဘဝကို အားငယ်ရကောင်းမှန်း မသိလောက်အောင်ပင် ကျွန်တော်သည် မွေးကတည်းက ... အမိမဲ့သောအဖြစ်ကို အသားကျခဲ့ရ၏။ သေခြင်းတရားဆိုတာကို ခပ်စောစောပင် ရင်းနှီးခဲ့ရ၏။ အမေမျက်နှာကို မြင်ဖူးရဖို့ပင် ကျွန်တော့်မှာ အမေဓာတ်ပုံမရှိ။ ရွာကပြုသော အလှူပွဲများမှာ စုပေါင်းရိုက်ကြသော ဓာတ်ပုံတွေထဲ အမေမျက်နှာခပ်သေးသေးကိုသာ ဝိုးတဝါးမြင်ဖူးခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တခြားကလေးတွေလို အမေမရှိသောအဖြစ်ကို ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းရကောင်းမှန်း မသိခဲ့ချေ။ သို့ပေမယ့် ... မိခင်နေရာမှာ ဖခင်ကိုသာ အဆတွေတိုးပြီး တွယ်တာခဲ့ရသည်ကြောင့် ... ဖခင်သည်သာ ကျွန်တော့်အတွက် ကမ္ဘာတစ်ခု ... ။ အဖေသည် ကျွန်တော့်အတွက် လောကကြီးတစ်ခုလုံးဖြစ်သည်။ အဖေသည် ကျွန်တော့်အတွက် အစစအရာရာဖြစ်သည်။

အဖေ ... ကျွန်တော့်ကို မွေးဖွားပြီး သေဆုံးသွားသောအခါ ... အဖေသည် ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုများ ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ရသည်မသိပါ။ ပြန်တွေးကြည့်မိတိုင်း အဖေကိုယ်စား ကျွန်တော် ချောက်ချားထိတ်လန့်ခဲ့ရသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသည် တစ်ရွာလုံးမှာ တစ်ကျောင်းတည်းသာရှိပြီး ရွာ၏သာရေးနာရေးနှင့် ကလေးသူငယ်များအတွက် အရေးပါဆုံးလည်းဖြစ်သည်။ တစ်ရွာလုံး၏ မှီခိုအားထားရာလည်းဖြစ်သည်။ အဲသည် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝင်းသည် အတော်ပင် ကျယ်ဝန်းပြီး ကုက္ကိုပင်ကြီးများ အရိပ်ကြောင့် အေးချမ်းလှသည်။ ပုရပုထိ

လည်းဖြစ်သည်။ တစ်ရွာလုံးရှိ ကလေးငယ်များ၏ ပညာသင်ကြားရာလည်းဖြစ်သည်။ ရွာမှာ မူလတန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိသော်လည်း ... ဆရာ ဆရာမမြသည်ဟူ၍ မရှိပါ။ အသွားအလာခက်ခဲပြီး အစားအသောက်ရှားပါးလှသော ... သည်လိုဒေသမျိုးကို မြို့ကြီးပြကြီးမှာ ဘွဲ့ရလာကြလော့ဒေသခံ ဆရာ ဆရာမများပင် မလာချင်ကြသောကြောင့် ရွာမူလတန်းကျောင်းမှာ စာအံသံ ဆူဆူညံညံ ကြားရသည်မရှိ။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာသာ ... စာအံသံ ဆူညံစည်ကားတတ်၏။

ကျွန်တော် ခြောက်နှစ်ခန့်ရှိသောအခါမှာ .. အဖေယာဝတံဆီ မလိုက်ရတော့ဘဲ ... ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာသာ နေရလေသည်။ ကျွန်တော်မရှိသည့်အချိန်တွေမှာ အဖေ ဘယ်လိုနေမလဲ စဉ်းစားရင်း ကျောင်းရောက်စက မျက်ရည်ဝဲတတ်သော်လည်း ကျောင်းစာအံရသည်ကို ဝန်မလေးတတ်သော ကျွန်တော်သည် ကျောင်းမှာ နေရင်း နေရင်း ပျော်လာ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ဘဝတူ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများက ကျွန်တော့်အတွက် ကောင်းတူဆိုးဖက်သူငယ်ချင်းများဖြစ်လာရုံမျှမက ... ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် သင်ဆရာ မြင်ဆရာ ကြားဆရာများလည်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှာ ကုက္ကိုပင်၊ ညောင်ပင်များ အရိပ်မိုးနေကြသည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတစ်ခု၏ ငြိမ်းချမ်းစွာ နားခိုရာသည် ကျောင်းအရိပ်ပဲဖြစ်သည်။ ကျောင်းရှေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် လှည်းကျင်းထားရသော မြေတလင်းပြောင်ပြောင်ရှိသည်။ ကျောင်းပတ်

ဝန်းကျင်မှာတော့ ... ကန္တာရပင်များဖြစ်သော ရှားစောင်းပင်များသည် သဘာဝ ခြံစည်းရိုးတစ်ခုဖြစ်ပြီး ကျောင်းကို ကာရံထား၏။ ဆွမ်းစားစရပ်နှင့် ပင်မကျောင်းဆောင်ကြီးက သီးသန့်ဖြစ်သည်။ ဆွမ်းစားဆောင်က သွပ်မိုးပျဉ်ကာဖြစ်ပြီး ကျောင်းဆောင်ကြီးကတော့ အုတ်ကျောင်းတော်ကြီးဖြစ်သည်။ ကျောင်းဆောင်ကြီး၏ ခေါင်းရင်းဖက်မှာတော့ သိမ်ရှိသည်။ ရွာအလှူပွဲများ၊ ရဟန်းခံရှင်ပြုပွဲများဆို ... ကျွန်တော်တို့ကလေးတစ်သိုက်အတွက် အလွန်လျော်စရာကောင်းသည့် ပွဲတော်ရက်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ ရွာတွေအဖို့မှာ ပွဲလမ်းသဘင်ဟူ၍ နီးနီးစပ်စပ် မရှိလှသည်ကြောင့် ဟိုဖက်ရွာ သည်ဖက်ရွာ အလှူပွဲတွေဆို ... အပြန်အလှန်ကူးသန်းသွားလာကြရင်း ... ရွာနီးချုပ်စပ်ပရိသတ်ဖြင့်စည်ကားရ၏။ အငြိမ့်ပွဲ စာတ်ပွဲဆိုလျှင် ... ရွာကြီးတွေနှင့် မြို့ ဘုရားပွဲမှာသာ ကြည့်ကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ မျှော်လင့်ရတတ်သည်က ဝိတ်ကားထောင်ပြီး စက်ဖြင့်ထိုးပြရသည့် မိုးအလင်း ရုပ်ရှင်ကားထုပ်များသာဖြစ်သည်။ ရဟန်းခံ ရှင်ပြုပွဲများဆို ရွာပရိသတ်ကို ရုပ်ရှင်ကားထုပ်ဖြင့် မိုးအလင်း ပြသဖျော်ဖြေလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် သီတင်းကျွတ်ပြီး ဇွေပေါက်လာသည်နှင့် အလှူကို မျှော်ရုံ၏။ ရှင်ပြုပွဲကို မျှော်ရ၏။ စည်းပုံမကိုးနှင့်၊ ရွှေစလွယ်နှင့်၊ ပိုးအင်္ကျီတွေ ဝတ်ထားသော မောင်ရင်လောင်းတွေကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေက သဘောကျသည်။

အဖေသည် ကျွန်တော့်ကို ရှင်ပြုဖို့ မြို့ကျောင်း

ကိုပို့ဖို့ အတော်ပင် အားခဲရှာသည်။ အဖေမှာ ယာကလေးတစ်ကွက်ရှိသည်မို့ ... အဲသည်ကရသမျှ ဝင်ငွေလေးကို ခပ်ကျစ်ကျစ်စုဆောင်းရင်း ကျွန်တော့်အတွက် အဖေ မျှော်လင့်ချက် တစ်ပုံတစ်ပင်ထားခဲ့မှန်း ... ဦးနှောက်သေးသေးနှင့်ပင် ကျွန်တော် သိနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အဖေကို စိတ်ကျေနပ်စေပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ခုံခုံမင်မင်ရှိလှသည့် ကျောင်းစာကို ကျွန်တော် ကြိုးစားသင်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ သင်သမျှ ပရိတ်ကြီးနှင့် မြန်မာသင်ပုန်းကြီးကို ကျေညက်ပြီးလျှင် အတန်းကျောင်းတက်နိုင်မှာပဲဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။ အဖေလည်း ကျေနပ်မည်။ ပြီးတော့ ကျောင်းကြီးကိုလည်း ပြောင်းတက်နိုင်မည်။

ဘဝဆိုတာကို ရေရေရာရာ နားမလည်၊ အနာဂတ်ဆိုတာကို မျှော်မကြည့်၊ ရည်ရွယ်ချက်ဆိုတာကို မသိသေးသည့်အရွယ်မှာပင် ကျွန်တော့်အတွက် ဖြည့်ဆည်းပေးစရာက အဖေစိတ်ကျေနပ်မှုဖြစ်နေခဲ့သည်ဆိုတာကို ကျွန်တော့်ဘာသာမသိဘဲ အဖေဖြစ်စေချင်သမျှ ဖြစ်လာဖို့သာ ကျွန်တော်ကြိုးစားခဲ့သည်။

“ငါ့သား ဆရာဝန်ကြီး အင်ဂျင်နီယာကြီး မဖြစ်ချင်ဘူးလား၊ ငါ့သားသာ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ရင် အဖေလိုဆင်းရဲမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့ အဖေအတွက်လည်း ဂုဏ်ရှိတာပေါ့၊ မျက်နှာပွင့်တာပေါ့။”

အဖေ၏ စကားတစ်ခွန်းနှင့်ပင် ကျွန်တော်သည် ဆရာဝန် အင်ဂျင်နီယာဖြစ်ချင်ခဲ့၏။ အဖေဂုဏ်ရှိဖို့အတွက် ကျွန်တော် ပညာတတ်မှုဖြစ်မည်။ သည်လိုပဲ

ကျွန်တော် နားလည်ခဲ့သည်။ အဖေစိတ်ထဲမှာတော့ ... ကျွန်တော် ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်လျှင် သူ့မှာ အစစ အရာရာ ပြည့်စုံပြီထင်၏။ ဘွဲ့ရပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်မှ ... ငွေကြေးချမ်းသာမည်ထင်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ကြီး မှာ ပညာတတ်ဘွဲ့ကြော့တိုင်း သူဌေးဖြစ်ကြသည်ဟု အဖေ စိတ်ထဲမှာထင်၏။ ဆရာဝန်ဖြစ်တိုင်း ကားစီးနိုင်ကြသည် ထင်၏။ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်တိုင်း တိုက်ကြီးကြီးနှင့် နေနိုင် ကြသည်ထင်၏။ အဲသည် ပညာတွေသင်ဖို့ ဘာတွေ ပေးဆပ် ရမည်ဆိုတာ သူ မသိ။ ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာ ပြီးမှ လူရာဝင်ဖို့ လူတွင်ကျယ်လုပ်နိုင်ဖို့ ဘယ်လိုနည်းလမ်း မျိုးတွေ လိုအပ်သည်ဆိုတာ သူ့မသိ။ အဖေသည် မိဘ မေတ္တာဖြင့်သာ ကျွန်တော့်ကို အကောင်းဆုံးဆိုတာတွေဖြစ်စေ ချင်ခဲ့သည်။ အကောင်းဆုံးဆိုတာတွေဖြစ်လာအောင် ပံ့ပိုးနိုင် ဖို့ သူကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ အဖေကျေးဇူးတရားတွေကို လုံးစေ့ ပတ်စေ့ နားမလည်နိုင်သေးသည့် အချိန်ကတော့ ကျွန်တော် သည် အဖေအပေါ်ချစ်သည့်စိတ်တစ်ခုတည်းဖြင့်သာ ... အဖေအလိုကျဖြစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့၏။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ နံနက်အာရုဏ် တုံး မောင်းခေါက်ပြီဆို ... အားလုံး အိပ်ယာမှထကြရသည်။ နေ့ရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုလျှင်တော့ ကျောင်းမှာ ဦးပဉ္စင်း တွေအပြင် ကိုရင်ကြီးငယ်တွေပါ စည်စည်ကားကားရှိ၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေလည်း လေးငါးယောက်မက ရှိ သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာသာ အမြဲနေသည့် ကျောင်း သားကြီးတွေလည်းရှိသည်။ သူတို့တွေက မိဘမဲ့နှင့် ဆင်းရဲ ကြလွန်းသည့်အတွက် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာသာ အမြဲအပ် နံထားသော ... ဆယ်သုံးလေးနှစ်အရွယ် ကျောင်းသား ကြီးများဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့က ပရိတ်ကြီးအောင်ပြီး မြန်မာသင်ပုန်းကြီးလည်း ကျေညက်အောင် အတန်းကျောင်း ပြောင်းနေကြမည့် ယာယီကျောင်းသားများဖြစ်သည်။ အိပ် ယာမှထ၊ မျက်နှာသစ်ပြီးလျှင် ဘုရားကန်တော့ကြရသည်။ အာရုဏ်ဆွမ်းကပ်ကြရသည်။ ဆရာတော်ကြီး အာရုဏ်ဆွမ်း ဘုန်းပေးပြီးလျှင် ကိုရင်ငယ်တွေလည်း ဆွမ်းစားကြရသည်။ ကျောင်းသားတွေလည်း နံနက်စောစောချက်သည့် ထမင်း နှင့် မနေ့က ဆွမ်းဟင်းအကျန်နွေးထားသည့် ဟင်းကိုစား ကြသည်။ ဆွမ်းစားပြီးလျှင် ကိုရင်ငယ်များနှင့် ကျောင်း သားတွေ စာအံကြရသည်။ ဆွမ်းခံချိန်ရောက်တော့ ဆရာ တော်ကြီးမှတပါး ... တစ်ကျောင်းလုံးရှိ သံဃာတွေနှင့် ကျောင်းသားအချို့ ဆွမ်းခံထွက်ကြပြီး ကျောင်းမှာ ကျန် ရစ်သည့်ကျောင်းသားတွေက ကျောင်းပရဝတ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ခြင်း၊ ရေထမ်းခြင်း၊ တံမြက်လှည်းခြင်း၊ ဘုရားပန်း လဲခြင်း၊ စာကြည့်ခန်းဖုံသုတ်ခြင်း စသည့် ဝေယျာဝစ္စများ လုပ်ကြရသည်။

ကျွန်တော်သည် နံနက်စောစောထသည့် အလေ့ အကျင့်ကောင်းကို ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာကတည်းက ရခဲ့၏။ တရားသံနှင့်ဓမ္မလျော်ပြီး တရားဒေသနာကို အနက်အဓိပ္ပါယ်

ပေါက်အောင်ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာတတ်သည့်အလေ့ကိုလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တစ်ပတ် ဆယ်ရက် ဥပုသ်စောင့်ဖို့ ကျွန်တော် မတိုက်တွန်းနိုင်ခဲ့။ အဖေကို တရားပြဖို့လည်း ကျွန်တော် သိပ်ငယ်သေးသည်ထင်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အရွယ်ကောင်းတုန်း၊ ငယ်ရွယ်ဖျတ်လတ်တုန်း၊ သန်မာတုန်းမို့ ... အဖေသည် သားကိုချစ်သည့်စိတ်ကလွဲပြီး သူ့ယာထဲနှင့်ရွာကို ကူးချည်သန်းချည်ရှိသေး၏။ ညနေတိုင်ဆို ဒီရေအတက်အကျ၊ ဒီတော ဒီချောင်းအစပ်မှာ အဝတ်လျှော် ရေခပ်ကြသည့် ရွာသူအပျိုတစ်သိုက်ကို ကူညီဖို့ စောင်းငမ်းဖို့ သွားမြဲတည်း။

အရက်ကြိုက်ကြသည့်၊ ထန်းရေသောက်တတ်ကြသည့် ရွာသားလူငယ်တွေထဲ ထန်းရေမကြိုက်၊ အရက်မကြိုက် ... အလုပ်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ထဲထဲဝင်ဝင်လုပ်ပြီး ပိုက်ဆံစုတတ်သည့် တစ်ခုလပ်အဖေကို မျက်စိကျကြသည့် လူလတ်တန်းစား သမီးရှင်တွေလည်း ရွာမှာရှိနေကြောင်း အသည်တုန်းက ကျွန်တော် နားမလည်တတ်သေးပါ။

ရွာဖျားမှာနေသည့် ကျွန်တော်အရီး (အဖေအစ်မ)က ကျွန်တော်နှင့်ဆုံလျှင် ...

“နှင့်အဖေက အပျိုပိုး ပိုးနေတာ ... နောက်မိန်းမ ယူတော့မှာ ... ။ တို့နဲ့လာနေလှည့်ပါလား”

ဟု ကျီစယ်သလိုလို ပြောလျှင် ကျွန်တော် အရီးကိုရော အဖေကိုပါ စိတ်ဆိုးတတ်ပါသည်။

“အဖေ ... မိန်းမယူတော့မှာဆို”

ဟု ကျွန်တော်မေးလျှင် အဖေသည် ကွမ်းဝါးထား၍ ခပ်ညစ်ညစ်ဖြစ်နေသော သွားဖျားအားလုံးပေါ်အောင်

ရယ်မောလျက် ...

“မဟုတ်ပါဘူး ငါ့သားရ ... ဘယ်သူပြောတုန်း”
ဟု ပြန်မေးတတ်ပါသည်။

“အရီး ပြောတာပေါ့”

“နောက်တစ်ခါ ပြောရင် ... အရီးကို ပြန်ပြောလိုက် ... ။ အဖေမှာ သားရှိနေတာပဲ ... ဘယ်မှာ မိန်းမလိုမှာလဲ ... လို့”

မှန်ပါသည်။

သားတစ်ယောက်ရှိနေသည့် ဖခင်တစ်ယောက် အနေဖြင့် နောက်ထပ်မိန်းမတစ်ယောက် လိုအပ်ကောင်း လိုအပ်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် မသိပါ။ လိုအပ်သည် မလိုအပ်ဘူးဆိုတာကိုလည်းကောင်း၊ ဘာကြောင့်လိုအပ်သည် ဘာကြောင့်မလိုအပ်ဘူးဆိုတာကိုလည်းကောင်း ကျွန်တော် မသိပါ။ ဒါပေမယ့် အဖေနှင့်ကျွန်တော့်ကြားမှာ နောက်ထပ် ဘာတစ်ခုမျှ မလိုအပ်တော့ဘူးဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ထားပါသည်။ အဖေမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ဘာကြောင့်လိုအပ်မည်လဲ။

အဖေသည် ကိုယ်တိုင်ထမင်းချက်စားနိုင်၏။ ကိုယ်တိုင် မချက်ချင်လျှင် အရီးတို့အိမ်မှာဖြစ်စေ၊ အဖွားတို့ (အဖေယောက္ခမ)အိမ်မှာဖြစ်စေ သွားစားနိုင်၏။ ဟင်းလည်း အဖေကိုယ်တိုင်ချက်နိုင်သည်။ အဝတ်အစားဆီလည်း အဖေမှာ များများစားစား လျှော်ဖွပ်စရာမရှိ။ ပုဆိုးဟောင်း သုံးထည်နှင့် အလှူပြုထိုင်သွားသည့် ပုဆိုးပေါက်လတ်လတ် တစ်ထည်သာ အဖေမှာရှိသည်။ ငယ်ငယ်ကလို ကျွန်တော့်

ကို ရေချိုးပေးစရာ၊ ထမင်းခွဲကျွေးစရာမလို။ ကျွန်တော့်ကို ပင်ပန်းတကြီး ခဲမယဉ်းယဉ်း ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့သော အချိန်မှာပင် အဖေသည် မိန်းမတစ်ယောက်ကို မလိုအပ်ခဲ့။

မိန်းမသည် ဘယ်လိုနေရာတွေမှာ အသုံးဝင်သည်ဟု အဖေက ကျွန်တော့်ကို ရှင်းမပြခဲ့ပါ။ သို့ပေမယ့် အဖေ့ရင်ထဲ ဘယ်လိုရှိသည်ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိ။ အဖေ့ကို အလှူပြုစေတဲ့မှာ ကြည့်ရသော ပိတ်ကားတွေထက်က မင်းသားတစ်ယောက်လို ချောမောလှပသည်ဟု မထင်မိသော်လည်း ... အဖေသည် ငယ်ရွယ်နုပျိုဆဲပင် သန်မာဖျတ်လတ်ဆဲပင် ... သားတစ်ယောက်နှင့် မုဆိုးဖိုဖြစ်နေရသည့်အဖေသည် ... ကျွန်တော့်ကြောင့် ဂုဏ်ငယ်ရသည်။ လူသူ အပြောအဆိုခံရသည်မရှိသလို မုဆိုးဖိုဟူသည့် ဂုဏ်ပုဒ်ကြောင့်လည်း မသိမ်ငယ်ခဲ့ပါ။ ရွာက လူငယ်ကာလ သားတွေက အဖေ့ကို မနာလိုဖြစ်ကြရ၏။ အဖေ၏ ညှို့ဖောင်းတောင့်တင်းသောကြွက်သားများနှင့် ... အဖေ၏ အောင်မြင်သောအသံဝါကြီးသည် ရင်ခွန်တတ်စအရွယ် ညှို့ချောလေးများကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံဆွဲဆောင်နိုင်သေး၏။ ဒါကို အရိုးတို့ အဖွားတို့ကလည်း သိကြပါလိမ့်မည်။ အဖေကိုယ်တိုင်လည်း သိနေပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ကတော့ မသိ။

ကလေးပီပီပင် ... အဖေနှင့်ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း တစ်သက်လုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေသွားရလိမ့်မည်ဟုသာ ထင်နေ၏။

ကလေးဘဝတုန်းကတော့ လောကကြီးသည် အတော်နေပျော်ခဲ့၏။ အိုက်ခဲခရင်ကို ကြိုက်ရကောင်းမှန်း ကျွန်တော် မသိ။ ချောကလက်ဆိုတာ စားစရာတစ်မျိုးလား မသိခဲ့။ ဘက်ထရီနှင့် မောင်းရသောအရုပ်ကားများ၊ ခလုပဲနှိပ်ရုံဖြင့် အလိုလိုသွားသော မီးရထားအရုပ်များလည်း မမြင်ဘူးခဲ့။ မော်တော်ကားကိုမဆိုထားနှင့် ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ပိုက်ဆံရှိသူတွေမှ သုံးနိုင်စီးနိုင်သော ရေဒီယိုကက်ဆက်တွေ စက်ဘီးတွေကိုတောင် အနီးကပ်မမြင်ဖူးဘဲ အဝေးကသာ လှမ်းမျှော်ကြည့်ခဲ့ရသည်။ အလိုလောဘမရှိဘဲ အရာရာသည် လှပနေခဲ့၏။ ပျော်ရွှင်စရာအတိဖြစ်ခဲ့၏။ ဘယ်လိုပိုင်ဆိုင်မှုမျိုးမှမရှိဘဲ စက္ကန့်တိုင်းမှာ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာသာဖြစ်ခဲ့၏။ နေ့ဆို ... သောင်ထွန်းနေတတ်သော ချောင်းစပ်သံပြင်မှာ ကျွန်တော်တို့ ကမ်းကုန်အောင်ဆော့သည်။ ချောင်းသည် နေ့မှာတော့ ရေစပ်စပ်သာရှိသော သံချောင်းဖြစ်၏။ အဲသည် သံချောင်း၏ သံပြင်မှာ ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေ သံတွေထဲလူးလိုမိဆော့၏။ ဖရဲခင်းတွေထဲဝင်ပြီး ဖရဲသီးတွေ စိတ်တိုင်းကျစား၏။ သရက်သီးပေါ်ချိန်ဆို သရက်ပင်တွေပေါ် မရမ်းသီးပေါ်ချိန်ဆို မရမ်းပင်တွေပေါ် ... ။

ကျွန်တော်တို့အတွက် အပျော်သည် ချောင်းကမ်းပါးမှာရှိ၏။ ကျောင်းဝိုင်းထဲမှာရှိ၏။ ဖရဲခင်းတွေ၊ သရက်ပင်တွေ၊ မရမ်းပင်တွေ ... နေရာတကာတိုင်းမှာ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ကလေးဘဝသည် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အိပ်မက်ပျော်တစ်ခုဖြစ်သည်။

သို့ပေမယ့် ... ဦးနှောက်အသိနှင့် အရွယ်

၁၀ နှစ် ရှား

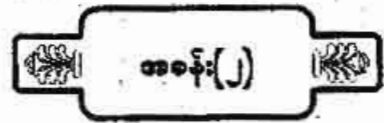
သည် တဖြည်းဖြည်း အချိုးညီညီပြောင်းလဲလာခဲ့သည်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်အိပ်မက်ပျော်သည်လည်း ... ကလေးဘဝမှာသာ မှေးမှိန်ကျန်ခဲ့တော့သည်။

တကယ်တော့ ... ကလေးဘဝသည် ... ကျွန်တော် အမြဲပြန်မက်ချင်သည့် အိပ်မက်။ လူသည် .. အချိန်တွေမပြောင်းမလဲ တသမတ်တည်း အရွယ်တစ်ခုမှာသာ နေရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်ကတော့ ကလေးဘဝမှာသာ နေချင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း အဲသည် ရူးနမ်းမိုက်မဲသော အတွေးဖြင့်ပင် ကျွန်တော်သည် တစ်စတစ်စ လူလားမြောက်ခဲ့ရသည်။ လိုအင်ဆန္ဒတွေကြီးထွားခဲ့ရသည်။ မရောင့်ရဲနိုင်မှုတွေအစပြုခဲ့ရသည်။ လက်မလွှတ်နိုင်သည့် ပိုင်ဆိုင်လိုခြင်းတွေ ငုပ်လျှိုးနေရာက ဘွားခနဲပေါ်ခဲ့ရသည်။

အိပ်မက်ပျော်တွေကို မကြာခဏ ပြန်သတိရလည်း ... ကျွန်တော့်ဘဝထဲ အိပ်မက်တွေက တစ်ခါမျှ ပြန်ဝင်မလာခဲ့တော့။

ဝမ်းနည်းစရာပါပဲ။

ကျွန်တော်ဟာ လူသားတစ်ယောက်ပီပီပဲ .. ကွယ်ဝှက်မျိုသိပ်ခြင်းအတတ်ကို စ,တင်တတ်မြောက်ခဲ့တယ်။

ရွာနှင့် သုံးမိုင်ခန့်ဝေးသော ကျောင်းကြီးသို့ ကျွန်တော် တက်ရစဉ်မှာတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ လိုအင်ဆန္ဒများနှင့်အတူ မျိုသိပ်တတ်ခြင်းသည်အတူ ယှဉ်တွဲ၍ ဖြစ်တည်လာခဲ့၏။ ကျွန်တော့်နံနားကဝန်းကျင်သည် လုံးဝပြောင်းလဲခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ကျောင်းရှေ့မှာ တန်းစီရပ်ထားသော စက်ဘီးများ၊ ကျွန်တော့်နံနားက သူငယ်ချင်း၏ကွန်ပီဇူးထမင်းဗူးများ၊ အတန်းထဲက ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ၏ အရုပ်ကားချပ်များဖြင့် အဖုံးဖုံးထားသော ဖတ်စာအုပ်အသစ်များက ကျွန်တော့်ကို လှောင်ပြောင်နေတတ်ကြပြီ။ နောက်မြီးတိုနေသော ရော်ဘာဖိနပ်၊ ထမင်းထည့်သော ဒန်လက်ဖက်ရည်ချိုင့်အဟောင်းကလေးနှင့် အဖွားပေးထားသော လွယ်အိတ်ဖြူလျော်လျော်တို့သည် ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်သမျှဖြစ်ပြီး အဲသည်ပစ္စည်းတွေကို လက်ခံရကာစကတော့ ကျွန်တော်အတော်ပင်ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်ရသေးသည်။ ကျောင်းကြီးကို ပြောင်းရွှေ့တက်ရမည်ဆိုတော့ ဘယ်လိုပုံစံနှင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ပျော်ပါသည်။ အဖေကလည်း အထက်တန်းကျောင်းကြီးမှာ ပဉ္စမတန်း စ,ပြီးတက်ရမည်ဖြစ်သော သားကို အတတ်နိုင်ဆုံး သူများတန်းတူဖြစ်အောင် ကျောင်းဝတ်စုံ

အသစ်တွေ၊ ဗလာစာအုပ်နှင့်ဖော်တိုက်ကောင်းကောင်းတွေ
ဝယ်ပေးခဲ့သည်။ အဖေထံက ကျွန်တော် ရသမျှတွေထဲ
ဟီးရီးဖောင်တိုက်အစိမ်းရောင်လေးကို ကျွန်တော် အမြတ်နိုး
ဆုံးဖြစ်သည်။ ရွှေရောင်တောက်ပြောင်နေသော နှစ်ကလေး
ကို မှင်အိုးထဲထည့်ပြီး မှင်ပြည့်ရသည့်အခါ ကျွန်တော့်
ရင်ထဲက ကျေနပ်ပီတိကို ဘာနှင့်မျှ နှိုင်းမပြနိုင်အောင်ရှိ
သည်။ နေရာတကာ အသစ်တွေ အကောင်းတွေချည်း လို
တရနေသည့် ဘဝမျိုးမဟုတ်လေတော့ ... ကျောင်းစာအုပ်
အမောင်းတွေသုံးရပေမယ့်လည်း ကျွန်တော့် စိတ်မငယ်ပါ။
ရွာမှာ အလယ်တန်းအောင်သည်အထိ ကျောင်းတက်နိုင်သူ
တွေက ခပ်ရှားရှားဖြစ်လေတော့ ... ကျွန်တော့်ပညာပါရမီ
ကို ဝိုင်းဝန်းပုံမှားချင်ကြသော်လည်း ပဉ္စမတန်းဖတ်စာ စာအုပ်
ရဖို့က သိပ်မလွယ်ကူလှချေ။ ရွာဖျားက အရီးကြောင့်သာ
ကျောင်းတက်ခါနီးမှာ ကျွန်တော် ဖတ်စာအုပ်တွေ ရခဲ့၏။
ထို့ကြောင့်ကျောင်းတက်ရသည့်အခါ အဖေအတွက် ဖတ်စာ
စာအုပ်ဖိုး တစ်ပုံ သက်သာသွားလေသည်။

သို့ပေမယ့် ... ကျောင်းကြီးရောက်လာတော့
ကျွန်တော့်အတွက် လိုအပ်ချက်တွေက အတော်များလာပြီ။
ကျန်သည့် လိုအပ်ချက်တွေအတွက် ကျွန်တော်တတ်နိုင်သမျှ
မျှသိပ်ရောင့်ရဲနေခဲ့သော်လည်း ... မိုးတွင်းရောက်လာခဲ့သည့်
အခါမှာတော့ ဝါးဖက်ခမောက်ဆောင်းပြီး ကျောင်းတက်ဖို့
ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့။

အဖေ့ကို ဝန်မပိုစေချင်ပေမယ့် ... ပြောတော့
ပြောရမည်ဟု အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီး အဲသည်

ဆုံးဖြတ်ချက်သည် အဖေရှေ့ရောက်တော့ အကြိမ်ကြိမ်ပျက်
စီးရပြန်သည်။ အဖေသည် မိုးကာဖျင်စပင်မပါဘဲ ...
ခြံထဲက သရက်သီးတွေကို ဆွတ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။
အကျိုဗလာနှင့် ဝါးဖက်ခမောက်တစ်လုံးနှင့်သာ လယ်ထဲ
ဆင်းခဲ့ရသည်မဟုတ်လား။ မိုးရေစိုသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့်သာ
တစ်နေကုန်နေခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။ အဖေသည် သူ့ခြံ
နေကျ မိုးကာစကို ကျွန်တော့်ကိုပေးလျက် ကျောင်းတက်
စေခဲ့သည်လေ။

သည်လိုဆိုတော့ ... အဖေ့ကို ထီးတစ်ချောင်း
ထပ်ပေးဖို့ ကျွန်တော် မပူစာရက်ပြန်။ အဖေယာလုပ်ငန်း
က မိုးတွင်းမှာ ရသည့်ဝင်ငွေနှင့် လယ်စာရင်းငှားခအတွက်
ရသည့်စပါးသည် ထီးတစ်ချောင်းဝယ်ဖို့အတွက်တော့ လုံ
လောက်ပါလိမ့်မည်။ သို့ပေမယ့် လောလောဆယ်မှာ ငွေ
မပေါ်နိုင်သေး။ ခုလို အချိန်အခါမှာတော့ နေ့စဉ်ထမင်းနပ်
မှန်ဖို့နှင့် အကြွေးမတင်ဖို့ ... ကျွန်တော်တို့ သားအဖ
ကြီးစားနေရသည်။ အဖေစုဆောင်းထားခဲ့သည့် ငွေတချို့
လည်း ကျောင်းအပ်ခ ကျောင်းစာအုပ်ဖိုး၊ ကျွန်တော့်ကျောင်း
ဝတ်စုံဖိုးနှင့် ကုန်ခဲ့ပြီထင်ရသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မိုးဦးလေဦးမှာ စစ်စိမ်းရောင်
မိုးကာစကို ခြံပြီး ကျွန်တော်ကျောင်းတက်ခဲ့ရသည်။ စာအုပ်
တွေကိုတော့ ပလတ်စတစ်နှင့် သေချာထုပ်ပိုးထားရ၏။
ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို ရင်ဘတ်ထဲမှာပိုက်၊ မိုးကာကို သည်
ပင်းစေ့အောင်ခြုံထားပြီး သုံးမိုင်ခရီးကို လမ်းလျှောက်သွား
ရသည့်အခါမှာ မညီမျှသော လူ့အလွှာများအကြောင်း ကျွန်

တော် စဉ်းစားတတ်စပြုလာပြီ။ ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်
လာခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်သည် အဖေကို ဆင်းရဲပင်ပန်းခြင်း
ခွံထဲမှ ဆွဲထုတ်ကယ်ဆယ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ထင်မှတ်ယုံကြည်လာခဲ့သည်။ အဲသည်အတွေ့ကြောင့်ပဲ ...
ကျွန်တော်သည် အတန်းထဲမှာ စာတော်သော ကျောင်းသား
တွေထဲ တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်လာခဲ့၏။ ဆင်းရဲခြင်း
သည် ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ်တွေကို နှိုးဆွပေးနိုင်ခဲ့၏။

မိုးတွင်းကာလမှာ မိုးကာစကိုမြို့ပြီး ကျောင်း
တက်ခဲ့ရသည့်နှစ်တစ်နှစ်ကို လွန်မြောက်ပြီး နောင်နှစ်မိုး
တွင်းမှာတော့ အဖေက ကျွန်တော့်ကို ထီးတစ်ချောင်းထပ်
ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

အမိုးအကာတစ်ခုအောက်မှာ ကျွန်တော့်စာအုပ်
တွေ အတော်အသင့် လုံခြုံနိုင်ပြီဖြစ်သည်။ ထီးတစ်ချောင်း
ရှိနေသည့်အတွက် မိုးရာသီကာလ ကျောင်းဖွင့်ရက်တွေကို
ကျွန်တော် စိတ်မပျက်မိတော့။ စက်ဘီးတစ်စီးရှိခြင်းထက်
ထီးတစ်ချောင်း ပိုင်ဆိုင်ရခြင်းက ပို၍လုံခြုံစေနိုင်သည်ဟု
ကျွန်တော် စိတ်လက်ချမ်းမြေ့စွာ ခံယူသည်။

အဲသည်လို ... စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ ကျွန်တော်
ကျောင်းတက် ကျောင်းဆင်းနေချိန်မှာပဲ ... ကျွန်တော့်ဘဝ
အတွက် အဖေပြီးလျှင် ပထမဆုံးဖြစ်သော အမှတ်တရဖြစ်
စရာ လူသားတစ်ယောက်ကို ဆုံဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ခရေဟူသော ချစ်စရာ အမည်နာမနှင့် မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ဆဋ္ဌမတန်းတက်သည့်
နှစ်မှာ စတင်ရင်းနှီးသည်။ တကယ်တော့ ... ခရေသည်
ကျွန်တော်နှင့် အတန်းတူမဟုတ်ပါ။ ဆဋ္ဌမတန်း တန်းခွဲ
သုံးခုရှိသည့်အနက်မှာ သူမက တန်းခွဲ B မှာဖြစ်ပြီး ...
ကျွန်တော်က တန်းခွဲ A မှာဖြစ်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်
တို့နှစ်ယောက်သည် ... အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ
ရင်းနှီးဖို့ အခွင့်မသဘာပါ။ သူမကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးသည်
ဆိုရုံမျှသာရှိသည်။ သူမကလည်း ... ဆဋ္ဌမတန်းကျောင်း
သားတွေထဲမှာ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်မှ နာမည်သတင်း
ကျော်စောခြင်းမရှိလှသော ကျွန်တော့်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီးသိ
နေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

သို့ပေမယ့် ... ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မှောင်
မဲပြီး မိုးတွေ ဘာအုန်းအုန်းရွာနေသော နေ့တစ်နေ့မှာတော့
ခရေနှင့်သက်နှင်းသည် စတင် အသိမိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ မိုးတွေ သည်းသည်းမည်း
မည်းရွာနေသည်ကြောင့် ကျောင်းသားတိုင်းလိုလိုသည် ...
ကျောင်းခန်းတွေထဲမှာ ခဏခိုနေကြ၏။ အိမ်နီးသူတွေ၊ စက်
ဘီးရှိသူတွေ၊ လှည်းကြိုရုံသူတွေကတော့ အလျှိုလျှို ပြန်
သွားကြသည်။ လမ်းလျှောက်ပြန်ရမည့် ကျွန်တော်ကတော့
ကျောင်းဆောင်အောက် ကော်ရစ်ဒါမှာ ခဏခိုနေရင်း ...
မိုးနည်းနည်းစဲသွားမည်လားဟု စောင့်ကြည့်နေသည်။ သည်
စဉ်မှာပဲ သူမကို ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

သူမသည် .. ဝါးဖတ်ခလောက်အကြီးကြီးကို

ဆောင်းပြီး ... ပလတ်စတစ်စ မီးခိုးရောင်ကို ကျောပေါ်
 ကနေ လွှမ်းခြုံလျက် စာအုပ်တွေပြည့်သိပ်ပြီး ဖောင်းတင်း
 နေသော အနားလန်နေပြီဖြစ်သည့် လွယ်အိတ်အနီရောင်ကို
 လုံခြုံအောင် ရင်ဘတ်မှာပိုက်ထားသည်။ သူမအဖို့ လွယ်
 အိတ်သည်သာ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်နေ၏။ လွယ်အိတ်ကို ငွေး
 ဖွားပြီးကာစ ကလေးတစ်ယောက်လို သေချာ တယုတယ
 ပိုက်ပွေ့လျက် တအုန်းအုန်း ရွာနေသည့် မိုးစက်တွေကို
 အရောင်ဖျော့ဖျော့မျက်ဝန်းများဖြင့် ငေးကြည့်နေသော ...
 ကလေးမတစ်ယောက်သည် မနှစ်တုန်းကတော့ သက်နှင်းပဲ
 ဖြစ်ခဲ့၏။ မနှစ်က သူမကို ကျွန်တော် သတိမထားမိပါ။
 သည်ကနေ မတိုင်မီအထိ သတိမထားမိပါ။

မိုးက တော်တော်နှင့်စဲမည်မထင်သောကြောင့်
 ကျောင်းသားတွေလည်း မိုးထဲရေထဲမှာပင် အပြေးအလွှား
 ပြန်ကုန်ကြပြီ။ ကျွန်တော်လည်း လမ်းလျှောက်ပြန်ရမည့်
 သုံးမိုင်ခရီးအတွက် ... စိတ်ပူပင်ပြီး အဖေဝယ်ပေးသော
 ယောက်ျားဆောင်း ထီးအကြီးကြီးကိုဖွင့်လျက် ... မိုးရွာ
 ထဲလျှောက်မည်ပြင်သည်။

သို့ပေမယ့် ... ကျွန်တော်သည် တိုင်ကိုမို့
 လျက် မိုးကိုရပ်ငေးကြည့်နေသော သူမကို တစ်ယောက်
 တည်းထားခဲ့ရမှာ အားနာသလိုဖြစ်လာ၏။

တကယ်ဆို ဘဝတူတွေပဲ မဟုတ်လား။
 “ဟေ့ ... နင် ဘယ်မှာနေတာလဲ”
 “ဒီနားတင်ပါ”

ကျွန်တော့်ကို မလိုလားဟန်ဖြင့် သူမက ခပ်

တိုတိုပဲဖြေသည်။

“ဒီနားတင်ဆို ငါ့ထီးနဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ငါ့ထီးက
 အကြီးကြီးပဲ လုံပါတယ်”

သူမသည် အလွယ်တကူ စိတ်ပျက်သွားဟန်
 မရှိသည့်ကျွန်တော့်ကို စူးစူးစမ်းစမ်းတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး
 “ရပါတယ်”

ဟု ငေါက်ဆတ်ဆတ်ဖြေ၏။ မိန်းကလေးတွေ
 သည်လိုပဲဟန်များတတ်သည်ဆိုတာ အဲသည်အချိန်မှာ ...
 ကျွန်တော် နည်းနည်းနားလည်နေခဲ့ပြီ။ သို့ပေမယ့် ...
 ကျွန်တော်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဝင့်ဝင့်စား
 စား အမှတ်ယူချင်သည့်စိတ်မျိုးဖြင့် ခရေကိုကူညီချင်သည်
 မဟုတ်ကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာ စာနာစိတ် သက်သက်သာရှိ
 သည်။

“နင့်စာအုပ်တွေ မိုးစိုကုန်မှာပေါ့၊ လာပါ ... ငါ
 နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ”

“နင်က ဘယ်မှာနေတာလဲ”
 သူမက ကျွန်တော့်စကားကို စိတ်ဝင်စားဟန်
 ပြသည်။

“ငါက ကျောင်းကုန်းရွာမှာ”

“ဪ ... ဟုတ်လား ... ဒါဆိုရင်တော့ တစ်
 လမ်းထဲပါပဲ”

“ဟုတ်လား ... ဒါဆို နင်လိုက်ခဲ့လေ”
 သူမက မငြင်းဆန်တော့ပါ။ ပလတ်စတစ်ကို

တင်းတင်းရင်းရင်းဖြစ်အောင်ပြင်ပြီး လွယ်အိတ်ပေါ်မှာ ဝါးဖတ်ခမောက်ကိုကာလျက် သူမက ကျွန်တော့်ထီးအောက်သို့ဝင်လာသည်။ သူမသည် စာအုပ်တွေကို အလွန်ရိုသေသူဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ငါက ရွာမှာနေတာမဟုတ်ဘူး၊ လယ်တဲမှာလိုက်နေတာ”

“ဟုတ်လား”

တကယ်တော့ သူမသည် စကားအလွန်များသူလေးဖြစ်ကြောင်း လိုညနေမှာပင် ကျွန်တော်သိရှိခဲ့ရပါသည်။ အဖေဝယ်ပေးသော ဖဲထီးကြီးက ကလေးနှစ်ယောက်အတွက်တော့ အတော်အတန်လုံခြုံပါသည်။ ခြေထောက်နှင့် လုံခြုံအောက်နားတွေ မိုးစိုသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းနှင့်စာအုပ်တွေအတွက်တော့ဖြင့် စိတ်မပူရပါ။ ကျွန်တော်တို့ အထကကျောင်းနှင့် အတော်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့မှ မိုးအတန်စပါသည်။ သို့ပေမယ့်လည်း ... အရှိန်ဖြင့် ဆက်လက်ရွာနေဆဲဖြစ်သည်။

“ငါတို့ တစ်မိသားစုလုံး လယ်တဲမှာပဲ လိုက်နေကြတယ်၊ ငါတို့မှာ နေစရာ အိမ်မှမရှိတာ၊ အဲတာနဲ့ ဦးကြီးက ... ငါတို့ကို သူ့လယ်မှာ တဲတစ်လုံး ပေးထားတယ်၊ အဲဒီမှာ နေကြတာပေါ့ ... ငါ့မှာ ထီးမရှိတော့ ဒီလိုပဲ မိုးစဲအောင်စောင့်ပြီးပြန်ရတာပဲ။ မနှစ်ကလည်း ဒီလိုပါပဲလေ ... နင်က အေခန်းကနော်”

“အေး”

“ငါက ဘီခန်းက ... ငါ့မှာမည် ခရေလို့ခေါ်တယ်”

“ဪ ... ဪ ... ”

“နင့်နာမည်က သက်နှင်းမဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်သွားရတော့သည်။ ကျွန်တော့်နာမည်ကို သူမ သိနေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် လုံးဝ မျှော်လင့်မထားပါ။

“အင်း ... နင်က သိတယ်”

“သိတာပေါ့ ... နင်က စာဖတ်တာပဲဥစ္စာ”

“ဒါပေမယ့် ... ”

“ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်က ... သင်္ချာမှာ အမှတ်ပြည့်ရတာ နင်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်လို့ ငါတို့အတန်းမှာ သင်္ချာဆရာမကပြောတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ငါလည်း ... ငါးတန်းတုန်းကတော့ အတန်းထဲမှာ အမြဲပထမ ဒုတိယရပါတယ် ... ဒီနှစ်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ မသိဘူး၊ ငါက အင်္ဂလိပ်စာကြောက်စာလိလေ ... နင်ကတော့ အင်္ဂလိပ်စာတော်တယ်နော်”

“အင်း ... ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင်္သာတဲမှာဆိုရင်တော့ ကျွန်ုပ်ကျောင်းတွေရှိတယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာလေ ... များသောအားဖြင့်လည်း အင်္ဂလိပ်စာပဲ ညွှန်ကြားတာမဟုတ်လား”

“အင်း ... အင်း ... ”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် စကားလက်ဆုံ

၂၈ နှစ် ၅:

ကျဖို့မှာ တော်ရုံအရည်အချင်းရှိရုံနှင့်မဖြစ်ဟု ကျွန်တော် ထင်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ သူမ ပြောသမျှ စကားတွေကို နားထောင်ဖို့အပြင်မရှိ။ သူမ စိတ်ဝင်စား မည့်အကြောင်းအရာတွေအတွက်လည်း ကျွန်တော့်မှာ စကား လုံးမရှိ။ သူမကတော့ မိုးသံလေသံကြားမှာ အသံကို မြှင့် လျက် ခပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် အဆက်မပြတ်ပြောနေသည်။

သည်လိုနှင့်ပဲ ကျွန်တော်တို့သည် ဗွက်ထ၊နေ သော လမ်းများကို ဖြတ်လာကြပြီး လယ်ကန်သင်းဘောင် တွေပေါ်ရောက်လာသည်။

“နင့်မှာ ထီးမရှိရင် ... မိုးရွာတဲ့နေကျတော့ ငါ ထီးနဲ့လိုက်ပေါ့”

သည်တစ်ခွန်းတွေ ကျွန်တော်ပြောဖြစ်သည်။

“အေးဟာ ... ကျေးဇူးပဲ ... ငါ့စာအုပ်တွေ မိုး စိုကုန်မှာ သိပ်စိတ်ပူရတယ်ဟာ ... မိုးစိုကုန်ရင် မှင်တွေပြန်ပြီး စာတွေဖတ်လို့မရတော့ဘူး ... ပြန် ကူးရအောင်လည်း စာအုပ်သစ်မဝယ်နိုင်တော့ ဒုက္ခ ရောက်တယ်”

ကျွန်တော်တို့ လေးငါးတန်းအရွယ်ကတော့ ဖောင်တိန်နှင့်မှင်အိုးကိုသာ အသုံးများကြပါသည်။ ကျောင်း ကလည်း ဈေးသက်သာသည့် ပိုင်းလော့ဖောင်တိန်များ ရောင်း ပေး၏။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားတွေအားလုံး ကျောင်းက ထုတ်ပေးသည့် စာအုပ် ခဲတံ ဖောင်တိန်တွေကိုသာ အသုံး များကြပါသည်။ အစိုးရ ဈေးနှင့်ဖို့ သက်သာသည့်အတွက် ပစ္စည်းအမျိုးအစားမကောင်းလျှင်တောင် ကြိုတင်မိတ်သည်းခံ

ပြီး သုံးကြရ၏။ သည်တုန်းကတော့ ဗလာစာအုပ်တွေ လည်း အစိုးရဈေးနှင့်အတော်ကောင်းကောင်းရသည်။

ပြည်တွင်းဖြစ်ပေမယ့် စက္ကူအချောဆုံးရ၏။ ကျောင်းသူကျောင်းသားတိုင်း ကွန်ပတ်စ်ဗူးတစ်ဗူးစီ ကိုင် နိုင်ကြသည်။ မှောင်ခိုဈေးနှင့်ရောင်းသော ကွန်ပတ်စ်ဗူး တွေကို သိပ်အသုံးမများကြပါ။ ဖတ်စာအုပ်တွေကို ကျွန်တော် တို့လို နွမ်းပါးသူတွေ မဝယ်နိုင်ကြပါ။ တစ်ဆင့်ရသော ဖတ်စာအုပ်တွေက အဟောင်းဖြစ်ပေမယ့် မနွမ်းသေးသည် ကြောင့်လည်း ဖတ်စာအုပ် အသစ်ဝယ်စရာမလို။

“အေး ... နင့်မှာတော့ ထီးရှိတော့ ဟန်ကျတာ ပေါ့ဟာ”

“ငါလည်း မနစ်က နင့်လိုပါပဲ ထီးမရှိလို့ မိုးကာ မြိုးပြီးတက်ရတာ”

“ဟုတ်လား”

“ဒီနှစ်တော့ အဖေက ထီးတစ်ချောင်းဝယ်ပေးလို့”

“နင့်အဖေက နင့်ကို စက်ဘီးရော မဝယ်ပေးသေး ဘူးလား”

“စက်ဘီး”

ကျွန်တော်က ရယ်မောပစ်လိုက်တော့ သူမက ဧဝေဧဝါဖြင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်သည်။

“စက်ဘီး ဘယ်လိုလုပ်ဝယ်နိုင်မှာလဲဟာ ... ထီး တောင် ငါတို့စားမယ့် စပါးထဲက ပြိုတာပရောင်းပြီး ဝယ်ပေးရတာ”

“ဟုတ်လား ... နင့်အဖေက စာရင်းငှားလုပ်တာ

လား”

“အေးပေါ”

“ဒါဖြင့် ငါတို့လိုပဲပေါ့၊ ငါ့အဖေလည်း သူရင်းငှား ပဲလေ၊ အစကတော့ လယ်ပိုင်ရှိတယ်ပြောတာပဲ ... ငါတို့အဖိုး ကစားပစ်လို့ကုန်တာတဲ့ ... သားသမီး တွေလက်ထက်ကျတော့ ဘာမှမကျန်ဘဲ အကြွေးတွေ ထိုးဆပ်လိုက်ရတာတဲ့ ... အစက ငါတို့လည်း ငါတို့အရိုးအိမ်မှာ ကပ်နေရတာ ... ငါတို့အရိုးက ကောင်းပါတယ် ... သူ့ယောက်ျားက လန်းရေမှုး ရင် အဖေကို ဆဲတော့ ... ကြာရင် တုတ်တပြက် ဓားတပြက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ငါတို့ လယ်တဲမှာပဲ ပြောင်း နေကြတယ် ... ဦးရီးကလည်း သဘောကောင်းပါ တယ် ... ဦးရီးဆိုတာက ငါတို့အငှားလုပ်တဲ့ လယ် ရှင်ကိုပြောတာ”

သည်တစ်ညနေမှာပင် ခရေတို့ဘဝ၏ တစ် စိတ်တစ်ပိုင်းကို သိရသည်။ ခရေက ကျွန်တော့်ကို ဘဝ တူတစ်ယောက်မို့ ဖုံးကွယ်ဟန်လုပ်စရာ မလိုဘူးထင်လေ သည်။ နောက်ပြီး ခရေကိုယ်တိုင်ကလည်း စကားပေါများ သူ၊ လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းမှုကို မလိုလားသူဖြစ်နိုင်သည်။

ဒါပေမယ့် ... ခရေမှာ ဆင်းရဲခြင်းအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် သိပ်ရှိပုံမပေါ်။ ကျောင်းစာအုပ်တွေ မိုးရေစိုမှာ စိုးသည့်အတွက် ထီးဝယ်မပေးနိုင်သည့် အမိ အဖတွေကို အပြစ်တင်စကားမဆိုတတ်။ ဆင်းရဲသည့် လယ် သူရင်းငှားဘဝကို နာကြည်းစကားမဆိုတတ်။ ခရေသည်

ကျောင်းစာကို စိတ်ဝင်တစားရှိပြီး ကျောင်းစာထူးချွန်သည် ကို ဂုဏ်ယူတတ်ဟန်ရှိ၏။

လျှောက်ရင်း လျှောက်ရင်း မိုးစည်းသွားပြီး ခရေတို့ လယ်တဲအနားရောက်တော့ မိုးဖွဲဖွဲမျှသာကျန်တော့ သည်။ ခရေသည် ကျွန်တော့်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ဝါးဖတ်ခမောက် ကို ဆောင်းလျက် မိုးဖွဲဖွဲကြားမှာ သူမ၏လယ်တဲဆီ ခြေ လှမ်းကျကျဖြင့် လျှောက်သွားလေတော့သည်။

နောက်နေ့တွေမှာတော့ ခရေက ကျွန်တော်နှင့် အတူ သူ့လယ်တဲသို့ လမ်းလျှောက်ပြန်လေသည်။ ချင်းကုန်း နှင့်အနီးတဝိုက်ရွာတွေကနေ ကျောင်းတက်ကြသည့်ကျောင်း သားတွေ အတော်များများရှိကြသည်။ သို့ပေမယ့် ... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် သီးသန့်လိုဖြစ်နေခဲ့၏။ တစ်ခါ တစ်ရံတော့လည်း ရွာနီးချင်း ဒါမမဟုတ် တစ်ရွာတည်း သားချင်း သူငယ်ချင်းတွေစုမိသွားပြီး ... ကျောင်းလွတ် ချိန်တွေမှာ တစုတဝေးကြီး အိမ်ပြန်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ကျောင်းပြန်ချိန်သည် မိုး သည်းသည်း / ပန်းချီကားတစ်ချပ်လည်းဖြစ်တတ်၏။ မိုး မရွာဘဲ ကျောင်းကင်ကြည့်လင်နေလျှင် လယ်ကွက်တွေ့ခဲ့ မှာ ရေတွေပြည့်ပြီး ... ကောက်ပင်စိမ်းစိမ်းဖောင်းတွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် အဝေးကကြည့်လျှင် ဖေမိမ်းရောင် သည် တခွင်တပြင်လုံးမှာ ပြည့်နှက်လျက်နေ၏။ ဗျိုင်း

ကလေးတွေက လယ်ကန်သင်းဘောင်တွေပေါ်မှာ မြေတစ်ဖက်ထောက်ပြီး နားနေတတ်သည်။ အဲသည် ရှုမျှော်ခင်းသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် ငြီးငွေ့ဖွယ်ဟု ထင်ကောင်းထင်စရာပေမယ့် သည့်ထက်ကောင်းသော သဘာဝပန်းချီကားမျိုးကို ကျွန်တော်တို့ မမျှော်လင့်တတ်ပါချေ။

ဆဋ္ဌမတန်း တစ်နှစ်လုံးမှာ ခရေသည် ... ကျွန်တော့်အတွက် သူငယ်ချင်းကောင်းဖြစ်ခဲ့၏။ ကျောင်းက အပြန်မှာ ကျွန်တော်တို့သည် စာတစ်ပုဒ်ကို အတူရွတ်လျှင်လည်း ရွတ်လာကြသည်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အတူဆိုလျှင်လည်း ဆိုလာကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း သင်္ချာတစ်ပုဒ်ကို ပါးစပ်ကနေတွက်ပြီး အဖြေရှာလာကြသည်။ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် ဘဝ၏ အပြောင်းအလဲဆိုတာကို မက်မက်မောမော မရှိလှတာ သေချာပါသည်။

“အဖေက ငါ့ကိုပြောတယ်၊ ဆယ်တန်းအောင်ရင် ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့ ... ဆရာဝန်ကျောင်းတက်ရရင် မြို့ကြီးမှာ သွားတက်ရမှာတဲ့”

“အဲမယ် ... ဆရာဝန်ကျောင်းတက်ဖို့က သိပ်ပိုက်ဆံကုန်တာနော် ... နင့်အဖေက ထားနိုင်မှာလား ဒီကနေ ရန်ကုန်သွားဖို့တောင် ဘယ်လောက်ပိုက်ဆံကုန်လဲ”

သည်နေရာမျိုးမှာ ခရေက ကျွန်တော့်ထက် အမြင်ကျယ်လေသည်။ ပြီးတော့ ... ခရေသည် စပ်စပ်စုစုရှိတတ်၏။ နေရာတကာဝင်ဆန်ချင်၏။ မိန်းကလေးပီပီဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်း၏။ ဘယ်နေရာမဆို ပြောရဲဆိုရဲ သွက်

သွက်လက်လက်ရှိ၏။ ကျွန်တော့်ထက် သာလွန်ထူးချွန်သော အရည်အချင်းများ ခရေမှာရှိသည်ဆိုတာ ကျွန်တော် မငြင်းဆန်နိုင်ပါ။

ခရေသည် ဆရာ ဆရာမများနှင့် စကားပြောဖို့ ကျွန်တော့်လို ရွံတွန့်တွန့်ဖြစ်မနေပါ။ ကျောင်းကပွဲတွေ ဆုပေးပွဲတွေမှာ ဝင်ကဖို့ မကြောက်တတ်ပါ။ အတန်းရှေ့ထွက်ပြီး စာဆိုရလျှင်လည်း ခူးမတုန်ပါ။ ထို့ကြောင့် ... ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ခရေကို ယောဂျီးလေးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုပင် ရင်းနှီးခင်မင်သည်။

“ဟာ ... ဆရာဝန်လိုင်းရလို့ကတော့ ရွာက ဝိုင်းပြီးထောက်ပံ့ကြမှာပါဟာ ... နောက်ပြီး ပညာသင်ဆုတွေဘာတွေလည်း ရှိတယ်လို့ပြောတယ်”

“အေးလေ ... ရရင်လည်း ကောင်းတာပေါ့ ... ဒါပေမယ့် ... မြို့ကျောင်းကြီးတွေရဲ့ အမှတ်ကို မှီဖို့ကတော့ မလွယ်ပါဘူးဟာ ... တို့က စာမေးပွဲအမှတ်ပေးစည်းမျဉ်းတွေဘာတွေလည်း သိတာမဟုတ်ဘူး။ အင်းလေ ... နင်သာ ဆရာဝန်လိုင်းရရင်လည်း ငါ အရမ်းဝမ်းသာမှာပါ ... ငါကတော့ ဆရာဝန်လုပ်ဖို့ ဝါသနာမပါဘူး”

“ဒါဆို နင်က ... ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ”

သူမက အချိန်အတော်ကြာအောင် စဉ်းစားနေလိုက်သေးသည်။ ခရေသည် အင်မတန်ကြီးကျယ်ချင်သည့် လူကြီးစတိုင်ဖမ်းချင်သည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်လည်းဖြစ်၏။

“ငါလား ... ငါ ဘာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုယ် ငါလည်း မသိသေးပါဘူးဟာ ... လောလောဆယ် တော့ အတန်းထဲမှာ ပထမရချင်တာပဲ”

ခရေက သည်လိုကောင်းမလေးမျိုးဖြစ်သည်။

သူမ၏ အဖြေသည် သူမ၏စိတ်အတွေးနှင့် အနီးစပ်ဆုံးဖြစ် သည်ဆိုတာ နည်းနည်းမှ သံသယဖြစ်စရာ မလိုချေ။

“နင်က ဆရာဝန်လုပ်ဖို့ ဝါသနာမပါဘူးလား”

ဟု ကျွန်တော်က မေးလျှင် သူမ ချက်ချင်း

ပဲ ခေါင်းခါပြီး နှာခေါင်းရွံ့သည်။

“မ့ပါဘူး ... လူသေတွေ ခွဲရတာတဲ့ ... ငါရွံ့ ပါတယ် ... နင်ကရော ဝါသနာပါလို့လား”

“ဟင်အင်း ... မပါပါဘူး”

“ဟင် ... ဝါသနာမပါဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် ဆရာဝန် ဖြစ်ချင်ရတာတုန်း”

သူမက သည်မေးခွန်းကို အံ့ဩတကြီးမေး

သည်။

“အဖေက ဆရာဝန်ဖြစ်စေချင်တာကိုး”

“ဟင် ... နင်ကလည်း ... ”

ခရေမျက်နှာတစ်ခုလုံး ရွံ့မဲ့သွားသည်။

“နင့်အဖေက ဖြစ်စေချင်တာနဲ့ပဲ ... ကိုယ် ဝါသနာ မပါတဲ့အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ဖို့စဉ်းစားရတယ်လို့ ... အံ့ပဲ့တော် ... ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ဝါသနာမပါဘဲ နဲ့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ထူးချွန်ပါတော့မလဲ ... ငါ ကတော့ အဲလိုမျိုးမကြိုက်ပေါင် ... ဆရာဝန်တွေ

အများကြီးထဲက ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆို ဘာများ ထူးခြားမှာလဲ”

“ဟင် ... ဘယ်လို လူမျိုးမှ ပူးခြားမှာလဲ”

“ဟဲ့ ... ဆရာဝန်တွေထဲမှာ အတော်ဆုံး ဆရာဝန် ပေါ့ ... အဲလိုဟာမျိုးပေါ့ ... ဥပမာ ပန်းချီဆရာ တွေထဲမှာ အတော်ဆုံးပန်းချီဆရာ ... ဒါမှမဟုတ် လူတွေအတွက် အကောင်းဆုံးလှူနိုင်မယ့် အလုပ် မျိုးပေါ့”

သူမ ဘာကိုဆိုလိုသည်ဆိုတာ ကျွန်တော် ထိ ထိရောက်ရောက် နားမလည်နိုင်ပါ။ သူမကိုယ်တိုင်တော့ နားလည်ကောင်းနားလည်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ဘူးဆိုတာ သူမလည်း ကောင်းစွာရိပ်မိပါသည်။ ခရေက ကျွန်တော့်မျက်နှာအရိပ်အကဲကို မှမ်းဖို့တော့ ကျွမ်း လျှင်ပိုင်နိုင်လှ၏။

“ငါလည်း နင်နားလည်အောင် မပြောတတ်ဘူး ...

ဒါပေမယ့် ... ငါပြောချင်တဲ့အဓိပ္ပါယ်ကို နင် တစ် နေ့နေတော့ နားလည်လာမှာပါ”

တဲ့ ... ။

ခရေသည် အသက်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် ကလေး ခလေးဖြစ်ပေမယ့် ... ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အဘိဓမ္မာ ဆရာမကြီးဖြစ်၏။ ခရေပြောသည့်စကားတွေကို နားလည် ဇင်းပင် ... ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သူမ ထောက် မသိသေးဘူးဟုပင် ထင်မြင်လာ၏။ သို့ပေမယ့် သဘာဝနှင့်နီးစပ်လှသော ခရေသည် ... ကျောင်းစာမှာ

ကျတော့ ကျွန်တော့်ကို မမိနိုင်။

အဓိကကတော့ အင်္ဂလိပ်စာဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ နယ်ကျောင်းသားများသည် မြို့ကြီးတွေလောက်တော့ အင်္ဂလိပ်စာကို မကျွမ်းကျင်ကြ ... ကျွန်တော်တို့ အနီးတဝိုက် လက်လှမ်းမီသည့် နေရာမှာလည်း သာသနာပြုကျောင်းတွေမရှိ။

မြို့ကြီးတွေမှာတော့ အင်္ဂလိပ်စာကို အင်္ဂလိပ်စကားကို အထူးပြုသင်ကြားသော ကျောင်းတွေ ခုထိရှိနေသည်ဟု သိရသည်။ ကျွန်တော်တို့နယ်တွေမှာ အသံထွက်ကအစ အင်္ဂလိပ်ဘာသာရပ်မှာ အားနည်းညံ့ဖျင်းကြသည်။ ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်စာ အတော်အသင့်နိုင်နင်းရခြင်းကတော့ အကြောင်းရှိပါသည်။

ကျွန်တော့်အတွက် ကံကောင်းစေသည့်အချက်က ရွာမှာ ကျွန်တော့်ကို အင်္ဂလိပ်စာ သင်ကြားပေးမည့် ဆရာရှိနေခြင်းပင်။

သူ့ကို ကိုတောက်ထိန်ဟု ကျွန်တော်တို့တစ်ရွာလုံးက ခေါ်ကြသည်။ သို့သော် ... သူ့မှတ်ပုံတင်ကံစံပြားထဲက နာမည်က ကိုအုန်းခိုင်ဖြစ်ပါသည်။ ကိုအုန်းခိုင်၏ မိဘများက ရွာမှာ လယ်ရှင်မြေရှင် ရပ်ရွာမိဘများဖြစ်ကြသည်။ ကိုအုန်းခိုင်၏ အစ်မအကြီးဆုံးသည် သားသမီးမမွေးဘဲ ကျွန်တော့်ကို အထူးပင်ချစ်ခင်၏။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ... အဖေထံမှာ မကြာခဏ တောင်းယူသည့်

အတွက် ... ကြာတော့ အဖေစိတ်ဆိုးရကြောင်း အဖေက ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးသည်။ ကိုတောက်ထိန်က မောင်နှမအားလုံးထဲမှာ အငယ်ဆုံး။ စာတော်သည်ကြောင့် ရှစ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက ဟင်္သာတကိုပို့ထားပြီး ပညာသင်စေသည်ဟု ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေက သိထားသည်။ ရွာက ကိုတောက်ထိန်ကို ဆရာဝန်ဖြစ်စေချင်သော်လည်း ကိုတောက်ထိန်က ... ကျွန်တော် ပဉ္စမတန်းတက်သည့်နှစ်မှာ ရွာကိုကျောင်းဆရာအဖြစ် ပြန်ရောက်လာသည်။ သည်တော့လည်း တစ်ရွာလုံးက ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကြရပြန်သည်။ ရွာက မူလတန်းကျောင်းသည် ကျောင်းဆရာ မမြို့သည့်ဒုက္ခနှင့် အမြဲလိုကြုံရ၏။ ပြုစုပျိုးထောင်မည့်ဥယျာဉ်များကို တမ်းတင့်ကျွေးရင်း ညှိုးနွမ်းရှရာသည့် ပန်းကလေးတွေလိုပင် ဆရာ ဆရာမတွေကို မျှော်ရသည့် ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေအဖို့လည်း နောက်ဆုံးတော့ ပညာရှာချင်စိတ်ကုန်ခမ်းပြီး လယ်ထဲ ချောင်းထဲသာ ရောက်ကြရတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ကိုတောက်ထိန် ဆရာဖြစ်ပြီး ရွာကျောင်းကို ပြန်လာကြတော့ တစ်ရွာလုံးက ဝမ်းသာကြသည်။ ဆရာတော် ဦးသူမနကလည်း ကိုတောက်ထိန်ကို ကောင်းချီးပေးသည်။ ကိုတောက်ထိန် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုယ့်ဇာတိ ကိုယ့်ရပ်ရွာကို ခင်တွယ်သူဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ရွာက မူလတန်းကျောင်းကလေးသည် စာအံ့သဖြင့် ပြန်လည်ဖွံ့ဖြိုးလာပြန်၏။

အဖေက ကိုတောက်ထိန်ကို ...
“မင်းနယ်ကွာ ... စောစောက ပြန်လာပါတော့

လား ... ငါ့သားကို မင်းလက်အပ်ချင်တာ ...
ခုတော့ ငါ့ သားက ချင်းကုန်းကျောင်းတက်နေပြီ”

ဟု မချင့်မရဲပြောသည်။

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုလည်း အစ်ကို့သား
ကို ကျောင်းပိတ်ရက်တွေ ကျွန်တော် စာသင်ပေး
လို့ရတာပါ ဗျာ”

“ဟ ... ကကယ်လား”

အလောက ဝမ်းသာအားရမေးရင်း ... လက်
တစ်ဖက်ကလည်း ကျွန်တော့်ပခုံးကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ထား
သေးသည်။

“တကယ်ပါဗျာ ... ဟေ့ကောင် သက်နှင်း၊ မင်း
ကို ငါ ... အင်္ဂလိပ်စာသင်ပေးမယ်လေကွာ ညီ
လေး”

“ဟာ ... အတော်ပဲ ... ကျွန်တော်လည်း အင်္ဂလိပ်
စာမလိုက်နိုင်လို့ စိတ်ညစ်နေတာဗျာ၊ အစ်ကိုက မြို့
ကျောင်းက ပြန်လာတာဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်စာ တော်
မှာပေါ့”

ကိုတောက်ထိန်က ... ရယ်နေပါသည်။ ကို
တောက်ထိန်သည် ရယ်နေလျှင် အင်မတန်ကျက်သရေရှိ
သည်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ထင်သည်။ ကျွန်တော်သည်
ကလေးအတွေးသက်သက်ဖြင့် ကိုတောက်ထိန်ကို ဇာတ်
လိုက်တစ်ယောက်လို အထင်ကြီးမိ၏။ ကိုတောက်ထိန်ပြော
သမျှစကားတွေကိုလည်း အထင်တကြီး မှတ်သားထားမိ
သည်။ ကိုတောက်ထိန်သည် ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဦးဖိုး

ကျား၏ဇာတ်လိုက် မောင်ဘစီဖြစ်လေသည်။ သည်လိုနှင့်ပဲ
ကိုတောက်ထိန်ကို အားကျရင်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း
မောင်ဘစီဖြစ်ချင်လာသည်။

အဲသည် အားကျစိတ်ဖြင့် ကျွန်တော်သည်
ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ ကိုတောက်ထိန်တို့အိမ်သို့သွားပြီး
အင်္ဂလိပ်စာ သင်သည်။ အင်္ဂလိပ်စာလုံးပေါင်း ‘စာအုပ်’
ကို ကျောင်းကသင်သလို ဘုတ်ခံဟု မဆိုဘဲ ... ကိုတောက်
ထိန် သင်သလို ဘုတ်ခံဟုဆိုသည်။ ကမ္ဘာကို ဝေါဟာ
မဆိုဘဲ ... ဝါးလ် ဟုဆိုသည်။ အဲသည်လို ကိုတောက်
ထိန်၏ တပည့်စစ်စစ်ဖြစ်လာခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်သည်
ချင်းကုန်း အထကမှာ အင်္ဂလိပ်စာ အမှတ်အများဆုံးကျောင်း
သားတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော့် အင်္ဂလိပ်စာ
အမှတ်သည် ငါးတန်း ခြောက်တန်း နှစ်နှစ်စလုံး ထိပ်
ဆုံးမှာရှိခဲ့သည်။ အဲသည့်အတွက် ကျွန်တော့်ဆရာ ကိုတောက်
ထိန်ကလည်း ကျေနပ်အားရသည်။ စာမေးပွဲတိုင်းမှာ ...
အင်္ဂလိပ်စာ အမှတ်အများဆုံးရတတ်သည့် ကျွန်တော့်ကို
သူ တတ်နိုင်သလောက် စာအုပ် အဖတ် စသဖြင့် ဆုချလေ့
ရှိ၏။

“အင်္ဂလိပ်စာဟာ နိုင်ငံတကာသုံး ဘာသာစကားကွ၊
ကျွမ်းကျမ်းကျင်ကျင် တတ်ထားလို့ကတော့ ဘယ်
တော့မှမရှားဘူး ... အင်္ဂလိပ်စကားလည်း မင်း
အခွင့်ရတာနဲ့ လေ့လာထား ... တစ်နေ့မှ နိုင်ငံ
ခြားသွားရဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်လဲ ...
စိတ်ဓာတ်ကို မြင့်မြင့်ထားရမယ် ...

မဟုတ်ဘူးလား ငါ့ညီရ ... မင်း အခုဆို အတန်းထဲမှာ ဖတ်စစ် ဆက်ကင်း ... ရနေတာပဲ။ မင်း ဆယ်တန်းအောင်ရင် ရန်ကုန်မှာ တက္ကသိုလ်တက်ရမယ် ... အဲဒီအခါကျရင် မင်း အင်္ဂလိပ်စာကိုသာ များများလေ့လာ ... လေ့လာဖို့ အခွင့်အရေးတွေလည်း ဟိုမှာ အများကြီးရှိတယ် ... တက္ကသိုလ်မှာ ထူးချွန်အောင်ကြိုးစားပြီး နိုင်ငံခြားအထိ ပညာသင်သွားနိုင်အောင်ကြိုးစား ...

အစ်ကိုကတော့ နိုင်ငံခြားသွားချင်ပေမယ့် မနောက်ခံရဘူးကွာ”

ကိုတောက်ထိန်က သည်လိုညည်းလျှင် ... ကျွန်တော်သည် ကိုတောက်ထိန်အပေါ် သနားစိတ်ဝင်လျက် မချင့်မရဲဖြစ်လျက် သူဘာကြောင့်များ နိုင်ငံခြားရောက်အောင် မသွားနိုင်ခဲ့ပါလိမ့်ဟု သိချင်စိတ်ပေါ်လာသည်။ သို့ပေမယ့် မေးတော့ မမေးဖြစ်ခဲ့ချေ။

ကံကြမ္မာဆိုသည်မှာ ကိုယ့်ဆန္ဒအတိုင်းလိုက်ဖို့ အမြဲ မျက်နှာသာမပေးတတ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်သည် ခရေ သိသလိုပင် မသိခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ကိုတောက်ထိန် မသွားနိုင်ခဲ့သည့် နိုင်ငံခြားကို ကျွန်တော် ရောက်အောင် သွားမည်ဟု စိတ်ထဲတေးထားခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြားမှာ ဘာတွေ ရှိသည်မသိ။ နိုင်ငံခြားသည် မြန်မာပြည်ထက် အဆပေါင်းများစွာ တိုးတက်ကြောင်းကို ကိုတောက်ထိန်ဆီမှာရှိသည့် နိုင်ငံခြားမဂ္ဂဇင်းများမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော် သိရသည်။ အဲသည် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ထဲက ကျည်ဆန်ရထားများ၊ ရွေ့လျား

လှေကားများ၊ ကွန်ပျူတာများ၊ အဝေးထိန်းစံနစ်ဖြင့်သွားသော ကလေးကစားစရာများအကြောင်း ရုပ်ပုံကားချပ်များကို မြင်ရလျှင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိ။ အရူးအမူး လိုချင်လာသည်။ လေယာဉ်အကြာကြီးစီးပြီးမှ သွားရသော နိုင်ငံခြားကိုသွားချင်လာသည်။ နိုင်ငံခြားသည် နတ်ပြည်လိုပင် ရောက်ဖို့ခဲယဉ်းလှသည်ဟု ထင်လာသည်။

“မင်းအဖေ ပိုက်ဆံမရှိလို့ မင်းစိတ်မပူနဲ့ ... မင်း ဆယ်တန်းအောင်ရင် ငါတို့ မင်းကို တက္ကသိုလ် ပို့မှာပေါ့ကွာ ...

မင်း ဆရာဝန်လိုင်းရအောင် ကြိုးစား .. ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်တော့ ရွာကိုပြန်လာပြီး မကျန်းမာတဲ့သူတွေကို ဆေးကုပေး၊ ဟုတ်ပြီလား”

“အစ်ကို့လိုပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ကွ ... ငါ့လိုပေါ့”

“ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားလည်းသွားချင်သေးတာ အစ်ကိုရ”

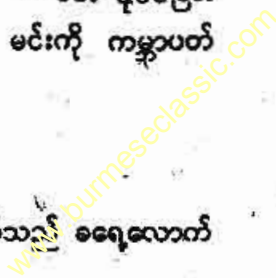
ဆိုတော့ ကိုတောက်ထိန်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပါတော့သည်။

“အေးပါကွာ ... အေးပါကွာ ... မင်း နိုင်ငံခြား သွားရအောင်သာကြိုးစား ... မင်းကို ကမ္ဘာပတ်ပြီး ပို့မယ့်သူတွေ ရှိလာမှာ”

“အဟုတ်လား”

“အဟုတ်ပေါ့ကွာ”

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် ခရေလောက်

ထင် ခေ့န့်ကွက်ပါ။ ကျွန်တော့်အတွေးတွေက ကလေးဆန် လွန်းနေသည်။

“အေး ... ဒါပေမယ့် ငါ့ညီ ... မင်း ပေါ့ပေါ့ တော့ မမှတ်နဲ့ ... မင်းလိုချင်တာကို လွယ်လွယ် ကူကူရလိမ့်မယ်လို့တော့ လျှော့မတွက်နဲ့ ... မင်း တော်တော်ကြိုးစားရမယ်နော် ... အသေအလဲကြိုး စားရမှာ ... ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မြို့ကြီးတွေ ရဲ့ပညာရေးက တို့တော့လို မဟုတ်ဘူးကွ ... တော် ရုံတန်ရုံ ကြိုးစားရုံနဲ့ လူပေါ်လူစော်လုပ်လို့မရဘူး။ ခု ... မင်းရနေတဲ့အဆင့်မျိုး မြို့ကအမှတ်နဲ့သွား ယှဉ်ကြည့်ရင် မင်းဟာ ... အဆင့်နှစ်ဆယ်အောက် မှာပဲရှိမယ် ... ဒီတော့ မင်း ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ ခုလောက်ကြိုးစားရုံနဲ့တော့မရသေး ဘူး ... ခုထက် ဆယ်ဆ ... ကြိုးစားရမယ် ငါ့ ညီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

“နောင်နှစ်ကျရင် မင်း အချိန်ဇယားဆွဲပြီး စာကျက် ရမယ် ... မင်းအဖေရဲ့ယာတဲကအလုပ်တွေမှာ အချိန် ကုန်နေလို့ မဖြစ်ဘူး သိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုတ်ကဲ့ဟု ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသော်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အဖေအလုပ်တွေကို မကူ၍မဖြစ်ဘူးဟု ထင်နေသည်။ ကျွန်တော် မကူလျှင် အဖေတစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းရှာမည်။ အဖေကတော့ သူ့ကိုယ်သူ လွန်ခဲ့သည်

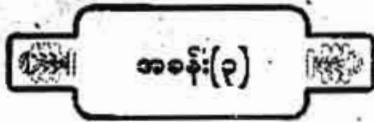
ဆယ်သုံးလေးနှစ်ကလိုပင် နုပျိုသန်စွမ်းသည်ဟု ထင်နေ သေးသည်။

အဖေ့ကို မကြောင့်မကျ ထားနိုင်မည့် အနာ ဂတ်တစ်ခုကို ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်မိ၏။ စိတ်ကူး တွေက ပျော်ရွှင်စရာကောင်းလှပါသည်။ အဖေနှင့်ကျွန်တော် ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှရှိမနေသေးသော အနာဂတ်ကလေး ငါ့ ငြိမ်းချမ်းနေဆဲပင် ... ။

သို့ပေမယ့် ...

အဲသည် အနာဂတ်ဆီသွားရာလမ်းကတော့ မှန် မှန်ဝါးဝါးနှင့် အရာမထင်နိုင်သေးချေ။

ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ မပြည့်စုံသည်ကို ဒုက္ခဆင်းရဲဟု မထင်မှတ်ခဲ့ဘဲ ကိုယ့်ဘဝမှာ ကိုယ်နေပျော်ခဲ့သော ကျွန်တော့်အတွက် မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်းလို ခပ်တန်းတန်းသွားနေသော ဘဝလမ်းသည် ... ရုတ်တရက် ဆိုသလို အပြောင်းအလဲတစ်ခုဖြစ်ခဲ့၏။ အဲသည်အပြောင်းအလဲသည် အဖေအတွက် ချို့မြန်ဖွယ်ဖြစ်သော်လည်း ... ကျွန်တော့်အတွက်တော့ နှလုံးသားအက်ကြောင်းတစ်ကြောင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆဋ္ဌမတန်းအောင်ပြီး ... သတ္တမတန်းတက်ရမည်ဖြစ်သော ကျွန်တော်သည် ... ကျောင်းဖွင့်ရက်များကို မျှော်လင့်ရင်း စိတ်ကူးဖြင့် ပျော်ရွှင်နေခဲ့ချိန်လည်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်အဖေတို့ကြားမှာ သည်လို အပြောင်းအလဲတစ်ခု ရှိလာလိမ့်မည်ဟု လုံးဝကို မျှော်လင့်မထားမိသည်ကပဲ ကျွန်တော့်အားနည်းချက်ဖြစ်လေသလားမသိ။ ကျွန်တော်သည် အဖေနှင့်ပတ်သက်လျှင် အလွန်နှမြောတွန့်တိုတတ်သူဖြစ်ကြောင်း အဖေ မသိခဲ့တာကရော ...

ဒါဟာ အဖေရဲ့ မုသားပဲထင်သည်။
အဖေ သိသင့်သည်။ သိလိမ့်မည်ဟုလည်း ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် အဖေက ကျွန်တော့်

ကို လူရာမသွင်းဘဲ အရိပ်အယောင်မျှပင် မပြောခဲ့ချေ။ အဲသည် အချိန်ကတည်းက ကျွန်တော့်နှလုံးသားမှာ အက်ကြောင်းတစ်ခု ထင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

နွေကာလမို့ ... ရေခမ်းခြောက်လေပြီဖြစ်သော ရောင်းသည် ... သဲပြင်အတိဖြစ် ကမ္ဘားမောက်ကြီးဖြစ်နေ၏။ အဲသည် သဲပြင်ကြီး၏ ကမ်းပါးထိပ်ပေါ်မှာ ကျွန်တော်နှင့်ခရေ ထိုင်နေကြသည်။ သဲပြင်သည် တစ်နေကုန် အရှိန်ပြင်းခဲ့သော နေကြောင့် အရေပြားကွဲမတတ်လောင်နေ၏။ သို့ပေမယ့် နေရောင်ကတော့ ညှိုးခဲ့ပြီ။ ကမ္ဘားထိပ်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင် ... နွေပဲစိုက်ခင်းတွေကို တွေ့ကို မြင်ရသည်။ သည်မှာဘက်ကတော့ ခြောက်သယောင်းသည့် ရိုးပြတ်နှင့် ကောက်ရိုးပုံတွေ။ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်သည် ... ကျွန်တော်နှင့်ခရေအတွက် စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တွေထဲက ခဏရုန်းထွက်ရသောအချိန်ကာလဖြစ်၏။ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော့်ထက်ပိုပြီး ဘဝ၏ခရောင်းတောမှာ ရင့်ကျက်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ခရေအဖို့တော့ ကျောင်းပိတ်ရက်သည် ဘဝသင်ခန်းစာ၏ စာမျက်နှာတစ်ဖက်ဖြစ်၏။

“နင်ကလည်းဟယ် ... ဒါများ ငိုရောလား”
လှောင်ရယ်သည့် ယောသံကော့မဟုတ်ပါ။
သို့ပေမယ့် ... ကျွန်တော် ပိုငိုချင်လာသည်။

“ငိုစရာပေါ့ဟ ... ဒါမှမဆိုရင် ဘာကိုငိုရတော့မှာလဲ”

“နင့်အဖေ သေတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဟာ ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

သူမဆီလာမိတာ မှားပြီဟုပင် ထင်ချင်သည်။

တကယ်တော့ သက်နှင်းသည် ခရေလောက် စိတ်ဒုက္ခဆိုတာကို ရင်းနှီးခဲ့ရသည်မဟုတ်ချေ။

“အေးလေ ... မိန်းမ ယူမှာပဲဟာ”

“ယူစရာလား ဒီအရွယ်ရောက်မှ”

“ဪ ... သက်နှင်းရယ် ... စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ... နင်မွေးပြီး နင့်အမေဆုံးကတည်းက သူတစ်ယောက်တည်းနေလာခဲ့တာပဲ”

“ဟာ ... အဲလောက်အကြာကြီးတောင် နေနိုင်လာပြီပဲ”

“သူတစ်ယောက်ထဲနေခဲ့ရတာလဲ နင်စဉ်းစားဦးမယ်”

“ငါ ရှိနေတာပဲ”

“ဘယ်တူမလဲဟဲ့”

သည်တစ်ခါတော့ ခရေကို ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးချင်သည်။ ခရေမှာ အမေရှိသည်။ အဖေရှိသည်။ ခရေသည် မိထွေးတစ်ယောက်ရလာမည့်စိတ်ဒုက္ခဆင်းရဲကို ကြုံဖူးမှာမဟုတ်ဘူးဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။ တစ်ခါက မတမ်းတဘူးသော အမေကို ကျွန်တော် ပြန်တမ်းတမိသည်။ အမေကို သည်တစ်ကြိမ်မှပဲလိုအပ်သည်ထင်မိသည်။ အမေသာရှိလျှင် ကျွန်တော့်အဖေသည် ကျွန်တော့်အတွက် မိထွေး

တစ်ယောက် အိမ်ခေါ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။

“သူ ... နင့်ကိုငဲ့ပြီး ဒီလောက်အကြာကြီး တစ်ယောက်ထဲနေခဲ့တာတောင် ကျေးဇူးတင်ဦး ... တကယ်တော့ နင် ငယ်ငယ်လေးထဲကသာ မိန်းမတစ်ယောက်ကောက်ယူလိုက်ရင် ... နင်သိလိုက်မှာတောင် မဟုတ်ဘူး”

“အေး ... အဲလို မသိလိုက်ရင်လည်း ကောင်းသားပေါ့ဟာ ... ခုတော့ ... မိထွေးကို မိထွေးမှန်း သိနေရဦးမယ် ... ပြီးတော့ ဒီမိန်းမကလည်း တစ်ခုလပ်တဲ့”

“သူ့အတွက်ရော ... နင့်အတွက်ပါ အဆင်ပြေမယ် ထင်လို့ပေါ့ဟယ်”

“ဟာ ... နင်ကလည်း အဖေဖက်ကပဲ လိုက်ပြောနေတာပဲ”

“ဟဲ့ ... အဲလိုမပြောလို့ ငါက ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ အဲဒီမိန်းမကို ထမ်းပိုးနဲ့ရိုက်၊ လည်ပင်းညှစ်လို့ပြောရမှာလား ... နင့်အဖေကို မိန်းမမယူနဲ့လို့ ငါက သွားပြောပေးရမှာလား ... ငါသွားပြောပေးလို့ နင့်အဖေက ငါ့စကားနားထောင်ပြီး မယူတော့ဘူးဆိုလည်း ငါ ပြောပေးပါရဲ့”

သည်တစ်ခါတော့ ခရေသည် ရယ်ချင်ချင်သံလေးပမ်း စွက်လာ၏။

“ငါ့အဖေ မိန်းမမယူအောင် ငါဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာမျိုး အကြံဉာဏ်ပေးပါလားဟ”

၄၈ နှစ် ၅၅:

ကလေးဆိုးကြီးတစ်ယောက်လိုပင် ကျွန်တော် ပြောလိုက်မိသည်။ ပုဇွန်ဆီရောင် တိမ်တိုင်များသည် ကောင်းကင်မှာ ပြန်ကျရွေ့လျားနေ၏။ နွားကျောင်းသားသည် ချောင်းအစပ်မှာလှန်ထားသော နွားများကို ပြန်သွားနေပြီ။ သံပြင်နှင့်အတိတ်ပြီးသော ကမ္ဘာ့အောက် သံချောင်းထဲဆီ ငုံကြည့်နေမိ၏။ ရေကြည်ကြည်လေး ရွေ့လျော့စီးဆင်းနေသော သံချောင်းငယ်ကလေးသည် တိတ်ဆိတ်စွာပင် ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ ကောက်ကောက်ကျွေ့ကျွေ့ စီးဆင်းနေ၏။

“အေးလေ ... နင်ပြောတော့ ပြောကြည့်ဦးပေါ့ဟာ၊ ဒါပေမယ့် ငါတော့မထင်ပါဘူး၊ သူ့ကိစ္စပျက်မှာစိုးလို့ နင့်ကိုတောင် တမင်မပြောဘဲထားတာမဟုတ်လား။”

“အဖေသာ တကယ်ယူရင်တော့ ငါ အိမ်ကထွက်သွားမယ်”

“ဟယ် ... သက်နှင့်”

သည်တော့မှ ခရေသည် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြီး ကျွန်တော့်ပခုံးကိုကိုင်လျက် ငိုနေသော ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စူးစမ်းကြည့်ဖော်ရ၏။

“နင် အဲလိုမလုပ်နဲ့လေ ... ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့”

“ဒါ ... ဘာမဟုတ်တာလား”

“နင့်အဖေက နင့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ”

“ငါ့ကိုမချစ်လို့ မိန်းမယူတာပေါ့”

“အဲလိုမလုပ်နဲ့ သက်နှင့်ရယ် ... နင်ထွက်သွားရင် နင့်ဘဝ ပျက်သွားမှာပေါ့ ... နင်က ပညာတော်

တဲ့သူပဲ ... နင် သင်ထားသမျှတွေ အလဟဿဖြစ်သွားမှာပေါ့ ... နင့်အဖေမဟုတ်ဘဲ တခြားဘယ်သူက နင့်ကို ကျောင်းထားပေးမှာလဲ”

“ငါ့ဘာသာ အလုပ်လုပ်ပြီးကျောင်းတက်မှာပေါ့”

“နင် ထင်သလောက်မလွယ်ဘူးနော် သက်နှင့်”

သူမက တကယ့်ကို လူကြီးသူမလေသံဖြင့် ပြောသည်။ ခုချိန်ထိ သနပ်ခါးထူထူပြိန်းပြိန်းရှိနေသေးသော ပါးပြင်နှစ်ဖက်၏ ဆံတောက်က ဆံပင်တွေ ကပိုကရိုလွင့်တက်နေသည့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အရွယ်ရောက်ဖွဲ့ထွားစေအလှကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ သတိမမူမိဘဲ ရင်ထဲမှာ တငွေ့ငွေ့ တောက်လောင်နေသော မီးတောက်တွေသာ ရှိနေ၏။ ကျွန်တော်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်ကို ဆန်းဆန်းပြားပြားစိတ်မျိုးဖြင့် ကြည့်တတ်စပြုသော ကျောင်းသားတချို့ကို နားမလည်နိုင်အောင်ရှိနေသေးသည်။ တကယ်တော့ ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ကျောင်းစာကလွဲသော အခြားဘာသာရပ်တွေမှာလည်း စိတ်ပျံ့လွင့်နေတတ်ကြောင်း ကျွန်တော် မသိခဲ့ရသည်မှာ ကျွန်တော်သည် မိန်းကလေးဟူ၍ ခရေတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ရင်းနှီးခဲ့၍ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ခရေ၏ စူးရှထက်မြက်မှုက သူမကို အားနဲ့သောမိန်းမသားတစ်ယောက်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ အမှတ်မရလောက်အောင် ယောက်ျားဆန်နေတတ်၏။

“နင့်အဖေကို ရျော့ချောမော့မော့ပြောကြည့်ပါဦးဟယ်။

ဒါမှမဟုတ် ... ရသလောက်အချိန်ခွဲထားပေါ့ ...
 ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်မှ အဖေ နောက်အိမ်
 ထောင်ပြုပါလို့ မသိမသာပြောပေါ့ ... အဖေ အိမ်
 ထောင်ပြုတော့မှာလားလို့ သွားမမေးနဲ့ ... နင်
 မကြည်ဖြူဘူးဆိုတာ သူသိအောင် တစ်မျိုးလှည့်
 ပြော ... နင်သိနေတယ်ဆိုတာတော့ မပြောနဲ့ပေါ့၊
 သူ့ဆီက ဘယ်လိုစကားထွက်မလဲ စောင့်ကြည့်”
 “စိတ်မောစရာပဲ”

“နင်က အလကားနေရင်း စိတ်မောနေတာကိုး ...
 ငါ့အထင်တော့ နင့်အဖေယူမယ့်မိန်းမက သဘော
 ထားဆိုးမယ်ထင်ပါဘူး ... နင့်အဖေက နင့်အတွက်
 ထည့်မစဉ်းစားဘဲ နေမလား”

“အဖေ ... ငါ့ကိုမချစ်ဘူး”

“အဲလိုမဟုတ်ဘူး၊ သက်နှင်း ... နင် အထင်လွဲ
 နေတာ”

“ငါ့မှာ အမေ မရှိဘူး၊ ငါ့မေးကတည်းက အမေ
 ဆုံးခဲ့ရတာ ... အမေ့မျက်နှာကို ဓာတ်ပုံထဲမှာတောင်
 ငါ ကောင်းကောင်းမမြင်ဖူးခဲ့ဘူး ... ဒီအဖေက
 လွဲလို့ ငါ ဘယ်သူ့ကိုတွယ်တာရဦးမှာလဲ ... အဖေပဲ
 ငါ့ဘဝ ... ငါကြိုးစားသမျှ အဖေ့အတွက်ပဲ ...

အေး ... အဖေ့မေတ္တာကိုလည်း

ဘယ်သူ့ ကိုမှ ခွဲမပေးချင်ဘူး ... အဖေကလည်း
 ငါကလွဲ လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်စေချင်ဘူး”

ကျွန်တော့်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည့် ခရေ

မျက်လုံးများအောက်မှာ ကျွန်တော့်ရင်တွေ ဆိုကျပ်လာသည်။
 မျက်ဝန်းတွေ ပူနွေးလာသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဂရု
 ထာသက်သော အကြည့်ကို မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင်ပင်
 ကျွန်တော့်စိတ်အင်အားတွေ စုစည်းမရနိုင်ဘဲ ကစဉ့်အလျား
 ပြိုကွဲခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော် မျက်ရည်ကျမိလေသလားမသိ။
 ကျွန်တော့်လက်ဖျံပေါ် ခရေက လက်ဖဝါးတင်လျက် ...
 “သက်နှင်း”

ဟု ကျွန်တော့်ကို တိုးတိုးခေါ်သေလည်။

“မင့်ပါနဲ့ဟယ် ... နင့်အဖေက နင့်ကိုငဲ့မှာပါ ...
 နင့်ကို နားလည်မှာပါ”

ခရေသည် မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း
 ကျွန်တော် ပထမဆုံးအကြိမ် စိတ်ထဲမှာ မှတ်မှတ်ထင်ထင်
 ဖြစ်သည်။ အဲသည်အသိနှင့်အတူ မေးခွန်းတစ်ခု ကျွန်တော့်
 ခေါင်းထဲပေါ်လာသည်။ အဖေသည် မိန်းမတစ်ယောက်ကို
 ဘာကြောင့် လိုအပ်ခဲ့သည်လဲ။

ချည်လုံချည်နက်ပြာစင်းနှင့် အရောင်လွင့်ပြယ်
 နေပြီဖြစ်သော ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို တံတောင်ဆစ်အထိ
 လက်ခေါက်တင်လျက် ... ဆံတောက်ဖားဖားနှင့် ခရေ
 ကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်တော် စူးစူးစမ်းစမ်းကြည့်
 ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ...

မေးခွန်း၏အဖြေကို မတွေ့။

အဖေသည် ... ဘာကြောင့် ...

“မင်းကျရင်ကော မိန်းမ မယူမှာဆိုလို့လား မောင်ရာ”
 ဘိုတောက်ထိန်၏ အဖေကြီးက ကျွန်တော့်
 ခေါင်းကိုပွတ်လျက် တဟားဟားရယ်မောလျက် ကျွန်တော့်
 ကို ကျီစယ်သည်။ ကျွန်တော် ကိုတောက်ထိန်မျက်နှာကို
 အားကိုးတကြီးကြည့်မိ၏။ ကျွန်တော့်ဖက်က နားလည်စာ
 နာပေးမည်သူ၊ အကူအညီပေးမည်သူ မရှိတော့ဘူးတဲ့လား။
 ဆယ်သုံးလေးနှစ်တိုင်အောင် အိမ်ထောင်မပြုဘဲ ကျွန်တော့်
 ကို ပြုစုပျိုးထောက်ခဲ့ခြင်းက အဖေအပေါ် အများကဂုဏာ
 သက်စရာ၊ ညှာတာနားလည်စရာ အခြေအနေတစ်ရပ်လား။

“မယူပါဘူး ဘာကြီးရာ ... အဖေသာ မိန်းမ
 မယူရင် ကျွန်တော်လည်း မိန်းမ မယူဘဲနေမှာပေါ့၊
 ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ ... ကျွန်တော် မိန်းမ မယူဘဲ
 နေနိုင်တယ် ... မိန်းမဆိုတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဟေ ... အေး အေး ဟုတ်သား ... မိန်းမဆို
 တာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

အဘိုးကြီးက တဟားဟားရယ်ပြန်ပါသည်။

“အဖေ ... ကလေး စိတ်ထိခိုက်နေတယ် ...
 ကျွန်တော် သူ့ကို ခေါ်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော့်ဆရာသည် ကျွန်တော့်ကို အကျဉ်း
 အကျပ်မှ လွတ်မြောက်စေနိုင်မည်လား ... ။ ကျွန်တော့်
 ပန်းကိုဖက်ပြီး ကိုတောက်ထိန်က အဖေတို့ ယာခင်းတွေ
 ရှိသည့် သဲချောင်းဖက် လမ်းလျှောက်ခေါ်လာခဲ့သည်။ အဖေ
 နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်မျိုးသိပ်နိုင်စွမ်းတွေ ဘယ်အထိ
 ဆက်ပြီးရှင်သန်နေဦးမှာလဲ။ ကိုတောက်ထိန်ထံက ဘယ်

လိုစကားတွေကြားရမည်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကြိုသိနေခဲ့သည်။
 နောက်ဆုံးတော့ ... ကျွန်တော် ဆက်ပြီး
 မျိုသိပ်ရဦးမည်ပေါ့။

“ငါ့ညီ ... ဘယ်သားသမီးမှ မိတ္တူဆိုတာကို မလို
 ချင်ကြပါဘူးကွာ ... ဒါပေမယ့် မင်းအဖေဖက်ကို
 ပြန်ကြည့်စမ်း ... မင်းအဖေကို မင်းချစ်တယ်
 မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းညိတ်ပြဖို့ကိုပင် မေ့
 လျော့နေခဲ့၏။

“မင်းအဖေ စိတ်ချမ်းသာတာကို မင်း မမြင်ချင်
 ဘူးလား”

“မိန်းမယူမှာပဲ စိတ်ချမ်းသာမှာလား အစ်ကို”

“ဒါ လောကဓမ္မပဲ ငါ့ညီရ ... ဆန်ကျင်ဖက်တွေ
 ဟာ အမြဲ ဒွန်တွဲနေတတ်တဲ့သဘာဝရှိတယ် မဟုတ်
 လား ... သိပ္ပံမှာ မင်းသင်ရမယ်လေကွာ ...
 မင်းအဖေနဲ့ မင်းအမေ အိမ်ထောင်ပြုပြီးမှ မင်းကို
 မွေးခဲ့တာ မဟုတ်လား ... မင်းကိုမွေးပြီး ခုအရွယ်
 အထိ သူဟာ မုဆိုးဖိုဘဝနဲ့နေခဲ့တယ်လေကွာ ...
 ဒါဟာ မင်းကိုချစ်လို့ ... မင်းကိုငဲ့လို့ပေါ့ကွ ...

ဒီမိန်းမကလည်း ... မင်း မသိတဲ့
 သူစိမ်းမှ မဟုတ်ဘဲကွာ ... မင်းလည်း ငြိငှား
 တွေဖူးနေတာပဲ ... သူတို့ချင်း ရည်ငံနေတာလည်း
 ကြာပြီ ... မင်းကိုငဲ့ပြီး မပြောခဲ့ကြတာဘဲ ...
 ခုဟာကလည်း ... အင်း

ယူကို ယူရမယ့်အခြေအနေလို့သာ မှတ်လိုက်ပါကွာ ... သူ့ကိုမယူရင် ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း မင်းအဖေကို လက်ညှိုးထိုး အပြစ်တင်ကြတော့မယ်”

ကိုတောက်ထိန်စကားကို ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ဘဲ ဧဝေဝေါဖြစ်နေသေး၏။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်သည့်အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်က အဖေကို ကဲ့ရဲ့အပြစ်တင်ကြမည့် အကြောင်းရင်းကို ကျွန်တော် သဘောမပေါက်နိုင်လောက်အောင်ပင် ကျွန်တော်သည် လူ့လောကကြီး၏ သဘာဝများ၊ ဥပဒေများနှင့် အလှမ်းဝေးခဲ့သူဖြစ်၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာရော အတန်းကျောင်းမှာပါ ကျွန်တော်သည် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်မိန်းမတစ်ယောက် လက်ထပ်ရသည့်အကြောင်းရင်းကို မသင်ကြားခဲ့ရ။

“ဒီလိုဆို မင်းအဖေ စိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါ့မလား မင်းစဉ်းစား၊ မင်းအဖေ စိတ်မချမ်းသာတော့ မင်းရော အရင်လို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေနိုင်မလား ...

အကောင်းဆုံးကတော့ကွာ ... မင်းအဖေယူမယ့်မိန်းမကို မင်းအလိုက်သင့် လက်ခံလိုက်မယ်ဆိုရင် မင်းအတွက်လည်း အဆင်ပြေ ... သူတို့အတွက်လည်း အဆင်ပြေ ... အားလုံး အဆင်ပြေ သွားမယ်ကွာ ... မင်းအဖေလည်း စိတ်ချမ်းသာမယ်ကွာ ... မဟုတ်ဘူးလား ... မင်းစိတ်ထဲမှာ ဒီမိန်းမကို မကျေနပ်မဖြစ်ဘဲ ... မင်း အမေနေရာမှာ ဧကအစားထိုးကြည့်လိုက်ပါကွာ။

မင်း မွေးကတည်းက အဖေကို မမြင်ဖူးခဲ့ဘူး မဟုတ်လား ... သူ့ကို အမေလိုသဘောထားကြည့်လိုက် ... ဒါဆို မင်းလိုချင်တဲ့ အမေရဲ့မေတ္တာမျိုး သူ့ဆီက ရလာလိမ့်မယ် ... မင်းဘဝအတွက် ပိုပြီးတော့ ပြည့်စုံသွားတာပေါ့ကွာ”

အမေရဲ့မေတ္တာ ...

အမေရဲ့မေတ္တာကို မရခဲ့တော့လည်း ကျွန်တော့်ဖခင်၏ ဂရုတစိုက် ယုယကြင်နာစွာစောင့်ရှောက်မှုဖြင့် သည်အရွယ်အထိ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်ပင်။ လောကမှာ လမင်းကိုလိုချင်၍ ငိုကြွေးသည့်ကလေးကို မရနိုင်တော့သည့်မိခင်မေတ္တာကို တဂ္ဂိုက်မက်မက် တမ်းတလိုချင်နေရလောက်အောင် ကျွန်တော် မမိုက်မဲ မရူးသွပ်သေးဘူးထင်သည်။ အဖေအရိပ်အောက်မှာ ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်နိုင်ခဲ့သားပဲ။

သို့ပေမယ့် ကိုတောက်ထိန်ကို ပြန်ပြီးစောဒကတက်ဖို့ ဆင်ခြေပေးဖို့ ကျွန်တော် ဆန္ဒမရှိပါ။ ကိုတောက်ထိန်ပြောသမျှကို ကျွန်တော် လက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားလည်းဖြစ်သည်။

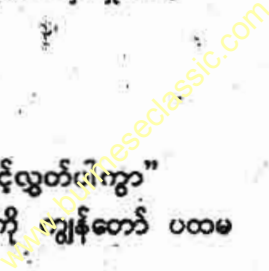
ဘာကြောင့်ဆိုတော့ ...

ကျွန်တော့်မှာ ရွေးစရာလမ်းမှမရှိဘဲ။

“သားရယ် ... အဖေကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ”

အဖေ အရက်မူးသည်ကို ကျွန်တော် ပထမ

ဆုံးအကြိမ် ကြိုရသည်။ အဖေသည် ကျွန်တော့်ကိုဖက်ပြီး ခွင့်လွှတ်ဖို့ကိုသာ တဖွဖွပြော၏။ ကျွန်တော်တို့ သားအဖ နှစ်ယောက်သည် အဖေယာတ်၏အပြင်ဘက် ဝါးကွပ်ပျစ် မှာ ညတစ်ဝက်လောက်အထိ ထိုင်နေခဲ့ကြ၏။ တကယ် တော့ အဖေသည် ဆင်းရဲသော ယာသမားတစ်ယောက်၊ အတန်းပညာ မဖြစ်စလောက်နှင့် ပြင်ပ ဗဟုသုတ အတွေး အမြင်နည်းပါးသော်လည်း သိမ်မွေ့နူးညံ့သူတစ်ယောက်ဖြစ် သည်။ ပြီးတော့ အရက်သေစာကို မုန်းတီးသူ မနှစ်ခြိုက် တတ်သူလည်းဖြစ်သည်။

အဖေ ဘာကြောင့် အရက်သောက်သည်ကို ကျွန်တော် မသိဘဲနေမလား။

သည်လိုဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် အဖေကို ပြောချင်မိသမျှ စိတ်ထဲက စကားလုံးတွေအားလုံးကို ကျိတ် မှိတ်ပြီး မျိုချပစ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်ဆိုသည် သက်နှင်း သည် ငယ်စဉ်ကပင် အဖေစိတ်ကျေနပ်မှုကိုသာ ရှေ့ရှုခဲ့ သည်ဖြစ်သည်လေ။

ကျွန်တော့်ကို ဖက်ထားသည့် အဖေကို ... ကျွန်တော် ပြန်ပြီးပွေဖက်ထားဖြစ်သည်။ အရက်နဲ့နှင့် ချွေး နံ့ရောစွက်သော အဖေခန္ဓာကိုယ်သည် အရက်ကြောင့် နဂို ထက်ပိုပြီး ပူရှိန်းနေခဲ့၏။ အရက်ခိုးကြောင့် အဆီပျံ့နေ သော အဖေမျက်နှာပေါ်က မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေကို ... ကျွန်တော် နားလည်ခဲ့ရသည်။ အဖေရင်ဘတ်ပေါ် ကျွန်တော့် မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက်ကျနေသည်ကို အဖေသိနိုင် လေသလား ... ။ ဒါမှမဟုတ် မသိဘူးလား ... ။

“အဖေ မိန်းမယူမှာ သားမကြိုက်ဘူးမို့လား ... သား ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ပြီး အဖေ ဘာမှမလုပ်ခဲ့ဘူး တာ သားလဲ အသိပါပဲကွာ ... ဒါပေမယ့် ဒီတစ် ခါတော့ သားမကြိုက်တဲ့အလုပ်ကို အဖေလုပ်ရတော့ မယ် ... အဖေက မှားခဲ့တာကိုး ...

အဖေမှားတယ်သား ... အဖေကို ခွင့် လွှတ်”

ကျွန်တော် အဖေကို စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန် မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။ မဟူရာကောင်းကင်က လမင်းကိုမော့ကြည့် ရင်း အဖေကိုယ်နွေးနွေးကို တင်းတင်းပွေဖက်ထားရင်း မျက်ရည်တွေက ပါးပြင် လည်တိုင်ကနေ အကျိုရင်ဘတ် တွေ ရွဲရွဲစိုနှင့်နေစေခဲ့သည်။

အဖေက သီချင်းတွေ အော်ဆိုသည်။ စကား တွေ ပလုံးပထွေးပြောသည်။

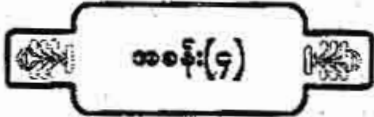
ကျွန်တော့်ကို တဖွဖွတောင်းပန်စကားလည်း ပါသည်။ အမေ့နာမည်လည်းပါသည်။ ဟောသည် ကွပ် ပျစ်ပေါ်မှာ အဖေနှင့်ကျွန်တော်ထိုင်ရတိုင်း စိတ်ဆင်းရဲရ သည်မရှိခဲ့ဘူး ... ။ မြေပဲဆန်လှော် သေးသေးတွေကို ဆားနှင့်နယ်၍ဖြစ်စေ ... ထန်းလျက်ခဲ ရေနွေးကြမ်းနှင့် ဖြစ်စေ ... ကျွန်တော်တို့ စကားတိုင်းဖွဲ့လျှင် အဖေက ကျွန်တော့်ကို လူကြီးတစ်ယောက်အရာထားပြီး သူငယ်စဉ် က ဘဝအကြောင်း၊ အမေနှင့်တွေ့ဆုံလက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့သည့် အကြောင်း၊ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကအကြောင်းများကို စမြို့ ပြန်ပြောလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ကျွန်တော်တို့

သည် အနာဂတ်ကို မျှော်ကြည့်ရင်း ပျော်ရွှင်နေတတ်ကြ ပြန်သည်။ သည်တုန်းက ကျွန်တော်တို့စကားဝိုင်းမှာ 'မရင် မေ' ဟူသော အမည်နာမ မပါဝင်ခဲ့ပါ။

သည်နာမည်ဟာ ကျွန်တော်တို့ သားအဖနှစ် ယောက်ရဲ့ဘဝထဲ မျက်ရည်တွေကိုခေါ်ဆောင်ဝင်ရောက်လာ ခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော် တစ်ဖက်သက် မှတ်ချက်မချချင်ပါ ဘူး အဖေရယ် ... ။ ဒါပေမယ့် ... ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ် လာခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

ညဉ့်နက်တော့ အဖေကိုတွဲခေါ်ပြီး ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။ မနက်ဖြန်ဆို ကျွန်တော်တို့သားအဖ နှစ်ယောက်စံမြန်းရာ ယာတဲ့စခန်းသာကလေးဆီသို့ သူစိမ်း မိန်းမတစ်ယောက်ရောက်ရှိလာတော့မည်။ ကျွန်တော့်မိခင် မဟုတ်သော မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်ဖခင်ထံမှ မေတ္တာတရား၊ ငွေကြေး ... နောက်ထပ် ပိုင်ဆိုင်သမျှ အားလုံးကို တစ်စတစ်စ သိမ်းနှုတ်ယူငင်သွားတော့မည်။

အဲသည်ညက အဖေကို ဖက်ပြီးအိပ်ရသည် နောက်ဆုံးညဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မရင်မေ ရောက်ကာစကတော့ ကျွန်တော်တို့ ယာတ်သည် ဟန်ဆောင်မှုများဖြင့် စိုပြည်သယောင်ရှိခဲ့၏။ အဖေသည် မရင်မေ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးသည့် ထမင်းဟင်းကို အဆင်သင့်စားပြီးမှ အလုပ်ခွင်သို့သွားရသည့်ဘဝကို သာ ယာကျေနပ်စေ၊ ပြုလာ၏။ မရင်မေ လျှော်ဖွပ်ပေးသည့်အဝတ် အစားသန့်သန့်ပြန်ပြန် တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်ကိုဝတ် ပြီး ရွာထဲမှာ လမ်းလျှောက်ဖို့ အဖေ စိတ်ပါလက်ပါရှိလေ သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ တစ်ခါတလေလည်း အဖေ က ကျွန်တော် ကျောင်းလွှတ်ချိန်တွေမှာ ကျောင်းရှေ့အထိ ရောက်လာကြိုတတ်သည်။ သည်အခါမှာ ခရေက ကျွန်တော့် တို့ ပြုံးစေဖြင့်ကြည့်တတ်သလို အဖေကလည်း ကျွန်တော့် ကို စောင်းပါးရိပ်ခြည် ကျီစယ်တတ်ပြီ။

ကျွန်တော်တို့၏ ဆယ့်သုံးလေးနှစ်ဟူသော .. အသက်အရွယ်များသည် တကယ်တော့ ကလေးပီပီမဟုတ် တော့ချေ။ ယာအလုပ်ဖြင့် အလုပ်ကြမ်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရသော ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်သည်ပင် ... အဖေအရပ် အမောင်း အလုံးအထည်ကို မှီနေပြီး ... ကျွန်တော့်အရပ် က အဖေအရပ်ကို ကျော်ချင်နေပြီ။ အသက်အစ ပြောင်း

လဲစပြုလာပြီ။ ရွာက စုပေါင်းရဟန်းခံရှင်ပြုမှာ ရှင်တစ်ပါးအဖြစ် တစ်လကျော်ကျော် သာမဏေဝတ်ခဲ့ပြီးပြီမို့လည်း ကျွန်တော့်ကို ကလေးတစ်ယောက်ဟု ဘယ်သူကမှ မမြင်ကြတော့။ ထို့အတူပဲ ခရေသည်လည်း ... လယ်တောယာတောမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့် လယ်သူမမို့ ... ခန္ဓာကိုယ် ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်နှင့် ဖွံ့ထွားခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် အမြဲတပျား တွဲတွဲရှိနေခဲ့ကြသည့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို အများအမြင်မှာ ကျီစယ်စရာဖြစ်ခဲ့ပြီ။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကတော့ ခရေအပေါ်မှာ တခြားမိန်းကလေးတွေ အပေါ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ မပြောင်းလဲခဲ့သေးချေ။ အင်မတန်ပါးနပ်လှသော ခရေကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲခဲ့သလိုပင် ... ဆက်ဆံခင်မင်တတ်ဆဲပင်။ ယောကျ်ားလေး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်ဖြစ်ခဲ့သော ခရေအပေါ် ကျွန်တော် ဘယ်သို့များသဘောထားပြောင်းရပါမလဲ။ နောက်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင်းနှင့်မှ စိတ်ဝင်စားစရာဟု လက်ခံမရခဲ့သော ကျွန်တော့်နှလုံးသားက ကျွန်တော့်အသက်အရွယ်နှင့်လိုက်ပြီး ပြောင်းလဲမလာခဲ့သေးချေ။

ထို့ကြောင့် တချို့ကျောင်းသားတွေလို ... ကျွန်တော်သည် လူကြီးဆန်ဆန် ရင့်ကျက်မလာဘဲ ကလေးမကျ လူကြီးမကျ ဖြစ်နေရသေး၏။ မိခင်မရှိသော ဘဝမှာ အဖေကိုပင် ကလေးတစ်ယောက်လို ဆိုးရင်းနွဲ့ရင်း မိန်းမတွေကို ကျွန်တော် မရင်းနှီးခဲ့တာလည်းဖြစ်မည်။ ထို့

ကြောင့် မရင်မေကိုလည်း ကျွန်တော် ဘယ်လိုဆက်ဆံခေါ်ပြောရမှန်း မသိခဲ့။

မရင်မေသည် တစ်ခုလပ်ဆိုပေမယ့် အဖေထက် ဆယ်သုံးနှစ်လောက် ငယ်၏။ ကျွန်တော်တို့ တောနယ်တွေမှာ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အိမ်ထောင်သားမွေးကြသည်မှာလည်း မဆန်းတော့သည့်အဖြစ်ကစ်ခလိုပင်မှတ်ထင်ကြသည်။ သမီးမိန်းကလေး ရှိကြသည့် အမိအဖဗျားကလည်း သမီးကညာ အခါမလင်စေနှင့်ဟူသော စကားပုံအတိုင်းပင် သမီးတွေ အပျိုဖော်ဝင်သည်နှင့် ရပ်ထဲရွာထဲက ကာလသားတွေထဲ ဘယ်သူကဖြင့် အသောက်အစားတင်းသည်။ ဘယ်သူကဖြင့် အလုပ်ကြီးစားသည်။ ဘယ်သူကဖြင့် ပိုက်ဆံချမ်းသာသည် ဆိုတာမျိုး စောင့်ကြည့်ထားတတ်ကြသည်။ သမီးကလေး မွေးထားသည်မို့ ... အားကိုးအားထားပြုလောက်စရာမရှိသည့် အသောက်အစားဇက်သည်၊ စာရိတ္တညံ့ဖျင်းသည့် သားမက်တစ်ယောက် အိမ်ပေါ်ရောက်လာမှာ ... ဒါမှမဟုတ် သမီးကို ထည့်လိုက်ရမှာ အစိုးရိမ်ကြီးပြီး ... သမီးအတွက် အနာဂတ်ကို စိတ်ချရရှိမှုဖြင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်မှာ အိမ်ထောင်ချလေးတတ်ကြသည်မို့ ... အဖေနှင့်အမေသည်လည်း အမေအသက်တစ်ဆယ့်ခွန်၊ အဖေအသက် နှစ်ဆယ်မှာ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ကြသည်။ မရင်မေသည်လည်း အသက်ဆယ်ခွန်မှာ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပြီး အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်မှာ အိမ်ထောင်ပျက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်ကိုရောက်လာတော့ မရင်မေသည် အသက်အစိတ်အရွယ် ပြည့်စုံတောင့်တင်းသော အလှနှင့်၊ အဖေ

အသက်ကတော့ သုံးဆယ့်ရှစ်၊ အသက်လေးဆယ်မှာ ဘဝ စသည်ဟု ပြောစမှတ်ရှိခဲ့သော်လည်း အဖေဘဝသစ်ကတော့ သုံးဆယ့်ရှစ်နှစ်ကတည်းက စ၊ ခဲ့လေသည်။ မရင်မေက တော မှာမွေး တောမှာကြီးခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော်ကြည့်ခဲ့သည့်ရုပ်ရှင် တွေထဲက မြို့သူ မင်းသမီးတွေလိုပင် အဖေကိုညှုတတ် တာတတ်၏။ အရိုးတိုအိမ်မှာ ကြားနေကျ ... 'တော်ရေ၊ တော်ကြီးရေ ... မောင်ကြီးရေ' ဆိုတာမျိုး ... မရင်မေ နှုတ်ဖျားမှာ တစ်ခါမျှ မကြားရ ... ။

'အစ်ကို' တဲ့ ... 'ကိုကြီး' တဲ့။ အဖေကို သည်လို ခေါ်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ အဖေရှေ့မှာ 'မောင် သက်နှင်း' ဟုခေါ်တတ်ပြီး ... အဖေကွယ်ရာမှာတော့ 'မောင်လေး' ဟုခေါ်ချင်ခေါ်၏။ နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် သနပ်ခါးခြေဆုံးခေါင်းဆုံးလိမ်းပြီး ဆံပင်ကို အုန်းဆီသပ် ပြီး ဘီးကျောပတ် ပတ်လျက် ... ယာခင်းထဲရောက်နေ ပြီ။ ဘုရားစင်မှာ ဘုရားပန်းတွေမပြတ်ဝေခဲ့ပြီ။ ဆွမ်း ပန်း ဆီမီး ရေချမ်းနှင့် ဘုရားစင်သည် မရင်မေ ရောက် လာမှ ကြည့်ညှိချင်စဖွယ်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် ငြင်း ဆန်လိုမရ။ တဲဟု ကျွန်တော်တို့ခေါ်သော ခြေတံရှည် ဝီနီ မိုး ပျဉ်ကာအိမ်သည်လည်း ... ရွံ့တွေ သဲတွေ ကင်းစင် လျက် ... ပစ္စည်း ပစ္စယတွေ သူ့နေရာနှင့်သူ သပ်ရပ် ပြီး နေချင့်စဖွယ်ဖြစ်လာသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် သဘော ကျသလိုလိုဖြစ်လာ၏။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အဖေ ဘာ ကြောင့်လိုအပ်သည်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်စပြုလာ တော့ အဖေ ရွေးချယ်လာသော မိန်းမကို အလွယ်တကူ

ခေါ်လေးဟု ခေါ်ဖို့ ကျွန်တော် ဝန်မလေးတော့။ သို့ပေမယ့် မရင်မေကတော့ သည်အခေါ်ကို မနှစ်ခြိုက်ဘူးထင်သည်။ ထို့ကြောင့် အဖေသင်သလိုပင် မရင်မေကို ကျွန်တော် ... အစ်မဟု ခေါ်ရ၏။ မရင်မေသည် ကျွန်တော့်ကို မကြည့် ပြုသည့်ဟန် မပြသည့်တိုင် ... အိမ်ကို ခရေမို့ ခဏတ ဖြုတ်လာလျှင် မလိုလားဟန်ပြတတ်၏။ ငြူငြူစုစုရှိတတ် ၏။ ကွယ်ရာမှာ ကျွန်တော့်ကို စောင်းချိတ်ပြောတတ်၏။ တစ်ခါတော့ အဖေကို တိုင်သည်။

အဖေက ...

“သား ... ကျောင်းနေချိန်မှာ ကျောင်းစာကိုပဲ စိတ် ဝင်စားနေော် ... တခြား တွေလီကာလီတွေ စိတ် မရောက်နဲ့ ... မင်း ကျောင်းစာဖက်မှာ စိတ်ပျဲ သွားလိမ့်မယ် ... ရှစ်တန်းဆို အစိုးရစစ်မို့လား၊ ခု ဒီနှစ်ကတည်းက ကြိုးစားထားမှ ... ”

ဟု ကျွန်တော့်ကို သွယ်ဝိုက်ဆုံးမသည်။ အရင် ထလို ခရေကို ချွေးမလေးဟု နောက်ပြောင်ခေါ်ပြီး ကျီ စယ်တာမျိုးလည်း မရှိတော့။ ရှေ့နှစ် ရှစ်တန်းဆို အစိုးရ စစ်မို့ ကျွန်တော်ကလည်း အဖေစကားကို လက်ခံမိသည်။ အဖေသည် ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကို ပညာတတ် တစ်ယောက်ဖြစ်စေချင်သည့် စိတ်ဆန္ဒနှင့် စေတနာက လျော့ ခါးမသွားခဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ဆယ်တန်းမှာ ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်ပြီး ဆရာဝန် အင်ဂျင်နီယာဖြစ်စေချင်ခဲ့သည်။

အဖေစကားကို ကျွန်တော် သံသယပွားတတ် စေမယ့် ... ခရေက ကျွန်တော့်ကို ...

“နင် ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးနော် ... သိပ်မထုံနဲ့ သိပ်မအနဲ့ သိလား”

ဟု ပြောသောအခါ ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးရသည်။ ရင်တုန်ရသည်။

“ဘာကိုလဲ”

ဟု မသိဆိုးရွားစွာပြန်မေးသော ကျွန်တော့် အူကြောင်ကြောင်ပုံစံကို ကြည့်ပြီး ခရောက်လှောင်ရယ် ရယ် ပါလေသည်။

“နင့်ကိုနင် ... ကလေးကြီးလို ကျောင်းစာနဲ့ အဖေကိုကူဖို့၊ မိုးရွာထဲဘောလုံးကစားဖို့၊ ခြင်းခတ်ဖို့ လောက်ပဲ စိတ်ရောက်မနေနဲ့ ... ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေရဲ့စိတ်ကိုလည်း နည်းနည်းပါးပါး လေ့လာတတ်ဦး ... လို့ ပြောတာ”

“ပတ်ဝန်းကျင်”

“ဟုတ်ပါ ... ဟုတ်ပါ”

“ငါပတ်ဝန်းကျင်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဒါတော့ ... ငါ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ ... နင့်ဗာသာ လေ့လာကြည့်ပေါ့ ... နင့်ဘာသာ လေ့လာစေချင်လို့ ငါပြောရတာ”

“နင် ပြောတာတွေ ငါ မသိပါဘူး ခရေရာ”

“အေး ... နင် တစ်နေ့နေတော့ ခက်ဦးမယ် ... ဒီပုံအတိုင်းနဲ့တော့ ခက်ဦးမယ် ... ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ အဲလောက် မအရဘူးဟဲ့ သိရဲ့လား”

ခရေက ကျွန်တော့်ကို သည်မျှလောက်သာ

ပြောပါသည်။ ကျွန်တော် ခရေကို ခပ်ကြောင်ကြောင်ငေးကြည့်မိတော့ ခရေက ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးသည်။ အသားညိုညက်ညက်ပေါ် သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားလိမ်းထားသော ခရေသည် ခုတော့ ကျွန်တော်တို့ ချင်းကုန်းကျောင်းမှာ မပါမဖြစ်သော အထင်ကရတွေထဲ အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ခရေကိုယ်တိုင်ကလည်း နေရာတကာ သူမ ကိုယ်တိုင်ဝင်ပါရမှ ကျေနပ်တတ်သူဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ခရေသည် ... ရွံ့ထဲဗွက်ထဲ လယ်ထဲယာထဲမှာ မွေးခဲ့ရပြီး နွားနှင့်ဖက်ကြီးခဲ့ရသည့် သူရင်းဦးသမီးဟု ထင်ရက်စရာမရှိ။ မအပ်မရာသော မြို့ဆန်သော အလှတွေ ခရေထဲမှာရှိသည်။

ခရေနှုတ်ခမ်းကပါးလှုပ်ပြီး ကျန်းမာသန်စွမ်း မှုနမိတ်ပုံဖြင့် ပန်းသွေးရင့်ရင့်ပြေးသည်။ ခရေနှုတ်ကချွန်ပြီး ပေါ်လွင်သည်။ မျက်ဝန်းအိမ်ကျယ်ပြီး တောက်ပသော မျက်ဆံနက်နှင့် ခရေမျက်ဝန်းသည် ထက်မြက်သောမိန်းမတစ်ယောက်၏ အတွင်းစိတ်ကို အတိအကျလှစ်ဟပြနိုင်၏။ အဲသည်လို မတန်မရာအလှကြောင့် ခရေသည် ကျောင်းမှာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားသလို အန္တရာယ်လည်းများလှ၏။

ခရေတင် အန္တရာယ်များသည်မဟုတ်။ ခရေ၏ ရင်းနှီးတွယ်တာမှ အရေးပေးလိုက်လျာမှုကိုခံရသည့် ကျွန်တော်သည်လည်း ခရေနှင့် တန်းတူပင် အန္တရာယ်များလှသည်။ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ နေရာတကာလှိုင်းမှာ ကောင်းခြင်းနှင့် ဆိုးခြင်းသည် ဒွန်တွဲနေသည်ပုံပင်။

ကျွန်တော်တို့လို ချောင်ကျသော တောနယ်တွေက ရိုးသားစွာ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးလှူလှဲ ဝမ်းစာအတွက်

အသက်မွေးမှုပြုတတ်သူတွေများလှသလို ... ရိုးသားစွာ မိုက်မဲရမ်းကားနေသည့် လူ့အန္တရာယ် လူမိုက်တွေလည်း ရှိကြ သည်။ အဲသည် အမိုက်အမဲတွေမှာ ဦးနှောက်မရှိ။ အဆုံး ထိ မိုက်မဲရမ်းကားဖို့ကိုသာ သိကြသည်။ ထို့ကြောင့် ခရေ အလှကို အန္တရာယ်ဟု ကျွန်တော်ကမြင်သည်။

သို့ပေမယ့် ... ခရေက သူမအလှမှာ ယစ် မူးသာယာဖို့ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားဖို့ သတိမရနိုင်လောက်အောင် ပညာကို လောဘကြီးသူတည်း။ အရာရာကို ပါးနပ်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် လေ့လာသုံးသပ်တတ်သော ခရေကို သစ္စာ ရှိသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ရခဲ့သည့်အတွက် ကျွန်တော် ကံကောင်းသည်။ သို့ပေမယ့် ... ခုတလော မှာ ခရေသည် ကျွန်တော်တို့ ယာတ်ဖက် လုံးလုံးလျားလျား ရောက်မလာတော့သည်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ခရေပြောသည့်စကား တွေကို ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ခဲ့။

(ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ... အဲလောက် မအ,ရဘူး) တဲ့။

ကျွန်တော်တို့ ခုနစ်တန်းစာမေးပွဲတွေ ဖြေရ သည့်အချိန်မှာ မရင်မေ ကလေးမျက်နှာမြင်သည်။ အဖေ သမီးငယ်လေး ကျွန်တော့်ညီမလေး ... ။

(အဖေ ... မှားခဲ့တာကိုး) ဟူသော အဖေ စကားကို ကျွန်တော် အတန်အသင့်နားလည်ခဲ့ပြီ။ အဖေ နှင့် မရင်မေ လက်ထပ်ခဲ့သည်က ခုနစ်လ ရှစ်လမျှသာ

သာ ရှိမည်ထင်၏။ အဖေသည် မရင်မေကို သူမ လွယ်ထား ရှာသည့်ကိုယ်ဝန်ကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့ရသည်ဟု ... အရိုးက ချွန်တော့်ကို မိန်းမပီပီ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောခဲ့သည်။ အယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်သည် အဖေနှင့်အဖေဘဝသစ် ညီ လိုက်လျောလက်ခံဖို့ကြိုးစားခဲ့သည်မဟုတ်လား။

သို့ပေမယ့် အဖေ့ဥပေက္ခာတရားကို ခံစားရ သည့်အချိန်မှာ ကျွန်တော်သည် အရာရာကို ခါးသက်နာ ကြည်းတတ်ခဲ့သည်။ ကလေးချစ်တတ်သည့်အဖေသည် သမီး ထေကိုချိုပွေယုယသည့်အခါ ခြောက်သွေ့အထီးကျန်သော နှလုံးသားဖြင့် အပြစ်မဲ့သည့် ကလေးငယ်အပေါ် မညှိညင် နီအောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားရပြန်သည်။

သည်လို အခါတွေမှာလည်း ခရေသည် အစ်မ ကြီးတစ်ယောက်သဖွယ် ကျွန်တော့် အားပေးဖော် နှစ်သိမ့် ခော်ဖြစ်ခဲ့၏။

“နင်က ကလေးပေါက်စလေးနဲ့ယှဉ်ပြီး အယုယခံချင် နေတာလား”

ခရေအမေးကြောင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာ ပူနွေး သွားခဲ့ရသည်။

“အဲလို မဟုတ်ပါဘူးဟာ ... ဒါပေမယ့် အဖေက ငါ့ကို လုံးဝဂရုမစိုက်တော့ဘူးဟာ”

“ဪ ... နင်ဟာလေ ... ပြောပေးဆိုးလေပဲ”
“ငါ စိတ်မကောင်းဖြစ်တာပါဟာ”

ခရေက လေးလေးပင်ပင် ခေါင်းယမ်းလျက် သက်ပြင်းရွိုက်လျက် ...

“နင် လောကကြီးထဲ လူလုပ်ဖို့ အများကြီးလိုသေး တယ် သက်နင်း”

ဟု ညည်းညူသလိုပြောသည်။

“ယောကျ်ားဆိုတာ အဲလောက် မပျော့ညံ့ရဘူးဟာ၊ နင့်အဖေက နင့်အနားမှာ အရိပ်လိုကပ်နေမှာမဟုတ် ဘူး ... နောက်ဆို ဒီလမ်းကို နင်တစ်ယောက်တည်း သွားရတော့မှာ ... ဒီနှစ်ဆို နင် ရှစ်တန်းလေ၊ ဆယ်တန်းအောင်တာနဲ့ နင်တစ်ယောက်တည်း ... တက္ကသိုလ်သွားတက်ရတော့မယ် ...

မဟုတ်ဘူးလား ... ဒါဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် တွေပဲလို့ မှတ်လိုက်လေ”

“အင်းပါ ... အင်းပါ ... နင်ပြောလိုက်မှပဲ ငါ့ ကိုယ်ငါ ဘာကောင်ဖြစ်နေမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး”

သည်လိုပြောတော့ ခရေက ဟက်ဟက်ပက် ပက်ရယ်လေသည်။

“တစ်ခါတလေတော့ နင့်ကိုငါ စိတ်ပူတယ် သက် နင်း ... နင်ဟာ ရိုးလွန်းတယ် ... လောကကြီး အကြောင်း ဘာမှနားမလည်ဘူး ... လူတွေရဲ့မျက် လုံးတွေကိုလည်း နင် မဖတ်တတ်ဘူး”

“နင်ကျတော့ရော ... ဘာဖြစ်လို့ မိန်းမတန်မဲ့ သိပ်လည်နေရတာလဲ”

“ငါက လည်တယ်”

“အေးလေ ... နင်မသိတာ ဘာမှမရှိဘူး”

“ဒါကတော့ လေ့လာထားတာကိုး ... ပြီးတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကိုက ... ဘာကိုမဆို သိချင်စိတ်ရှိ နေတယ်လေ ... အဲတာ လည်တာလား”

“လည်တာမဟုတ်လို့ ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ”

“အေးပါ ... ငါ လည်တယ်ဆိုရင်လည်း အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး ... နင်သိပ်အ၊နေတာကသာ ပြဿနာ ပဲ”

“နင်ထင်သလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

ကျွန်တော်က အားကျမခံ ပြန်ပြောခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် အချိန်တိုတိုအတွင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အတော် အတန်ရင့်ကျက်ခဲ့ပြီဟုထင်သည်။ ထို့ကြောင့် အသည်ဟု ခရေပြောသည့်စကားကို အရင်က မငြင်းဆန်ပေမယ့် ... ခုတော့ ငြင်းဆန်ချင်သည်။ ခရေအပေါ်မှာ ဘာမှမပြောင်း သဲတာ တစ်ခုနှင့်တော့ ကျွန်တော့်ကို ငတုံးဟု ကျောင်း သားတွေ ကွယ်ရာမှာခေါ်သည်ကို မခံချင်။ ရှစ်တန်းကျောင်း သားတစ်ယောက်ဖြစ်လာသည့် ကျွန်တော် မိန်းမ လုံးဝ စပိုးတတ်သေးတာကို တချို့က ညှိသည်ထင်သည်။ တချို့က ဟန်ဆောင်သည်ထင်သည်။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပြော ပြော ကျွန်တော် အဲသည်ကိစ္စကို မေ့ထားခဲ့သည်။

(ဒီလို ငယ်တုန်းရွယ်တုန်းမှာ မိန်းမတွေနဲ့ ဖတ်သက်ပြီး ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘဲနေတာ အကောင်း ဆုံးပဲ ငါ့ညီ ... ကိုယ့်ရဲ့တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်းကို နောင်ယှက်မယ့်အဖျက်ကိစ္စတွေလိုသာ သလောထားလိုက်။

၇၀ နှစ် ၂၇

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျရင် ကိုယ့်အတွက် ဆုတ်ယုတ်တာပဲ ... ။ အတွေးအခေါ် ခေတ်မှီလာတဲ့လူငယ်တွေက အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို အသက်နှစ်ဆယ်အစိတ် ပညာပြည့်စုံတဲ့အရွယ်မှ စဉ်းစားကြတာကွ) -

ကိုတောက်ထိန်စကားကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်လျက် မိန်းမတွေကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်တစားမရှိခဲ့သည်ကို ခပ်ကျိတ်ကျိတ် လှောင်သူက လှောင်သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့အသက်တွေ ဆံယိုငါးနှစ်ထဲရောက်ခဲ့ပြီ။ လူပျိုလူရွယ်သဘာဝကို ကျွန်တော်လည်း နားလည်တန်သလောက် နားလည်ခဲ့ပြီ။ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ထဲမှာ ကိုတောက်ထိန်ပေးခဲ့သည့်အိပ်မက်တွေရှိနှင့်၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်းအလှူပွဲတွေမှာ ကြည့်ရတတ်သော ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားထက်က ... ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမနှင့် အဓိပတိလမ်းသည် ကိုတောက်ထိန်၏ အမွမ်းအပြောက်တန်ဆာဆင်မှုတွေကြောင့် ရုပ်လုံးကြွလာ၏။ ပြီးတော့ ခေတ်မီတိုးတက်သည့် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များ ... ။ အဝတ်လျှော်ဖို့ တံမြက်လှည်းဖို့ ကိုယ်တိုင်လုပ်စရာမလိုဘဲ ခလုပ်ကလေး နှိပ်ရုံဖြင့် အလိုအလျှောက်ပြီးစီးသော ... ။ သိပ္ပံပညာတိုးတတ်သည့် ကမ္ဘာ့အနောက်ခြမ်းတိုင်းပြည်များ ... ။

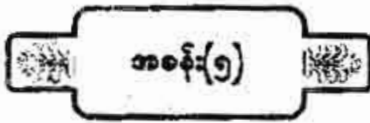
ကျွန်တော့် မျှော်လင့်ချက်တွေက ကျွန်တော်နှင့် မအပ်မရာရှိလှသည်။ မြင့်မားလွန်းလှသည်ပဲဆိုဆို ... ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်မျှော်လင့်ထားသည့်အနာဂတ်ကို စိုးစဉ်းမျှစိတ်မပျက်ဘဲ မျှော်လင့်တကြီးရှိခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ခရေပြောသမျှကို ပြန်လှန်မချေပ

တော့ဘဲ မသိဟန်ဆောင်၍သာနေခဲ့သည်။ လောလောဆယ်မှာတော့ ကျွန်တော့်နှလုံးသားသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ တွယ်ကပ်ရစ်နှောင်ခဲ့သည့် တစ်ခုတည်းသော သံယောဇဉ်ကြောင့် ဆက်နွယ်ခံယူရသည့်ဝေဒနာတွေကို လျစ်လျူရှုနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရဆဲ ... ။

ခရေ ပြောသလိုပဲ ... ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသာ လျှောက်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

၁၃၁

မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်ဆိုသည့်စကားကို အကြောင်းသင့်သည့်အခါတိုင်း ကျွန်တော်ကြားဖူးခဲ့ပါသည်။ သည်လိုကြားရသည့်အခါတိုင်းလည်း သည်စကားသည် ကိုယ်နှင့်သက်ဆိုင်သည် မထင်မိခဲ့။ သွားရင်းလာရင်း ခဏတဖြုတ် မျက်လုံးချင်းဆုံရသည့် သူစိမ်းတစ်ယောက်လိုသာ ရှိခဲ့သည်။ သို့ပေမယ့် ... ကျွန်တော့်ဘဝသည် နေ့တစ်နေ့မှာ အံ့သည်စကားအတိုင်းပင် မြတ်ခနဲပြောင်းလဲခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော့် ဘဝ၊ ကျွန်တော့် စိတ်ဓာတ်၊ ကျွန်တော့်လေ့စရိုက် အားလုံး ...

မထင်မှတ်ဘဲ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားဘဲ ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်သလို ပြောင်းလဲခဲ့ရသည့်အတွက် ကျွန်တော်သာ နာကြည်းတတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဘယ်သူ့ကို နာကြည်းသင့်ပါသလဲ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်နှလုံးသားက နာကြည်းခြင်းဆိုတာကို လက်မခံနိုင်လောက်အောင်ပင် ထုံကျင်အေးခဲသွားခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော့်သည် အတိတ်မေ့ဝေဒနာသည်တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ခဲ့၏။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အတိတ်ဆိုတာ

မရှိခဲ့ဘူးဟူ၍ပင် အမှတ်ထားချင်ခဲ့သည်။
အဲသည် အတိတ်ဆီကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ပြန်မသွားချင်ပါ။ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုကို ဘယ်သူက အခါခါပြန်မက်ချင်ပါ့မလဲ။

ကျွန်တော်မေ့ထားချင်သည့် ဘောင်ကျဉ်းကျဉ်း တာလထဲမှာ အဖေနှင့် ဒူမိသားစု။

လူနှင့်ပတ်သက်သမျှ အားလုံးပါပဲလေ။

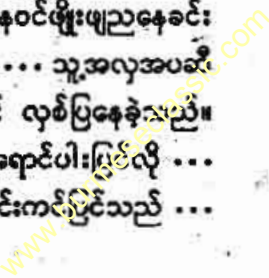
ခုချိန်မှာတော့ ... အဖေကိုချစ်သည် မုန်းသည်ဟု ကျွန်တော့်ဘာသာ မသိတော့ပါ။

အဖေ ပြုစုပျိုးထောင်မွေးမြူခဲ့သော ကျွန်တော့်အဝသည်ပင် သေဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်၏။

သက်နှင်းဟူသော လူငယ်တစ်ယောက်၏ ပြုစင်ရိုးသားသောဘဝသည် သေဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ရှစ်တန်းစာမေးပွဲတွေ ဖြေပြီးစ၊ ညနေခင်း ဘစ်ခုမှာ ချောင်းထဲရေချိုးသွားရာကနေ ကျွန်တော် ယာတ်သို့ပြန်လာသည်။ ဆိုးရွားလှသော ကံကြမ္မာ၏ အရိပ်ကို ဇနီးမှန်းနိုင်လောက်အောင်ပင် ... နေဝင်ဖျိုးပျညနေခင်း၏အလှက အစွမ်းကုန်တောက်ပလျက် ... သူ့အလှအပဆီ လှတိုင်းကို ယစ်မူးတိမ်းညွတ်စေအောင် လှစ်ပြနေခဲ့သည်။ အဲသည် အပျိုဖြန်းမလေး၏ ရှက်သွေးရောင်ပါးမြိုင်လို ... ဂုဏ်ဆီရောင်ပြေပြေသမ်းနေသည့် ကောင်းကင်ပြိုင်သည် ...

ကျွန်တော့်စိတ်တွေကို ကြည်နူးမိန်းမှူးစေနိုင်သည်မှာ အမှန်ပင်။ စာမေးပွဲကို စိတ်ကျေနပ်လောက်အောင် ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့သည်မို့လည်း ကျွန်တော် စိတ်လက်ပေါ့ပါးနေခြင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ပုဆိုးရေစိုနှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ပန်းပေါ်တင်လျက် ယာတဲဆီသို့ လေတချွန်ချွန်နှင့် လျှောက်လာခဲ့သည့် ကျွန်တော့်ကို သူမစောင့်ကြည့်နေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ဘယ်လိုသိနိုင်ပါ့မလဲ။ အိမ်ရှေ့ကြိုးတန်းမှာ ကလေးအနီးတွေ၊ ကလေးအင်္ကျီတွေ၊ အဝတ်ရေစိုတွေ လှမ်းနေသော မရင်မေကိုမြင်တော့ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေကို နှေးပစ်လိုက်သည်။

ပျိုရွယ်သော ယောက်ျားသားတစ်ဦးအနေဖြင့် အဖေနှင့်စပ်သော်လည်း ဆွေမျိုးတော်မရသည့် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ... လိုအပ်သည်ထက်ပိုပြီး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဖို့ မကောင်းဘူးဆိုတာရော ... ဘာကြောင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဖို့ မသင့်လျော်သည်ဆိုတာကိုပါ ကျွန်တော် နားလည်သိတတ်နေခဲ့ပြီး ကျွန်တော်သည် မရင်မေကို အရင်ကလောက် (အဖေနှင့်လက်ထပ်ပြီးကာစကလောက်) အကျွမ်းတဝင်မနေ ဖြစ်ခဲ့တော့ချေ။ ဒါကို မရင်မေ သိသင့်ပါလျက် ... အဖေမရှိချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးဖို့ မကောင်းဘူးထင်သည်။ ကျွန်တော် ခုတလော စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသည့်ကိစ္စတွေကို အဖေ မသိအောင် ဖုံးဖိထားခဲ့ရသည်။ မျိုသိပ်ထားခဲ့ရသည်။ အဖေသိအောင် ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ ပြောမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း မရင်မေက သိနှင့်မှာပါ။

တိုက်ဆိုင်မှုပုံဆိုဆို ကျွန်တော် သူမကို ရိုးသားသည်ဟု မထင်မှတ်နိုင်တော့တာကတော့ အားနာစရာကောင်းလှသည်။ မိထွေးတစ်ယောက်နှင့် မပတ်သက်သည့် အလွန်အကျွံလိုက်လျောမှုများကို ကျွန်တော် နားမလည်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရတိုင်း ... ။

(နှင့် သိပ်မအ,နဲ့)

ဟူသော ခရေစကားကို နားထဲမှာ ပြန်ပြန်ကြားသည်။

မရင်မေ အိမ်ပေါ်တက်သွားသည့်အခါမှ ... ကျွန်တော် အိမ်ဆီသို့ဆက်လျှောက်ပြီး ရေစိုပုဆိုးကို တန်းမှာလှန်းသည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါခြုံလျက် အိမ်အောက်ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာပင် ကျွန်တော်ထိုင်သည်။ အိမ်ပေါ်မှာ အဖေရှိနေသည်လား ... မရှိနေဘူးလား ကျွန်တော် မသိ။ မရင်မေ အဖေအတွက် သမီးတစ်ယောက်မွေးပေးပြီးကတည်းက ကျွန်တော်သည် အဖေကို ငယ်ငယ်တုန်းကလို အစစအရာရာ အားကိုးမှီတွယ်နေဖို့ မသင့်တော့တူးဟု အလိုလိုသိသာသည်။ ပြီးတော့ အဖေမေတ္တာကို လောဘတကြီး တစ်ယောက်တည်း သိမ်းပိုက်လိုချင်သည့်ဆန္ဒတွေကိုလည်း ကိုယ့်ဘာသာ ကျိတ်ပြီး ချေဖျက်ပစ်ခဲ့သည်။

အဖေကတော့ သူကိုယ်တိုင် သတိမေ့လေ့ရှိနေသည့် သားဖြစ်သူကို ရံဖန်ရံခါ အားပေးစကားပြောတာပဲပါသည်။ သားအဖနှစ်ယောက် ပန်းချင်းဖက်ပြီး လယ်ကန်သင်းတွေပေါ်၊ ချောင်း ကမ္ဘား သဲပြင်တွေပေါ် လမ်းလျှောက်ကြသည့်အချိန်မျိုးလည်း ရှားရှားပါးပါး ကျန်ရှိနေပါသေး

၇၆ နှစ် ဖြစ်

သည်။ သို့ပေမယ့် ... သားနှင့်မယားအကြားမှာ စိတ်ဗျာ
များရသူ အဖေကို ကျွန်တော်အားနာသည်။ အဖေ ကျွန်တော်
ကို မေ့လျော့နေလျှင်လည်း နေပါစေတော့။

“မောင်လေး ... ရေ”

“ဗျာ”

အကျင့်ပါနေကျအတိုင်း ကျွန်တော် အမေ့မေ့
အလျော့လျော့ ထူးဖြစ်သည်။

“လာစမ်းပါအုံး ... အစ်မကို ဘာကောင်ကိုက်သွား
မှန်းမသိဘူး”

ခြောက်ရည်အိမ်လှေကားကို ကျွန်တော် အပြေး
တက်သည်။ ရေချိုးပြီးစ၊ မို့ ကျွန်တော် ရေလဲပုဆိုးနှင့်သာ
ရှိသေးကြောင်း မေ့လျော့သည်။ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့လည်း
သူမကို မမြင်။ သူမနှင့်အဖေအိပ်ခန်းဝရောက်တော့ သူမ
သည် ခုထိ ထဘီရင်လျားနှင့် ရှိသေးကြောင်း ကျွန်တော်
မေ့လျော့နေခဲ့သည်။ သူမ၏ပန်းသား ဝင်းဝင်းဝါဝါရှိသည်
ကို အမှတ်မထင်မြင်၏။ မရင်မေသည် ကိုယ်ကိုကိုင်းလျက်
ခြေသလုံးကိုနှိပ်လျက် မျက်နှာခွံခွဲနေ၏။

“အစ်မ ... ဘာကောင်ကိုက်တာလဲ”

ဟု မေးသည်ကို သူမ အဖြေနိုင်။

မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျသည်အထိ သူမ အမူ
အယာကောင်းလိမ့်မည် မထင်မိသည်မို့ ကျွန်တော် မှား
ယွင်းမိုက်မဲစွာပင် ... အိမ်အတွင်းခန်းထဲအထိ ပြေးဝင်
သွားမိသည်။

ကျွန်တော်သည် ခရေ ပြောသလိုပင် ...

ယောကျ်ားတန်မဲ့ ထုံခဲ့အ၊ ခဲ့ပါ၏။

သို့ပေမယ့် ... ကျွန်တော်သည် အသွေးအ
သားမဲ့သော ... သတ္တုတွေ ဝိုင်ယာတွေနှင့် တည်ဆောက်
သော စက်ရုပ်မဟုတ်ပါ။

ပြီးတော့ နွားတွေ၊ ခွေးတွေလို ဆင်ခြင်တုံ
တရားမဲ့သော အဟိတ်တိရိစ္ဆာန်လည်းမဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် ...

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာတော့ ကျွန်တော်
သည် သာရဝေါ ရန်ကုန်ရထားပေါ်သို့ရောက်နေခဲ့သည်။
ကျွန်တော့်ရင်တွေ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ရှိဆဲပင်။ အသက်ရှူ
သံတွေပြင်းပြီး မောပန်းနေဆဲပင်။ ကျွန်တော် မရပ်မနား
ပြေးခဲ့သည်လား မမှတ်မိပါ။ တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့ရသည်
ကတော့ သေချာပါသည်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို ပြန်ပြီးမစဉ်း
စားချင်ဘဲ ... စဉ်းစား၍လည်းမရနိုင်လောက်အောင် ပင်
ပန်းနွမ်းနယ်နေခဲ့သည်။ ခုချိန်မှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်
ယောက်ကိုတော့ လိုအပ်နေသည်။ တစ်ယောက်ယောက်ကို
တော့ တမ်းတနေမိသည်။ အဲသည် တစ်ယောက်ယောက်
သည် အဖေမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာပါသည်။

အဖေကို သည်တစ်သက်မှာ ပြန်ပြီးတွေ့ရ
တော့မှာ မဟုတ်ဘူးဟု သေချာနေခဲ့လျက် ... ကျွန်တော့်
ရင်ထဲမှာ အဖေကို လွမ်းဆွတ်မနေတော့ပါ။ အဖေကို ပြန်ပြီး

၇၈ နိဗ္ဗာန်

သတိရမိလျှင် အဖေသည် သူ့ဘာသာမှားယွင်းမှန်း မသိနိုင်သော အိမ်ထောင်ရေးနွဲ့ထဲမှာ တစ်သက်လုံးနှစ်ပြီး လူအများ၏ စုတ်သတ်လျက် ရုဏာသက်သောအကြည့်များကို နားမလည်နိုင်ဖြစ်ရလေဦးမည်ဟု အဖေ့ကို သနားကရုဏာစိတ်ဝင်သည်။ ထိုမိန်းမနှင့် သီးခြားဖြစ်သော အဖေ့ပုံရိပ်ကိုသာ လွမ်းဆွတ်ချင်မိသည်။ သို့ပေမယ့် အဖေ့ကို သတိရတိုင်းလည်း အဖေ့မိန်းမမျက်နှာက ယှဉ်တွဲပေါ်လာတတ်စမြဲပင်။ သည်တော့ ကိုယ့်စိတ်အတွေးတွေ သတိရစိတ်တွေကို ကိုယ်တိုင်ရွံ့မှန်းလျက် ... အဖေ့ကို သတိမရချင်တော့။ အဖေကတော့ ကျွန်တော်ဘာကြောင့် အိမ်က ရုတ်တရက်ထွက်သွားသည်ဆိုတာကို သိနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ခုချိန်မှာ အဖေသည် ကျွန်တော်ကို ဟိုဟိုသည်သည် လိုက်ရှာရင်း စိတ်ပူနေပေလိမ့်မည်။

ချောင်းထဲမှာ ရေချိုးရင်း အဖေ့သား ရှေ့နစ်သေခဲ့ပြီလို့များ မှတ်လိုက်ပါ အဖေရယ် ... ။

တလှုပ်လှုပ် တလှဲလှဲ သွားနေသည့် မီးရထား၏ ထိုင်ခုံမရှိသောကြမ်းပြင်မှာ အိပ်တဝက်နိုးတဝက်ဖြင့် ကျွန်တော် လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ အချိန်ကာလတစ်ခုမှာတော့ ရထားသည် ခရီးလမ်းဆုံးဖြစ်သည့် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်သွားလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့် ခရီးဆုံးကရော ...

ကျွန်တော် လျှောက်ရမည့်လမ်းက ဘယ်မှာ ဆုံးမည်လဲ ... ။

(ဆယ်တန်းအောင်တာနဲ့ ... နင် တစ်ယောက်

တည်း တက္ကသိုလ်သွားတက်ရတော့မယ်)တဲ့။

ခရေသည် ကျွန်တော့်အနားမှာ တတွတ်တွတ် လာပြောနေသလိုပင် ... ။ သူ့စကားသံကို နားထဲမှာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြားယောင်၏။

ခုတော့ ... ဆယ်တန်းမအောင်သေးဘဲ ဘဝတက္ကသိုလ်ကို ငါရောက်ခဲ့ပါပြီခရေရယ် ... ။ အဲဒီ ... တက္ကသိုလ်ရဲ့ ပရဂုဏ်မှာ ကုံကော်ပင်တွေရှိမနေပါဘူး။ ခြေနှင်းလိုက်တဲ့အခါတိုင်း သွေးချင်းချင်းနီသွားစေမယ့် ... ဆူးပင်မြို့ပင်တွေနဲ့သာ အတိပြီးနေတဲ့ ... ။ စကြာဝဠာလို ဟင်းလင်းပြင်ကြီးရဲ့ အဆုံးအစ မထင်တဲ့ ကျယ်ပြောခြင်းတွေနဲ့ ... ဘဝဆိုတဲ့ တက္ကသိုလ်ကြီးကို ငါ စပြီး ခြေလှမ်းခဲ့ပြီ။

ငါ နင့်ကို မမေ့ချင်ပါဘူး ခရေ။
ဒါပေမယ့် ...
အားလုံးကို ငါမေ့ထားလိုက်တော့မယ်။

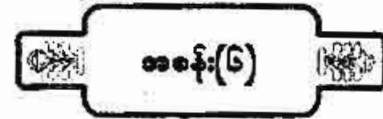

လူတစ်ယောက်သည် တစ်ဘဝတွင် အသက်
သေဘဲ အသစ်ပြန်လည်မွေးဖွားရသည်ကို ကြိုဖူးပါသလား။
တကယ်ပါ ...

သက်နှင်းဆိုသော လူတစ်ယောက်သည် အ
သက်မသေဘဲ ... ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီး သံချောင်းဟူသော
လူတစ်ယောက်အဖြစ် ပြန်လည်မွေးဖွားလာ၏။ နေရာအ
သစ်မှာ အမြဲလို အသစ်ဖြစ်နေသော အချိန်နှင့်လိုက်၍ လှုပ်
ရှားပြောင်းလဲနေသော လောကကြီးထဲ သံချောင်းသည်လည်း
ဘဝတစ်ခု နောက်တစ်ခုသို့ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဘဝ
အသစ်ဖြစ်ခဲ့ပြီမို့ စိတ်ဓာတ်အတွေးအခေါ် အကျင့်စရိုက်
အားလုံးတို့လည်း အသစ်အသစ်တွေဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော် မျှော်လင့်ခဲ့သော အနာဂတ်သည်လည်း အသစ်
အသစ်သော မျှော်လင့်ချက်သာဖြစ်ရမည်။

ဒါပေမယ့် ...

အဲသည် မျှော်လင့်ချက်အသစ်တွေကို သံချောင်း
မပိုင်ဆိုင်ပါ။

မိုးရေစက်တွေက ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် နေရာမလပ် အရှိန်ဖြင့် ခပ်ပြင်းပြင်း ထိတွေ့သည်။ ရေတင်ပြီး ဗွက်ပေါက်နေသော လမ်းပေါ် ခြေထောက်ဗလာဖြင့်လျှောက်ရင်း ခြေလှမ်းတွေ ရှေ့ရှဦးတည်နေသည့် ဘူတာဈေးကလေးဆီသို့ အသံဗလံမျိုးစုံမြည်သောအစာအိမ်ကို နှစ်သိမ့်သယ်ဆောင်လာခဲ့ရ၏။

ထမင်းတော့ စားရမည်။

လူသားရဲ့အဓိပ္ပါယ်ဟာ အသက်ရှင်သန်ခြင်းမဟုတ်လား။ လူအဖြစ် အဓိပ္ပါယ်ရှိနေဖို့မှာ အသက်ရှင်နေနိုင်ခြင်းသည်သာ အဓိကအကျဆုံးမဟုတ်လား။ လူသားတွေ အခင်တွယ်ဆုံးဟာလည်း တကယ်တော့ မိမိရဲ့အသက်ပိညာဉ်ပဲမဟုတ်လား။

သည်နေ့အတွက် ထမင်းတစ်နပ်စာတော့ ရခဲ့ပြီ။ မနက်ဖြန်ဆိုတာကိုတော့ မျှော်မကြည့်ချင်သေး။

ကျွန်တော့်အတွက် မနက်ဖြန်ဆိုတာလည်းရှိချင်မှ ရှိနိုင်တော့မည်။

“ဟဲ့ ... သံချောင်း ... ဒီနေ့ နောက်လျှာချည်လား”

ပင် ဇိတ်

“ဟုတ်တယ် အစ်မရေ ... နေ့တွက် မကိုက်သေးလို့ပျို့ ... ထမင်းဖိုးတောင် မရသေးလို့”

“အေး ... ဒီနေ့ ရထားဝင်တာလဲ နောက်ကျတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် အစ်မ ... တချို့နေရာတွေ ရေကျော်နေလို့လို့ ပြောတယ်”

ဆိုင်နောက်ဖက်မှာ ခွေးခြေတစ်လုံးဆွဲယူထိုင်လိုက်သည်။ သည်နေရာက ကျွန်တော့်နေရာမှန်ဖြစ်သည်။ အများအားဖြင့် ရထားဆင်းခရီးသည်တွေ စားလေ့ရှိသည့် စားပွဲခင်းခင်းပြီး တို့စရာအစုံ ငပိရည်ခွက် ရေနှေးအိုစသည်ချထားသော ဆိုင်ရှေ့ဖက်က ခွေးခြေမှာ ထိုင်ရသည်ကို ကျွန်တော် ပိုပြီး သဘောကျ၏။

ဆိုင်ပိုင်ရှင် မသန်းက ကျွန်တော့်ကို ကြော်ရည်သုတ်လှေနှင့် ထမင်းထည့်ပြီး ဟင်းရည်ဆမ်းလျက်ပေးသည်။ မုန်လာဥနှင့် ခရမ်းချဉ်သီး ပဲစောင်းလျားသီးစသည် ရောချက်ထားသော ချဉ်ရည်ဟင်းနှင့် ငပိရည်တစ်ခွက်ပေးသည်။ သည်ထမင်းတစ်ပွဲက ကျွန်တော့်အဖို့ နတ်သုဒ္ဓါဖြစ်သည်။

လူတချို့၏ ဂရုစာသက်သော မျက်ဝန်းများကိုတော့ ကျွန်တော်က ရယ်ချင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဆိုင်ရှင် မသန်းက ကျွန်တော့်အတွက် ငါးပေါက်စလေး တစ်ကောင် နှစ်ကောင်၊ ဘဲဥတစ်ခြမ်း စသဖြင့် ထူည့်ပေးတတ်၏။ ရန်ကုန်ရောက်သည့် နေ့ကတည်းက ကျွန်တော်သည် ဆိုင်မှာပဲ ထမင်းစားသည်။ ထမင်း တစ်ပွဲ တစ်

ကျပ်ခွဲ ... အဝစား နှစ်ကျပ်နှုန်းဖြစ်ပေမယ့် ထမင်းချည်းသာ ငါးမူးဖိုးစားနိုင်သော ကျွန်တော်လို လူမျိုးတွေ သည် အနီးတဝိုက်မှာ အတော်များများရှိပါသည်။

ဘာကြောင့် အေးငယ်ရမည်လဲ။

ရွာမှာတုန်းက ထမင်းကြမ်းကို ဆားဖြင့်နယ်ပြီး ငပိစိမ်းစား စီးကင်လျက်ဖြစ်စေ၊ ပဲဝင်ပေါက်ပြုတ်၍ ဖြစ်စေ စားခဲ့ရသည်။ အဲသည်တုန်းကလည်း ထမင်းစား မြိန်ခဲ့သေးပဲ။ အဘွားတို့အိမ်ရောက်တုန်းတော်တိုင်း ... ပဲဆီမွှေးမွှေးနှင့် ထမင်းကိုနယ်ပြီး ငရုပ်သီးခြောက်၊ ခြေပဲဆံနှင့်များစားရလျှင် မြို့ကြီးတွေက ဟိုတယ်စာအတွက် ငပိရည် ကျွန်တော် အိပ်မက်မမက်ချင်ဘော့။ သည်မှာထ နှစ်ရက် ဟင်းကလေး အဆစ်ပါသေးသည်။ ငပိရည် တို့စရာထည့် အားမနာတမ်းစားရသည်။ ထမင်းပေါ်ဆမ်းထားသည့် ဟင်းရည်ကလေးကလည်း မွှေးမှမွှေး ... ။

ရန်ကုန်တူတာကြီး၏ စကြိုလမ်းသည်

ယာတဲအိမ်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ကျယ်ဝန်း၏။ အထက် မပါ ခေါင်းအုံးမပါလည်း သည့်ထက်ရာသီကြမ်းကြမ်းနှင့် နွားနှင့်ဖက် ရွံထဲရုန်းခဲ့ရဖူးသည့် ကျွန်တော့်အတွက် တလင်းကြမ်းပြင်သည် ဗန္ဓုကမ္မလာ ... ။

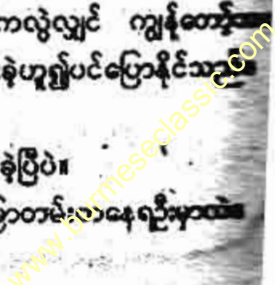
ပညာသင်ဖို့တစ်ခုကလွဲလျှင် ကျွန်တော့်မှာ

ဘာအခွင့်အရေးမှ မဆုံးရှုံးခဲ့ဟူ၍ပင်ပြောနိုင်သည်။

အင်းလေ ...

ဘဝသစ် ပြောင်းခဲ့ပြီပဲ။

ဘာကိုများ နှစ်ပြောတမ်းလာနေရဦးမှာထဲ။

ပညာတစ်ခုထဲကိုသာ မက်မောလိုချင်တတ်ပြီး လောကရေးရာ၊ လူရေးလူရာ ဘာတစ်ခုမျှ မတတ်ကျွမ်း နားမလည်သည့် လူနဲ့လူအ သက်နှင်းဘဝကနေ ဘဝသစ် ကူးခဲ့ပြီလေ။ ဘဝဟောင်းကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ အိပ်မက် လျှင်တောင် အိပ်မက်သည် အိပ်မက်သာဖြစ်ပြီး တကယ် လက်တွေ့ဘဝနှင့်မသက်ဆိုင်တော့။ တကယ်ဆိုလည်း သည် အိပ်မက်ဆိုးကို ကျွန်တော် တစ်ကြိမ်တစ်ခါပင် ပြန်မမက် ချင်ပါ။

“နင့်မလဲ နေစရာသာမရှိတယ် ... စုလိုက်ရတဲ့ ပိုက်ဆံ ... နင့်ကုန်ထမ်းခ.တွေ ဘယ်သွားထား တုန်း”

“သူများအပ်ထားတာပေါ့ဗျ”

“ဘာလုပ်ဖို့တုန်း ... မိန်းမယူမလို့လား”

“အံမယ်လေး ... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာဗျာ”

ထမင်း ပလုပ်ပလောင်းနှင့် ကျွန်တော် ရံယံ ရင်း ငြင်းမိသည်။

“ကိုယ့်ဘာသာတောင် နေစရာမရှိပါဘူးဆိုမှ ...

ကျွန်တော်က ကျောင်းတက်ချင်လို့ပါဗျ”

“အံမယ် ... ကျောင်းတက်မယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“နင်က ဘာကျောင်းတက်မှာလဲ”

“တက်တာတော့ အတန်းကျောင်းတက်ချင်တာပေါ့ ဗျာ ... မရဘူးဆိုလည်း အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းလေး ဘာလေးတက်ချင်တယ်”

မသန်းက ကျွန်တော့်ကို ရင်ဘတ်ဖိလျက် အံ့ဩတကြီးကြည့်သည်။ သည်တော့မှ ကျွန်တော်သည် သံ ချောင်းဆိုသော ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သတိရ၏။ တကယ်တော့ သံချောင်းသည် ဘူတာကြီးမှာ ဝန်စည်စလယ်ထမ်းသော အလုပ်သမား၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ကူလီ ...။ ကူလီထမ်း သည့်ကောင်က အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းတက်ချင်သည်ဆိုတော့ မသန်း ရင်ဘတ်ဖိတာ သိပ်တော့မဆန်းလှချေ။

ထမင်းစားနေရင်း တစ်ယောက်ထဲ ပြုံးဖြစ် သည်။ မသန်းက ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ခွေးခြေတစ်လုံးဆွဲလျက် ထိုင်ရင်း ...

“နင် ဘယ်နှစ်တန်းအထိ ကျောင်းနေဖူးလဲ”

ဟု မေးသည်။ သည်လို လူတန်းစားအသိုက် အဝန်းမှာတော့ သည်မေးခွန်းမျိုးကို စပ်စပ်စုစုနိုင်လှသည် ဟု သတ်မှတ်စိတ်ဆိုးတတ်သည့် အလေ့အထမျိုးမရှိချေ။

“ကျွန်တော် ရှစ်တန်းဖြေထားတာဗျ”

“ဟယ် ... နမြောစရာ ... ဒါနဲ့များဟယ်”

“ကဲ ... တော်ပါတော့ အစ်မရယ် ... ကျွန်တော် အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြန်ပြီးမပြောချင်ဘူးဗျ”

“ဟဲ့ ဒီမယ်”

မသန်းက ကျွန်တော့်ခုံးကို ဖျတ်ခနဲရိုက်ရင်း ခေါ်လိုက်တော့ ... ဒဏ်ရာရထားသော ယုန်တစ်ကောင် လို ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။ အမှန် တော့ မသန်းတို့အရွယ် မိန်းမမျိုးတွေကို ကျွန်လော် အရော တဝင် မနေချင်လောက်အောင် အမှတ်ကြီးစွာ ကြောက်လန့်

ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော်သည် လူနဲ့လူအ သက် နှင်းမဟုတ်တော့။ လူရေးလူရာ မကျွမ်းကျင်သည့် တော သားမဟုတ်တော့။ ရန်ကုန်မြို့လယ် ဘူတာကြီးမှာ လ ဖောင်းများစွာ ကျင်လည်ကျက်စားပြီး ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်း နေရာသည် သံချောင်း ... ။

လူပေါင်းစုံ၏ ပြုံးနေမဲ့နေသည့် နှုတ်ခမ်းများ စွာနှင့် အလိုက်အထိုက်ဖြစ်အောင် ပုံသဏ္ဍာန်ပြောင်းပြီး ဆက်ဆံတတ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည့် သံချောင်း ... ။

ပြီးတော့ အားနည်းချက်ကို နှိုက်ပြီးအနိုင် ကျင့်တတ်သူများနှင့် ရန်ဖြစ်ဖို့ ဝန်မလေးတတ်တော့သည့် သံချောင်း ... ။

“နင် ... ငါတို့ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်မလား”

“ဗျာ”

“တို့ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ကုလားက ... ခု တခြားအလုပ်ပြောင်းသွားလို့ ... အဲတာ နင်လုပ် မလား ... နင်ကို ငါတို့ လခနဲ့ပေးမယ်ဟယ်။ တစ်လကို ငါးဆယ်ပေးမယ် ... နောက်ပြီး နင် အိပ်စရာလည်းရမယ် ... ထမင်းလည်း အလကား စားရမယ် ... လခ အသားတင် ... နင်အဝတ် ဝယ်ချင်လည်းရတယ် ... အင်္ကျီလဲစာ သင်တန်း တက်ချင်လည်းရတယ် ... ဘယ်နှယ်လဲ ... တို့ အလုပ်က တစ်နေ့ကုန်တော့ လုပ်ရတာပေါ့ဟယ်။ ဒါပေမယ့် နင့်ကုန်ထမ်းတဲ့အလုပ်လောက်တော့ မပင် ပန်းပါဘူး”

စားနေသည့် ထမင်းတွေလည်ချောင်းထဲ တစ် ဆို့ဆို့ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်တွေထဲ တွေတွေ စေစေ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးဖြစ်သွား၏။ လမ်းဘေးမှာနေပြီး ကျဘမ်းအလုပ်လုပ်နေရသည့် တောလေကျဗိုးဟု အများမေး ငေါ့ကြမည့် ကုလီအလုပ်နှင့် ထမင်းဆိုင် စားပွဲထိုးအလုပ် ဘယ်အလုပ်ကပိုပြီး ဂုဏ်ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် မနှိုင်းယှဉ် တတ်။

“ငါ့မလဲ လူရှာမရတော့ ဒုက္ခရောက်နေတယ်ဟယ်။ ခေါ်လို့တော့ရတာပေါ့ ... ဝက်ပုတ်တို့၊ တင်အေး တို့က ထမင်းဆိုင်စားပွဲထိုးလုပ်ချင်လွန်းလို့မှ တစ် ပိုင်းသေလို့ ... ဒါပေမယ့် ငါက မခေါ်ရဲဘူး ... သူတို့က လက်ဆော့ခြေဆော့တွေ”

“အင်း ... ကျွန်တော် လုပ်ကြည့်မယ်လေ ... တစ်လလောက်တော့ လုပ်ကြည့်မယ်ဗျာ ... အစ်မ တို့လည်း ကြည့်ဦးပေါ့ ... ကျွန်တော်က ဒီအလုပ် မျိုး ကျွမ်းကျင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“အေးဟယ် ... ငါ ကူညီတယ်ပဲသဘောထားပါ တယ် ... ရုတ်တရက် လူကလည်း ရှာလို့မရသေး လို့ ... အလုပ်ဆိုတာတော့ လုပ်ရင်းနဲ့ ဒီလိုပဲ တတ်သွားတာပေါ့ ... အစတော့ နည်းနည်းခက် တာပေါ့ဟယ်”

မသန်းက သူမ လိုချင်သည့်အစားရသွားပြီ မို့ ထိုင်ရာက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးထ၊သွားသွားသည်။ ကုလီသမား တစ်ယောက် ဘဝကနေ ထမင်းဆိုင်စားပွဲထိုးဖြစ်လာသည့်

အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းမသာနိုင်ပါ။ သို့ပေမယ့် ဝမ်းလည်း မနည်းပါ။ ဘဝဆိုတာကြီးအတွက် ... ကျွန်တော့်မှာ လေးလေးနက်နက် စိတ်မလှုပ်ရှားခဲ့တာကြာပြီ။ သံချောင်းဆိုသည့် နာမည်ကိုရကတည်းက ဆိုပါတော့လေ။ မြို့ကြီးပြကြီးရောက်လာကာစက ရင်ထဲခံစားခဲ့ရသည့် ခံစားချက်မျိုးထက် ပိုပြီး ဘယ်လိုပြောင်းလဲခြင်းမျိုးကမှ ကျွန်တော့်ကို အံ့ဩတုန်လှုပ်စေနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူးဟု စိတ်ထဲထင်သည်။

ငယ်ငယ်ကတော့ စာအုပ်တွေဖတ်ပြီး ခြပ်ဆွဲအားမရှိသည့် စင်္ကြာဝဠာဟင်းလင်းပြင်အမှောင်ထုကြီးထဲ တစ်ယောက်တည်း မျောလွင့်သွားကြည့်သည်။ စင်္ကြာဝဠာကြီးက အဆုံးအစမရှိ၊ အနားသတ်မရှိသည့် ဟင်းလင်းပြင်ကြီး ... တဲ့။

ချောက်ချားစရာ .. ကြောက်လန့်စရာတော့ ကောင်းလှသည်။ ချောက်ချားသည့်စိတ်ကတစ်ဖက်၊ စူးစမ်းချင်သည့်စိတ်ကတစ်ဖက် ... ။ အမှောင်ထုကြီးထဲ မျောရင်းမျောရင်း ... စင်္ကြာဝဠာ၏အဆုံးသတ်ကို ရောက်သွားမလား။ ကမ္ဘာမြေဆီ ဘယ်တော့မှ ပြန်မရောက်နိုင်တော့တာတော့ သေချာသည်။ အာကာသထဲမှာ လေထုမရှိတော့ စင်္ကြာဝဠာထဲ မျောရင်း အသက်ရှူကျပ်ပြီး သေသွားမှာ။ ကျွန်တော် အဆုံးမသတ်နိုင်အောင် တွေးခဲ့သည်။ တွေးရင်း ချောက်ချားခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးကို ရထားဆိုက်တော့ ... ရထားပေါ်ကဆင်းလာသည့် တောကြီးအုံကြားက တောသားစစ်စစ်ဖြစ်သော ကျွန်တော်

သည် ငယ်ငယ်က စင်္ကြာဝဠာထဲ မျောလွင့်သွားသည့် စိတ်ကူးအိပ်မက်မျိုးကို ပြန်ခံစားရ၏။

ခုတော့ ... တကယ်ပင် ကျွန်တော်သည် စင်္ကြာဝဠာ ဟင်းလင်းပြင်ကို ဘဝဟင်းလင်းပြင်ကြီးထဲ မျောချင်ရာမျောနေခဲ့၏။

စင်္ကြာဝဠာ ဘယ်မှာဆုံးမည်ကို ကျွန်တော် မသိချင်တော့။

ကုန်ထမ်းသမားဘဝကနေ ထမင်းဆိုင်စားပွဲထိုးဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် ... ဘူတာရုံနှင့် ဘူတာဈေးထဲကတော့ မထွက်နိုင်ခဲ့သေးချေ။ ရန်ကုန်မြို့ကြီး ဘယ်လောက်ကျယ်ကျယ် ... ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ ရထားဥသြသံဖြင့်သာ အစဉ်ပြန်းတီးသော ရန်ကုန်ဘူတာကြီး၊ ဘူတာဈေးဆိုင်တန်းများ၊ ဘူတာကြီးနောက်ဖက်ကုန်းပေါ်က သမတရုပ်ရှင်ရုံနှင့် အောင်ဆန်းကွင်းသည်သာ မဟာရန်ကုန်ဖြစ်လေသည်။ အဲသည်ကလွဲပြီးလျှင် ကုန်းကျော်တံတားပေါ်က ဖြတ်သွားရသော မြို့လယ်ရုပ်ရှင်ရုံများနှင့် ညဈေးတန်း၊ တေးသံသွင်းဆိုင်များ၊ ဆူးလေဘုရား ... သည်အထိသာ ကျွန်တော် ရောက်ဖူးသည်။ ရန်ကုန်မြို့၏ အထင်ကရသန်ခိုးကြီးဘုရားဖြစ်သည့် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကိုတော့ ကျွန်တော် တစ်ခေါက် လမ်းလျှောက်ရောက်ဖူးသည်။ သို့ပေမယ့် ... လယ်ကန်သင်းပေါ် ဖိနပ်မပါဘဲ သုံးလေးမိုင်လမ်းလျှောက်

သွားနေကျဖြစ်သော ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်မြို့၏ကတ္တရာ လမ်းမတွေ့ပေါ် ချပ်ထွေးလှသည့် ကားတွေကြားကဖြတ် ကူးဖို့ကို အင်ဒီယာနာဂျူး၏ စွန့်စားခန်းတွေကို အသည်း တယားယားကြည့်ရသလိုပင် ကြောက်လန့်တတ်၏။

ထမင်းဆိုင် စားပွဲတိုး ... လ.စာထဲကနေ ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ကိုတော့ နှမြောတွန့်တိုမရှိတတ် ချေ။ တစ်လမှာ အင်္ဂလိပ်ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားတော့ ... ကျွန်တော် ကြည့်ဖြစ်အောင်ကြည့်၏။ ကျွန်တော် ရုပ်ရှင် ကြည့်ရသည့်အကြောင်းက ရုပ်ရှင်ကို ဝါသနာပါလှ၍တော့ မဟုတ်ပါ။ နိုင်ငံခြားကားကြည့်လျှင် နိုင်ငံခြားက မြင်ကွင်း အထူးအဆန်းတွေ၊ အဆောက်အအုံအသစ်အဆန်းတွေ၊ ကိရိ ယာတန်ဆာပလာ အဆန်းအပြားတွေကို မြင်နိုင်သည်။ ပြီး တော့ အင်္ဂလိပ်အသံထွက် လေယူလေသီမ်းကို အနည်းငယ် မြည်းစမ်းနည်းယူနိုင်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူက ဘယ် လိုလှောင်လှောင် ... ကျွန်တော်က နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ကား တွေကိုသာကြည့်သည်။

ကျွန်တော်သည် အတိတ်မှာ ကိန်းအောင်းခဲ့ သည့်ဆန္ဒတွေကို မမေ့နိုင်ခဲ့သည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနာကြည်းပါ။ လူတစ်ယောက်သည် ဘယ်လိုဘဝမျိုးပဲ ရောက်ရောက် မိမိ၏ဆန္ဒတွေကို အကောင်အထည်ဖော်ဖြစ် ဖို့တော့ တတ်စွမ်းသရွေ ကြိုးစားနေချင်ပေလိမ့်မည်။ အ ကောင်အထည်ဖော်နိုင်ခွင့်ကိုလည်း မျှော်လင့်ချင်ပေလိမ့်မည်။ အဲသည်အတွက်တော့ဖြင့် သူ့ကို အပြစ်မတင် စေလိုပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်က ကျွန် တော့်ကို လှောင်ပြောင်သူများအား ကျွန်တော် ရဲရဲတင်း တင်းပင် နှာခေါင်းရွံ့ပြရ၏။

ကျွန်တော့်မျှော်လင့်ချက်ကို ကျွန်တော် မသေ ချည်း ဖက်တွယ်ထားဦးမည်။

(ဟဲ့ ... သံချောင်းရေ ... လူတွေကျလာ ပြီး ... ပန်းကန်တွေ မြန်မြန်ဆေးလေ)

(ဟဲ့ ... ဟိုဖက်စားပွဲက အစ်ကိုကြီးချဉ်ရေ အင်းတောင်နေတယ်လေဟဲ့ ... နားပင်းကလေးရဲ့ (ကြည့်စမ်း ... အလုပ်ထဲ စိတ်မရောက်ဘူး။ အခွားသီးလှီးထားတာကြည့်စမ်း၊ ပုံတာပုံ ရွဲတာရွဲနဲ့) (ဆန်ဆေးတာ အဲလောက်တောင် ဖိတ်ရဲသ ဘား ... နင်လုပ်ပုံနဲ့တော့ မွဲပါပြီ သံချောင်းရယ်)

အဲတာက ကျွန်တော် နေ့စဉ်ကြားနေရသည့် ကျွန်တော့်အလုပ်ရှင် မသန်း၏ ဝိယဝါစာတွေ၊ အဲသည် အကားတွေကို စိတ်မှတ်မထားဘဲ မကြားသယောင်ပြုရင်း ကျွန်တော် ထမင်းဆိုင်မှာမြဲခဲ့သည်။ ကူလီထမ်းတုန်းကလိုပဲ ကျွန်တော့်လစာကို စုသည်။ ခင်ရာဆွေမျိုးဆိုသည့် စကား ခိုပင် တစ်ယောက်တည်းဘယ်လိုပင် အထီးကျန်နေချင်ပေ သည် နီးစပ်ရာ အသိုက်အဝန်းနှင့် ယဉ်ပါးလေးတော့ ... ခင်ရာမင်ရာ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟနှင့် ဆွေလိုမျိုးလို ရင်းနှီးတွယ်

တာရသူတွေ ရှိလာတတ်စမြဲပင်။ ဘူတာကြီး အလုပ်သမား
ခေါင်း ဘကြီး၏အိမ်သည် ကျွန်တော့်အတွက် ရန်ကုန်မှာ
တစ်ခုတည်းသော တွယ်တာစရာ၊ မှီခိုစရာပင်ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်တို့က ဘကြီးပုယုခေါ်သော အလုပ်သမားခေါင်း
ကြီး ဦးဘအေးသည် ဇင်ပြာအင်္ကျီထူထူကြီးကိုဝတ် ...
ပါးစပ်ထဲမှာ ကွမ်းတွေအပြည့် တဖြူဖြူနှင့် ဘူတာကြီး
တစ်ခွင် ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနှင့် လျှောက်သွားနေတတ်
သည်။ အဲသည် ဘကြီးပုကို အလုပ်သမားတိုင်း ကူလီ
တိုင်းက ချစ်ခင်ကြသည်။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ဘူတာကြီး
မှာ ခြေချပြီး နာရီပိုင်းမျှအကြာမှာပင် အိမ်ခြေယာခြေခွဲ
ရွက်ခြောက်တစ်ရွက်လို လွင့်ချင်ရာလွင့်ပြီး သူတစ်ပါး
အောက်ခြေမှာ ကြေမုရတော့မည့် လူငယ်တစ်ယောက်ကို
'အလုပ်မရှိရင် ကူလီထမ်းပါလားကွ' ဟူသော စကားတစ်
ခွန်းဖြင့် ကယ်တင်ခဲ့သူမှာ ဘကြီးပုပင်မဟုတ်လား။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ကူလီဖြစ်ခဲ့သည်။ တော
မှာ လယ်ကူလီမြို့မှာ ကုန်ထမ်းအလုပ်သမား ... ။

အဓိပ္ပာယ်ချင်းကတော့ မကွာခြားပါ။

ခွန်အားကိုအသုံးပြုပြီး ရုန်းကန်ရခြင်းလည်း
အတူတူပင်။ သို့ပေမယ့် ရန်ကုန်လို မြို့ကြီးမှာ လုပ်စရာ
အလုပ်တွေ တစ်ပုံတခေါင်းရှိနေသည်ဆိုတာကို ဘကြီး
ကြောင့် ကျွန်တော်သိလိုက်ရတော့ ... ကူလီခေါ်ခေါ် ကု
ထမ်းအလုပ်သမားခေါ်ခေါ် ... အဲသည် ပညတ်တွေလို
ကျွန်တော် လုံးဝဂရုမစိုက်တော့။ တောမှာလည်း ကျွန်တော်
တ လယ်ကူလီ သူရင်းငှားသားပဲ။ အဖေက ကျွန်တော်

ကို ရသမျှအလုပ်တွေ နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင်လုပ်ပြီး
ကျောင်းထားပေးခဲ့တာပဲ။ ကူလီဟူသော အခေါ်အဝေါ်ကို
ရွက်စရာဟု ကျွန်တော်မထင်ပါ။ ဘကြီးပုကြောင့် ကျွန်တော်
ထမင်းနပ်မှန်ခဲ့သည်။ ဘကြီးပုကြောင့် ရိုးသားစွာရှာဖွေ
ရခဲ့သောငွေဖြင့် ကျွန်တော့် တဝမ်းတခါးအတွက် ဆက်
လက်ရပ်တည်နိုင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဘကြီးပုကို ကျွန်တော်က ကျေး
ဇူးရှင်တစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်၏။ အစားကောင်းလေးများ
စားရလျှင် ဘကြီးပုကို ဦးဦးဖျားဖျားကျွေးချင်သည်။ မီး
ရထားလမ်းဘေး အနံ့အသက်မျိုးစုံနှင့်ညစ်ပတ်နံ့စော်လှသည့်
သူတို့အိမ်စာလေးကို ကျွန်တော် မကြာခဏရောက်သည်။
ဘကြီးပုမှာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ အရက်မူးနေတတ်သည့် သား
တစ်ယောက်နှင့်ယောက္ခမကို အမြဲအပြစ်တင်နေတတ်သည့်
ချွေးမတစ်ယောက်ရှိသည်။ ဘုခုခရမြေးသုံးယောက်ရှိသည်။
တောရွာတစ်ရွာမှာ ကျောင်းဆရာမလုပ်နေသည့် သမီးလိမ္မာ
တစ်ယောက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘကြီးပုတို့မိသားစု
နှင့်အမေကြီးလိုပင် အရပ်ပုပုလုံးလုံးနှင့် သဘောကောင်း
ရွှင်ချိုသည့်မျက်နှာရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘကြီးပုတို့အိမ် မကြာခဏ
ရောက်တတ်ပြီး မျောက်ရွုံးအောင် ဆော့တတ်သည့်ကလေး
များနှင့် ရင်းနှီးသည်။ အမေကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ကို
ချစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ ကူလီသမားတစ်ယောက်တလသည်
သိပ်ပြီးတော့ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့မရှိခဲ့။ စားဖုမထားခဲ့
သည့် အင်္ဂလိပ်ဖတ်စာအုပ်များကို ငှားရမ်းဖတ်ခွင့်ရသည့်

အတွက်လည်း ဘကြီးပုတို့အိမ်သို့ ကျွန်တော် မကြာခဏ ရောက်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထမင်းဆိုင်သို့ ကျွန်တော်အလုပ် ပြောင်းသွားတော့လည်း ကျွန်တော့်လစာကို အမေကြီးထံ သို့အပ်မြဲအပ်ထား၏။

အမေကြီးသည် သူ့သားအရက်သမား မသိ အောင် ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံကို ဝှက်ပေးရှာသည်။ ရိုးသား သော ဝန်ထမ်းကောင်းတစ်ယောက်၏ စိတ်နှလုံးမျိုးရှိသော ဘကြီးနှင့်အမေကြီးသည် မြိုးမြီးမျက်မျက်စားရဖို့အတွက်နှင့် ကိုယ်မပိုင်သောပိုက်ဆံကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် လီဆယ်အလွှဲ သုံးစားလုပ်ပစ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် ကောင်း စွာယုံကြည်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ထမင်းဆိုင်ရှင် မသန်းကို တော့ ... ကျွန်တော်က ခဏတဖြုတ်မိခိုရာအဖြစ်သာ သဘောထားသည်။ မသန်းမှာ မယားရှာဖွေသည့်ပိုက်ဆံကို အခန့်သား အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက်ပစ်တတ်သည့် ယောက်ျား တစ်ယောက်ရှိနေသည့်အတွက် သူမ၏ဘဝသည် ဘယ်တော့ မှငြိမ်းချမ်းရသည်မရှိချေ။ ကျွန်တော့်ကို ပါးစပ်မှ မနား မနေဆုဆဲပြီး ထမင်းစားချိန်မှာ ကြက်တောင်ပံတစ်တုံးဖြစ် စေ၊ ဝက်သားအဆီတုံးတစ်ဖက်ဖြစ်စေ ထည့်ပေးတတ်သည့် မသန်း၏စေတနာကို ကျွန်တော် အသိအမှတ်ပြုရသော်လည်း အရက်မူးပြီး ဆိုင်မှာ မူးယစ်ရမ်းကားတတ်သည့် သူ့ ယောက်ျားကိုတော့ ကျွန်တော် စက်ဆုပ်ရွံရှာသည်။

“နင့် လင်ငယ်လေးကျတော့ ... ”

စသဖြင့် အစဉ်ကြမ်းတမ်းသော ဖရုသ္မာဝါစာ ကိုသာ သူ့ထံမှ ကြားရလေ့ရှိသည်။ အဲသည်လိုလူမျိုးကို

မသန်းသည် ဘာကြောင့် ရွေးချယ်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ပါလိမ့်။ ကျွန်တော်က ကံကြမ္မာဆိုတာကို နားမလည် တတ်သေးချေ။ ဖူးစာဆိုသည်ကိုလည်း အသိအမှတ်မပြုချင် သေး။ ထို့ကြောင့် ဝင်မပြောသာသည့်အဆုံး ဆိုင်နောက် ဇက် ချောင်တစ်ချောင်မှာထိုင်လျက် ... သတင်းစာဖြစ် စေ၊ စာရွက်အတိုအစဖြစ်စေ ကျွန်တော် ကောက်ဖတ်နေ လိုက်တော့သည်။

မိုးကုန်လျှင်တော့ မသန်းအတွက် အလုပ်သမား နောက်ထပ်တစ်ယောက် ရကောင်းပါရဲ့။

ရခဲ့လျှင် ...

ရခဲ့လျှင် ... ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမည်လဲ။ စားပွဲထိုးအလုပ်ကထွက်ပြီး ကူလီပဲ ပြန်လုပ်ရမည်လား။ သည်လိုဆိုလျှင်လည်း မသန်းဆိုင်က ထမင်း ဆိုပဲ ငါးမူးပေး၍ စားရဦးမည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ...

မနက်ဖြန်ဆိုတာကို ကျွန်တော် မျှော်မကြည့် အတ်တာကြာပြီ။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဘာများဖြစ်လာမလဲဆို ဆည့်မေးခွန်းမျိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မမေးဖြစ်တာကြာပြီ။ နောက် ဆုံး ဘာမှလုပ်စရာမရှိတော့လျှင် ... စစ်တပ်ထဲဝင်မည်။ ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့တွင် စစ်တပ်ထဲဝင်သွားသည့် ကျွန်တော် နှင့်ရွယ်တူတွေ သုံးလေးယောက်ရှိနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့လို ရွေးချယ်မှုတွေကို လိုအပ်နေသည့်နေရာတွေ ရှိနေဦးမည်ပင်။ ခုထိတော့ မသန်းက ကျွန်တော့်ကိုမလိုလား နှစ်မပြပါ။ ပြီးတော့ မသန်းက အကျင့်မရှိတ္တစိတ်ချရ

၁၀၀ နှစ် ၅၅

သော ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်သံယောဇဉ်ရှိပုံရသည်။ သို့ပေမယ့် ထမင်းဆိုင် စားပွဲထိုးဘဝမှာ တစ်သက်လုံးတော့ နေဖြစ်မှာမဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သေချာနေခဲ့သည်။

•••••

“မနေ့ကတော့လည်း လူတွေကျလိုက်တာ၊ ဒီနေ့တော့ လူမရှိပြန်ဘူး”

မသန်းက ဟင်းအိုးဖုံးတွေကို လှန်ကြည့်ရင်း ညည်းညူသည်။

“ဒီနေ့ ... ဘောလုံးပွဲမှမရှိတာ အစ်မရဲ့”

ဆိုင်ရှေ့စားပွဲတွေမှာ လူတစ်ယောက်မှမရှိတာ သေချာတော့ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ကူးသွားလိုက်သည်။ ကုက္ကိုပင်အောက်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှိပြီး လက်ဖက်ရည်အရသာက စာဖွဲ့လောက်အောင်မကောင်းလှသော်လည်း နေရာကောင်းတစ်ခုမို့ အမြဲလို လူစည်ကားသည်။ ပိုက်ဆံသိမ်းသည့်ကောင်တာမှာ ထိုင်တတ်သည့် ဆိုင်ရှင်ကုလားကြီးနှင့်ရော စားပွဲထိုးအားလုံးနှင့်ပါ ကျွန်တော် ရင်းနှီးသော်လည်း သူတို့ဆိုင်မှာ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်မသောက်တတ်ချေ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရသည့်အရသာသည် အတော်စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းကြောင်းတော့ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပင် ကျွန်တော် သိခွင့်ရခဲ့သည်။

“ဟာ ... အစ်ကို ... လာ ... လာ ... ဆိုင်

မှာ လူပါးသွားပြီလား”

“အေးကွ”

သိပ်မကြာခင်ကမှ ရောက်လာသော ချာတိတ်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြိုပြီး နေရာထိုင်ခင်းပေးသည်။

“ဟေ့ကောင် ... သိပ်ပြီး လောကွတ်ချော်မနေနဲ့၊ ဒီကောင်က ဘယ်တော့မှ လက်ဖက်ရည်သောက်တာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်နှင့် အဖွဲ့ကျနေသည်ကို အေးချိုက နောက်ရင်းပြောင်ရင်း ခုံတစ်လုံးဆွဲပြီး ကျွန်တော့်အနားလာထိုင်သည်။

“ဒီနေ့ ကိုအေးချိုတို့ဆိုင်လည်း လူရှင်းနေပါလား”

“အေးလေ ... တစ်ခါတလေ ဒီလိုလည်း ရှင်းဦးမှ ... မနက်ခင်းဆို ဖင်ထိုင်ချိန်တောင် မရပါဘူးကွာ”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်လည်း ထမင်းစားချိန်ဆို ယားလို့တောင် မကုတ်အားဘူး ... တစ်ခါတလေတော့ စိတ်ပျက်ချင်သား”

“အေး ... မင်း အလုပ်ပြောင်းဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးလား”

“ဒီထက်ကောင်းတဲ့အလုပ်ရရင်တော့ ပြောင်းမှာပေါ့ဗျာ ... ဟိုးက သမ္မတဟိုတယ်တို့လို ဟိုတယ်ကြီးတွေမှာ စာပွဲထိုးလုပ်ရရင်လည်း ကောင်းသားဗျာ”

“အံမယ် ... မင်းက သက်သာမယ်ထင်လို့လား”

“အဲလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး ... နိုင်ငံခြားသား တွေနဲ့ စကားပြောရမယ်လေဗျာ”

“မင်းကလည်း တစ်မျိုး”

ကျွန်တော် ခဏ ခဏ ညည်းတတ်သည် ကြောင့် ကျွန်တော့် လိုအပ်ကိုသိနေပြီဖြစ်သော ကိုအေးချိုက ကျွန်တော့်စကားကိုကြားတော့ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တာ ပြောတာလေဗျာ”

“စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့ ... မင်း ပန်းရံလုပ်မလား”

“ပန်းရံ”

“အေး”

“ကျွန်တော်မှ မလုပ်တတ်တာ”

“ဟာ ... မင်းလုပ်တတ်စရာမလိုဘူးလေ ...

ပန်းရံဆရာခိုင်းတာကို မင်းလုပ်ရုံပဲ ... တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လုပ်တတ်သွားမှာပေါ့ ... တစ်နေ့ကို လေးငါးကျပ်ရမယ်”

“လေး ငါးကျပ်တောင်”

“အေး ... ဒါပေမယ့် အလုပ်ပြီးသွားရင်တော့ တခြားမှာ အလုပ်ရှာရမှာပေါ့ကွာ ... ဒီမှာလို ပုံမှန်ရနေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ ... တကယ်လို့ မင်းလုပ်မယ်ဆို ငါလည်း လုပ်မယ်ကွာ”

“အင်း ... တစ်လကို တစ်ရာကျော်ဆိုတာတော့ မက်လောက်စရာပဲ ... ဒါပေမယ့် နေ့စရာကရော”

“အလုပ်လုပ်နေတုန်းတော့ အဲဒီအလုပ်မှာ အိပ်ရမှာပေါ့ဗျာ”

“အလုပ်ပြီးသွားရင် ကျွန်တော့်မှာက အိမ်မရှိဘူးလေ”

“မရှိတော့လည်း ရှာကြတာပေါ့ကွာ ... မင်းကလည်း ယောက်ျားပဲ ... ပူမနေစမ်းပါနဲ့ ... ရန်ကုန်မြို့မှာ အလုပ်ပေါ့ပါတယ်ကွ ... မင်းလို ရှစ်တန်းလောက်အောင်တဲ့ကောင်ဆို စာပုံနိပ်စက်တွေဘာတွေမှာ အလုပ်ရနိုင်တာပဲ ... အင်္ဂလိပ်စာတတ်ရင် ဟိုတယ်တွေမှာလည်း စားပွဲထိုးရနိုင်တာပဲ”

“ခင်ဗျားက ပြောတော့လွယ်တယ် ... ရှာနိုင်ရင် ကျွန်တော့်ကို ပြောပေးပါလားဗျာ”

“ဟ ... ဒါတော့ အဆက်အသွယ် ရှာရဦးမှာပေါ့ကွ ... ချက်ချင်းကြီးတော့ ဘယ်ရမလဲ”

“အေးဗျာ”

“အေးဗျာ ... မနေနဲ့ ဟေ့ကောင် ... မြန်မြန်စဉ်းစား ... မိုးကုန်တာနဲ့ အလုပ်တွေက စတော့မှာ”

မြန်မြန်စဉ်းစား ... တဲ့။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မြန်မြန်စဉ်းစားစရာ နေ့နေ့စဉ်းစားစရာ ဘာဆိုဘာမျှမရှိပါ။ သည်နေရာမှာ ... ကျွန်တော်နေချင်သလောက်နေနိုင်သည်။ မနေချင်သည့်အချိန်မှာ ထွက်သွားနိုင်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ထောင့်ထောင့်ညှာစရာ၊ ပြန်လှည့်ကြည့်စရာ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ခုလက်ရှိဘဝထက်ပိုပြီး အဆင့်အတန်းမြင့်မားသည့် ဘဝတစ်ခုကို ယောလောဆယ် မျှော်လင့်ဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်။

သို့ပေမယ့် မသန်းကို ပြောရမှာ ကျွန်တော် အားနာသည်။

“အေးဗျာ ... ကျွန်တော် အစ်မကို ပြောကြည့်ဦးမယ်”

ကျွန်တော် ... မသန်းကို မပြောဖြစ်ပါ။ သည်မိုးကုန်မှ မသန်းအတွက် တောက ရောက်လာမည့်သူကို မျှော်လင့်စရာရှိသည်။ သည်တစ်မိုးတော့ မသန်းဆီမှာ ကျွန်တော် နေပေးဦးမည် စဉ်းစားဆဲမှာပင် ... မသန်းကို ကျွန်တော်ပြောစရာမလိုဘဲ အပြောင်းအလဲတစ်ခုက သူ့အလိုလျှောက်ဖြစ်ပျက်လာခဲ့တော့သည်။ သည့်အတွက် ကျွန်တော် ... မသန်းယောက်ျားကို စိတ်မဆိုးပေမယ့် ကျေးဇူးလည်းမတင်ပါ။ လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ဆိုးဖို့၊ ရန်ငြိုးသိုဖို့၊ အကြောင်းမဲ့မှန်းတီးဖို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က အကျင့်မရှိခဲ့ပေမယ့် ... ကျွန်တော့်နံဘေး ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သည်လိုလူမျိုးတစ်ယောက်ရှိနေတတ်ခြင်းက ကျွန်တော့်အတွက် ဆိုးရွားလှသော ကံကြမ္မာပင်ဖြစ်သည်။

ညကိုးနာရီခန့်သည် ကျွန်တော်တို့ ပုံမှန် ဆိုင်သိမ်းချိန်ဖြစ်သည်။ ဆိုင်သိမ်းလျှင် ပိုသည့်ဟင်းနှင့် ဒန်အိုးတွေ ဟင်းထမင်းပန်းကန်တွေကို တောင်းတွေထဲထည့်ပြီး မသန်းတို့အိမ် ကျွန်တော်လိုက်ပို့ရသည်။ ပြီးလျှင် ဆိုင်ကို ပြန်လာပြီး ဆိုင်ရှေ့နောက်မှီ ကုလားထိုင်ရှည်ပေါ်မှာ ခြင်ထောင်ထောင်လျက် ကျွန်တော် အိပ်သည်။ တစ်နေ့

ဆိုင်သိမ်းသည့်အချိန်မှာ နေ့စဉ်ပိုနေကျအတိုင်းပင် မသန်းတို့ အိမ်သို့ တောင်းနှစ်တောင်းထမ်းပြီး ကျွန်တော်လိုက်ပို့သည်။ အိမ်မှာ မသန်းယောက်ျား အမူးသမားကရောက်နှင့်နေ၏။

“ကောင်မ ... နင်ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျနေတာလဲ”

သည်လောက်ကတော့ မထူးဆန်းပါ။ မသန်းသည် သူ့ယောက်ျားကို အရေးလုပ်၍ပင် စကားမပြော။ ကျွန်တော်ကတော့ လုပ်နေကျအတိုင်း တောင်နှစ်တောင်းနှင့် ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို နေရာတကျထားသို့ပေးသည်။ မသန်း၏ယောက်ျားက သည်ကနေမှ ဘာကြောင့် အိမ်ကို စောစောစီးစီးပြန်ရောက်သည် ကျွန်တော်မသိ။ အရင်နေ့တွေကတော့ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်သိမ်းချိန်ဆို သူက လမ်းထိပ်အရက်ဆိုင်မှာ မော့ကောင်းတုန်း ... လမ်းခုလတ်ကနေ ဖြတ်ပြီး အရက်ဖိုးတောင်းသည့်အခါလည်း တောင်းတတ်သည်။ ဆိုင်ရှေ့လာပြီး မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြသည့်ညမျိုးတွေလည်း ရှိတတ်သည်။

“ဟဲ့ ... ကောင်မ ... ငါပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

ကျွန်တော်က ပစ္စည်းတွေသိမ်းပြီး လှည့်ပြန်ဖို့ပြင်သည်။

“ဟေ့ ... ဟိုကောင် လာဦး”

“ဘာတုန်း ... ကိုရွှေတင်”

“ဟေ့ကောင် ... ငါခေါ်နေတာ”

မသန်းက ကျွန်တော့်ကို အားတုံးမားနာကြည့်သည်။ မကောင်းတတ်ဘူးထင်ပြီး ကျွန်တော် နေရာမှာ

ခြေစုံရပ်နေလိုက်၏။

“ငါ့ကို လမ်းထိပ်မှာ အရက်ဝယ်ပေးစမ်း”

“အိုတော် ... ကိုရွှေတင် ... ပြဿနာမရှာစမ်းပါနဲ့”

“ဟဲ့ ... ကောင်မ ... နင်က နှင့်လင်ငယ်မို့ နာတာလား ... ဘာကိစ္စ ရှေ့က ကာဆီးကာဆီးလုပ်နေတာလဲ”

“ကျုပ် ဝယ်ပေးပါမယ်”

“အံ့မယ် ... မယ် ... တယ်ဟုတ်လိုက်ပါလား၊ ကြည့်စမ်း ... လင်ငယ်ထိတော့”

သူများလင်မယားကြားမှာ ကျွန်တော် မြေစာပင်မဖြစ်လိုပါ။ အရက်သမားမယားဖြစ်ရသည့်ဘဝကို ကျွန်တော် နားလည်စာနာသော်လည်း မသန်းအတွက် ... ကျွန်တော် ဘာများတတ်နိုင်ပါမည်လဲ။ မသန်းယောက်ျားက မသန်းကို တွန်းဖယ်ကာ ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့လာရပ်သည်။ ကျွန်တော် အရက်နံ့ကို မုန်းပါသည်။ အဖေ အရက်သောက်လာသည့်ညကို ပြန်သတိရတော့ နဂိုကမှ ကြမ်းချင်သော ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ်တွေက ကွဲရှလွယ်သော ကြော့ပန်းအိုးတစ်လုံးလိုဖြစ်လာ၏။

“ဟေ့ကောင် ရော့”

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ အရက်နံ့နံ့သော ပုလင်းလွတ်တစ်လုံးရောက်လာ၏။

“ကျွန်တော် ဝယ်မပေးနိုင်ဘူး”

“အောင်မာ ... ကြည့်စမ်း ဆိုင်မှာခိုင်းတဲ့ကောင်

ကများ”

“ကျွန်တော်က ထမင်းဆိုင်က အလုပ်သမားဗျာ ... အရက်ဆိုင်က အလုပ်သမားမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားကို အရက်ဝယ်ပေးဖို့ ကျွန်တော် လခယူထားတာ မဟုတ်ဘူး”

“... ..”

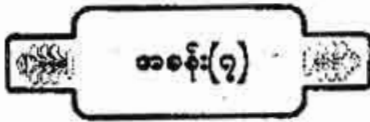
အရက်သမားပါးစပ်က အကြမ်းဆုံးကောလုံးတွေ ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ သူက ကျွန်တော့်ရုပ်အင်္ကျီကော်လာကို လှမ်းဆွဲ၏။ ခဏအတွင်း ရင်ထဲကဒေါသတွေပေါက်ကွဲသည်။ သူ့ရင်ဘတ်ကို အားကုန်ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်၏။

ကြမ်းပြင်ပေါ် သူ ဖင်ထိုင်လျက်ကျသွားသည်။

အရက်သမားတစ်ယောက်နှင့် ရန်ဖြစ်ရမည်ဆိုလျှင် နှစ်ပြားဖိုးမျှ ကြွင်းကျန်သော ကျွန်တော့်ယောက်ျားတန်ဖိုးတွေ လုံးဝမကျန်တော့မှာ စိုးရိမ်ပါသည်။ မသန်းက ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်နေ၏။

သည်ဝန်းကျင်ကိုတော့ဖြင့် ကျွန်တော်စိတ်ပျက်ခဲ့ပြီ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် သွားလေရာမှာ သည်လို သဏ္ဍာန်တူတွေချည်းတွေနေရမည်ဆိုတာကိုလည်း ငြင်းစရာမလိုတော့။ မသန်းကို ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်သည်။ အပြီးနှုတ်ဆက်ခြင်းဖြစ်သည်ကို မသန်း သိချင်မှ သိနိုင်ပါလိမ့်မည်။

အမြဲတမ်း ရွှေလျားပြောင်းလဲနေသောလူ့ဘဝမှာ နေသားကျခဲ့ပြီဖြစ်သော ကျွန်တော့်အတွက် ကန်ရေပြင်လိုတည်ငြိမ်နေသည့်ဘဝမျိုးကိုပင် ... ပျင်းစရာဟု ထင်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကနေ နှစ်ဆယ်အတွင်းမှာ ဘဝတွေ အတော်များများကို နှံ့စပ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထမင်းတစ်လုပ်စားရဖို့အတွက် ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးကိုမဆို မရှက်မကြောက်လုပ်ရဲပြီဖြစ်သည်။

ကူလီထမ်းသမားတစ်ယောက်ဘဝကလာသော ကျွန်တော့်အဖို့ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးကို ရှက်ကြောက်နေရဦးမည်လဲ။ နေစရာ အတည်တကျမရှိသော ကျွန်တော်သည် အိပ်ယာခေါင်းအုံးတွေ မကြာခဏ ပြောင်းခဲ့ရ၏။ ရန်ကုန်မြို့လယ် ဘူတာကြီး၊ ပန်းခြံ၊ ဘုရားစောင်းတန်း၊ ဂုံးကျော်တံတားအောက် ကျွန်တော် မအိပ်ဘူသောနေရာမရှိ။ အိပ်စရာနေရာလေးတစ်ခုကိုတော့ အတည်တကျလိုချင်မိသည်။ ခုတော့ ... ကျွန်တော့် စိတ်ကူးယဉ်မျှော်လင့်ခဲ့သည့်အရာတွေအားလုံးကို ခဏမေ့ထားပြီး အိပ်စရာနေရာလေးတစ်ခုရဖို့ ကျွန်တော် အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးပမ်းနေရသည်။

ရယ်စရာတော့ ကောင်းသားပင်။

တိုးတက်ခေတ်မီသော နိုင်ငံရပ်ခြားအထိသွားပြီး ပညာသင်ဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးသော တောကြီးအုံကြားကလယ်သူရင်းငှား၏ သားလေးတစ်ယောက်သည် ... ခုတော့ဖြင့် အဲသည် မျှော်လင့်နိုင်ခွင့်ကိုပင် ဆုံးရှုံးရတော့မည်ဖြစ်သည့် မရေရာသောအနာဂတ်တစ်ခုကို မေ့ထားလျက် ... ထမင်းတစ်လုပ်စားဖို့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပင်ပန်းတကြီး ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရသည်။ သို့ပေမယ့်လည်း ကျွန်တော် ... ဘဝပံ့ပိုးမှုကို မတမ်းတပါ။ ဘယ်လို သေချာမှုမျိုးမှမရှိသည့် လောကကြီးထဲမှာပင် ကျွန်တော် နေသားတကျဖြစ်နေပြီး ... အဲသည် မရေရာမှုတွေထဲမှာပင် ပျော်မွေ့နေခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ လူ့လောကကြီးသည် ဘယ်လိုစည်းကမ်းဥပဒေမျိုးမှမရှိ။ နံနက်စာ ညစာကို ကျွန်တော် စားချင်သည့်အချိန်မှ စားနိုင်သည်။ မစားဘဲနေချင်လည်း နေနိုင်သည်။ ထမင်းကို ဆန်နို့ဆီဗူးနှစ်လုံးချက်ကုန်အောင် စားချင်စားနိုင်သည်။ ကျွန်တော် အိပ်ချင်သည့်နေရာမှာ အိပ်နိုင်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ နာရီတစ်လုံးမရှိသည့်အတွက် ဖိနပ်တစ်ရံမရှိသည့်အတွက်လည်း ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက်ကွဲရဲမည့်သူမရှိ။

ဘယ်လောက်များ ... လွပ်လပ်ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသည့်ဘဝလဲ။

ကျွန်တော်သည်... နေ့စဉ်လိုပင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မေ့လျော့လျက် ... အလုပ်တွေထဲ ပျော်ရွှင်စွာ စိတ်နှစ်မြုပ်ထားနိုင်သည်။

မသန်း၏ ထမင်းဆိုင်မှ ထွက်လာပြီး ကိုအေး

ချို့နှင့်အတူ ပန်းရံလုပ်သည်။ ပန်းရံအလုပ်ကို ကျွန်တော် လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း စိတ်ဝင်စားလာ၏။ ပန်းရံအလုပ်သည် အနုပညာတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်သည်။ ဘီလပ်မြေ၊ သံတွေ၊ ထုံးတွေ ... ကျောက်စရစ်တွေကနေ အိမ်လှလှလေးတစ်လုံး ဖြစ်သွားသည့်အခါ အလွန်ကျေနပ်ပီတိဖြစ်စရာကောင်းလေသည်။ သည့်ထက်ပိုပြီး အုတ်ကွက်ဖောက်ထားသည့် ခြံစည်းရိုးတွေ၊ လှေခါးတွေ၊ ပန်းစိုက်သည့်ဘောင်တွေ ... စသဖြင့် ရုပ်လုံးကြွလာအောင် အုတ်ခဲများကိုစီပြီး မဆလာနှင့်စပ်ဖာရသည်မှာ တော်တော်ပျော်ဖို့ကောင်း၏။ ဘာမျှမရှိသည့် ကွက်လပ်အရိုင်းထဲမှာ အိမ်လှလှလေးတစ်လုံး၊ အဆောက်အဦလှလှလေးတစ်ခု နေချင်းညချင်းဖြစ်လာသည့် ပဉ္စလက်လို အတတ်ပညာမျိုးကို ကျွန်တော်သည် ပန်းရံဆရာတွေ စိတ်ကျေနပ်အောင် အလုပ်လုပ်ရင်း သင်ယူခဲ့သည်။

သို့ပေမယ့် ... ကျွန်တော်တို့ခေတ်ဆီကတော့ ဆောက်လက်စ သို့မဟုတ် အသစ်ဆောက်မည့် အဆောက်အဦတွေက နည်းပါးပြီး ... အလုပ်လုပ်ချင်သူက များလှသည်ဆိုတော့ အလုပ်ကို ကျွန်တော်တို့ကလိုက်ရှာကြရသည်။ ပန်းရံအလုပ်သာမက ... လက်သမား၊ အထမ်းသမား၊ တန်းစီ တိုးစားသည့်မှောင်ခို ... စသဖြင့် ငွေအရင်းအနှီးမစိုက်ရသည့် ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးကိုမဆို ကြိုသလိုလုပ်ခဲ့ရသည်။ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော်လိုချင်သည့် အိမ်စရာနေရာလေးတစ်ခု အတည်တကျရဖို့ကတော့ မနီးစပ်နိုင်သေးချေ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အလွန်တော့ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးမဆို သင့်လျော်သည် ထင်ရပေမယ့် ရုပ်ရှင်လက်မှတ် မှောင်ခို

လုပ်ရသည့်အလုပ်မျိုး ... မှောင်ခိုပစ္စည်းတွေ တစ်ဆင့် သယ်ဝေးရသည့်အလုပ်မျိုးကိုတော့ ကျွန်တော် မလုပ်ချင်ဆုံး။ သတင်းစာပို့သည့်အလုပ်မျိုး၊ ဂျာနယ်ရောင်းသည့်အလုပ်မျိုးကို ကျွန်တော်လုပ်ချင်ပေမယ့် ... ရင်းနှီးဖို့အတွက်တော့ ဝန်လေးဆဲဖြစ်သည်။ ငွေကြေးနှင့် ရင်းနှီးရသည့်အလုပ်မျိုးသည် ကျွန်တော့်အတွက် စွန့်စားခန်းတစ်ခုလိုပင်ဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ... အရင်းအနှီးတစ်ခုခုလုပ်ချင်သည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်မှာ ငွေကြေးအတော်အတန် စုဆောင်းမိနေပြီဖြစ်သည်။ ဂျာနယ်ရောင်းဖို့၊ တွန်းလှည်းနှင့်အချဉ်ပေါင်းရောင်းဖို့ အရင်းအနှီးလောက်တော့ ကျွန်တော့်မှာရှိနေပြီဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အဲသည်ငွေကို ကျွန်တော်က အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်းတက်ချင်နေ၏။ အင်္ဂလိပ်စကားပြောစာအုပ် ဝယ်ချင်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုရူးသည်ဟု ကိုအေးချိုက ဆိုသည်။ ကိုအေးချိုကတော့ ကျွန်တော့်ကို စပေါ်တင်ပြီး ဆိုက်ကားနင်းဖို့အကြံပေး၏။

ဆိုက်ကားနင်းဖို့အတွက် စပေါ် သုံးလေးရာ တင်ရမည်။ အဲဒါကို တစ်နေ့တစ်ဆယ်သွင်းရမည်။ ဆိုက်ကားနင်းသည့်အလုပ်ထက်စာလျှင် ပန်းရံလုပ်ရသည်က တွက်ချက်ကံသေးသည်။ ဝါသနာပါသည့်အလုပ်မို့ ပျော်စရာထည်း ကောင်း၏။

စပေါ်မတင်ရဘဲ ... စာချုပ်စာတမ်းလို အချုပ်အနှောင်တွေသာ မရှိဘူးဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော် ဆိုက်ကားနင်းဖို့ ဝန်လေးသည်မဟုတ်ပါ။ သို့ပေမယ့် ပန်းရံအလုပ်က အမြဲတစေ ရှိသည်မဟုတ်တော့ ကျွန်တော်သည် အမြဲ

လိုလို ပုံမှန်ဝင်ငွေနှင့် နေစရာရှိမည့်အလုပ်ကလေးတစ်ခုကို ရဖို့ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးကို ခြေထောက်အားကိုးပြီး ခရီးဆန် ခဲ့ရ၏။ အလုပ်ကတော့ ပေါပါသည်။ သို့သော်လည်း အလုပ် တစ်ခုဆီလျော်စွာရဖို့ အကြောင်းပြချက်တွေ အများကြီးရှိ နေ၏။ နောက်တော့ ... ကိတ်မုန့်တိုက်တစ်ခုမှာ ကျွန်တော် အလုပ်သင်အဖြစ် အလုပ်ရခဲ့သည်။ ကိတ်မုန့် အရောင်းဆိုင်နှင့် မုန့်ဖိုသည် မိန်းမဝေးဆိုပေမယ့် သီးခြားစီဖြစ်၏။ အလုပ် သစ်မှာ ကျွန်တော် ပျော်မွေ့ခဲ့ပါသည်။

သို့ပေမယ့်

လေးထောင့်ပုံ၊ အဝိုင်းပုံ ကိတ်မုန့်တုံးတွေ ပေါ် ကတော့နှင့် ခရမ်(မ်)တွေ ပြူးချရသည့်အလုပ်က အတော်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသည်။ ကိတ်ပေါ်မှာ အစိမ်း ရောင် သစ်ရွက်လေးတွေ၊ အနီရောင် ပန်းပွင့်လေးတွေ၊ အတွန်အခွေနှင့် ကနုတ်ပန်းတွေ၊ စာလုံးလေးတွေဖော်ရတာ တော်တော် ပျော်စရာကောင်းသော်လည်း မကျွမ်းကျင်သူ အဖို့တော့ အတော်လက်ဝင်လှသည်။ ဂျုံတွေ၊ ကြက်ဥတွေ၊ သကြားတွေနယ်ပြီး မီးအပူပေးရသည့်အလုပ်ထက် ကိတ် ကို ခရမ်ရောင်စုံနှင့် လှပအောင်တန်ဆာဆင်ရသည့်အလုပ် ကို ကျွန်တော်ကပိုပြီး နှစ်ခြိုက်သည်။ သို့ပေမယ့်လည်း ကျွန်တော်သည် မီးဖိုထဲက ကိတ်မုန့်ထုတ်ရသည့်အလုပ်၊ စပ်ထားသည့်မုန့်ကို ပုံစံခွက်တွေထဲတည့်ပြီး မီးဖိုထဲထည့်

သည့်အလုပ် ...။ ကျက်ပြီးသားမုန့်တွေကို အရောင်းဆိုင် နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ မုန့်ဆိုင်များသို့ လိုက်ပို့ရသည့်အလုပ် ကိုသာ လုပ်ရသည်။ အဲသည် ကိတ်မုန့်တိုက်မှာ ... ကျွန်တော်နှင့်ရွယ်တူ၊ ကျွန်တော့်ထက်ငယ်သော ယောက်ျား လေးများသာရှိသည်။ ပြီးတော့ ... အိပ်စရာနေရာလည်း ရှိသည်။ ထမင်းလည်း ဝယ်စားစရာမလိုတော့။ အလုပ် သမားများအတွက် ထမင်းဟင်းချက်သည် အပျိုကြီးတစ် ယောက်ရှိသည်။ အဲသည်အပျိုကြီးက အလုပ်သမားလူငယ် လေးများကို တူရင်း၊ သားရင်းသဖွယ် ချစ်ခင်ပြီး စိတ်သဘော ထားလည်းကောင်းသည်။ မုန့်ဆရာနှင့်ပေါင်းမှ ခုနစ်ယောက် ရှိသော ကျွန်တော်တို့မုန့်ဖိုကလေးသည် ရန်ကုန်မြို့ကြီး၏ အသေးငယ်ဆုံး အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုသာဖြစ်ပေမယ့် အတော် အသင့်ငြိမ်းချမ်းပါသည်။ ပျော်စရာလည်း ကောင်းပါသည်။ အဲသည်မှာတော့ ကျွန်တော့်မျှော်လင့်ချက်တွေကို ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချင်သရွေ့ မျှော်လင့်နိုင်သည့် အခွင့်အရေးကို အချိန် အတော်များများ ရနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်လုပ်ငွေများမှ စုဆောင်း ပြီးဝယ်ထားသော အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကလေးများကို အားလပ် ရက်များမှာ ဖတ်ခွင့်ရသည်။ အဲသည် အခွင့်ကပဲ စတင်ခဲ့သည် ထင်ပါသည်။

“အဲမယ် ... အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တွေဘာတွေ ဖတ်လို့ နင်က ဖတ်တတ်လို့လား”

ယောက်မကြီးကိုဖိပြီး ကျွန်တော့်အနားရောက်
လာသော အဒေါ်သေးကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။
သူမကို အားလုံးက အဒေါ်သေးဟု ခေါ်ကြသည်။ သူမ
သည် အမည်နှင့်လိုက်ဖက်စွာပင် ကြီးမားပြီး စွင့်ကားနေ
သောတင်ပါးအကြီးကြီးရှိ၏။ ဘော်လီအင်္ကျီနှင့်တင်းကျပ်စွာ
စည်းနှောင်ထားရသော ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်းနှင့်လိုက်ဖက်
သော မျက်နှာကလည်း ဖောင်းဖောင်းကားကားကြီးဖြစ်နေ
သည်။ သူမ၏အမည်ကို ကြားကတည်းက ကျွန်တော်ကျိတ်
ပြုံးမိ၏။ အဒေါ်သေးဟု သူမကိုခေါ်တိုင်း လူငယ်အားလုံး
၏မျက်နှာတွေက ပြုံးပြီးပြီးဖြစ်သွားတတ်သည်။

“ဟာ ... နည်းနည်းပါးပါးတော့ ဖတ်တတ်တာ
ပေါ့ ... အဒေါ်သေးရ”

“နင် ကျောင်းနေဖူးလား”

“နေဖူးတာပေါ့”

“အင်္ဂလိပ်စာသင်ဖူးတယ်”

“ကျွန်တော် ရှစ်တန်းအထိ ကျောင်းနေဖူးတယ်”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား ... ဒါဆို ပညာတတ်ကြီး
ပေါ့ ... တို့ဆီမှာ အတော်ဆုံးဘုန်းကြီးကျောင်း
ထွက်ပဲ ... နင်ကတော့ အားလုံးထဲမှာအသာဆုံး
ပေါ့ ... ကောလိပ်ကျောင်းသားကြီး”

“မနောက်ပါနဲ့ အဒေါ်သေးရာ”

“ဟဲ့ ... ငါ နောက်တာမဟုတ်ပါဘူး ... တကယ်
ပြောတာပါ ... နင် ကျောင်းဆက်နေနိုင်ရင် ကော
လိပ်တွေဘာတွေ တက်ရမှာပေါ့ဟဲ့”

“အင်း ... ခုဆို ကောလိပ်ရောက်ပြီပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်
တော် ရန်ကုန်ရောက်တာပဲ လေးနှစ်လောက်ရှိပြီကိုး”

“ဟုတ်လား ... နင် ဘာလို့ ကျောင်းဆက်မတက်
တာလဲ”

အဒေါ်သေးသည် နောက်ဆုံးမှရောက်လာသည့်
ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ကောင်းစွာစပ်စုဖို့ အချိန်မရတတ်
ဘူး။ ထို့ကြောင့် ခုမှပေါင်းပြီး စေ့ငရဟန်တူ၏။ ရောက်
ပြီးပြီးသားအလုပ်သမားများ၏အကြောင်းကိုတော့ သူမက
အရစေ့တွင်းကျသိပြီးပြီ။

သိပ်ပြီး အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်သည့် ဇာတ်
ကမ်းဟောင်းတွေကိုတောင် ... တချို့တွေက တစ်ယောက်
ထောက်ကို ပြန်ပြောပြဖို့ ဝန်မလေးတတ်ကြချေ။ တချို့
အလည်း သည်လိုပြောလိုက်ရသည့်အတွက်ပင် ကျေနပ်ချင်
ကြ၏။ ခံစားမျှယူဖို့၊ စုတ်သတ်ပေးဖို့၊ မှတ်ချက်ချဖို့၊ သဘာ
မတူတာသက်ဖို့ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်နှင့်မျှ ကျွန်တော်
ပဲ ပြီးခဲ့သည့်အကြောင်းတွေကို ပြန်အစမပတ်ချင်ပါ။ ပြီး
တော့ သည်အကြောင်းအရာက ဘဝမှာ အကျည်းတန်ဆုံးဆို
အညံ့ဖြစ်ရပ်တွေထက်ပင် ပိုပြီးအကျည်းတန်လှသည်ထင်၏။

“အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ အဒေါ်ရာ”

“ဟဲ့ ... ဘာအကြောင်းတုန်း”

“အင်း ... ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးလေ ... ကျောင်း
ဆက်တက်ဖို့ မတတ်နိုင်တော့လို့ပဲ ဆိုပါလော့”

လူတွေ အထူးသဖြင့် မိန်းမလေးဝမ်းထဲကို
အယ်သူကများ စပ်စုချင်စိတ်တွေ ထည့်ပေးလိုက်သည်မသိ

၁၁၆ နှစ် နှား

တတ်ချေ။ သူတစ်ပါး မပြောချင်သောအကြောင်းအရာကို သူမတို့က ပိုပြီးသိချင်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က စကားကိုဖော့ပစ်လိုက်ပြီး နောက်ထပ်အကြောင်းအရာ သစ်တစ်ခုရှာကြံဖို့ စဉ်းစားလိုက်မိ၏။ သို့သော်လည်း ... ကျွန်တော် ကံကောင်းချင်လေသလားမသိ။ အဒေါ်သေးသည် ကျွန်တော့်အတွက် မေးခွန်းများစွာကို စကားမဆက်တော့ဘဲ သူမဘာသာ စကားလမ်းကြောင်းအသစ်တစ်ခု ပြောင်းသွား၏။

“မုန့်တိုက်က အစ်မကြီးတွေရဲ့သမီးလည်း ကောလိပ် တက်နေတာပဲ”

“ဗျာ”

“ခင်လေး ... လေ၊ ကောလိပ် ဒုတိယနှစ်တောင် ရောက်နေပြီ”

“ဟုတ်လား .. သူတို့မှာ သမီးရှိလား .. ကျွန်တော် ဖြင့် တစ်ခါမှ မတွေ့မိပေါင် ... ဟို ... ဆံပင် ရှည်ရှည်နဲ့ ခေါင်းလောင်းဘောင်းဘီနဲ့ကောင်လေးက သူတို့ သားမဟုတ်လား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ် ... သမီးနဲ့သား နှစ်ယောက် ထဲရှိတာ ... ကျော်က ကိုးတန်းလေ”

“ဪ ... အားကျစရာကြီးနော်”

“ဟဲ့ ... ဘာကိုအားကျတာတုန်း”

“သူတို့ဘဝတွေကိုပေါ့ဗျာ ... ပိုက်ဆံလည်းချမ်းသာ ပညာလည်းတတ်တော့ ကျွန်တော်တို့လိုကောင်လေး အားကျစရာဖြစ်တာပေါ့”

“အဲမယ်မယ် ... စကားက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်”

အဒေါ်သေးက ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းဖြင့် ကြည့်ပြီး စီးဖိုခန်းထဲထွက်သွားသည်။ သူမ ပြောခဲ့သည့် အကြောင်းအရာတွေထဲက တချို့သည် ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ကို အမှန်ပုံတွေပေးစေ၏။ ခုချိန်မှာတော့ ကံကြမ္မာဆိုသည် စကားရပ်ကို ကျွန်တော် အတော်နားလည်လာပြီ။ ပြီးတော့ လက်ခံနိုင်လာပြီ။ ကံကြမ္မာဆိုသည်မှာ တကယ်တော့ ... အဝေးကြီးမှာမှ မဟုတ်ပါဘဲလား။

ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ထဲမှာရှိ၏။

ကျွန်တော့်တို့ လက်တစ်ကမ်းမှာရှိ၏။

ကျွန်တော်တို့ မျက်စိရှေ့မှောက်မှာပင်ရှိ၏။

အဲသည် ကံကြမ္မာကို ကျွန်တော် မုန်းတီးရ

မည်လား။ နာကြည်းရမည်လား။

ဟင်အင်း ...

ကျွန်တော်ကတော့ မမုန်းချင် မနာကြည်းချင်။

လက်ပမ်းပေါက်ခတ်ပြီး စိန်ခေါ်ပစ်လိုက်ချင်

၏။

ကျွန်တော် စိန်ခေါ်ချင်ပါဘဲ ကျွန်တော့်စည်း ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်ကတော့ အင်မတန်ထူးခြားဆန်းကြယ် လှသော အချစ် ဖြစ်လေသည်။

ဘယ်လိုထူးခြားမှုမျိုးမှ ဖန်တီးမပေးနိုင်ဘဲ .. ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မနှုတ်ဆက်ဘဲ သူ့ဘာသာဖြတ်ကျော်

သူ့အထံသို့ နေရက်များစွာထဲက ဘာမျှအမှတ်တရမရှိ
 လှသော နေရက်တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော်သည် ခင်လေးထံ
 အမှတ်မထင် ဆုံဖြစ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အဲသည်
 မထူးခြားလှသည့် နေရက်တစ်ရက်က ကျွန်တော့်ဘဝအတွက်
 အထူးခြားဆုံးနေရက်တွေထဲ အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ဘာ
 ကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲသည်နေရက်တစ်ရက်က ကျွန်တော်
 အတွက် 'အချစ်' ဆိုသည့်အရာကို ဆောင်ကျဉ်းမိတ်ဆက်
 ပေးခဲ့သည့်နေ့ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပင်။

ခင်လေး ...

သည်နာမည်ကို ကျွန်တော် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်
 ခဲ့တာကြာပြီ။ မုန့်ဆရာ ဦးလူကလေး ... ထမင်းချက်သည်
 အဒေါ်သေးမှစပြီး အလုပ်သမားတွေ ပါးစပ်ဖျားမှာ ခင်
 လေး ဆိုသည့် အမည်နာမသည် အထွဋ်အမြတ်ထားသည့်
 မဇ္ဈသကနတ်ပန်းဖြစ်သည်။ မဇ္ဈသကနတ်ပန်းဆိုတော့ ဘယ်
 သူကများ စိတ်ကူးဖို့ ဝံ့ရဲမှာလဲ။

သည်လိုပါပဲ ...

ခင်လေး၏ အမည်နာမကို ကြားရုံသာကြား
 ပူးပြီး ... အဲသည်နာမည်ပိုင်ရှင်သည် ကျွန်တော်နှင့်ဘယ်
 လိုမှမသက်ဆိုင်သည်ကြောင့် ... ခင်လေးသည် ... ကျွန်
 တော့်အာရုံတွေထဲ တစ်စက္ကန့်သော်မျှ ဝင်မလာနိုင်ခဲ့ချေ။

ခင်လေး ဆိုသည့် အမည်ပိုင်ရှင်ကို မတွေ့
 ဆုံရခင် အချိန်အထိ။

ကျွန်တော့်အလုပ်ရှင် 'စုံနံ့သာ' မုန့်တိုက်ပိုင်
 ရှင်၏သမီး ခင်ခင်လေး ... ဟူသော မိန်းမတစ်ယောက်
 နှင့် ကျွန်တော် စုံနံ့သာ ကိတ်မုန့်တိုက်၏ ငွေသွင်းကော့
 တာ ရှေ့မှာ မဆုံရခင် ... စက္ကန့်ပိုင်းလေးအထိ ကျွန်တော်
 သည် ဘယ်လိုမိန်းကလေးကိုမှ 'အချစ်' ခဲ့ပတ်သက်ပြီး မြီး
 စမ်းစိတ်ကစားကြည့်ဖို့ လူပျိုလူရွယ်တို့သာဘာဝဖြင့်ပင် ...
 မကြိုးစားခဲ့ ... စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူးဆိုတာ သေချာပါသည်။
 အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်လူငယ်တစ်ယောက်အဖို့ ... မိန်း
 ကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားဖို့ဆိုတာ ... အဆန်း
 တကြယ်မဟုတ်လောက်ဘူးဟု အများကထင်ပေမယ့် ...
 ကျွန်တော်ကတော့ သည်လိုမထင်ပါ။ မိန်းမတစ်ယောက်
 ကြောင့် အရှင်လတ်လတ် ဘဝပြောင်းခဲ့ရသည့် ... ကျွန်တော့်
 ဘဝကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ပင် မေ့ထားချင်ပေမယ့်
 မိန်းမတွေကိုတော့ ... မြွေတစ်ကောင်၏ နမ်းရှုံ့ကျီစယ်
 မှုကို ချောက်ချားအသည်းယားသလို ... ရင်ထဲက အေး
 စက်နေအောင်ပင် ချောက်ချားကြောက်ရွံ့ခဲ့သည့် ကျွန်တော့်
 အဖြစ်ကို ဘယ်သူကမှ မသိခဲ့ပါ။ သိအောင်လည်း ...
 ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြခဲ့ပါ။ ရှက်စရာကောင်း
 လှသည်ဟု ထင်သည်။ ပြီးတော့ အရှုံးကို ပြန်မမြင်ရချင်။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကြောက်ရွံ့စွာထွက်ပြေး
 ခဲ့သည်ဟု ပြောလျှင်လည်း ရနိုင်သည်မို့ အဲသည် အရှုံးက
 ကျွန်တော့်အဖို့ မိန်းမတွေကို မြွေတစ်ကောင်လို သဘာ
 ထားတတ်စေဖို့ တွန်းအားပေးခဲ့သည်ထင်၏။

သို့ပေမယ့် ခင်လေးကိုတော့ ကျွန်တော် ပန်း

ကလေးတစ်ပွင့် ဟုပင်ထင်ပါသည်။ စုံနံသာ ကိတ်မုန့်တိုက်ကို ရောက်ပြီး နှစ်လအကြာမှာ ကျွန်တော်သည် ပန်းကလေးတစ်ပွင့်၏ ပွင့်ချပ်လွှာတွေကို အဝေးကြီး ဝေးသည့်နေရာကနေ အနီးဆုံးမြင်ခဲ့ရဖူးသည်။ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်၏ သင်းရနံ့ကို အဝေးကြီးဝေးသည့်နေရာကနေ အနီးဆုံး နမ်းရှိုက်ခဲ့ရဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လောကကြီးထဲမှာ ကံအကောင်းဆုံးသူဖြစ်လာခဲ့သလို ကံအဆိုးဆုံးလည်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သည်အခါမှာ ကံကြမ္မာက ကျွန်တော့်ကို ငွေကြည့်ရယ်မောလှောင်ပြောင်နေခဲ့၏။

အိုလီဗီယာဟတ်ဆေး၏ ဆံပင်ပျော့ရှည်ရှည်တွေကိုပိုင်ဆိုင်သော ... အယ်လစ်ဇဘတ်တောလာ၏ ကော့ရွန်းသောမျက်တောင်များကို ပိုင်ဆိုင်သော ... မာရီလင် မွန်ရီး၏ ထူအမ်းအမ်း နှုတ်ခမ်းများရှိသော ခင်လေးသည် အနောက်တိုင်းမဆန်သော မြန်မာမလေးအသွင်သဏ္ဍာန်စစ်စစ်ဖြင့် ကျွန်တော့်နှလုံးအိမ်ကို မှော်အတတ်ဖြင့် သိမ်းယူညှို့ငင်သွားခဲ့သည်ကို ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ပါ။

ကောင်တာမှ ငွေလက်ခံနေသော ခင်လေး၏ မာမာလည်းမသိပါ။ မုန့်ထည့်ထားသော မုန့်ဖီရိုရှေ့မှာ မုန့်အရောင်းသမား မနွဲ့လည်းမသိပါ။ ခင်လေးကိုယ်တိုင်ပင် သိမည်မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အဲသည်လို သတိလက်လွတ် မိန်းမောသွားမိသည့်အဖြစ်ကို အမှန်အတိုင်းမသိလိုက်နိုင်သေးဘဲ ... တွေတွေဝေဝေ ဧဝေဝေဖြစ်ဆဲပင်။

ကြည့်စမ်း ... ဘယ်လောက်များ ပိုပြီးထူးခြား

မည့် မိန်းမမို့လဲ။

နံသာရောင်ပြောင်ဝတ်စုံသည် ... တော်ရုံအသားဖြူသည့် မိန်းမတွေကိုပင် ကြည့်ရဆိုးစေသည့်အရောင်ဖြစ်သော်လည်း အသားမဖြူမည့် ဝါညက်ညက်ရှိသော ခင်လေးနှင့် အတော်ပင်အဆင်ပြေလေသည်။ သည်လိုဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် ... မိန်းကလေးလှလှတွေကို မမြင်ဘူးလေသလားဟု ပြောင်လှောင်ချင်စရာပင်ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကပဲ .. ခင်လေးကို မြင်မိသလား။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကပဲ ခင်လေးကို ကြည့်မိသလားမသိပါ။ ခင်လေးသည် မယ်တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရ ခင်သန်းနုလောက်မလှသော်လည်း ... ဆွဲဆောင်နိုင်သည့်၊ ညှို့ငင်နိုင်သည့် ထူးခြားမှုတစ်စုံတစ်ရာကို ပိုင်ဆိုင်သူဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ခြေမျက်စိဖုံးအောင်ရှည်သော ခင်လေး၏ ထဘီအနားသည် ရောင်စုံချည်ဖြင့် အတွန့်ကလေးတွေဖော်ပြီးထားသော ပန်းပွင့်သေးသေးလေးများနှင့် အမြင်မှာ စွဲငြိချင်စရာကောင်းလေသည်။ လက်ပြတ်ရင်စေ့အင်္ကျီ၏ အနားသည်လည်း လုံချည်အနားလိုပင် ရောင်စုံအတွန့်ကလေးများ ပန်းပွင့်လေးများ အစီအရီနေရာယူထား၏။ ထူပြည့်သောနှုတ်ခမ်းမှာ ပန်းရောင်နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးကို ဆိုးထားသည်မှအပ ခင်လေးမျက်နှာမှာ နိုင်ငံခြားဖြစ်အလှပစ္စည်းတွေ ဘာမျှလိမ်းခြယ်မထားပါ။

ဇင်ယော်တောင်ပံလို ထောင့်ချိုးသော မျက်နှုံးကလေးကိုပင်ပြီး ခင်လေးက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်သောအခါမှာတော့ ပန်းကလေးလိုမြင်မိသော ခင်လေးသည် ... ကျွန်တော့်အမြင်မှာပင် မြေတစ်ကောင် ဖြစ်သွားပြန်၏။

ခင်လေးက ကျွန်တော့်ကို မြင်ဖူးဟန်မရှိသလို ကျွန်တော်
ကလည်း ခင်လေးကို မထမဆုံးအကြိမ်မြင်ဖူးသူမို့ စူးစူး
စမ်းစမ်း ကြည့်မိပါလိမ့်မည်။

သည်လောက်ပါပဲ ... ။

ရင်ခုန်ဖွယ် ... မျက်လုံးချင်း အကြည့်ချင်း
ဆုံခဲ့ကြသည်တော့မဟုတ်။

ကျွန်တော်က စက်ဘီးပေါ်က မုန့်ဗန်းတွေကို
မ၊ပြီး ... ဆိုင်နောက်ဖက် အကာအရံလေး၏အတွင်းဖက်
မှာချနေတော့ ခင်လေး ... ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်
လိုက်သည်ဟုထင်ပါသည်။

ထင်တာလား ...

မြင်တာလား ...

ကျွန်တော် ... ခင်လေးကို မော်ကြည့်လိုက်
မိသလား ... ။ အသေအချာ မသိနိုင်တော့လောက်အောင်
ပင် ကျွန်တော့်နှလုံးသားက သိစိတ်အစဉ်ကို ဖုံးလွှမ်းသွား
ရအောင် ခုန်လှုပ်နေခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ထွက်သွားတော့ ...

“သူ ဘယ်သူလဲ မာမာ”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်သော ခင်လေး၏အသံ
ကြားရသည်။

“ကျွန်တော် သံချောင်းပါ”

သူမ နှုတ်ခမ်းတွေ ပြီးယောင်ယောင်

သွားသည်။

“အဒေါ်သေးက လွတ်လိုက်တာပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... အဒေါ်သေးကို ဈေးရောင်း
ဖို့ လူလွတ်ခိုင်းလိုက်တာပါ ... ဒေါ်နဲ့က သူ့အဖေ
နေမကောင်းလို့ဆိုပြီး သနပ်ပင်ပြန်သွားတယ် ...
ကျော် တစ်ယောက်ကလည်း အိမ်ကိုမကပ်ဘူး ...
တို့ကတော့ ဈေးရောင်းလို့ကိုမတတ်တာ ... အဲတာ
ကြောင့် ပိုက်ဆံတွက်တတ်ချက်တယ် လူတစ်ယောက်
လွတ်ပေးပါဆိုပြီး ပြောခိုင်းလိုက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မာမာလည်းမရှိဘူး ... အဲတော့ ... ယူ ဈေး
ရောင်းလိုက်ပေါ့နော် ... ယူက ဈေးနှုန်းတွေလည်း
သိပြီးသားဆိုတော့ ... ဟိုတယ်လ်တွေ ဆိုင်တွေက
မှာတဲ့မုန့်တွေရော ဝိုပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဝိုပြီးပါပြီ”

“ဒါဆို ... ကိုယ် အိမ်ထဲမှာရှိမယ် ... အကြောင်း
ရှိရင် လှမ်းခေါ်လိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

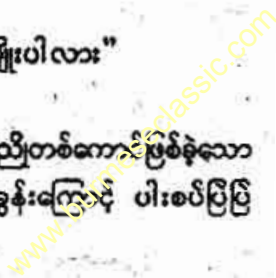
“ဒါနဲ့ ... ယူနာမည်က သံချောင်းနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မှတ်ပုံတင်မှာတော့ တစ်မျိုးပါလား”

“ဗျာ”

သူမ ရှေ့မှာ ပုတ်သင်ညှိတစ်ကောင်ဖြစ်ခဲ့သော
ကျွန်တော်သည် ... သူမ၏ မေးခွန်းကြောင့် ပါးစပ်ပြိပြိ

ရေမြင်းတစ်ကောင်အဖြစ် ချက်ချင်းဘဝပြောင်းသွား၏။
ကျွန်တော့်မှတ်ပုံတင်ကို သူမ ဘယ်လိုတွေ့
ရှိသွားပါလိမ့်။

ဧည့်စာရင်းတိုင်ဖို့ ကျွန်တော့်မှတ်ပုံတင်ကို မှန်
ဆရာထံသို့ အပ်ထားရသည်။ ဧည့်စာရင်းတိုင်ဖို့ဟု အကြောင်း
ပြသော်လည်း တကယ်တော့ သည်လိုဟုတ်ချင်မှလည်းဟုတ်
မည်။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ပစ္စည်းအလစ်သုတ်ပြီး ထွက်ပြေး
တတ်သော အလုပ်သမားပေါင်းများစွာ ရှိတတ်သည်မို့ မှတ်
ပုံတင်ကို ထိန်းသိမ်းထားခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... မှတ်ပုံတင်က နာမည်က ... အဖေ
ပေးတာပါ”

ကျွန်တော်သည် သူမကြောင့်ပင် အစမဖော်
ချင်သည့် အကြောင်းအရာကို ပြန်ပြီးတူးဆွရသည်။

“ဪ ... ဪ”

သူမ နှုတ်ခမ်းက သိသိသာသာပြုံးသွား၏။
ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ရယ်စရာသတ္တဝါတစ်ကောင် ဖြစ်
နေမှန်း ကျွန်တော်မသိခဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငဲ့ကြည့်ရင်း မေး
ခွန်းပေါင်းများစွာ ဦးနှောက်ထဲမှာ တန်းစီဝင်လာသည်။
ဈေးရောင်းရမည်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာရှိသည့် အသပ်ရပ်
ဆုံးဝတ်စုံကို ထုတ်ဝတ်ခဲ့သည်။ ဆံဖင်ရှည်ကိုယ်တော်တွေ
ကြားမှာ ဘဲမြီးလို ကျွန်တော့်ဆံပင်ကများ ရယ်စရာဖြစ်နေ
သလား ... ။ အမေမွေးကတည်းကပါခဲ့သော ကျွန်တော့်
နားရွက် ပြန့်ကားကားကများ ရယ်စရာဖြစ်နေသလား။
ညဈေးတန်းက ကျွန်တော် ဝယ်ဝတ်ခဲ့သော အပြာနှင့်မရမ်း

ဧကွက် ရုပ်အင်္ကျီက ကြောင်ကြောင်ကြားကြား ဖြစ်နေ
သလား။ တောသားပုံမပျောက်သည့် ပုဆိုးတိုတိုဝတ်ခြင်းက
သူမကို ရယ်ဖွယ်ဖြစ်စေသလား။

ဘယ်လိုပုံဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ ...

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ယောက်ျားရင့်
မကြီးတန်မဲ့ ရှိတို့ရှန်တန် မဖြစ်သင့်ပါ။

“သံချောင်းဆိုတဲ့နာမည်က အမေပေးတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

သည်ကလေးမသည် ... သို့မဟုတ် သည်
ကောလိပ်ကျောင်းသူသည် ကျွန်တော့်ကို ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ
သူမ၏ စားပွဲပေါ် ပက်လက်လန်ပြီး ခြေဖဝါး လက်ဖဝါး
တွေ ပင်အပ်ဖြင့်ထိုးထားသည့် ဖားတစ်ကောင်ဟုများ ထင်
လေသလားမသိ။

“သူများတွေက ခေါ်တာပါ”

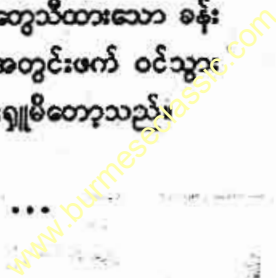
“ဪ ... အင်း ... အင်း ... ထမင်းစား
ပြန်ချိန်ကျ ပြောဦး ... နောက်ပြီး မနွဲ့ မရှိတုန်း
နေတိုင်း လာရမှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခင်လေးက ခရုခွံကလေးတွေသိထားသော ခန်း
ဆီးကို လက်ဖြင့်သိမ်းဖယ်လျက် အိမ်အတွင်းဖက် ဝင်သွား
တော့မှ ကျွန်တော် အသက်ပြင်းပြင်းရှူမိတော့သည်။

မလွယ်ပါလားဗျို့ ...

မဉ္ဇူသက နတ်ပန်းရေ ...

နားထဲမှာ ' ' ဟု သူမ ပြောခဲ့သည်။ လေသံကို ရေရေဝဲဝဲ ကြားယောင်မိသည်။ သူမတို့ ကောလိပ်ကျောင်းမှာတော့ သည်လိုပဲ ပြောနေကျ ထင်သည်။ ပြီးတော့ ဝတ်ပုံစားပုံကအစ မြန်မာဆန်လှ သော ခင်လေးသည် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းထွက်တဲ့ ... ။ စိန် မေရီကျောင်းကနေ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့သည်တဲ့။ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးသော တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၏ ဝတ္ထုတွေထဲက မင်း သမီးတစ်ယောက်ကလည်း ' ' နှင့် ချစ် စဖွယ်ပြောတတ်သည်တဲ့။ ခင်လေးသည် ဆရာဘုန်းနိုင်၏ ထားလောက် မလှသော်လည်း ' ... ထားလို ဘဝအခြေ မြင့်မားလှသော်လည်း ... ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ခင်လေး ကို တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၏ ဇာတ်ကောင်မင်းသမီးလေးလို ပင် မြင်မိ၏။ ရန်ကုန်ရောက်ပြီးကတည်းက ... အချစ် ဝတ္ထုတွေ အကြောင်းသင့်သလို ဖတ်ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ဝတ္ထု တွေထဲမှာသာ ကြုံကြုံကံခဲ့သော အချစ်ကို ... ခုမှ စိတ် ကူးယဉ်ခွင့်ကြုံလေသည်ထင်သည်။

လက်ထဲက အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကိုဖွင့်ပြီး ဘာ ကိုမှ မမြင်နိုင်လောက်အောင် ငေးငိုင့်နေမိခဲ့သော ကျွန်တော့် အတွက် စိတ်ကူးယဉ်ခွင့်သည် ငါးမိနစ်ပြည့်အောင်ပင် မရှည် ကြာလိုက်။ စုံနံ့သာ ရှေ့မှာ ဝယ်သူတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ရောက်လာသည်။

ဈေးရောင်းရသော အလုပ်သည် ကိတ်မုန့်ပြင် ပေါ် ခရမ်(မ်)တွေညစ်ချပြီးပုံဖော်ရသော အလုပ်လောက် ပျော်စရာမကောင်းသော်လည်း ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်ပါသည်။

အကြောင့် ပျော်ရွှင်မိသည်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန် တော် မဆန်းစစ်ရဲပါ။ မုန့်ဝယ်လာသူတွေတွက် မုန့်ထည့် သေး ... ငွေလက်ခံ၊ ပြန်အမ်း ... ဝယ်သူပါးသည်အချိန် မှာ အင်္ဂလိပ်စကားပြောစာအုပ်ထဲက စာကြောင်းလေးတွေ ထွက်၊ သိပ်ပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလုပ်ရသည်လည်းမရှိ ... လွတ်လွတ်လပ်လပ် သီချင်းအော်ဆိုခွင့်လည်းမရပေမယ့် .. ကျွန်တော့် စိတ်အလျဉ်သည် ... စည်းချက်မှန်သော ရင် မုန့်သံနှင့်အတူ ငြိမ်းချမ်းနေခဲ့၏။ တိတ်တိတ်ကလေးကြည် နှေးတောလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

ကျွန်တော် ... အချစ်ဆိုတာကို ပီပီပြင်ပြင် နားမလည်တတ်သေးပါ။

ကျွန်တော် ... ဈေးရောင်းချိန်အတွင်း ... ခင်လေး တစ်ခါမျှ အိမ်ရှေ့ထွက်မလာသော်လည်း ကျွန်တော့် နှုတ်ထဲမှာတော့ ခင်လေးရှိနေသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးတွေ အနီးအပါးမှာ ခင်လေးရှိနေသည်။ အင်္ဂလိပ်စကားပြော စာအုပ်ထဲမှာပင် ခင်လေးကို ကျွန်တော် မြင်နေ၏။

သို့သော် ... ခင်လေးနှင့် ကျွန်တော့်ကြားက အကြာဝဠာတစ်ခုစာ အကွာအဝေးကို ကျွန်တော် သတိရ မှီကံမိသည့် အချိန်မှာတော့ ...

အင်္ဂလိပ်စာ စာအုပ် စာမျက်နှာတွေပေါ်က ခင်လေး၏ပုံရိပ်ပျက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးတွေ ဇနီး အပါးမှာ လေဟာနယ်တစ်ခုသာ ကျန်တော့၏။ သို့ပေမယ့် ခင်လေး၏ ကိုယ်ရနံ့ကိုတော့ ကျန်ရစ်စေချင်သည်။

ဖြတ် ... ရူးမိပါရဲ့ ... ။

လမင်းကို လိုချင်၍ငိုသော ကလေးငယ်ကို ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာကြည့်မိသည်။ ဆန္ဒဆိုတာ ... ဥပဒေသတွေရဲ့ အပြင်ဖက်က အငွေအသက်တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိလည်း အဲသည်အငွေအသက် ကိုပင် ကျွန်တော် မထိတွေ့ရဲ ... မနမ်းရွိုက်ရဲ။

ဘဝအတွက် ဘယ်လိုလမ်းကိုမဆို ရွေးချယ်ဖို့ ဝန်မလေးပေမယ့် အချစ်အတွက်တော့ ကျွန်တော် သတ္တိနည်းခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် ခင်လေးတို့အကြား စကြဝဠာတစ်ခုသည် ဟင်းလင်းပြင်အဖြစ်သာ မပြောင်းမလဲတည်ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ထားခဲ့ပါသည်။

သို့ပေမယ့် ...

အံ့ဩစရာပါပဲ ...

အဲသည် ဟင်းလင်းပြင်ထဲ အချစ်တွေ ပြည့်သိပ်လာခဲ့တော့ ... ကျွန်တော်မှ မရူးရင် ဘယ်သူ ရူးမလဲ ... ။

(ကိုယ့်ရဲ့ ... ဘဝကို ညှာတာပါ ...) လို့ စိုးပိုင်ဆိုသလို ... မောင် မဆိုချင်ပါဘူး ခင်လေး ... (ကိုယ်ဟာ ... အညတရပါ ...) လို့ ကျော်ဟိန်း လေသံမျိုးနဲ့လည်း မပြောချင်ပါဘူး ... ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူလီယက် ရုပ်ရှင် သိပ်နာမည်ကြီး

ပေမယ့် ... မောင် မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ဘူး ... မောင်ကို ရုပ်ဝါဒီတစ်ယောက်လို့ ခင်လေးက

ပြောချင်ပြော ... မောင် ... ခင်လေးကို မချစ်မိချင်ဘူး ... ခုချိန်မှာ ... မချစ်မိချင်ဘူး ...

မျှော်လင့်စရာ ရှိသေးတဲ့ အနာဂတ်ဆိုတဲ့အချိန်ကိုပဲ မောင် ... မျှော်လင့်ချင်တယ်။

ခင်လေးရယ် ... အချစ် ဆိုတာကို တိုင်းတာဖို့ ယေတံမရှိပါဘူး။

ဒါကြောင့် ... ဘယ်လိုအချိန်အခါမျိုး ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုး

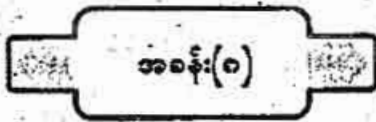
ဘယ်လို ဘဝမျိုးရောက်မှ ဘယ်လိုအထုအထည်နဲ့ ဘယ်လိုအနက်အရှိုင်းနဲ့ ချစ်ရမယ်ဆိုတာမျိုးလည်း သတ်မှတ်မရနိုင်ဘူးဆိုတာ မောင်သိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ... အချစ် ပြီးရင် ... အချစ် လား ... အချစ်နဲ့ စပြီးရင် ... အချစ်နဲ့ပဲ ဆုံးဖို့

သေချာသလား ... ။ ပြေပါ ... ခင်လေး ...

ခင်လေးဆီက အချစ်ကို မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူးသလို ... ခင်လေးရဲ့အမုန်းကိုလည်း မောင် မရချင်ဘူး။

အခန်း(၈)

စုံနံသာ၏ အရောင်းဆိုင်မှာ ထိုင်ရသည့် နေ့ရက်များသည် ငရဲစည်းစိမ်တစ်လှည့် နတ်စည်းစိမ်တစ်လှည့် စံရသည့် အသူရကာယ်ဘုံ ရောက်နေသကဲ့သို့ပင် ထင်ရသည်။ ပျော်ရွှင် ရင်ခုန်ရသည့်အချိန်နှင့် စိတ်မောပင့်သက် ရွိုက်ရသည့်အကြိမ်ပေါင်း ဘယ်ဟာက များသည်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိနိုင်။ သူမ ကျောင်းသွားသည့်ရက်တွေမှာ ကျောင်းသွားဖို့ ... အိမ်ရှေ့သို့အထွက် ကားပေါ်သို့အတက် ကျောင်းကအပြန် ကားပေါ်ကအဆင်း သူမ၏အကြည့်တွေ ထဲမှာ ကျွန်တော့်အတွက် စကားလုံးပေါင်းမြောက်များစွာ ပျော်ဝင်ကြောင်း ကျွန်တော် သိသည်။ ဒါဟာ အိပ်မက် တစ်ခုသာ ဖြစ်သင့်သည်မဟုတ်လား။

မုန့်ဖိုသို့ ပြန်ရောက်ပြီး ကျွန်တော် ခတ္တပိုင် ဆိုင်သည့် ကွပ်ပျစ်ပေါ် အနားယူလဲလျောင်းရသည့်အချိန် မှာတော့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေကို ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားတစ်ခုထိုး ပြန်ကြည့်မြင်ခွင့်ရသည့် ကာလအခိုက်အတန့်လေးဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်မြင်ကြည့်နိုင်သည့် ကျွန်တော့်စိတ် အစဉ်ဆိုတာထက် ... ခင်လေး၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့်အကြည့် များကသာ .. ကျွန်တော့်အာရုံမှာ စွဲထင်ကျန်ရစ်ပါသည်။ အဲသည်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်ရင်းပဲ ... သူမ

ရစိတ် စွဲလမ်းစိတ် ဆိုသည်ကိုလည်း မပျောက်ဖျက်နိုင် အောင်ရှိပြန်၏။ အချစ်ဆိုတာ ... ကျွန်တော့်အသက်အရွယ် ၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့်ဟူ၍ ကျွန်တော် ဇွတ်တရွတ် ဇွပ် ဇွဲ စက်ဆုပ်ချင်သော်လည်း ... ကျွန်တော့်နှလုံးသားကိုတော့ လိမ်ညာ၍ မရပါ။

ထို့ကြောင့် ... မနွဲ့ သနပ်ပင်မှပြန်ရောက် လာသောအခါ ကျွန်တော့်စိတ်အစဉ်က ပေါ့ပါးလွတ်လပ်လျက် သီချင်းတွေ အော်ဟစ်ဆိုနိုင်ခဲ့သလောက် ကျွန်တော့်နှလုံး သားကတော့ ဝမ်းနည်းခြင်းဖြင့် ပြည့်သိပ်လေးလံနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ခင်လေးကို သိပ်ရင်းနှီးခဲ့ပြီး ခင်လေး ၏အကြည့်တွေက ... ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နှုတ်မရသော ဆူးတွေလိုပင် နစ်ဝင်စူးစိုက်နေခဲ့ပြီ။ စက်ဘီးနှင့် မုန့်ဖန်း တွေ သွားပို့သည့်အခါတိုင်း ဆိုင်ရှေ့မှာ ခင်လေး၏အရိပ် နှိမ့်နေပါစေဟု ကျွန်တော် ကျိတ်ဆုတောင်းတတ်နေပြီ။ ခင် လေး၏ ရှုတပြီး လွမ်းမိုးနိုင်စွမ်းရှိသည့်အသံကို ကြားနိုင် ပါစေဟု ဆုတောင်းတတ်နေပြီ။ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော့် ဆု တောင်းသည် အမြဲလို မပြည့်တတ်။

သည်လိုနှင့်ပဲ ... နေ့ရက်များစွာသည် ကုန် နန်းမသိ ကုန်လွန်သွားခဲ့၏။ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ ကျွန်တော့် ရင်ထဲက အိပ်မက်တွေ - ပြီးဆုံးပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မည် ဆို ကျွန်တော် မျှော်လင့်သည်။ အချစ်ကို မသိဘူး၊ မနှိုး နှိုးဘူးသော လူငယ်တစ်ယောက်အတွက် ... စိတ်ကူးယဉ် နှင့်ဆိုတာ အကန့်အသတ်မဲ့ ရှိသည်ဆိုပေမယ့် ခင်လေးနှင့် တော်သက်ပြီး ကျွန်တော့်အိပ်မက်ကတော့ ... တစ်နေ့နေ

မှာ ပြီးဆုံးသွားလိမ့်မည်။

ပြီးတော့ ...

နောက်ထပ် အသစ်အသစ်ဖြစ်သော အချစ်များစွာ ... ။

ကျွန်တော် ရူးခဲ့ပြီ ထင်တယ် ခင်လေးရော ကိုယ့်ကိုယ်ကို ညာရလွန်းလို့လည်း အမှန်တရားဆိုတာကိုတောင် ကျွန်တော် တကယ်မသိတော့သလိုဘဲ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငြင်းဆန်နေရတဲ့ သိစိတ်နဲ့ တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေရတဲ့ မသိစိတ်ကြားမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ နှလုံးသားက နာတာရှည် လူမမာတစ်ယောက်လို ပင်ပန်း ခွမ်းနယ်နေခဲ့ပြီ။

ဒါပေမယ့် ... ကျွန်တော် ငြင်းဆန်နေရဦးမှာပါပဲ ခင်လေးရယ် ... ။

နေသိပ်မရင်ခင်မှာ ကျွန်တော် မြို့လယ်ခေါင်စာအုပ်တန်းတွေကြားထဲရောက်သည်။ မုန့်ပို့သည့် မုန့်ဖန်များ ထပ်ထားသည့်စက်ဘီးကို တွန်းပြီး လမ်းဘေးမှာ ခင်းထားသော စာအုပ်ပေါင်းများစွာကို ကျွန်တော့် ငုံ့ကြည့်လာ၏။ စိတ်ဝင်စားသည့်စာအုပ်ကို မြင်လျှင်ဖြင့် စက်ဘီးကို အနည်းငယ် ဆားကပ်ရပ်ပြီး ဆိုင်ရှေ့မှာ ဆောင့်ကြော်ထိုင်မည်။ စာအုပ်ကိုကိုင်ပြီး ဈေးမေးမည်။ အတော်အတန် ဈေးသက်သာသည့်စာအုပ် ... ကျွန်တော် သိမ်းထားရ

သည့်စာအုပ်ဆိုလျှင် ချန်ထားရစ်ဖို့ ဆိုင်ရှင်ကိုမှာပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ပိုက်ဆံယူလာပြီး ဝယ်မည်။ သည်လိုနှင့်ပဲ ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုစာအုပ်ကလေး သုံးလေးအုပ်တို့ စုဆောင်းနိုင်ခဲ့၏။ ခုတော့ ကျွန်တော် ဒစ်ရှင်နရီစာအုပ်တစ်အုပ်ဝယ်ဖို့ကြိုးစား စုနေသည်။ ဒစ်ရှင်နရီ စာအုပ်အဟောင်းတစ်အုပ်ဆိုလျှင်ပင် အတော်ဈေးကြီး၏။ ကျွန်တော့်တစ်လစာသည်ပင် စာအုပ်တစ်အုပ်အတွက် မလုံလောက်နိုင်သေး ... ။ သို့ပေမယ့် ... သည်အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတွေကိုဖတ်ဖို့ ဒစ်ရှင်နရီစာအုပ်တစ်အုပ်ရှိမှဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် စာအုပ်အဟောင်းတန်းတွေရောက်တိုင်း ကျွန်တော် ဒစ်ရှင်နရီစာအုပ်ကို ရှာဖြစ်သည်။

“သက်နှင်း”

“...”

ကျွန်တော်ဆောင်းထားသည့် ဦးထုပ်ကို ဆွဲချွတ်ခံလိုက်ရသည့်အတွက် နည်းနည်းစိတ်တိုသွားပြီး ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟာ ...”

“သက်နှင်း သေချာပါတယ်”

“ကိုတောက်ထိန်”

“မင်းနယ်ကွာ ... ဘယ်မှာသွားပုန်းနေလဲ”

အခု လောလောဆယ်တော့ ... ကျွန်တော် တကယ်ပဲ တစ်နေရာရာမှာ သွားပုန်းနေချင်စိတ် ပေါက်လာမိတာပါ။

ကိုတောက်ထိန်က ကျွန်တော့်ကို လူအတော်
ရှင်းသော ဆီချက်ခေါက်ဆွဲဆိုင်တစ်ဆိုင် ခေါ်သွားပြီး ဆီ
ချက်ခေါက်ဆွဲကျွေးသည်။ ကျွန်တော့်အပြောင်းအလဲဖြစ်စဉ်
တရှည်တလျားကို မယှင်းမရ နားထောင်သည်။ ကျွန်တော်
က အတိတ်ကို ပြန်မသွားချင်သူဖြစ်ပေမယ့် ... ကျွန်တော်
ကိုတောက်ထိန်ကိုဆို ငြင်းဆန်မရချေ။ သူသည် ကျွန်တော်
ဘဝမှာ စံပြအဖြစ် လက်ခံထားသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်
သည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်မျှော်လင့်သမျှ ဆန္ဒထွေ
အားလုံးဖြစ်မလာခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ... ကိုတောက်ထိန်သာဖြစ်
ချင်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် ... ရွာကိုပြန်ဖို့တော့ သည်တစ်
သက်မှာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ထင်သည်။

“မင်း အတော်ပြောင်းလဲသွားတာပဲကွာ ... ငါ
လူမှားမှာစိုးလို့ အကြာကြီးရပ်ကြည့်နေသေးတာ ...
ငယ်ရပ်ကတော့ မပျောက်ဘူးလေ ... ဒါပေမယ့်
လူပျိုကြီးစတိုင်လ်နဲ့ မြို့ကြီးသာပုံစံလည်းပေါက်လာ
တာကိုးကွ ... နောက်ပြီး အရင်လို ကုတ်ချောင်း
ချောင်းပုံစံမျိုးလည်း ဖြစ်မနေတော့ဘူးလေ”

“ဒါပေမယ့် တောသားဟာ တောသားပဲပေါ့ အစ်ကို
ရယ် ... မြို့သားတွေကို ယှဉ်လို့ဘယ်ရပါမလဲ”

“ပြောင်းလဲတာတော့ ပြောင်းလဲပါတယ်ကွာ”

“မြို့မှာ ကုတ်ချောင်းချောင်းနဲ့ မအူမလည်ပုံစံဆို
လည်း အလိမ်ခံရဖို့ ရိုက်လှခံရဖို့ သေချာတယ်လေ
အစ်ကို ... ဒါ ဘဝက ပေးတဲ့ သင်ခန်းစာတော့
ပေါ့ဗျာ”

“မင်းအဖေသာမြင်ရင် သိပ်အံ့ဩမှာပဲ”

မတုန်မလှုပ်နေသည့် ကျွန်တော့်ကိုသာ ကို
တောက်ထိန်က အံ့ဩရလေသည်။ ကျွန်တော့်အဖေအကြောင်း
မမေးသည့်အတွက် ကိုတောက်ထိန်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးအတွေး
ပေါက်လေသည်ထင်၏။ အဖေကို နောက်အိမ်ထောင်ပြုမှာ
စိုးရိမ်ခဲ့သည့်ကျွန်တော့်ကို သူ နှစ်သိမ့်ပေးခဲ့ရတာကို ပြန်
သတိရလိမ့်မည်ထင်သည်။ ခုချိန်မှာ အဖေကို ကျွန်တော်
စိတ်မနာတော့ပေမယ့် ... အဖေသားတစ်ယောက်အဖြစ်
ရွာကိုပြန်လာဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့မှန်း ကိုတောက်ထိန် သိမည်
မထင်ပါ။ ဘယ်သူမှမသိလျှင် အကောင်းဆုံးပါပဲ။

“မင်းအဖေကတော့ ငါ့ကိုတွေ့တိုင်း မင်းအကြောင်း
ပြောတော့တာပဲ ... မင်း ဘာကြောင့် ရွာကထွက်
သွားတယ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်အောင် နားမလည်
နိုင်အောင်ဖြစ်နေတယ် ... ဒါပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲ
မှာ သူအိမ်ထောင်ပြုလို့ မင်းကိုဂရုမစိုက်နိုင်လို့ မင်း
သူ့ကို စိတ်နာပြီးထွက်သွားတာလို့ ထင်နေတယ်။
တစ်နေ့ စိတ်ပြေရင် ပြန်လာမယ်ပေါ့ ...

မင်းထွက်သွားတဲ့ရက်ပိုင်းတွေကတော့ သူ
ခဏာ အလူးအလဲပေါ့ကွာ ... ရှာလိုက်တာလဲ နဲ့
လို့ပဲ ... ချောင်းရိုးတစ်လျှောက်လည်းလိုက်ရှာ ...
ပတ်ဝန်းကျင်ရွာတွေလဲ လိုက်မေးပေါ့ ... ရေနစ်
သွားသလားလို့လဲ တို့တစ်ရွာလုံးက ထင်ကြတာပဲ။

မင်း ... တော်တော်ဆိုတဲ့ကောင်ပဲကွာ။
ကိုယ့်မိဘကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်မလုပ်ရဘူးကွ”

နှစ်သိမ့်ပြုံးတစ်ခု ပြုံးဖြစ်လိုက်တော့ ...
ကိုတောက်ထိန်က ကျွန်တော့်အပြုံးကို နားမလည်နိုင်အောင်
ဖြစ်သွားသည်။

"အဖေ့ကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်လို့ ကျွန်တော် ခုလို
ထွက်လာရတာပါ အစ်ကို"

ကိုတောက်ထိန်က ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်
သည့် အာမေဇိုတ်စကားတစ်ခုဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ခပ်စိုက်
စိုက်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် သည့်ထက်ပိုပြီးမပြောနိုင်သည်
ကို သူ သဘောပေါက်လိမ့်မည်ထင်၏။ ကိုတောက်ထိန်
သည် ကျွန်တော်မတွေ့ရသည့် လေးငါးနှစ်အတွင်းမှာ ရုပ်
ရွာလူကြီးတစ်ယောက်နေရာကို ရခဲ့ပြီထင်၏။ ကိုတောက်
ထိန်၏ နက်မှောင်သော ထူထဲသော ဆံပင်တွေကြားမှာ
ဆံပင်ဖြူတစ်ပင် နှစ်ပင် တွေ့သည်။ ကိုတောက်ထိန်သည်
အသက်အရွယ်နှင့်နှိုင်းစာလျှင် ... လူငယ်တစ်ယောက်၏
ဖျတ်လတ်သွက်လက်မှုတွေကျန်ဆဲ။ နုလျှစ်ပေမယ့် ကိုတောက်
ထိန်၏ မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ ရင့်ကျက်သည့်အသိဉာဏ်ကို
မြင်နိုင်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ လူကြီးတစ်ယောက်အသွင်ဆင်
ယင်လျက် လူငယ်တွေဘဝကို နားလည်စာနာပေးဖို့ကြိုးစား
နေသည့် ကိုတောက်ထိန်အတွက် ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ
တော့ ရိုးသားချင်ပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုတောက်ထိန်သည်
ကျွန်တော် အလိုအပ်ဆုံးအချိန်မှာ ကျွန်တော်အလိုချင်ဆုံး
အရာကို ကူညီပံ့ပိုးခဲ့သည်။ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်
အင်္ဂလိပ်စာ စာအုပ်တွေကို ဖတ်နိုင်ခဲ့သည်မဟုတ်လား။

"မင်း ရွာကိုမပြန်တော့ဘူးလား"

"မပြန်တော့ဘူး အစ်ကို"

"မင်းအဖေနဲ့ တစ်သက်လုံး မတွေ့တော့ဘူးပေါ့"

"အစ်ကိုကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ချင်တာရှိတယ်"

"ငါ သိပါတယ်ကွာ"

ကိုတောက်ထိန်က ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲ
ပြောသည်။ သူ့ သည်လိုပြောမည်ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော်
ကြိုသိနေခဲ့သည်ပင်။ ဆီချက်ခေါက်ဆွဲဆိုင်နဲ့ရံက အင်္ဂလိပ်
ရုပ်ရှင်ကြော်ညာကို ကျွန်တော် လှမ်းငေးမိသည်။

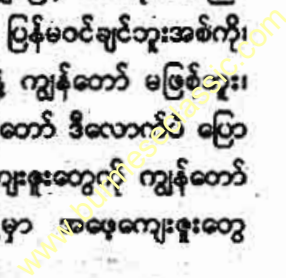
"မင်းအကြောင်း မင်းအဖေကို မပြောဖို့မဟုတ်လား"

သူ့ မကျေမနပ်စကားသံကြောင့် ကျွန်တော်
ပင့်သက်ရွိုက်ဖြစ်၏။

"တကယ်တော့ ကျွန်တော် ဒီလိုမပြောချင်ပါဘူး
အစ်ကို ... မပြောမဖြစ်လို့ ပြောရမှာပါ ...
ကျွန်တော့်အကြောင်း အဖေ့ကို မပြောပါနဲ့တော့
အစ်ကို၊ ကျွန်တော် သေပြီလို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ မှတ်
သွားရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ ... ဘာလို့ ဒီလိုပြော
ရတာလဲဆိုတော့ ... "

နှုတ်ခမ်းလွှာတွေကို လျှာဖြင့် သပ်လိုက်သည်။

"သူတို့မိသားစုထဲ ကျွန်တော် ပြန်မဝင်ချင်ဘူးအစ်ကို၊
အထူးသဖြင့်တော့ သူ့မိန်းမနဲ့ ကျွန်တော် မဖြစ်ဘူး၊
အစ်ကိုကို ကျွန်တော် ဒီလောက်ပဲ ပြော
ပါရစေ အစ်ကို ... အဖေကျေးဇူးတွေကို ကျွန်တော်
မမေ့ပါဘူး ... တစ်နေ့နေ့မှာ အဖေကျေးဇူးတွေ

ကို ကျွန်တော် တစ်ခုည်းတစ်ဖုံ ဆပ်ခွင့်ကြိုဦးမှာ ပါ ... ဒီကြားထဲမှာတော့ ပြီးခဲ့တာတွေ အဲဒီအတိုင်း ပဲရှိပါစေတော့”

“အေးလေ ... မင်းသဘောပေါ့”

ကိုတောက်ထိန် ဘဝင်မကျမှန်းသိပေမယ့် ... ကျွန်တော် သည့်ထက်ပိုပြီး မတတ်နိုင်။ ရင်ထဲက စကား တွေအားလုံး ဖွင့်အန်ချလိုက်ချင်ပါရဲ့။ ကိုတောက်ထိန်ကို ကျွန်တော် ဆရာသမားတစ်ယောက်အဖြစ်သာမက ကျွန်တော် ညီအစ်ကိုရင်းချာတစ်ယောက်လို မှတ်ယူခဲ့သည်။

“မင်း ... ဒီ မွန်ဖုတ်သမားဘဝနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး နေတော့မှာလား သက်နှင်း ... မင်း သင်ခဲ့တဲ့ပညာ တွေ နှစ်ခြောစရာကွာ ... မင်းမှာ ပညာလည်းတော် ရက်နဲ့ မင်း ပညာရေးကို ရှေ့မဆက်တော့ဘူးလား”

အဲသည်စကားက ကျွန်တော့်ရင်ကို ထိခိုက် သည်။ ရှေ့ဆက်စရာ စကားမရှိတော့ဘူးထင်၏။ လည် ချောင်းထဲ တစ်ခုတစ်ရာ တုတ်ဆို့နေခဲ့သည်။ ကိုတောက်ထိန် ရှေ့မှာ ယောက်ျားတန်ခိုး မျက်ရည်မဝဲမိဖို့ ကျွန်တော် အတော် ကြိုးစားထိန်းခဲ့ရ၏။

“လောလောဆယ်တော့ ... အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ဘယ် လိုကျောင်းတက်မလဲအစ်ကို ... အလုပ်ရှင်တွေက လည်း ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး ... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဒီအတိုင်း အချိန်ဖြုန်းနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို ... အင်္ဂလိပ်စာတော့ အမြဲတမ်း ကျွန်တော် ဖတ်ပါတယ် ... အစ်ကိုသင်ပေးသမျှတွေ မမေ့

အောင် ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ထဲမှာ အမြဲလေ့ကျင့်နေ တယ် ... အင်္ဂလိပ် စပိကင်းစာအုပ်တွေလည်း ကျွန်တော့် လစာထဲက အမြဲဝယ်ဖတ်တယ် ... အစ်ကို ... တစ်နေ့နေတော့ ကျွန်တော့်အတွက် အခွင့်အလမ်းတစ်ခုခု ပေါ်လာမယ်ထင်တာပဲ”

“ဒါဆို ... မင်း အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ မစိမ်းပေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် အချိန်အားသမျှတော့ အမြဲ လေ့လာပါတယ်”

“ဒါဆို .. မင်းကို အစ်ကို အခွင့်အရေးတစ်ခုပေးမယ်”

မျှော်လင့်မထားပေမယ့် ကိုတောက်ထိန်ထံက အခွင့်အရေးသည် ကျွန်တော့်အတွက် အလဟဿမဖြစ်နိုင် မှန်း ကျွန်တော်သိသည်။

တကယ်ကိုပင် ကိုတောက်ထိန်က ကျွန်တော့် ကို တစ်သိန်းတန် ယိလက်မှတ်တစ်စောင်မက တန်ဖိုးကြီး လှသည့် အခွင့်အရေးတစ်ခုကို ပေး၏။

“လမ်းသုံးဆယ်ထဲမှာ ငါ့သူငယ်ချင်း အင်္ဂလိပ်စကား ပြောသင်တဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ရှိတယ် ... သူ့ဆီ မှာ မင်းကိုငါ အလကားတက်ခွင့်ရအောင် ပြောပေး မယ် ... မင်းက ... မင်းအလုပ်ထဲမှာ တစ်ပတ် ကို သုံးနာရီလောက် အအားရဖို့ကြိုးစားကြည့်ပေါ့”

“ဟာ ... တကယ်လား ... ကျွန်တော် ...”

လက်မလွှတ်သင့်သည် အခွင့်အရေးလမ်းရပ်ဟု သိပေမယ့် အလုပ်ခွင်မှာ အားလပ်ချိန်ရဖို့ကတော့ ကျွန်တော့် အတွက် မရေရာသည့်အခြေအနေတစ်ခုဖြစ်လိမ့်မည်။

“ကျွန်တော် ပြောကြည့်မယ်အစ်ကို ... မုန့်ဆရာက
တစ်ဆင့် ပြောခိုင်းရင်ရမှာပါ ... မုန့်ဆရာကလည်း
သဘောကောင်းပါတယ်”

“အေး ... ဒါဆို ... ငါ ဒီနေ့ပဲ လိုက်အပ်ပေး
မယ် ... ဒါနဲ့ မင်းလိပ်စာ ငါ့ကို ပေးထားနိုင်
မလား”

သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် တွေဝေ
သည်။ ငြင်းဆန်ဖို့ မသင့်မှန်းလည်း သိသည်။ ကိုတောက်
ထိန်သည် အမြဲပင် ... ကျွန်တော့်အကျိုးကို လိုလားခဲ့သူ။

“အဖေ့ကို အသိမပေးဘူး ဆိုရင်တော့ ... ”

“အေးပါကွာ ... မင်း မပြောချင်လည်းနေပေါ့၊
မင်း ငါ့သူငယ်ချင်း တင်အောင်ကနေတစ်ဆင့် ငါ
ကိုဆက်သွယ်ပေါ့ ... မင်းလိုအပ်မှ ပြောတာပါ။
မင်း အခက်အခဲရှိပြီဆိုရင် အကူအညီလိုပြီဆိုရင်
ငါ့ကိုအချိန်မရွေးဆက်သွယ်လိုက် ဟုတ်ပြီလား”

“ကျေးဇူးပါပဲ အစ်ကို”

“မလိုပါဘူးကွာ ... တစ်ရွာတည်းသားတွေပဲ၊ တစ်ခါ
တွေ့မှမဟုတ်တာ ... ငါတို့ရွာသားတစ်ယောက်
ကောင်းတာဖြစ်တော့ ငါတို့ဂုဏ်ယူရတာပေါ့ ...
အေး မကောင်းတာဖြစ်တော့လည်း စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ရတာပေါ့ကွာ”

သူနှင့် စကားပြောရသည်က အေးပါးတရ
ရှိသည်။ ရန်ကုန်ရောက်ပြီးမှ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ...
ဘောင်အနားသတ်မရှိသည့် ယဉ်ကျေးမှုထုံးစံတွေမရှိသည့်

ဟန်ဆောင်ခြင်းတွေကင်းသည့် ထိန်းချုပ်ထားသည့် တချို့
တဝက်ကို ဖွင့်ထုတ်ခွင့်ရသည့် နှစ်ယောက်ထဲစကားပိုင်း
အတွက် အတော်ကျေနပ်ရသည်။ ရင်ဘတ်ထဲက လေးလံ
နေသမျှတွေ အတော်ပျဲပါးသွားသည်ထင်ရ၏။ ဆီချက်
ခေါက်ဆွဲခွက်တွေ တစ်ဝက်သာသာမျှလျော့သည်။ ကိုတောက်
ထိန်က ကျွန်တော့်ကို ...

“အအေးသောက်မလား ... အပူသောက်မလား”
မေးပြန်သည်။

“ကျွန်တော် မသောက်တော့ဘူး အစ်ကို”

“ဟေ့ ... မင်း အိမ်ထောင်ကျပြီလား ... မေး
ဖို့မေ့နေလိုက်တာ”

ကိုတောက်ထိန်က စားပွဲကို လက်ဖဝါးဖြင့်
ဖျတ်ခနဲပုတ်လျက် အလန့်တကြားမေးသည်။

“မကျသေးပါဘူး အစ်ကို ... တစ်ယောက်တည်း
တောင် မနည်းရုန်းနေရတာ”

“အေး ... နှစ်ယောက်ဆို ပိုပင်ပန်းမှာပေါ့ ...
တစ်ဖက်သားဆိုလည်း ဒုက္ခပေးရာရောက်တယ် ...
အဲလို အတွေးမျိုး ရှိရမယ်”

“အစ်ကိုရော ... ခုထိ လူဖျိုကြီးပဲလား”

သူက တဟားဟားရယ်လျက် ...

“ဒါပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောသည်။ ‘ရွာထဲက ကောင်မလေးတွေ
လည်း ငါတစ်ယောက်မှ မကြိုက်ဘူးကွ’ ဟု အရယ်မပျက်
ဘဲ ပြောသည်။ ဘယ်သူ့အကြောင်းကိုမှ သတိတရမမေး

ချင်တော့သည်မို့ ပြန်ပြီးလည်း သတိမရချင်တော့သည်မို့
ခရေအကြောင်းကိုလည်း ဖျတ်ခနဲ သတိရပြီးမှ မမေးတော့
ဘူး စိတ်ကူးဆဲ ...

“ဟေ့ ... မင်းရဲ့သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးတောင်
သူ့ရွာမှာ မရှိတော့ဘူးဘဲ”

ဟု ကိုတောက်ထိန်က ကောက်ကာငင်ကာ
ပြောသည်။

“ခရေလား”

“အေးလေ ... မြို့မှာအလုပ်လုပ်ဖို့ဆိုလား သွား
လေရဲ့”

“သူ ဆယ်တန်းအောင်သွားလား”

“သေသေချာချာတောင် မသိပါဘူးကွာ ... ငါလည်း
သူများအပြောနဲ့ သိရတာပဲ ... ဆယ်တန်းအောင်
ခဲ့ရင်တောင် ... သူ့မှာ ကောလိပ်တက်ဖို့ ဘယ်
မှာ အခြေအနေရှိမလဲ ... မင်းလည်းသိသားပဲ ...
သူ့မိဘတွေက တော်တော်ဆင်းရဲတာ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို ... ပြီးတော့ မောင်နှမတွေ
ထဲမှာ သူက အကြီးဆုံး”

“အေး ... မင်းကိုလည်း ငါ မှာရဦးမယ်”

ဆီချက်ပန်းကန်ကို ဆေးသို့ တွန်းပစ်လိုက်
ပြီး လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်မှာပေးဖို့ စားပွဲထိုးကို သူလှမ်း
ပြောသည်။ ဆိုင်အလယ်ပေါက်တည့်တည့်မှာ နာရီတစ်လုံး
ရှိမလား ရှာကြည့်မိ၏။ တကယ်တော့ နာရီကို ကျွန်တော်
ပြန်မိကြည့်ချင်။ ပိုက်ဆံသိမ်းကောင်တာ နောက်ဖက်နံရံ

မှာ အဲဥပုံ တိုင်ကပ်နာရီတစ်လုံးတွေ့သည်။ ကျွန်တော်
ပြန်ရောက်ရမည့်အချိန်ထက် မိနစ်ပေးဆယ်လောက် လွန်
နေပြီ။

“ဘဝမှာ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာထက် ... ရေ
စုန်မျောမနေဖို့က အရေးကြီးဆုံးပဲကွ ... ကိုယ်လုပ်
သင့်တဲ့အလုပ်၊ လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်တစ်ခုလုပ်ဖို့ တစ်စိုက်
မတ်မတ် ကြိုးစားနေရမယ် ... အောင်မြင်ဖို့လည်း
မျှော်လင့်ထားရမယ် ... ကိုယ်မျှော်လင့်ထားတာ
တွေ ရလာပြီ ... ကိုယ်ကြိုးစားသမျှ အောင်မြင်
လာပြီဆိုရင်တော့ အဲဒီပီတိဟာ ဆင်းရဲတာ ချမ်း
သာတာတွေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး ... ယောက်ျား
တစ်ယောက်အတွက် ချမ်းသာဖို့ထက် ... စိတ်ရှည်
ဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ် ... တွေဝေမနေဖို့ အရေး
ကြီးတယ် ...

ခု ... ဆင်းရဲနေလို့ မင်း စိတ်မညစ်နဲ့

မတွေဝေနဲ့ ... ကိုယ်လုပ်သင့်တာကိုသာ တစ်စိုက်
မတ်မတ်လုပ်သွား ... အချိန်ရောက်ရင် ချမ်းသာ
လိမ့်မပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို ... မချမ်းသာလည်း ကျွန်တော်
စိတ်မပျက်ပါဘူး ... ဆင်းရဲလို့လည်း စိတ်မညစ်
ပါဘူး ... ကျွန်တော်က အမြင့်ကနေ အနိမ့်ကို
ဆင်းလာခဲ့တဲ့သူမှမဟုတ်တာ ... မွေးကတည်းက
ဆင်းရဲခဲ့တဲ့တာသားပဲ ... ဆင်းရဲတယ်ဆိုတဲ့စကား
တောင် ကျွန်တော့်အတွက် ရယ်ချာလို့ဖြစ်နေပြီ။

ခု အခြေအနေက ကျောင်းမတက်နိုင်
တာ တစ်ခုကလွဲရင် ... ကျွန်တော့်အတွက် အတော်
ကို နေပျော်ပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ဒီထက်တိုးတက်
မယ့်အခြေအနေတစ်ခုကို ကျွန်တော် ရှာရဦးမှာပဲ”
“မှန်တယ် ... မင်း မှန်တယ်”

ကိုတောက်ထိန်က ကျွန်တော့်ပခုံးကို ခပ်ပြင်း
ပြင်းပုတ်လိုက်သည်။

“လာ ... တို့ လမ်းသုံးဆယ်သွားရအောင်”
“အစ်ကို မှာထားတဲ့ လက်ဖက်ရည် မလာသေးဘူး
လား”

“ဟေ ... အေး ... ဟုတ်သားပဲ”
ထို့နောက် ... ကျွန်တော်တို့ အားပါးတစ်
ရယ်မောဖြစ်ကြလေသည်။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဆိုလျှင်လည်း ဖတ်၍ကောင်းသည့်
ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဟုသာ ထင်ကြမည်။ ရုပ်ရှင်တစ်ကားဆိုလျှင်
လည် ရုပ်ရှင်ထဲမို့ပါ ... ဟူ၍သာထင်လိမ့်မည်။ ကျွန်တော်
ဖတ်ရသည့် ဝတ္ထုတစ်ချို့မှာ ကြည့်ဖူးသည့်ရုပ်ရှင် အတော်
များများမှာ သည်လိုအဖြစ်မျိုးတွေကို ဖတ်ရကြည့်ရတိုင်း
ကျွန်တော့်ဦးနှောက်က လက်မခံနိုင်စွာ ငြင်းဆန်မိမြဲပင်။
ဒါပေမယ့် ...
ကျွန်တော်တို့ ကြီးပြင်းလာရသည့်အခါကာလ

ကတော့ ... လူတွေမှာ စက်ရုပ်ဆန်သည့် ဦးနှောက်မျိုး
တွေချည်း ရှိမနေကြသေးဘူးထင်သည်။ ပြီးတော့ ဘဝဆို
တာကို စိန်ခေါ်ရုန်းကန်ဖို့ အရည်အချင်းအစွမ်းအစတွေ
ကိုယ်ကိုယ်ကို အပြည့်ရှိသည် ထင်ကြလေသလားမသိ။ မိန်း
မသားတွေအဖို့ အချစ်သည်သာ ဘဝတစ်ခုဆိုတာကို ...
ကျွန်တော် မဖြစ်မနေ ယုံကြည်လက်ခံရမည့်အဖြစ်အပျက်
တစ်ခု ကျွန်တော့်အတွက် ... ကျွန်တော်နှင့်ခင်လေးအတွက်
ထူးဆန်းစွာဖြစ်တည်လာခဲ့သည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး နီးစပ်ဖို့
အတွက် အခြေအနေပေးခဲ့သည်မဟုတ်ပါ။ ကံကြမ္မာက စက
တည်းက ကျွန်တော်တို့ဖက်မှာ မရှိခဲ့ပါ။

သို့ပေမယ့် ...

ကျွန်တော်နှင့် ခင်လေးတို့၏ နှလုံးသားများ
ထဲ သူ့အလိုလိုပင် နားလည်မှုတွေ ဖလှယ်ခဲ့ကြသည်ထင်ရဲ့။

စနေ တနင်္ဂနွေနေ့မျိုးတွေမှာ တခြားအလုပ်
သမားတွေထက် တာဝန်ချိန် ပိုယူရသော ကျွန်တော်သည်
စာနုလာ အင်္ဂါနေ့တွေမှာတော့ အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်း
စက်ဖို့ ညနေပိုင်းအချိန်တချို့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့အပုပ်
ရှင်က သဘောကောင်းသည်ကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ ပြီး
တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်လာ
ဖို့ အရေးကြီးသည့် တချို့တာဝန်ပိုင်းတွေကို မှန်ဆရာက

ခွဲဝေခိုင်းစေခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်၏ တာဝန်ယူမှုအပိုင်းက
 ပိုမိုတာဝန်ကြီးလှစွာ အလုပ်ချိန်တွေက ကျွဲသွားခဲ့သည်။
 လူတွေက အလိုအလျောက် နားလည်သိတတ်
 လွယ်သော ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးသည် လူတိုင်းတူညီကြ
 သည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အသိဉာဏ်ထုံစိုင်းပြီး ခိုင်းစိုက်
 ကိုသာ လုပ်တတ်သော လူတစ်ချို့ကြားထဲမှာ သိမြင်ရုံနှင့်
 တတ်လွယ်သော ကျွန်တော်သည် အလွယ်တကူပင် နေရာ
 ရနိုင်ခဲ့သည်ဟု ထင်သည်။ နောက်ပြီး ... အစဉ်အမြဲ
 ပြောင်းလဲနေရင်သော ... အကောင်းကိုချည်း မျှော်လင့်
 လိုချင်တတ်သော လူတွေချည်းမို့ လူတစ်ယောက်သည် နေ
 ရာတစ်နေရာမှာ တစ်သက်လုံးမြဲနေဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်ချေ
 ယခင်က ... မုန့်ဆရာ၏ လက်ထောက်ဖြစ်
 ပြီး အလုပ်ရှင်တွေကလည်း အလူးအားထားရသော ကို
 ဇော်ကြီးသည် မုန့်ဆရာနှင့် စကားများပြီး အလုပ်မှထွက်
 သွား၏။ သေးငယ်မုန့်များသော သံမုန့်တစ်စုနီးထင်လျှင် အ
 နေရာနှင့်သူ အသုံးကျနိုင်သေးသည် မဟုတ်လား။ ကိုဇော်
 ကြီးကို လိုချင်ကြသော မုန့်တိုက်တွေ ဟိုတယ်လီတွေ အများ
 ကြီးရှိသည်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့လည်းသိသည်။ ကိုဇော်
 ကြီးလည်း သိသည်။ သို့မေယ့် ကိုဇော်ကြီးသည် မုန့်ဆရာ
 ဦးလှကလေး၏ လက်အောက်မှာ ပညာကုန်ရသည်အထိ
 စိတ်ရှည်စွာသင်ယူခဲ့၏။ နောက်တော့ .. ဘယ်လိုအကြောင်း
 အရာနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူတို့ စကားများကြသည်မသိချေ
 ကိုဇော်ကြီး အလုပ်မှထွက်သွားသည်။ တပည့်က ဆရာ
 ထက် လက်စောင်းသက်လေသည်မို့လားတော့မသိ ...

အလုပ်ရှင် ပါပါကြီးနေဖြင့်လည်း ဦးလှကလေးကို လက်
 စလွတ်နိုင်သည်မို့သာ ကိုဇော်ကြီးကို ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရသည်။
 တကယ်တော့ ... သည်လိုအဖြစ်မျိုးကို သူ
 တို့အဖြစ်ခံချင်သည်မဟုတ်ချေ။ ကိုဇော်ကြီးနှင့်အတူ စုံနဲ့
 သာ၏ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သူတို့ ဘယ်မှာပေးလိုက်ချင်
 ပါမည်လဲ။
 တကယ်တော့ အတတ်ပညာတစ်ခုသည် အား
 လုံးအပေါ် နိုင်စားနိုင်သော လျှို့ဝှက်ချက်လည်းဖြစ်သည်။
 ပါပါကြီးနှင့် စီးပွားပြိုင်ဖက်တွေ အများကြီးရှိနေသည်
 မဟုတ်လား။
 ကျွန်တော် ကိုဇော်ကြီးနေရာကိုရခဲ့သည့်အတွက်
 မနာလိုသူ မရှိပါ။ အနိမ့်ဆုံးအဆင့်ကနေ ကျွန်တော် ဝင်
 နှံ့ရသည်။ သကြားအိတ်၊ ဂျုံအိတ်၊ မီးသွေးအိတ်တွေ ထမ်း
 နှံ့ရသည်။ မီးဖိုမှာ မီးထိုးမီးနှုတ်လုပ်ခဲ့ရသည်။ စက်ဘီး
 တစ်စီးနှင့် မုန့်စနိုးတွေတင်ပြီး မုန့်ပို့သည့်အလုပ်ကိုလည်း
 ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့ရသည်။ သည်ကြားထဲက ပလိန်းကိတ်၊
 ထွန်စံရိုးလံ၊ မာဘယ်လံကိတ်၊ အဆော့တံစံကိတ်၊ အိတ်ကလဲ
 ယား ... စသဖြင့် အနောက်တိုင်းမုန့်လုပ်နည်းမျိုးစုံနှင့်
 မုန့်စပ်သည့်ပညာကို ကျွန်တော် ကိုဇော်ကြီးထံမှ ရအောင်
 ထွန်းခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အတွက် ရောက်သည့်နေရာတိုင်းမှာ
 သင်ယူစရာ အတတ်ပညာတစ်ခုခု ရှိနေသည်။
 ဒါကို ... မုန့်ဆရာ ဦးလှကလေးလည်း
 သတိထားမိ၏။ စုံနဲ့သာမှာ ကျွန်တော့်ထက် ပိုပိုသက်ရင့်
 သူတွေရှိသည်။ သူတို့တော့ ကိတ်မုန့်လုပ်ခြင်းအောင်

တော့ လုပ်တတ်ကြပါလိမ့်မည်။ သို့ပေမယ့် ... သူတို့သည် ဦးလူကလေး၏ နည်းစံနစ်အတိုင်း အတိအကျသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကိတ်မှန်၏ အနားမှာ အတွန်ကလေးတွေ ဖော်မည်။ အနီရောင်ပန်းပွင့်နှင့် အစိမ်းရောင်သစ်ရွက်တွေ ဦးလူကလေးလုပ်နည်းအတိုင်း ခရင်မ်ဖြင့် သူတို့ ခြယ်ချင် ခြယ်တတ်မည်။ သို့ပေမယ့် မွေးနေ့ကိတ်ပေးမှာ ခေါင်လောင်းလေးတွေ ဖဲပြားလေးတွေ ပုံဖော်ဖို့ သူတို့ စဉ်းစား လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် သမရိုးကျထက် ကိုယ် ပိုင်ဉာဏ်စွမ်းကို အားကိုးသော ကျွန်တော် ... ကိုဇော်ကြီး နေရာကို ရောက်လာခဲ့ရသည်ကို သူတို့ မနာလိုမဖြစ်သာ ဘူးထင်သည်။ သည်လို အပြောင်းအလဲတွေကြားကနေ -- ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းကို မဖြစ်မနေတက်ရသေး ၏။ သည်အခွင့်အရေးကလည်း ကျွန်တော့်အတွက် နောက် တစ်ခါကြိုကြိုက်ဖို့ ခဲယဉ်းလှသည့် အခွင့်အရေးမို့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ လက်လွှတ်မခံနိုင်။

ထို့ကြောင့် အချိန်နှင့် အမြဲတစေ စစ်ခင် နေရသော ကျွန်တော့်အတွက် မလှမ်းမကမ်းမှာပင်ရှိသော စုံနံ့သာတိုက်နှင့် မုန့်ဆိုင်ကိုရောက်ဖို့ ဘယ်လိုမှ အခွင့်အရေး မရနိုင်တော့။ ယခင်က ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့သည့် မုန့်ပွိုသည့် အလုပ်ကို အလုပ်သမားအသစ်ကလေးက လုပ်နေပြီ။ ထို့ ကြောင့် မုန့်ဖိုနှင့် ဖြိုလယ်ခေါင်လမ်းသုံးဆယ်ကလွဲပြီး -- ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မရောက်ဖြစ်။ ခင်လေးကို ပူးဖြေ ခိုင်ခန့်ခွင့် မရနိုင်တော့သည့်အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းမနည် ပါ။ သည်လိုအခြေအနေမျိုးနှင့် စောစောစီးစီး တစ်ခန်းရ

တာ ကျွန်တော့်အတွက် အကောင်းဆုံးဟုပင် ကျွန်တော် ချစ်ဆဲသည်။

ခင်လေးကလည်း ကျွန်တော်တို့ မုန့်ဖိုဖက် နောက်လာသည်ရယ်လို့ မရှိ။ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာတော့ ခုမသည်လည်း အခြေကြီးသည် ရွှေမင်းသမီးမို့ သူမ၏ ခြံဖဝါးသည် မုန့်ဖိုနှင့် မအပ်စပ်ဟူ၍လည်း တွေးချင် တွေးမည်။

ကျွန်တော့်တို့ မုန့်ဖိုဖက် ခင်လေး ရောက် လာတတ်ခြင်းကိုလည်း ဘယ်သူကမှ သတင်းထူးတစ်ရပ် ရယ်လို့ မဆိုကြချေ။

“အဒေါ်သေး”

ကျွန်တော်တို့ မရင်းနှီးဘူးသော မိန်းမသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်တို့၏ သိချင်စိတ်တွေက မုန့်ဖိုအပြင် ဟင်းချက်ဆောင်ဖက်သို့ ခေါင်းပြုလွှက်လာ ကြသည်။ ဟင်းချက်ဆောင်ထဲမှာ အဒေါ်သေးကို မတွေ့ တော့ အသံရှင်သည် ကျွန်တော်တို့ မုန့်ဖို၏ ဖွင့်ထားသော သံပန်းတံခါးအနား ရောက်လာ၏။

ကျွန်တော်တို့ မုန့်ဖိုတစ်ခုလုံးသည် ခဏချင်း စိမ်းမြဲသောအရောင်ဖြင့် လွှမ်းခြုံသွားသလား ထင်အည်။ မုန့်ပွင့်ရှင်းရှင်းနှင့် ဖဲကြိုးပြားအကြီးကြီး ခေါင်းမှာစည်း ထားသော ခုံမြင့်ဖိနပ်ကိုစီးထားသော ခင်လေးသည် ...

တင်ပါးအထက်ခဲနေသော ဆံပင်ရှည်တွေ ခပ်အိအိ လှုပ်ထမ်းနေစေအောင် ခပ်ခတ်ခတ်ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် ကျွန်တော်ရုပ်နေသည့် စားပွဲရှည်အနားလျှောက်လာ၏။ အသွေးအရောင်စုံသော လိပ်ပြာတစ်ကောင်၏ အတောင်ပံကို နှစ်မြိုက်သော စိတ်မျိုးဖြင့် ကျွန်တော် ခင်လေးကိုငေးကြည့်မိသည်။ လိပ်ပြာတစ်ကောင်၏ အတောင်ပံလေးတွေက လှပလွန်းပါ၏။ သို့ပေမယ့် အဲသည်လိပ်ပြာကို ဖမ်းပြီး လှောင်ခိုနှင့်ထဲထည့်အစားကျွေးဖို့တော့ ဘယ်သူမှ စိတ်ကူးမိမည်မဟုတ်ပါ။

“အဒေါ်သေး ဘယ်သွားလဲ ... ကိုသက်နှင်း”

မြတ်စွာဘုရား ...

သူမအမေးကို ကျွန်တော် ရုတ်တရက်မဖြေ

နိုင်ခင် ...

“ဈေးသွားတယ်ခင်ဗျ”

ဟု တစ်ယောက်က ဝင်ဖြေသည်။

သူမ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို သံချောင်း

ဟု ခေါ်ပါလိမ့်။

“ဪ ... ဟုတ်လား ... ဒါဆို အဒေါ်သေး ဈေးကပြန်ရောက်ရင် အိမ်မက်လွတ်လိုက်စမ်းပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

သည်တော့မှ ကျွန်တော် ဟုတ်ကဲ့ လိုက်ရကောင်းမှန်းသိသည်။

“ပြီးတော့ ... အိုးလဲကိတ်တွေ ကုန်နေပြီ ... ဖို ခိုင်းလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘတ်သ်ဒေးကိတ် အော်ဒါမှာထားတာရှိတယ်နော်”
“ဟုတ်ကဲ့”

ဘာကြောင့် ... ခင်လေး ... ဒါတွေပြော

နေပါလိမ့်။

ခင်လေးသည် စုံနဲ့သာ၏ မုန့်ဖိုကို စိတ်ဝင်စားလှသည်မဟုတ်ပါ။ ပါပါ ... မာမာတို့၏ စီးပွားရေးကိုလည်း စိတ်ဝင်စားလှသည်မဟုတ်ပါ။ ဝတ်နဲ့လှလှဝတ်နဲ့နပ်လှလှစီး ရေမွှေးဆွတ်ပြီး ကောလိပ်ကျောင်းသို့ ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် သွားနိုင်ဖို့အထိုလောက်သာ ... သူမ မိဘများ၏ စီးပွားရေးကို စိတ်ဝင်စားတတ်ပုံရ၏။

“ပြီးပြီလား”

“ညနေမှ ပေးရမှာပါ”

“ဟုတ်လား ... ကြိုလုပ်ထားဖို့ မလိုဘူးလား”

“ဟင်အင်း ... နေခင်းလောက်မှလုပ်မယ်”

“ဒါနဲ့ ... ယူ ... အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်း တက်နေတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ယူ ... အင်္ဂလိပ်စာကို တော်တော်ဝါသနာပါပုံ ရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်စာကို ကျွမ်းကျင်အောင်လေ့လာချင်လို့ပါ ... ပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်စကားပြောလည်း တတ်ချင်တယ်”

“ယူ ... ပညာအရည်အချင်း ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

မိန်းမတစ်ယောက်ရှေ့မှာ လက်နှစ်ဖက် ပါး

ပစ်ရပ်ပြီး မေးခွန်းတွေ အမေးခံနေရတာ စိတ်ကသိက
အောက်ဖြစ်ဖွယ်ပင်။ သို့မေယ့် ... ဘာများတတ်နိုင်ပါ
မည်လဲ။

သူမသည် ကျွန်တော်၏ အလုပ်ရှင်ဖြစ်သည်။
ပြီးတော့ ...

ကျွန်တော့်အိပ်မက်တွေကို စိုးမိုးသူလည်းဖြစ်
သည်လေ။

“ရှစ်တန်း”

“အို ... ဟုတ်လား”

အံ့ဩစရာလား၊ ကျွန်တော့်ဘာသာမသိပါ။

“ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နမ္မောစရာကွယ်”

အဲသည်လို ကရုဏာသက်စွာ စုတ်သတ်သည်
လေသံမျိုး ... ခင်လေးထံက ကျွန်တော် မကြားချင်ဆုံး။
ကျွန်တော့်မျက်နှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည်မသိပါ။ ခင်လေး
က ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီးမှ ကျော
ခိုင်းသွားသည်။ ဒေါက်ဖီနပ်စွာသံတစ်ခုသည် ကျွန်တော့်
တစ်ကိုယ်လုံးကို ခပ်ပြင်းပြင်းနင်းချောသွားသည်ထင်မိ၏။

“အဒေါ်သေး ... လာရင် ... လွတ်လိုက်ဦးနော်”

တံခါးဝ၊ ရောက်မှ သူမက ... နောက်ပြန်
လှည့်ပြီး ပြောသည်။

ကျွန်တော့်လက်ထဲရောက်လာသော ဦးထွန်း
ငြိမ်း၏ အင်္ဂလိပ် မြန်မာ အဘိဓာန် စာအုပ်သည် ခြေ
တစ်ကောင်ကို ထိကိုင်လိုက်ရသလိုပင် တွန့်တွန့်ဆုတ်ဆုတ်၊
ပြီးတော့ ... အေးစက်စက် အထိအတွေ့ကိုပေး၏။ အဒေါ်
သေးကို နှုတ်မှ စကားသံထွက်ဘဲ မေးခွန်းတစ်ခု ကျွန်
တော်မေးသည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကို အဒေါ်သေး ဖတ်
နိုင်လိမ့်မည်ထင်၏။

“ကလေးမက ပေးလိုက်တာ”

“ဗျာ”

“ခင်လေးလေ ... ခင်လေး”

“မခင်ခင်လေးက ... ကျွန်တော့်ကို ... ”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

ကျွန်တော့်စိတ်တွေ စေတေဖြစ်ဆဲ ကျွန်တော့်
ရင်တွေ တုန်လှုပ်ဆဲ ...

“ခင်လေးက သူ့မွေးနေ့အတွက် မင်းကို လက်ဆောင်
ပေးတာတဲ့ ... နက်ဖြန် သူ့မွေးနေ့ ... အဲဒါ ..
ဧည့်သည်တွေကို နန်းကြီးနဲ့ဧည့်ခံဖို့ အဒေါ်ကိုလုပ်
ခိုင်းလိုက်တာ ... ပြီးတော့ အိုက်စကရင်နဲ့ ကိတ်နဲ့

နက်ဖြန် ဆိုင်ပိတ်တယ် .. မွေးနေ့

အတွက်ပဲ မင်းတို့မှန်လုပ်ရမှာ ... မင်းတို့ကို လူ
ကလေး မပြောသေးဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောတော့ ပြောတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

အဒေါ်သေးက ရွှေခြူးဆေးလှုပ်ကြီး ပါး

www.burmeseclassic.com

၁၅၄ နှစ်

စပ်ကစဲပြီး လှည့်ထွက်သည်။ အဒေါ်သေးဟု ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်တော့ ...

“ဘာတုန်း”

ဟု လှည့်မကြည့်ဘဲ ထူး၏။

“ဒီစာအုပ်က ... ”

“အင်း ... ဘာဖြစ်လဲ”

“ကျွန်တော့်ကို အပိုင်ပေးတာလား”

“အေးပျဲဟဲ့ ... လက်ဆောင်ပေးတာပါဆိုနေမှ ပညာဒါန လုပ်တာပေါ့ဟယ် ... ဘာလဲ ... နင့် ကိုကြိုက်လို့ပေးတာများ ထင်နေသလား”

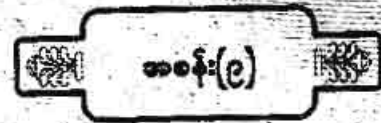
“ဟာများ ... အဒေါ်ကလည်း”

အဒေါ်သေးက တဟက်ဟက်ရယ်လျက် ...

မီးဖိုခန်းဖက်ထွက်သွားလေသည်။ ဒစ်ရှင်နရီစာအုပ်ကို ပိုက် ပြီး မုန့်ဖိုတံခါးဝမှာ ကျွန်တော် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ခုတော့ ... ဒစ်ရှင်နရီစာအုပ်သည် ခြေတစ် ကောင်မဟုတ်တော့။

ခင်လေးကို ရင်ခွင်မှာပွေ့ပိုက်ထားရသလိုပင် သည်စာအုပ်က ကျွန်တော့်ရင်ကို ဇွေးထွေးစေသည်။

အခန်း(၉)

ခင်လေး လက်ဆောင်ပေးသည့် ဒစ်ရှင်နရီ စာအုပ်ကြောင့် ... ကျွန်တော် ဖတ်ချင်သည့် အင်္ဂလိပ် ဝတ္ထုတွေ ဖတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့် အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်း မှာလည်း များစွာ အထောက်အကူရခဲ့သည်။ ဒစ်ရှင်နရီ စာအုပ်ထဲမှာ ကျွန်တော် သိလိုသည့် စာလုံးပေါင်းများစွာ ကို ရှာဖွေပြီး တစ်နေ့ နည်းနည်းစီ ရတနံသရွေ့ ကျက် မှတ်နေနိုင်ခြင်းကြောင့်လည်း ... ကျွန်တော့်အတွက် ဝေါ ဟာရပေါင်းများစွာ တိုးတက်လာခဲ့သည်။

သို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော့် ကျေးဇူးရှင် ခင်လေး သည် ကျွန်တော့်အတွက် အချိန်တိုင်းမှာ အမှတ်ရစရာဖြစ် နေခဲ့တော့၏။

ခင်လေးကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောဖို့ပင် ... ကျွန်တော် အခွင့်အကြံ့ခဲ့ချေ။ ခင်လေးသည် မုန့်ဖိုဖက်သို့ ရောက်ခဲ့လှသလို ကျွန်တော်လည်း စုံနံသာမုန့်ဆိုင်ဖက် ... မရောက်နိုင်ခဲ့လောက်အောင် မုန့်ဖိုမှာပင် အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်အောင်ရှိခဲ့သည်။

အဲသည်ကာလသည် ဘယ်လောက်အထိကြာ ခဲ့သည် ကျွန်တော် မသိ။

အဲသည် ကာလတွေထဲ အင်္ဂလိပ်စကားလုံး ပေါင်းများစွာနှင့်ထပ်စွာ ခင်လေးကိုသာ သတိရနေခဲ့ပြီး သည်နှစ်ခုကလွဲလျှင် ကျွန်တော့်ဘဝမှာ သတိရစရာဟူ၍ လည်း မရှိခဲ့။ အင်္ဂလိပ်စကားလုံးတွေကိုတော့ ဝါသနာအရ ပြီးတော့ ... ဆန္ဒအရ မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ရင်းနှီးအောင် ကျွန်တော်ကြိုးစားကျက်မှတ်ခဲ့သည်။

ဝါသနာလည်းမဟုတ် ... ဆန္ဒလည်းမရှိ မျှော်လင့်ချက်လည်းမထားဘဲ ... စက္ကန့်တိုင်းမှာ သတိ တရရှိနေတတ်သည်ကတော့ ... ခင်လေးပင်ဖြစ်သည်။

ဒစ်ရှင်နရီ စာအုပ်သာ ကျွန်တော့်ထံရောက် မလာခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ... ကျွန်တော် ခင်လေးကို အချိန်နှင့် အမျှ တဖြည်းဖြည်း မေ့ပျောက်သွားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံ ကြည်ထားခဲ့ပါသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်ကို ... ကျွန်တော့်နည်းသားက ချစ်နိုင်ပေမယ့် မိန်းမတစ်ယောက် ၏ဘဝကိုတော့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးခြင်းနဲ့ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကြောင့် နစ်မြုပ်စေဖို့ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်က လက်မခံနိုင်ပါ။ ပြီး တော့ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ...

ကျွန်တော့်ဘဝကို မိန်းမတစ်ယောက်ထက်ပို ပြီး ကျွန်တော် ခင်တွယ်သည်ဟုထင်သည်။

ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသမျှကို ဖန်တီး အကောင်အထည်ဖော်ခွင့်တွေ တစ်နေ့နေ့ရလာမည်ဆိုလျှင် အဲသည်အခွင့်အရေးကို မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ဆုံးရှုံး ရမှာ ကျွန်တော် စိုးရိမ်ပါသည်။

သို့ပေမယ့် ... အဲသည်အတွေးအားလုံးသည်

ဒစ်ရှင်နရီစာအုပ်ကလေး ကျွန်တော့်ထံရောက်မလာခင် ... အချိန်ကအထိသာဖြစ်သည်။

နေ့ရက်များစွာ ချစ်သူကို မြင်တွေ့နေခွင့်အတွက် ကံကြမ္မာက ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာသာမပေးခဲ့ပါ။ ခင်လေး ကျောင်းပြီးသည်အထိ ကျွန်တော်နှင့် ခင်လေးသည် တစ် နာရီပြည့်အောင်ပင် စကားပြောခွင့်ရခဲ့သည်မဟုတ်ချေ။ သို့ ပေမယ့်လည်း ... ဘယ်လိုအခွင့်အရေးကိုမျှ ကျွန်တော် မျှော်လင့်၍မရနိုင်ပါ။

ကျွန်တော် မျှော်လင့်မထားသည့် နေ့တစ်နေ့ မှာတော့ ... ကျွန်တော် မမျှော်လင့်ရဲသည့် အခွင့်အရေး များနှင့်အတူ ခင်လေးကို ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့လေ သည်။ အဲသည်နေ့တစ်နေ့သည် ကျွန်တော့်ဘဝ၏ အိပ်မက် ဖြစ်သည်။ စနေနေ့၏ ညနေခင်းတစ်ခုမှာ ရန်ကုန်မြို့လယ် ခေါင် လမ်းပလက်ဖောင်းတစ်ခုပေါ် ခင်လေးနှင့်ကျွန်တော် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည်ကတော့ အိပ်မက် မဟုတ် ပါ။ ခင်လေးက ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ အံ့သြသွားပြီး ချက်ချင်း အပြေးတစ်ခုဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ ကြီးမှာ နှစ်အတော်ကြာနေသားကျခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ... ကျွန်တော့်အလုပ်ရှင်၏သမီးကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို နှုတ်မဆက်ရဲခြင်းက ကျွန်တော့်အားနည်းပျောက်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေထဲက ခွဲလမ်းရိပ်ကို ခင်

လေး ခြင်ဆွေရိပ်မိသွားမှာကိုလည်း ကျွန်တော် ကြောက်
သည်။ သို့ပေမယ့် ... ခင်လေးကတော့ ကျွန်တော့်ရင်ကို
အတော် စောစောကတည်းကပင် မြင်နှင့်သည်တဲ့လေ။

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ကျွန်တော် စပီကင် သင်တန်း”

“သင်တန်းက နှစ်နဲ့ချီနေပြီနော် ... တို့ ဝိုင်နယ်လ်
မတက်ခင်ကတည်းက တက်နေတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘေ့ဆစ်စ်ကို့စ်တွေကတော့ ပြီးသွား
ပါပြီ ... ကျွန်တော် အခု အက်ဗန်စ် အင်္ဂလိပ်ရဲ့
တက်နေတာ”

“အံ့မယ် ... တယ်ဟုတ်ပါလား”

“ကျွန်တော် သိပ်မရပါဘူး ... ပြောတတ်ရုံလောက်
ပါပဲ”

“ပရိုနစ်ဇေးရှင်း ကောင်းပါတယ်”

“အင်္ဂလိပ်ကျောင်းတွေကတစ်ယောက်ကိုတော့ မနီ
နိုင်ပါဘူးဗျာ”

“မဆိုင်မိဘူးနော်”

သူမ ဆံပင်ရှည်တွေ ခါးလယ်အထိ တိုသွား
သည်ကို စကားပြောရင်းက သတိထားမိသည်။ ခင်လေး
ဆံပင်ညှပ်လာသည်လား၊ ဝိုင်နယ်လ်ရူးလာသည်လား၊ မသိ။
ခင်လေး အပေါင်းအသင်းတွေလည်း အနားမှာမတွေ့။

“တစ်ခုအကူအညီတောင်းချင်တယ်”

ခင်လေးသည် နှစ်ပေါင်းများစွာက ရင်းနှီး
ဖူးသူလိုပင် ကျွန်တော့်ကို ရင်းနှီးနေနှင့်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ဆံပင်ရှည်တွေကို လက်ချောင်းဖျားဖြင့် မျှော်

ကျောဆီသို့ ပို့သပ်လိုက်ရင်း ...

“တို့နဲ့ ရုပ်ရှင်လိုက်ကြည့်ပါလား”

ဟု ခင်လေးက အေးစက်စက်ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်ဖတ်ခဲ့သော ဝတ္ထုတွေထဲမှာ သည်
လိုဇာတ်လမ်းမျိုး မပါဝင်ပေမယ့် ကျွန်တော် မဖြစ်နိုင်ဘူး
ဟု ခေါင်းမယမ်းမိတော့ပါ။ လောကကြီးထဲမှာ လူတွေ
ကြိုတင်တွေးမထားမိသည့် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မဟုတ်သည့် ဖြစ်
ရပ်ပေါင်းများစွာ ရှိခဲ့ပြီး ဘယ်အရာကိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု
ဗျက်စိမှိတ်ငြင်းဆန်၍ မရကြောင်း ကျွန်တော် ကိုယ်တွေ့
ကြုံခဲ့ရပြီးပြီ မဟုတ်လား။

မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် အရှင်လတ်လတ်
သက်နှင်း ဘဝကနေ သံချောင်းဘဝ ရောက်ခဲ့ရသော ...
ကျွန်တော်သည် ... ခုလည်း မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့်
ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးရဲ့အည်ထင်သည်။ သို့ပေမယ့် ... သည်
မိန်းမက ကျွန်တော် တစ်ဆက်သတ်ချစ်ခဲ့ရသော ကျွန်တော့်
ချစ်သူဖြစ်နေခဲ့သည့်အတွက် ...

အကောင်းဆို၍ စိုးစဉ်းမျှ မျှော်လင့်၍မရသော
ဘဝတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ပစ်လိုက်ဖို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က
အားတက်သရောဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဘယ်လောက်အံ့သြဖို့ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ မှန်ချပ်တွေကို ဖြတ်သန်းပြီး ဆူးလေဘုရား လမ်းမကြီးကို မြင်နိုင်သည့် သမတဟိုတယ်လ်၏ စားခွဲ တစ်လုံးရှေ့မှာ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် မသိ လိုက်ဘဲ ရောက်ရှိနေခဲ့၏။ ကျွန်တော့်ရှေ့တူရူမှာ လိပ်ပြာ ဟု ကျွန်တော်ထင်ခဲ့သော ပန်းသီးနီနီရဲရဲလေးတစ်လုံးရှိနေ သည်။ ချစ်သုံးသည် စတော်ဘယ်ရီလီးလေးများပါသော လည် ပင်းကျယ်ကျယ် လက်ပြတ်အင်္ကျီကို ဝင်းထားပြီး ... ကားလမ်းမကြီးပေါ်က ဘတ်စ်ကားတွေ၊ မာဇဒ်ဆီဒင် အနီ အပြာတွေ ... ဘောက်စ်ဟော်လ်ကားပြာပြီးတွေ၊ ဖယ်မလီ ယာ ... ကိုရိုလာ ... ပေါ်တာကက်ကားတွေကို ငေး မောကြည့်နေခဲ့သည်။ ခင်လေး၏ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးသည်လည်း စတော်ဘယ်ရီရောင်ဖြစ်နေခဲ့၏။ ခင်လေး၏ စင်ယော်တောင် ပံလိုမျက်ခုံးသည် နဂိုပဲလား ... ညပ်ဖြင့်နှုတ်ပြီး ခဲနှင့် ပြန်ဆွဲထားသည်လား ကျွန်တော် မခွဲခြားတတ်ချေ။

ကျွန်တော် ခုထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မယုံကြည် ဖြစ်နေဆဲ။ ခေါင်းကို သုံးလေးခါဆတ်ပြီး ချိုးကြည့်၊ နှုတ် ခမ်းတွေကို ကိုက်ကြည့်သည်။

ခင်လေးရယ် ... ဖိ

ကျွန်တော့်ကို ရူးအောင်လုပ်နေတာလား။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခု အသုံးချဖို့များ ... မတွေးရက်ဘဲ တွေးရသည့်အတွေးကို ပြန်မျိုး ချုပ်စံရ၏။ ခင်လေးကို ခိုးကြည့်ရင်း လည်ချောင်းထဲ လယ်မြေပတ်ကြားအက်တွေလို သွေ့ခြောက်လာသည်။ ဒစ်

ရှင်နရီစာအုပ်ကလေး ခေါင်းအုံးနံ့တေးမှာ ထားရည်တုန်း ကတော့ အဝေးကြီးဝေးနေရာကနေ ခင်လေး ... ကျွန်တော့် အနားရောက်နေသလို ထင်သည်။

ခုတော့ ... ခင်လေး ... ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ နီးနီးကပ်ကပ်ရှိနေပါလျက် အဝေးကြီးဝေးနေသလို ခံစား ရပြန်သည်။

ဪ ...

ကျွန်တော် မလိုချင်ခဲ့သည့်အချစ်က ကျွန်တော့် ကို ပြုစားခဲ့ပြန်ပါရောလား ... ။

“တို့ကို အိမ်က အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ စီစဉ်နေကြ တယ်လေ ... အဲဒါကြောင့် တို့ ဒီနေ့ မာမာနဲ့ စကားများပြီးထွက်လာတာ ... တို့ အိမ်ထောင် မပြုချင်ဘူး ... အိမ်ထောင်မပြုချင်ဘူးဆိုတာထက် ကိုယ်မချစ်တဲ့သူနဲ့ မယူချင်ဘူး ... ဘယ်လိုထင် သလဲ”

“ဗျာ”

ခင်လေး မျက်လုံးများနှင့် အခိုက်အတန့်ဆုံ သည်။ ကျွန်တော့်သဘောထားကို ခင်လေးက သိချင်တာ လား။ ဒါမှမဟုတ် စကားတိတ်ဆိတ်နေသည့် ကျွန်တော့် ကို လှုပ်နှိုးချင်ရုံသက်သက်ပဲလား။ ကျွန်တော်စိတ်က ဘယ် လိုစကားကိုများ ကြားချင်သည်လဲ ခင်လေးရယ်။

တကယ်ဆို ကျွန်တော်ဟာ ... နှုတ်ခမ်းတွေ ရှိလျက် မလှုပ်ရှားနိုင်တဲ့ သက်ခဲအရုပ်တစ်ခုပဲလို့ပါ။

“အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာကို ဘယ်လိုထင်သလဲလို့၊

၀၆၂ ဇီ ဇူး

မိန်းမနဲ့ယောက်ျားအတူနေပြီး ကလေးတွေမွေး ...
ယောက်ျားက စီးပွားရှာ ... မိန်းမက အိမ်ထောင်
ထိန်းသိမ်း ... ဒါ ... လူတွေရဲ့ ဝတ္တရားတဲ့ ...
လူ့လောကရဲ့ဝတ္တရားတဲ့ ... တို့က အဲဒီ ဝတ္တရား
ကြီးအတိုင်း တသွေမတိမ်းလိုက်နာရမတဲ့၊ ဘယ်မှာ
လဲ လူ့ဘဝရဲ့အဓိပ္ပါယ် ...

တို့ကို မာမာတို့က အရုပ်တစ်ခုပဲလို
သ ဘောထားခဲ့ကြတာပဲ”

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ခင်လေး၏ ဟာတီအသွင်
ကို မြင်နေရသည်။ ခင်လေး၏အသွင်သဏ္ဍာန်ကတော့ ရင့်
ကျက်ချင် ရင့်ကျက်ပါလိမ့်မည်။ သို့ပေမယ့် ... ခင်လေးရဲ့
နုလုံးသားတွေက တကယ့်ကို နုနုနယ်နယ်လေး။

ခင်လေးကို ကလေးဆိုးလေးတစ်ယောက်ဟု
ကျွန်တော်ထင်မိသည်။ ပြီးတော့ ခင်လေးအတွက် ရှိသမျှ
ကျွန်တော့်နုလုံးသားထဲက ခံစားချက်အကုန်အစင်ကိုလည်း
ကျွန်တော် ခုမှပင် ရိပ်မိသည်။ ခင်လေးကို ကျွန်တော်က
သန့်စင်စွာ ချစ်ခဲ့သည်ဟုပဲ ထင်ခဲ့သည်။ ခင်လေးထဲက
ဘာကိုမျှ မမျှော်လင့်မိခဲ့တူထင်ခဲ့သည်။

ခုတော့ ... သည်လိုမဟုတ်ပါပဲလား။

ကျွန်တော် ... ခင်လေးထဲက တစ်စုံတစ်ရာ
ကို မျှော်လင့်ခဲ့သည်။

အဲသည် တစ်စုံတစ်ရာက ခင်လေး၏ ဇိတ်
ချမ်းသာမှုပင်ဖြစ်သည်။

“တို့အတွက် အချစ်ဆိုတာကို ခံစားခွင့်မရှိတော့ဘူး

လား”

“မခင်လေးမှာ ချစ်သူရှိနေလို့လား”

ခင်လေးက ကျွန်တော့်ကို မျက်စိနူးနက်နက်
စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“မခင်လေးရဲ့ချစ်သူကို ပါပါကြီးတို့က သဘောမတူ
လို့လား”

သူမသည် လက်ထဲက ကော်ဖီခွက်ကို ပြန်
ပြီး ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်၏။ သူမ အရယ်ကို ကျွန်တော်
သဘောမပေါက်နိုင်မှန်းသိတော့ သူမက ပိုပြီးရယ်သည်။

အဆက်မပြတ်ရယ်သည်။ ပြီးတော့ သူမ မျက်ဝန်းတွေထဲ
မျက်ရည်တွေ ဝေ့ဝဲလာ၏။ မျက်ရည်ပြည့်လျှမ်းနေသော
ခင်လေး၏ မျက်ဝန်းများသည် ပုံပြင်ထဲက အော်ရီရား
ခင်းသမီးလေး၏ဖန်သားလို မျက်ဝန်းများထက် ပိုပြီးလှပ
ပါသည်။ ကျွန်တော်ကြည့်ဖူးသော ကလီယိုပါးထရား ရုပ်
ပြင်ကားထဲက အယ်လစ်ဒောက်တောလာ၏ မျက်ဝန်းများ
ထက် ပိုပြီး အသက်ဝင်ပါသည်။

“တို့ကလေးတော့ ... သိလား”

ဟု သူမ ပြောတော့ ... ကျွန်တော် ခင်လေး
ကို ပြန်ပြီးသနားသွားမိပါသည်။ တကယ်တော့ ရယ်ချင်
အရာပင်ကောင်းလှပါ၏။

“တို့နဲ့ ရုပ်ရှင်လိုက်ကြည့်မယ် မဟုတ်လား”

ဟု ခင်လေးက မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ကျွန်တော် ပြောသည်။ အဲသည် ဟုတ်ကဲ့

www.burmeseclassic.com

ကို ခင်လေးက အလိုမကျချေ။ ကျွန်တော် သီပေမယ့် မသိဟန်ဆောင်နေရသည်။

သို့ပေမယ့် ရုပ်ရှင်ရုံထဲရောက်တော့ ကျွန်တော် မသိဟန်ဆောင်နေ၍မရတော့။ ကျွန်တော့်ပန်းပေါ် သီသီ သာသာ ယိမ်းငိုက်လာသော ခင်လေး၏ ဆံ့ခွယ်မှ ငွှေး ရနံ့သည် ကျွန်တော့်ကို အသက်ရှူများစေ၏။ ရုပ်ရှင်ပိတ် ကားထက်က အရုပ်အကြီးကြီးတွေသာ ဖြစ်နေရသည်။ ဘယ် သူတွေမှန်းမသိ။ ခင်လေးလည်း မသိဘူးထင်သည်။ ရုပ်ရှင် ရုံထဲရောက်ပြီး မီးတွေမှိတ်သွားချိန်အထိ ကျွန်တော်သည် ကိုယ်ကြည့်မည့်ရုပ်ရှင်၏ ခေါင်းစဉ်ကို မသိချေ။ ကျွန်တော့် အကြည့်အာရုံတွေ၊ အကြားအာရုံတွေ ဘာတစ်ခုမျှ အလုပ် မလုပ်တော့ဘူးထင်သည်။ နေကြာစရာ၊ ဖရုံစေ့တွေ အခွံနှာ ပြီး ခင်လေး လက်ဖဝါးထဲ ကျွန်တော် ထည့်ပေးမိတာ လည်း အိပ်မက်တွေလိုလိုပင်။ ပြီးတော့ ခင်လေး၏ ငွှေးစေး တွေ စို့နေသော လက်ဖဝါးကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိတာလည်း အိပ်မက်တွေလိုလိုပင်။ လည်ချောင်းတွေထဲ သွေ့ခြောက် လျက် ခုနစ်ခုကမျှ နေငုတ်ခဲ့သော လူတစ်ယောက်လို ခံရ ဆိုးလှ၏။ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး တထိတ်ထိတ်ခုန်နေသည်။ ပြီးတော့ ... အဲသည် ဝေဒနာအားလုံးကိုပင် ကြည်နူးစွာ ခံယူချင်မိပြန်၏။

ဦးနှောက်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခအပေး ဆုံး ... ။
ခင်လေးက ... ကျွန်တော့်ပန်းစောင်းမှာ ပါး အပ်ထားရာက မျက်နှာမော့လာသည်။

ကျွန်တော် ဘာကြောင့် မလွှဲဖယ်မိပါလိမ့်။
ဟင်အင်း ...

ကျွန်တော်ဟာ မိန်းမသားတစ်ယောက်ထက်
ပိုပြီး ပျော့ညံ့ဖို့ မကောင်းဘူးနော် ... ။
“တို့ကို ချစ်သလား”

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ကစပြီး ပြောရမည့်
ပြောသင့်သည့် စကားတစ်ခွန်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိ
သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားက နားလည်မှု၊
တွယ်တာမှုတွေကို ဘယ်သူကစပြီး သိမြင်ခဲ့တာလဲ။
ခင်လေး မျက်ဝန်းတွေကို မသိဟန်ဆောင်ခဲ့
သည်ဟု ခုချိန်ခါမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နားလည်လာသည်။
နီးစပ်မှုကနေ အချစ်မွှေးဖွားလာတာဆိုလျှင်
ကျွန်တော်နှင့်ခင်လေးကို ဘယ်လိုပြောမလဲ။

သည်ကနေသည် ... ကျွန်တော်နှင့်ခင်လေး၏
ဝထမဆုံးအကြိမ် နီးစပ်ခွင့်ဖြစ်သည်။ သို့ပေမယ့် ...
ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသားကြားက အချစ်သည် ကာလများစွာ
စာပင် ရှိနှင့်ပြီးသားမဟုတ်လား။

“ကျွန်တော် ... မခင်လေးကို စေတော့တဲ့နေ့ကတည်း
က ချစ်ခဲ့တာပါ”

“ဒါဆို ... ”

“ကျွန်တော် မပြောရဲခဲ့လို့ ... ပြီးတော့ ကျွန်တော်
နဲ့ မတန်ဘူးထင်လို့”
“ဪ ... မောင်ရယ်”

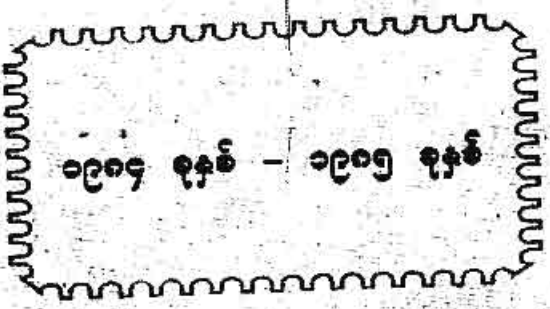
လောကမှာ အဆန်းတကြယ် ဖြစ်ရပ်များ
ရှိကြောင်း ... ကျွန်တော် အသေအချာ ယုံကြည်ခဲ့ရ
သည်။ သို့မဟုတ် ... မိန်းမတွေကို ဖိုက်မဲလှသည်
ပြောတတ်သူတွေထဲ ကျွန်တော် မပါဝင်ပါ။ ခင်လေး
အချစ်ကို ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။

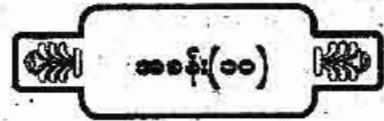
တန်ဖိုးထားသည်။ မြတ်နိုးသည်။

ထို့အတူပဲ ကျွန်တော့်အချစ်ကိုလည်း ခင်လေး
တန်ဖိုးထားစေချင်ပါသည်။

မိဘက သဘောတူ နေစေသည့် ဆရာ
ကို လက်မခံဘဲ ... မုန့်ဖိုက အလုပ်သမားတစ်ယောက်
အပေါ် ကရုဏာပိုပြီးချစ်ခဲ့သည့် ခင်လေး၏အချစ်ကို
ဖိုက်မဲတွေဝေခြင်း၊ စိတ်ကစားခြင်းဟု ကျွန်တော်က
စက်စွာ သတ်မှတ်ရမည်လား။

ဒါမဟုတ် ... ခင်လေး ဝင်ပန်းမှာကိုယ်
နိုးပါသည်။

ရှေ့က မြေတလင်းသည် ခရောင်းမြေဖြစ်၏။ တံလျှပ်ရောင်တွေ တရှိန်ရှိန်ထနေသည့် ကတ္တရာလမ်းပေါ် ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။ ကတ္တရာခေးတွေ တချို့ အရည်ပျော်နေသည်။ ဝဲယာမှာတော့ ပတ်ကြားအက်သည့် မြေတလင်းမှာ ဆူးပင် ခြုံပင် ထနောင်းပင်များသာ အတိ ပြီး၏။ ကျွန်တော့်ဘဝထဲက ပုံရိပ်တွေ တစ်ဖန် ပြောင်း လဲခဲ့ပြန်ပြီ။ စက်ဘီးကို မှန်မှန်နင်းလျက် ကျောပြင်တစ် ပြင်လုံး ဘေးက မြေတလင်းလို ပတ်ကြားအက်မသွားခင် မှာ အရိပ်တစ်ခုကို ရောက်ချင်နေမိသည်။ ဇေတီပုထိုးဟု သိသာစေသည့် အုတ်ပုံအပျက်တွေကို ဖြတ်လာခဲ့သည်။ ရွှေ ချည်ထိုး၊ ယွန်းထည်ရုပ်သေး စသည် အမှတ်တရပစ္စည်း များရောင်းသည့် အရောင်းဆိုင်တွေကို ဖြတ်လာခဲ့သည်။ ပုဂံနှင့်ညောင်ဦးသည် တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်းဖြစ်ပေမယ့် ဟိုတယ်လ်နှင့်အိမ်ကို ကူးချည်သန်းချည်ပြုရသည့် ခရီးတာ က ဝေးလွန်းလှသည် ထင်၏။

လမ်းပေါ်မှာ ကျွန်တော့်လိုပဲ စက်ဘီးတစ်စီး၊ ဦးထုပ်တစ်လုံးနှင့် ကင်မရာလွယ်ပြီး သွားနေကြတာ နိုင်ငံ ခြားသားတွေကို မကြာခင် တွေ့ရ၏။ သူ့ဘွဲ့မျက်နှာနီနီ

www.burmeseclassic.com

မှာ ချွေးစတံတွေ သီးနေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်လျှင် လက်
ကိုမြှောက်ပြီး ပြုံးရယ်လျက် သူတို့နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ကျွန်တော်
တို့ငှားနေသည့် အိမ်ပိုင်းရှေ့ရောက်လျှင် မြေတံရှည်အိမ်
တံခါးပေါက်မှာ ရပ်လျက်မျှော်နေသော သနပ်ခါးမွေး
နှင့် ချစ်သူမျက်နှာကို မြင်ရလျှင် ကျွန်တော်ဖြစ်လာရသော
ခရီးတာ၏ ကန္တာရနေအပူကို ကျွန်တော်မျှော်ပြီး လက်အောက်
အောက်ရောက်ရသကဲ့သို့ပင် ငြိမ်းချမ်းသည်။ ခင်လေး
ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်
ယူနီဖောင်းကို ချွတ်ဖို့ပြင်သည်။

“ပုလိက်တာ မောင်ရယ်”

ဟု ညည်းညူသည်။ ပြီးလျှင် အင်္ကျီအိမ်
ထဲ လက်ချောင်းတွေနှိုက်ပြီး တစ်ခုခုရှာတော့သည်။ ခင်လေး
ရှာသည့် တစ်ခုခုသည် ... နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတောင့်၊ အ
ပြာခဲ၊ ဘောလံပင်၊ လက်ကိုင်ပဝါ စသဖြင့် နိုင်ငံခြား
ပစ္စည်းတစ်ခုခုလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ပိုပြီးသေချာသော
ကတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်နှင့်ပတ်သက်သည့်
သံလွန်စတစ်ခုခု ... ။

ကျွန်တော်သည် ခင်လေးနှင့်လက်ထပ်ခဲ့သည့်
သက်တမ်းတိုတိုလေးအတွင်းမှာရော့ ... ။ လက်မထပ်ခင်
ချစ်သူဘဝနှင့် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် တွေခွဲကြရသည့် အချိန်
ပိုင်းတိုတိုလေးတွေအတွင်းမှာရော ခင်လေး၏ အူတိုတစ်
သည် အကျင့်စရိုက်ကို အတော်စိတ်ရှည်စွာ သည်းခံခဲ့ရ၏။
တကယ်တော့ ... ခင်လေး ကျွန်တော့်အပေါ်
သဝန်တိုတတ်လာသည်မှာလည်း အပြစ်တင်စရာမဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အပြစ်မတင်လိုသော်လည်း ...
တစ်မိမိန်းကလေးတွေ ကျွန်တော့်ကို ခိုးကြည့်သည့်အကြောင်း
ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေ ကွယ်ရာမှာ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်
ပြောသည်ဆိုသည့်အကြောင်းတွေ ခင်လေးသိအောင် ဘယ်
သူသွားပြောမုန်း မသိမချင် ... မိန်းကလေးတွေ ပါးစပ်
ဖျားမှာ ပြောစရာဖြစ်နေသည့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်
ကျိတ်ပြီး ကျိန်ဆဲရမည်သာဖြစ်သည်။

“ကဲ ... မောင် ... ထမင်းစားတော့မလား၊ ရေ
တော့မချိုးနဲ့ဦးနော်”

“အင်းပါ ... မချိုးသေးပါဘူး ... မောင် ခဏ
နားဦးမယ်”

“ဒီနေ့တော့ ညနေ ... မောင် အလုပ်မရှိဘူးပေါ့”

ကျွန်တော်က ခင်လေးလက်ကို ဆွဲပြီး ...
အိမ်ထောင်ပရိဘောဂဟူ၍ ခုတင်တစ်လုံးပင်မရှိသော အိပ်
ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

“ဒီနေ့ တိုးရစ်တွေ အသစ်တစ်ဖွဲ့ရောက်တယ်လိုတော့
ပြောတယ် ... ဂျာမန်တွေတဲ့ ... ဒါပေမယ့် သူ
တို့က ... သူတို့လူနဲ့သူတို့လာတာတဲ့ ... ဝိုက်
တွေ နှစ်ယောက်လောက်ပါတယ်တဲ့ ... ကောင်မ
လေးတွေတဲ့”

“ဒါဆိုလည်း ... မောင် သွားမရောနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ ... မရောပါဘူး ... ဒီနေ့ အလုပ်
မရှိတဲ့အတွက် ခင်လေးရဲ့အိမ်အလုပ်တွေ ကုလုပ်လုံ
ရတာပေါ့ ... ဒါပေမယ့် ခင်လေးကိုတော့ ဝိုက်ဆဲ

မအပ်နိုင်ဘူးပေါ့ ... ခင်လေးအတွက် နှုတ်ခမ်း ဆိုဆေးဗူးတွေ၊ နာရီတွေ၊ စပို့ဂျပ်တွေတော့ ပါမလာ နိုင်ဘူးပေါ့။”

“တော်ပါ မောင်ရာ ... အဲတာတွေ မရလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး ... ပြီးတော့ မောင့်ကိုလည်း ခင် လေးလဲ အဲဒီအလုပ်ကို မလုပ်စေချင်ပါဘူး။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်လေးရဲ့”

“ဘုရားတွေမှာ တိုးရစ်စံတွေအနား တစာစာရွတ် ပြီးကပ်နေတဲ့ ကလေးတွေကို မြင်ရင် ခင်လေး ငိုချင်တယ် ... တကယ်တော့ ... ဒါ ပိုက်ဆံ တောင်းတာမဟုတ်လား မောင်ရဲ့ ... မောင်လည်း”

“ဟာ ... ခင်လေးကလဲ ... ခင်လေးအတွေးတွေ မှားနေပြီ”

ခင်လေးက မိန်းမသားပီသစွာ အလွယ်တကူ မျက်ရည်ဝဲတတ်လေသည်။ ဒါပေမယ့် ... မျက်ရည်တွေ စိုစွတ်နေသည့် ခင်လေးပါးပြင်ပေါ် အနမ်းဖြင့် ချော့သိပ် ရသည်ကတော့ ကြည်နူးစရာကောင်းပြန်သည်။

ဪ ... ချစ်ခြင်းမှာ ... ကြည်နူးခြင်း။ ကျေနပ်ခြင်းတွေ များစွာပျော်ဝင်နေလေရဲ့။ ဒါကို ကျွန်တော် အသိပောက်ကျခဲ့သည်။

“အင်းပါ ... အင်းပါ ... ခင်လေးက မောင် ပင်ပန်းတာကို မကြည့်ရက်လို့ပါ ... အိမ်အလုပ် ဆိုတာကတော့ ဘာမှ မယ်မယ်ရရရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ထမင်းဟင်းချက်တာ တစ်ခုပဲ ... အိမ်မှာကလည်း

ဘာပစ္စည်းမှ ရှိတာမှမဟုတ်တာ မောင်ရဲ့”

ခင်လေးက အမှတ်တမဲ့ပြောပေမယ့် ... ကျွန်တော်ရင်က အမှတ်တမဲ့မနေ။ ခင်လေးပြောသမျှစကား တိုင်းကို မှတ်မှတ်ရရ လိုက်ခံစားချင်သည်။

“တဖြည်းဖြည်းတော့ စုဝယ်ကြတာပေါ့ကွာ”

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရဲ့ ... ခင်လေးက အလုပ် သက်သာကြောင်းကိုသာ ပြောချင်တာပါ ... မရှိ တော့ ပိုပြီးရှင်ရလင်းရ သက်သာတာပေါ့ ... ပြီး တော့ ကလေးမရှိသေးတာကလည်း တစ်ကြောင်း”

“ဟုတ်တယ် ... ကလေးရှိရင်တော့ ခင်လေး ပို ပင်ပန်းမှာနော် ... ဒါပေမယ့် ... သားလေးတစ် ယောက်လောက်တော့လဲ ...”

“မောင်ကလည်း ... အိမ်ထောင်သက်မှ နှစ်လ လောက်ရှိသေးတာကို ... ရတော့ရမှာပေါ့ ... ကလေးရမှ မထိန်းချင်ဘူး။ ညဖက် ရှူရှူပေါက်ရင် ထမလဲချင်ဘူးလို့ ခေါင်းမရှောင်နဲ့”

“ဪ ... ခင်လေးရယ် ... မောင် ဘယ်လောက် ကလေးချစ်တတ်တယ်ဆိုတာ ခင်လေးလည်း သိ သားနဲ့ ... မောင့်သွေးသားဆို မောင်ပိုချစ်ရမှာပေါ့။ ခင်လေး မွေးရုံပဲ မွေးပေး”

“အံ့မယ် ... ကိုပို ... အဲဒီတော့ မမေ့ရဘူးနော်”

“စိတ်ချ ... ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး”

ခင်လေးက သင်ဖြူးပေါ် ခေါင်းအုံးချပေး သည်။ ကျွန်တော်က ခင်လေးအတွက် ဘက်ဖက်လက်ရုံး

ကို လှပေးသည်။ ခင်လေးက ကျွန်တော့်လက်မောင်းမှာ ပါးဖြင့်ကပ်လျက် လှဲသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့စကား များစွာ ဆိုဖြစ်ကြလေဦးမည်။

အိမ်ထောင်ဦး၏ ရင်ခုန်သံများက လန်းဆတ် ချိုမြ၏။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်သော အကြည့်မှာ အပြစ်တွေ ကင်းစင်နေသေးသည်။ ဘဝအမော တွေကို နှစ်သိမ့်အားပေးဖို့ အင်အားများစွာ ရှိနေလေသေး သည်။

တစ်သက်တာလုံးအတွက်လည်း သည်အတိုင်း ပဲ ဖြစ်စေချင်ပါသည်။ ခင်လေး၏ သည်အပြုံးကို တစ် သက်တာလုံး မြင်ရချင်ပါသည်။

သို့ပေမယ့် ... ချစ်ခြင်း၏ အတွင်းဘောင် ထဲ အကျိုးမဝင်သော ... ကဝ၏ လိုအပ်ချက်များစွာ အတွက် ခင်လေးသည် ... တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျွန်တော့် ကို နှစ်သိမ့်အားပေးဖို့ စကားလုံးတွေ ကုန်ဆုံးသွားလိမ့် မည်လား ... ။

မောင့်ရဲ့ ဘယ်ဖက်လက်မောင်းလေးကို ခင် လေး အမြဲတမ်းတနေမယ်ဆိုရင် ... မောင့်ဖက်ကလည်း ဘယ်လိုအခက်အခဲကြားကဖြစ်ဖြစ် ခင်လေးအတွက် ပေး ဆပ်ဖို့ အမြဲအဆင်သင့်ဖြစ်နေမှာပါ။

ဇာယ်လ်မှာ ကျွန်တော့်ဂျူတီချိန်ကုန်လျှင်

တည်းခိုခန်းများမှာ တည်းတတ်သော၊ ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့် တိုက် စက်ဘီးငှားပြီး လည်တတ်သော တိုးရစ်စ်တွေကို ဖရိုက်စိတ်တတ် ဝိုက်ထံ လုပ်ဖို့ ကျွန်တော် အဆက်အသွယ် စုထားရသည်။ အဲသည်လုပ်ငန်းက ဝင်ငွေအမှန်မရှိသော် လည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အတွက် ချောင်ချောင်လည် လည်သုံးစွဲနိုင်ဖို့ ကောင်းစွာအထောက်အပံ့ရ၏။ တကယ် တော့ ကျွန်တော်နှင့်ခင်လေးတို့ဘဝခရီးအတွက် သည်အတိုင်း လျှော့လျှော့ဖြောင့်တန်းသော ကံကြမ္မာက အခြေအနေပေးခဲ့ သည်မဟုတ်ချေ။ လျှို့ဝှက်သို့သိပ်ခဲ့သော ကျွန်တော်နှင့်ခင် လေး၏ ချစ်သူဘဝကာလတိုတိုလေးအတွင်းမှာ ဘဝကို ခနစ်တကျ ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော် အချိန်ရတိုင်းကြိုးပမ်း နေခဲ့ရသည်။

ခင်လေး၏ မာမာနှင့်ပါပါက သည်အကြောင်း တွေကို မရိပ်မိခဲ့၍သာ ကျွန်တော်နှင့်ခင်လေး ဘေးအန္တရာယ် စင်းစွာ ဆုံဆည်းခဲ့ရသည်ထင်ပါသည်။ ခင်လေးကိုယ်တိုင် သည်း 'မိသားဖသားပီပီ ဂုဏ်သရေရှိရှိလက်ထပ်ယူဖို့' ဆို သည့် အစီအစဉ်ကို ယောင်ယမ်းစိတ်ကူးယဉ်၍မျှပင် မရ နိုင်ဘူးဆိုတာကို ကြိုတင်သဘောပေါက်ခဲ့သည်။ ခင်လေး သူ့ဘဝ သမီးတစ်ယောက် မွေးဖွားလာခြင်းကိုက ဂုဏ် အရရှိပြီး ဝိုက်ဆံချမ်းသာသော ပညာတတ်သော၊ မျိုးရိုး နှင့်မြတ်သည့် သတို့သားတစ်ယောက် ယောက်နှင့် လက်ထပ် စားစားဖို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ခင်လေးသည် ဘဝလေး ခရွယ်ကပင် သူမ လက်ထပ်ရမည့် သတို့သားမလောင်းနှင့် အတူ ကြီးပြင်းခဲ့ရပြီး ... အဲသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်

၁၇၆ နှစ် ရှား

ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်ဝင်စားစရာယောက်ျားဟု မသတ်မှတ်ဖို့ ငယ်စဉ်ကပင် ကျုံးသွင်းခံခဲ့ရပြီးဖြစ်သည်။

သည်လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ... ဆင်းရဲပြီး အသိုက်အဝန်းမဲ့သော မိမိလက်အောက်က အလုပ်သမားတစ်ယောက်မျှသာဖြစ်သော လူတစ်ယောက်ကို ခင်ပွန်းသည်အဖြစ် လက်ခံရန် ကြံစည်စဉ်းစားခြင်းက စရာမအပြစ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်လိမ့်မည်။ သူတို့ နားလည်သည့် အချစ်ကတစ်မျိုးဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်တော် လူကြီးတွေကို အပြစ်မတင်နိုင်ပါ။ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို သားမက်တော်ရဖို့ဝန်လေးသည့် လူကြီးများ၏ စေတနာကို နားလည်လေးစားဖို့ ကျွန်တော် အသင့်ရှိသည်။

စာရင်းငှားတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အဖေက ကျွန်တော့်ကို ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်ဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးသည်ဆိုတာကို ပြန်သတိရမိရင်း ခင်လေး၏ မိဘများကိုလည်း ... ကျွန်တော် အမြဲလို နားလည်စာနာလျက် သူတို့အတွက် ကြေကွဲခဲ့ရသည်မှာ အမှန်ပင်။ တစ်ဦးတည်းဖြစ်သော သမီးကို သူတို့ မျှော်လင့်ဖို့ အခွင့်အရေးများစွာရှိပါသည်။ သို့ပေမယ့် ... အဲသည်မျှော်လင့်ချက်တွေက ခုချိန်မှာ ... ရေလှိုင်းနှင့်အတူပါသွားသော သဲအိမ်ကလေးတွေလို ပျက်ပြယ်သွားပြီဟု သူတို့ ယူကြားမရ ဖြစ်ရှာကြမည်။

နောင်တ၊ တရားဆိုတာကို မယူလိုသူတွေမို့ ကျွန်တော်နှင့် ခင်လေးကတော့ စံနစ်တကျ ကြိုတင်တည်ဆောက်ခဲ့ဘဝလေးထဲမှာ ကျေနပ်ခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်းမျှ သို့သိပ်လျက်ရှိနေပါသည်။ ခင်လေးကို သည်

နေရာကို ခေါ်ဖို့အတွက် ... ကျွန်တော် အလုပ်တစ်ခုကို ကြိုတင်ပြီး ရှာဖွေခဲ့ရသည်။ မုန့်ပို့သမားတစ်ယောက်ဘဝတုန်းက အပေါင်းအသင်းစုံခဲ့သည့် ကျေးဇူးဖြင့်ပင် ကျွန်တော့်ကို အလုပ်သမားအဖြစ် လက်ခံချင်သူတွေရှိသည်။ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော်က နယ်သွားရမည့် အစိုးရဝန်ထမ်းဘဝကို ရွေးချယ်ခဲ့၏။ ဟိုတယ်လ်တွေမှာ ထမင်းစားခန်း အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ပညာအရည်အချင်း များများမလိုပါ။ ကျွန်တော် မုန့်ပို့တွေမှာ အလုပ်လုပ်ဖူးကြောင်း၊ အနောက်တိုင်းမုန့်မျိုးစုံလုပ်တတ်ကြောင်း ကျွန်တော်နှင့်သိကျွမ်းသည့် ဟိုတယ်လ်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က ထောက်ခံပေးရုံဖြင့်ရသည်။ သို့ပေမယ့် ... ဟိုတယ်လ်နှင့်ခရီးသွားဌာနလက်အောက်မှာ ဟိုတယ်လ်တွေ အတော်များများရှိလျက်နှင့်ပင် ပုဂံရှိ သီရိပစ္စယာဟိုတယ်လ်မှာ တာဝန်ထမ်းဖို့ ကျွန်တော် တောင်းဆိုရွေးချယ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် စားဖိုဆောင်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်အဖြစ် ညောင်ဦးသို့ ကျွန်တော် အရင်ရောက်ခဲ့သည်။ ညောင်ဦးမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အတွက် ဈေးသင့်သည့် အိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှာဖွေငှားရမ်းပြီး ကြောင်အိမ်တစ်လုံး၊ ဝီရိတစ်လုံးနှင့် စားအိုးစားခွက်များ ဝယ်ပြီး ချိန်မှာမှ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသာ သိသော သင်္ကေတဖြင့် စာရေးပြီး ခင်လေးထံ အကြောင်းကြားသည်။

မျှော်လင့်ရသည့်အချိန်တွေက အရှည်အကြာကြီးလိုထင်ရပေမယ့် ... တကယ်တမ်း ဖြတ်ကျော်သွားခဲ့သည့်အခါမှာတော့ လျင်မြန်လှသည်ထင်ရပြန်သည်။ ခင်လေး၏ စွန့်စားခန်းကို ကျွန်တော် ဘယ်လို မချီးမွမ်းဘဲ

နေနိုင်ပါမည်လဲ။ ခင်လေးသည် မိဘဆင်ပေးသော လက်ဝတ်ရတနာများအားလုံးကို ထားခဲ့ပြီး သူမ၏ အဝတ်အစားအိတ်တစ်အိတ်ကိုသာ ပံ့ပိုးမှာလွယ်လျက် ညောင်ဦးအထိ တစ်ယောက်တည်း ကားဖြင့်လိုက်လာခဲ့သည်။ ခင်လေးရောက်မလာခင် အချိန်အထိ အိပ်မက်တွေက ကျွန်တော့်ကို ခြောက်လှန့်သည်။ အိပ်မက်တွေထဲမှာ ကျွန်တော်နှင့် ခင်လေးသည် ဘယ်တော့မှ ဆုံရသည် မရှိ။ ခင်လေးရန်ကုန်၊ ကျောက်ပန်းတောင်း၊ ညောင်ဦး ကားပေါ်အတက်မှာ ခင်လေး၏မိဘတွေရောက်လာကြသည်။ ဒါမှမဟုတ် ခင်လေး ကားပေါ်က အဆင်းမှာ သူမ၏မိဘတွေ မာစီဒီးကားနက်ကြီးဖြင့် ရောက်လာကြသည်။ ခင်လေး၏ ပါပါနှင့်မာမာသည် ကျွန်တော့်ကောင်းစွာ အိပ်စက်ခြင်းကို ညတိုင်းလိုလို မိုးယုသွားကြ၏။ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းအတိတ်ပြီးသော အိပ်မက်များဖြင့်လုံးထွေးရင်း ... ခင်လေးရောက်လာမည့်ရက်ကို မျှော်ရသည်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် အပန်းတကြီး ရှိလှပြီး သွေးပျက်ချောက်ချားစရာလည်းကောင်းသည်။

ခင်လေး တကယ်ရောက်လာမည့် မနက်ကို ကျွန်တော် တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ စောင့်သည်။ မိုးမလင်းခင် အာရုဏ်မပျို့ခင်ကတည်းက ... ကားဂိတ်ရှေ့မှာသွားစောင့်သည်။ အိပ်မက်တွေကို ကျွန်တော် ကြောက်လန့်ဆဲအိပ်မက်တွေထဲက အရိပ်တွေ တကယ်နီးထဲလာမှာ စိုးရိမ်ဆဲမို့ ကျွန်တော့်အတွက် စက္ကန့်များစွာသည် သံရည်ပူများနှင့် ကျိုထားသလို ပူလောင်ပြင်းပြခဲ့ရ၏။ အဲသည် အဖူးသောကတွေအားလုံး ကားပေါ်က ဆင်းလာသည့် ခင်လေး

၏ အပြုံးကလေးတစ်ပွင့်အောက်မှာ နှင်းခဲတွေဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“အားလုံး အိုကေပါတယ် မောင်ရဲ့”

ဟု နေကာမျက်မှန်လေးကို ပင့်ရင်းပြောသည့် ခင်လေး၏မျက်နှာသည် ... လေ့လာရေးခရီးထွက်လာသည့် ကျောင်းသူတစ်ယောက်နယ်ပင်ရှိ၏။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ ... ခင်လေးကိုငေးရင်း အံ့ဩတကြီးရှိခဲ့ရသည့် ကျွန်တော်သည် ခုလည်း ကားပေါ်ကဆင်းလာသည့် ခင်လေး၏မျက်နှာကို ငေးမောရင်း ဒုတိယအကြိမ် အံ့ဩရပြန်၏။

အချစ်သည် ကြီးမားသော အင်အားကို ဖြစ်စေသည်ဟူသော အယူအဆကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခံစားစားလည်နိုင်လျက် ... ခင်လေးကိုကျတော့ ကျွန်တော် မယုံနိုင်သလိုလိုဖြစ်မိသည်။ ခင်လေးကို မယုံနိုင်တာလား၊ ကျွန်တော့်ကံကြမ္မာကို ကျွန်တော် မယုံနိုင်တာလား ...။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မသိ၊ လူ့ဘဝမှာ ... လူတစ်ယောက် ပီပီသသဖြစ်ဖို့ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ ပြည့်နိုင်သမျှ ပြည့်စုံနေအောင် ဖြည့်ဆည်းတတ်သော အသိုက်အဝန်းကလာခဲ့သူပီပီ ခင်လေးသည် အကောင်းကိုကြိုက်၏။ အသစ်အဆန်းကို ခြတ်နိုး၏။ အလှအပကို ခံမိ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်က ခင်လေးလို ချင်သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးချင်မိသည်။ နိုင်ငံခြားသားများကို ဘုရားတွေလိုက်ဖို့၊ ဘုရားသမိုင်းတွေပြောပြ၊ သူတို့လိုသမျှ အချက်အလက်တွေကို ရှင်းပြနိုင်ဖို့ ကျွန်တော် ဘယ်ဆိုလေ့လာကြိုးပမ်းခဲ့ရသည်ဆိုတာတော့ ခင်လေး သိချင်

မှသိလိမ့်မည်။ သို့ပေမယ့် နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်နှင့် ရင်းနှီးသွားပြီး သူတို့စိတ်ကြိုက်တွေ့လျှင် ... သူတို့ထံက ဘယ်လိုအခွင့်အရေး၊ ဘယ်လိုလက်ဆောင်တွေ ရနိုင်သည် ဆိုတာကိုတော့ ခင်လေးက သိသည်။ အနောက်နိုင်ငံက ရှားရှားပါးပါး ပစ္စည်းကောင်းတွေကို သုံးဖူးသော ခင်လေး သည် ပစ္စည်း၏တန်ဖိုးကိုလည်း နားလည်၏။ နားလည် သည်နှင့်အညီ တန်ဖိုးလည်း ထားတတ်၏။ သို့ပေမယ့် အဲသည် ပစ္စည်းတွေကို ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဆိုင်တန်းတွေက ရခဲ့ သည်မဟုတ်မှန်းလည်း ခင်လေး သိသည်။

ဟိုတယ်လ် စားဖိုခန်း အလုပ်သမားတစ် ယောက်၏ ဇနီးဖြစ်ဖို့ ခင်လေး ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ကူး ယဉ်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် တွေးမိတိုင်း ... ခင်လေးကို သနားစိတ်ဝင်ရသည်။ ကရုဏာသက်ရသည်။

သည်ကြားထဲက သစ်ငုတ်အိုပေါ်နားသည့် ရွှေ ဟင်္သာတောင်ပံ တဖြုတ်ဖြုတ်ခတ်ပြီး ပျံသွားမည့်အချိန်ကို လည်း မဝံ့မရဲမျှော်လင့်စိုးရွံ့ရပြန်ပါသည်။

မျက်နှာနီမြန်းမြန်းပေါ် ချွေးစက်တွေ သီးနေ သည့် အမျိုးသားကြီးသည် ဖက်လိပ်စေတီတော်၏ပုံသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုးနှင့်ပြည့်ညပ်နေသော အုပ်ခွက်ပန်းချီကို ဓာတ်ပုံ ရိုက်ဖို့ကြိုးပမ်းနေ၏။ ပုဂံရှိ ဘုရားပုထိုးတိုင်းလိုလိုမှာ အုတ် ခွက်၏ စဉ်ကွင်းရုပ်ထုများ ရှိနေတတ်သည်ကို နိုင်ငံခြားသား

တို့က ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားကြသည်။ သည်အလုပ်ကို လုပ်ဖို့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးရကတည်းက ... လေ့လာရသည့်စာအုပ် များမှာ ပုဂံဘုရားသမိုင်းကြောင်းများထက် ပုဂံဘုရားများ ဌာရှိနေသော ရှေးဟောင်းအနုပညာလက်ရာများအကြောင်း ဖြစ်သည်။ အဲသည် ရှေးဟောင်းအနုပညာလက်ရာများထဲ မှာ ဘယ်လိုပုံသဏ္ဍာန် ပုံလိုလက်ရာမျိုးက ဘယ်လိုလူမျိုး များ ဖန်တီးတတ်သည်ဆိုတာကိုလည်း ခွဲခြားစိတ်ဖြာ လေ့ လာရသေးသည်။ ရာဇဝင်လာအချက်များ၊ စိတ်ကူးယဉ် ပုံပြင်ဆန်ဆန် သမိုင်းကြောင်းများနှင့် ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည့် ပကတိအခြေအနေကိုလည်း သုံးသပ်ပြတတ်ရသေးသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်က သမိုင်းကြောင်းကို စိတ်ပါ ဝင်စားလှသည်မဟုတ်ချေ။ သို့ပေမယ့် ... နိုင်ငံခြားသား များနှင့် ရင်းနှီးလိုသည့် ကျွန်တော့်အဖို့ ... အကြောင်း အရာအားလုံးလိုလိုကို သိကျွမ်းပြီးသားဖြစ်နေရမည်။ သူ တို့ မေးခွန်းတွေအတွက် အဆင်သင့်အဖြေရှိနေရမည်။

သို့ပေမယ့် မစ္စတာအန်ဒါဆင်ကတော့ တစ် မျိုးကူးခြား၏။ သူ့အမည် ရှေ့စာလုံးတွေက J.L ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ရင်းနှီးသူတွေက ဂျက်ဟုခေါ်သည်လား၊ ဂျိမ်းဟု ခေါ်သည်လား ကျွန်တော် မသိ။ ကျွန်တော် သူ့ကို မစ္စ တာအန်ဒါဆင်ဟုသိပြီး သူက ကျွန်တော့်ကို အိုင်ဗင်ဟု ခေါ်ပါသည်။ သူ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို အိုင်ဗင်ဟုခေါ် သည်ဆိုတာ မသိ။ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အခက်အခဲတစ်ခု ပြေလည်သွားခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော့် အမည်က သူတို့အတွက်တော့ အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်အောင် ထွက်

နိုင်ပြီး နှင်းကိုတော့ ဟ၊ထိုးသံပါအောင် သူတို့ ဘယ်လိုမှ မဆိုတတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် မစ္စတာ အန်ဒါဆင်က ကျွန်တော့်ကို အိုင်ဗင်ဟုခေါ်သည်။

သည်အဘိုးကြီး၏ ထူးခြားချက်တွေက အတော်များသည်။ အဲသည်ထူးခြားလှသည့် နိုင်ငံခြားသားကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့်များ အခကြေးငွေပေးပြီး ငှားရမ်းသည်မသိ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ကို ငှားရမ်းစရာမလိုလောက်အောင်ပင် ပုဂံရှိ စေတီပုထိုးများနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူက ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လေ့လာခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ပုဂံဘုရားများ၏ သမိုင်းကြောင်း အတော်များများကိုသာမက ပုဂံပြည်ပေါ်ပေါက်လာသည့် ရာဇဝင်နှင့် ပုဂံခေတ် အနုပညာလက်ရာများအကြောင်း သူက ကျွန်တော့်ကို သိသလိုပင် သိနေနှင့်သည်။ ကွဲပြားချက်ကတော့ ကျွန်တော်က အလုပ်သဘောအရ တမင်လေ့လာထားရသည်မို့ စိတ်ဝင်တစားရှိခြင်း ... အသေးစိတ်လေ့လာနိုင်ခြင်း စသည့် အရည်အချင်းတွေမှာ သူ့ကို မမှီနိုင်။ ပုဂံကို သူစိတ်ဝင်စားပုံက စူးစူးနစ်နစ်ရှိလှ၏။ သဗ္ဗညုဘုရားတံတိုင်းတော်ပေါ်ကနေ ပုဂံ၏ နေဝင်ချိန်ကိုကြည့်သော အကြည့်သည် ပန်းချီဆရာက ကင်းဗတ်စပေါ်က ဆွဲလက်စပုံကြမ်းကို တစ်မိမိမိကြည့်နေသည်နှင့်တူ၏။ ဂီတသမားသည် စန္ဒယားစလုပ်များပေါ် တို့ထိကစားရင်း သံစဉ်တွေထဲ အပြန်ပြန် နားစိုက်နေသည်နှင့်တူ၏။

ပြီးတော့ ကျွန်တော် အံ့ဩရလောက်အောင်ပင် သူက မြန်မာပြည်အကြောင်း ပကတိ မျက်စိရှေ့မှာ

မြင်လာရအောင် ပြောဆိုနိုင်လေသည်။

သည် ပန်းပုရုပ်တွေ နံရံဆေးရေး ပန်းချီတွေက သူ့ကို ဘယ်လိုရသမိုး၊ ဝေးနိုင်မည်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိချေ။

“ပြီးရင် ... တို့ လောကနန္ဒကို ဆက်သွားကြမယ်”

ဟု သူက ကျွန်တော့်ကိုပြောသည်။ သူ့အင်္ဂလိပ်စကားက အမေရိကန်မဆန်သော်လည်း သူကတော့ အမေရိကန်မှာနေသည်ဟု ကျွန်တော့်ကိုပြောဖူးသည်။ ရက်တိုတိုအတွင်းမှာ သူက ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော်က သူ့ကို ဆွေမျိုးရင်းချာတွေကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ရင်းနှီးသွားသည်မှာ အံ့ဩစရာမဟုတ်သော်လည်း ရှေးဘဝရေစက်ဆိုသည့် စကားကို အမှတ်ရစရာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဆုံခဲ့ဖူးသည့် နိုင်ငံခြားသားတော်ကတော့ ယခုလက်ရှိခြေချနေသည့် ပုဂံမြေအကြောင်း မြန်မာနိုင်ငံအကြောင်းအပြင် ... သူတို့ လည်ပတ်ခဲ့ဖူးသည့် ဒေသနိုင်ငံများလောက်သာ စကားလမ်းကြောင်းချဲ့တတ်သည်။ သည့်ထက်ပိုပြီး သူတို့နှင့် ရင်းနှီးရမိအကြောင်းမရှိ။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော့်ကို မြန်မာပြည်၊ ပုဂံမြို့က လမ်းပြတစ်ယောက်ဆိုတာထက်ပိုပြီး စိတ်မဝင်စားလှချေ။ ပြီးတော့ ... ကျွန်တော်တို့လို ပုဂံမှာနေပြီး ကိုယ်တိုင်စပ်ဟပ် အလုပ်ရှာနေရသည့် တိုးရစ်စီဂိုက်မျိုးအတွက် ဈေးနှုန်းသက်သာသည့် တည်းခိုခန်းတွေမှာတည်းပြီး စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် မြို့ပတ်လည်ပတ်နေသည့် လူလတ်တန်းစား တိုးရစ်စီတွေဆီကသာ အလုပ်ရတတ်သည်။ မစွဲတာ အန်ဒါဆင်ကတော့ လူလတ်လန်းစားနိုင်ငံ

ဤသားတစ်ယောက်မဟုတ်မှန်း အပေါ်ယံ အဝတ်အဆင်
 ဖြင့်ပင် သိနိုင်၏။ တကယ်တော့ သူက ရတနာကုန်သည်
 စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်မှာ လူ
 ချမ်းသာ တစ်ယောက်၏ စည်းစိမ်ခံစားမှုအပြည့်အဝနှင့်
 နေနိုင်သူဖြစ်သည်။ သို့ပေမယ့် မြန်မာနိုင်ငံကို ရွှေရံသင်း
 ပင်းမိသားစုပင်မပါဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း ရောက်လာ
 ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ လူလတ်တန်းစား တိုးရစ်စံတွေလိုပင်
 စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် ချောင်ကြိုချောင်ကြားက ဘုရားပုထိုး
 စေတီပျက်တွေဆီ နှံ့နှံ့စပ်စပ်သွားတတ်၏။ ဟိုတယ်လ်က
 အစီအစဉ်ဖြင့် ပို့ပေးသော အထင်ကရ စေတီတွေထက်
 ဆူးရစ်ထနောင်းပင်တွေကြားက စေတီပျက်တွေကို သူက
 ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် သီရိပစ္စယာ
 ဟိုတယ်လ်၏ ထမင်းစားဆောင်အတွင်းမှာ ဆိုပြီးကတည်း
 က သူသည် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပြီး စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် နေရာ
 အနှံ့သွားနေတတ်၏။

ခုလည်း ဖက်လိပ်စေတီများနှင့် သိပ်မဝေး
 လှသော လောကနန္ဒာစေတီတော်ဆီသွားဖို့ သီရိပစ္စယာရွာ
 ကို ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်လာကြသည်။ လောကနန္ဒာစေတီ
 သည် ဗူးဘုရားလိုပင် ... ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးမှာရှိ၏။
 သို့ပေမယ့် ဗူးဘုရားကမ်းခြေလို ပြေပြေလျှောလျှောမရှိလှ
 ဘဲ ကမ္ဘာရုံမတ်ပြီး ချောက်လိုဖြစ်နေသည်။ မနီးမဝေးမှာ
 ဝဲကြီးသည်ဟု ကြားရ၏။ မြစ်ရေစီး၏အရှိန်က ပိုပြီးပြင်း
 နေသယောင်မြင်ရသည်။ စက်ဘီးနှစ်စီးကို ဘုရားခြေတော်
 ရင်းရှိ ဧရပ်အောက်ဖက်မှာ သော့ခတ်ခဲ့ကြပြီး စေတီတော်

ပေါ်တက်ခဲ့သည်။ စေတီတော်ရင်ပြင်မှာ ပြန်လည်ပြင်ဆင်မှု
 တွေ ပြုလုပ်နေဆဲဖြစ်ပြီး သံပုံ အုတ်ခဲပုံများနှင့် လမ်း
 လျှောက်ရ ခက်ခဲသည်။ နိုင်ငံခြားသားကြီးသည် စေတီ၏
 လှေကားနှင့် အုတ်တံတိုင်းအစပ်မှာ စိန်ပြေနပြေထိုင်ပြီး
 သူ့လက်ထဲမှာ အမြဲကိုင်ထားတတ်သည့် ပုဂံလမ်းညွှန်စာအုပ်
 ကို ဖတ်နေ၏။ စေတီတော်ကို ဝတ်ဖြည့်ပြီး တံတိုင်းမှ
 ကျော်၍မြင်ရသည့် ချောက်ကမ္ဘာအောက် ဧရာဝတီမြစ်ကို
 ငုံ့ကြည့်ငေးမောမိသည်။ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်ဖြင့် အေးချမ်းလှ
 သော လောကနန္ဒာ၏ ပရဝုဏ်သည် ကျေးငှက်သံနှင့် ရေ
 စီးသံကိုသာကြားရပြီး အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်လှသည်။ ပုဂံ
 ဇာတိမဟုတ်သည့် ကျွန်တော်သည် တာဝန်အရ ရောက်လာ
 ကာစကပင် ပုဂံမြေကို ချစ်ခဲ၏။ ပုဂံ၏ သမိုင်းကြောင်း၊
 ရာဇဝင်ကြောင်း၊ ပုံပြင်အတိုအတွာတွေကို လေ့လာရသည့်
 အခါမှာတော့ ပုဂံတို့ ပိုပြီးချစ်လာသည်။

တကယ်တော့ ပုဂံမြေကို ရွှေချမိသည်ဆိုလျှင်
 ပင် ... ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ တိုက်တွန်းစရာ
 မလိုဘဲ ... ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသော ပုဂံ၏ ပုံရိပ်ဟောင်း
 သည် နှလုံးမှာ ဝင်ရောက်ကပ်ငြိလာမည်သာဖြစ်သည်။
 ပြီးတော့ အတိတ်က ပုဂံကို 'ပြန်လည်လွမ်းဆွတ်ပြီး ပစ္စက္ခတ်
 ပုဂံကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးလာတတ်မည်အမှန်ပင်။ ထို့ကြောင့်
 ပင် ကျွန်တော့်မှန်ကန်သော ရွေးချယ်မှုကို ကျွန်တော်
 သာ ကျေနပ်လျက် ... ကျွန်တော် စိတ်ပါဝင်စားသည့်
 လုပ်ငန်းခွင်၊ ကျွန်တော် ချစ်မြတ်နိုးသည့် ဇနီးသည်နှင့်
 အတူ သည်ဒေသ သည်ဝန်းကျင်မှာ အလားတူဆုံးနေ

ထိုင်သွားဖို့ စိတ်အားထက်သန်နေမိသည်။

“အိုင်ဗင် ... ဒီနေရာဟာ သိပ်အံ့ဩစရာကောင်းတယ်”

“လောကနန္ဒာလား”

ကျွန်တော်က အုတ်လှေကားထစ်တွေပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဟောဒီ မြေကြီး ... ဟောဒီ ပုဂံ”

သူက မြေကြီးကို လက်ညှိုးစိုက်လျက် ပြောသည်။

“ငါ ... ကမ္ဘာ့နေရာအတော်များများကို ရောက်ဖူးတယ် ... ငါတို့သခင် ဂျိုးဇက်စ် ပွင့်ခဲ့တဲ့ ဟိုးလီးလန်း(ဒီ)ကိုလည်း ငါရောက်ဖူးတယ် ... အစ္စရေးလ်ဟာ ခရစ်ယာန်တွေရဲ့အထွတ်အမြတ်ပဲ ... နေရာတကာတိုင်းမှာလည်း ဘုရားသခင်ရဲ့အထိမ်းအမှတ်တွေနဲ့ပြည့်နေတာပဲ ... အီဂျစ်ကိုလည်း ငါ ရောက်ဖူးတယ် ... သဲကန္တာရထဲက ပီရမစ်ကြီးတွေ၊ စမင့်ကြီးတွေက လူတွေကို တော်တော် ဆွဲဆောင်နိုင်ပါတယ် ... ၊

ဒါပေမယ့် ... ဒီနေရာလောက် ဘုရားပေါတဲ့နေရာ ငါမတွေ့ဖူးဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒါကြောင့်လည်း မြန်မာပြည်ကို ရွှေတိုင်းပြည်လို့ ခေါ်ကြတယ်လေ”

“မြန်မာပြည်ကို ငါ စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ ငါ ချောက်တစ်ခေါက်လာဖို့ ကြိုးစားဦးမယ် ... ငါ့မိသားစု

နဲ့အတူပေါ့”

“ဟာ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ... ခင်ဗျားကိုလည်း ကျွန်တော် ဟောဒီ ပုဂံမြေမှာ ပြန်ပြီးဆုံချင်ပါသေးတယ်”

သူ့အရယ်က အေးချမ်းလှသည်။ သူ့မျက်နှာသွင်ပြင်က သူဝတ်ထားသည့် မိုးပြာရောင် ရှပ်အင်္ကျီလိုပင် တည်ငြိမ်ပြီး ... သူ့ရင်ထဲက အေးချမ်းမှုကို လွင်းဖောက်မြင်ရသလိုရှိ၏။ အနည်းငယ် ဝ.သော်လည်း သူ့အရပ်အမောင်းက အတော်ပင် မြင့်မားလှသည်မို့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားကို ကြည့်ကောင်းရုံဟူ၍ပင်ဆိုရလိမ့်မည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ဂျာမန်သွေးစပ်သူတစ်ယောက်ဟု ဖော်ပြနေသလိုပင် ... ပြာလဲ့လဲ့ရှိ၏။ သူ့မျက်တော်တွေက စပ်စိတ်စိတ်နှင့် ရွှေရောင်လက်နေကြသည်။ သူ့ဆံပင်တွေက တိုသော စင်းသော ရွှေအိုရောင် ဆံပင်များဖြစ်၏။ သည်နိုင်ငံခြားသားကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် အထူးခင်မင်သည်ဟု မပြောတတ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို ငေးကြည့်ရင်းပင် တစ်ခါတစ်ရံ အင်္ကျီပလာ၊ ပုဆိုးတိုတိုနှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ခေါင်းမှာပတ်ထားတတ်သော အဖေကို မြင်ယောင်သည်။ တမင် မေ့ထားခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော်အဖေကို မကြာခဏ သတိရတတ်ပါသည်။ အဖေ ကျွန်တော့်ကို မေ့လျော့သွားလောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော် သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသည်ဆိုတာကိုပင် အဖေ သိချင်မှသိတော့မည်။

“တကယ်တော့ ငါက စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်ပါ ... ငါက စီးပွားရေးမှာ လာဘ်လောင်းပါတယ်။

ငါက မွေးကတည်းက စီးပွားရှာဖွေသက်သက် လူ
ဖြစ်လာသလိုပဲ ... ဒါပေမယ့် ငါ တကယ်စိတ်
ဝင်စားတာ ... ဝါသနာပါတာက ရှေးဟောင်း
ပိသုကာလက်ရာတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့သမိုင်းကြောင်းတွေ
ပဲ ... ပုဂံခေတ်က လက်ရာဟောင်းတွေဟာ ငါ
စိတ်ကို တော်တော်ဆွဲဆောင်နိုင်တယ် ... ဒါပေ
မယ့် ပုဂံဟာ ကိုယ်ပိုင်ဟန်ရယ်လို့ သေချာမရှိခဲ့
သေးဘူး ... အရောရောအတွေးထွေးပဲ ဖြစ်နေသေး
တယ်”

“မှန်ပါတယ် ... ကျွန်တော်တို့ဟာ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံ
တွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုလွှမ်းမိုးတာကို အတော်အသင့်ခံ
ခဲ့ရတယ်လို့ ပြောရမှာပါပဲ ... နောက်ပြီး မြန်မာ
ဘုရင်တွေဟာ အနုပညာသည်တွေဆိုရင် စစ်ပွဲမှာ
ဖမ်းမိတဲ့ စစ်သုံးပန်တွေကိုတောင် အရေးပေးချီး
မြှောက်တဲ့ အစဉ်အလာရှိခဲ့တာကိုး ... ပုဂံခေတ်
မှာလည်း စေတီအတော်များများရဲ့ နံရံဆေးရေးပန်း
ချို၊ အုတ်ခွက်၊ စဉ့်ကောင်းတွေမှာ အိန္ဒိယလူမျိုးတွေရဲ့
ဟန်မျိုးတွေ ခင်ဗျားတွေမှာပါပဲ ...

ခင်ဗျား ... နတ်လျောင်းကျောင်းကို
လေ့လာပြီးပြီ မဟုတ်လား ... အဲဒီမှာ ဟိန္ဒူနတ်ရုပ်
တွေ ခင်ဗျားတွေ့ခဲ့မှာပေါ့ ... နယ်စပ်ချင်းဆက်
စပ်နေတဲ့ အိမ်နီးချင်းပြည်နယ်လေးတွေက အုပ်ချုပ်
သူတွေဟာ မြန်မာဘုရင်တွေကို လက်ဆောင်ပဏ္ဍာ
သမီးကညာဆက်ကြရတယ်”

“အင်း ... ဒါတွေဟာ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရဲ့သမိုင်း
မှာ ဂုဏ်ယူစရာဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ... ဒါ
ပေမယ့် လူအချင်းချင်းဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာတော့ ဒါ
တွေကို ဂုဏ်ယူစရာလို့ မထင်မှတ်ကြရင်ကောင်း
မယ် ... ငါတို့ဟာ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့အစွဲတွေ၊ သ
ဘောထားတွေကို ခေါင်းထဲက ဖယ်ထုတ်ကြဖို့ သင်
ခန်းစာတွေ အများကြီးရခဲ့ကြပြီမဟုတ်လား ...

ဒီမှာ အိုင်ဗင် ... မင်းရဲ့ ဘိုးဘေးဘီ
ဘင်တွေထဲမှာရော ဟောဒီ ပုဂံပြည်ကြီးကို ရောက်
ခဲ့တဲ့ အိန္ဒိယနယ်သားတစ်ယောက် မပါဘူးလို့ ပြော
နိုင်မလား”

“ကျွန်တော်က ပုဂံသား မဟုတ်ဘူးဗျ”

ကျွန်တော် အနည်းငယ် အောင့်သီးအောင့်သက်

ဖြင့် ငြင်းမိသည်။

“အင်းလေ ... ဒါပေမယ့် မင်းတို့စာအုပ်တွေထဲက
ရေးသလိုဆို မင်းဟာ မြန်မာတစ်ယောက်၊ ပုဂံသား
တစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်တော် တွေတွေဝေဝေဖြင့် သူ့ကိုငေးကြည့်

မိသည်။

“အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုကြီးကို ကြည့်စမ်း ...
အမေရိကန်ဆိုတဲ့လူမျိုး ဘယ်မလဲ ... မင်းတို့ အရှေ့
တိုင်းမှာ ယဉ်ကျေးမှုထွန်းကားပြီး တိုင်းနိုင်ငံတွေ
ထူထောင်နေတဲ့အချိန်တို့ အမေရိကတိုက်ကြီးပေါ် လူ
တွေတစ်ယောက်မှ မရောက်ကြသေးဘူး မဟုတ်လား။

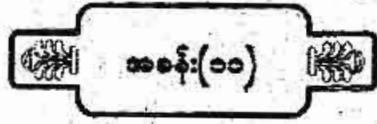
ဒီလိုနဲ့ပဲ ကိုလဲဗတ်စ်ကြောင့် အမေရိက တိုက်ကြီး ပေါ် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က လူတွေ သစ်လုံးအိမ်တွေ ဆောက်ပြီး နေခဲ့ကြရာကနေ အမေရိကဆိုတာ ဖြစ်လာတာ မဟုတ်လား ...

ဒီလိုပါပဲကွာ ... ဘယ်တိုင်းပြည် ဘယ်နိုင်ငံမဆို ... ဒီလိုနည်းနဲ့ 'ဖြစ်လာကြတာ ချည်းပါပဲ၊ မင်းနဲ့ငါ အမျိုးမတော်ဘူးလို့ ဘယ်လို ပြောမလဲ ... ငါတို့ ဘုရားဟောတဲ့အိုင်းဆို ... မင်းရော ငါရော လူနှစ်ယောက်ထဲကနေ မွေးဖွားလာကြတာ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြီးလျက် သူ့မျက်နှာကို ကြည့်မိသည်။ သူ့အကြည့်တွေက သူ့စကားတွေထက် မက ကျယ်ပြန့်သော စကားများစွာကို ပြောနေခဲ့၏။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ထူးဆန်းတွေလာ အိပ်မက်တစ်ခုကို မက်နေရသလိုပင်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို မရည်ရွယ်ဘဲ ... (မိတ်ကလည်း ကြိုတင်မသိဘဲ) လက်ကမ်းပေးမိသည်။ သူက ကျွန်တော့်လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး ဖျစ်ညစ်ထား၏။

ပြီးတော့ ... ကျွန်တော့်ကို နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း နူးညံ့စွာ ရယ်မိကြသည်။

ကျွန်တော့်ဘဝထဲ အမျိုးအဆွေတစ်ယောက် တိုးလာသလို ကျွန်တော် ခံစားလိုက်ရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ လောကကြီးသည် ဆပ်ကပ်စ်ထဲက ဂျီကာတစ်ယောက်၏ မျက်နှာနှင့်တူ၏။

ခရေကို သည်လိုနေရာမှာ ပြန်တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် လုံးဝမျှော်လင့်မထားမိချေ။ ပြန်တွေ့ဆုံဖို့ဆိုတာကိုပင် ... ကျွန်တော်က မျှော်လင့်နေသူမဟုတ်၍ဘဲလားမသိ။ ခရေနှင့်ကျွန်တော်၏ ပြန်လည်တွေ့ဆုံခန်းသည် ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို မျက်ရည်လည်စရာ မကောင်းပါ။ လွမ်းဆွတ်လွမ်းမောဖွယ် မဟုတ်ပါ။ ပြီးတော့ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ခြင်းအတိဖြစ် ပြည့်စုံသည်လည်းမဟုတ်ပါ။

ခရေသည် ထမင်းစားခန်းဖက်သို့ အသားနီစပ်စပ်၊ ရွှေရောင်ဆံပင်တွေ ခွေခွေလိပ်လိပ်ရှိသော အသက်နှစ်ဆယ်ခန့် ကောင်လေးတစ်ယောက်၏ လက်မောင်းကို ချိတ်လျက် ဝင်လာသည်။ ခရေနောက်ကျောမှာ ဖားလျားဝေနေသည့် ဆံပင်ရှည်တွေက ပီတုန်းရောင် နက်မှောင်နေ၏။ ညိုသော ခရေ့နဂါးအသားအရေသည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် ဝင်းမွတ်လျက် ... မီးကွက်ကြားထုထုတင်တတ်သော ဖောင်းပြည့်သည့် ပါးပြင်နှစ်ဖက်သည် ခုတော့ အနည်းငယ်သွယ်လျှလျက် ... မိတ်ကပ်ရောင်ဖြင့်

www.burmeseclassic.com

မွတ်ညက်ပြောင်လက်နေ၏။ ခရေ့နှုတ်ခမ်းပါးများသည် စတော်ဘယ်ရီရောင် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးဖြင့် ကြွရွလျက်ရှိပြီး နဂိုက ဧင်ယော်တောင်လို ထောင့်ချိုးနေသော မျက်ခုံးနှစ်ဖက်သည် အညိုရောင်ပြောင်းလျက် ... ပိုပြီး အနောက်တိုင်းဆန်လာ၏။ ပါးလွှာသော အနက်ရောင် ဇာအင်နီနှင့် ရခိုင်ပြည်ဖြစ် ချိတ်ထတ်သည် သူမ၏ဖွဲ့ထွားသောအလှကို ထင်ရှားစေသည်ဆိုရုံဖြစ်၏။

ဂျူတီချိန်ကုန်ဆုံးပြီး အဝတ်လဲခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ကျွန်တော်သည် ခရေ့ကို ခရေ့ဟု သိသိမှတ်မှတ် မရှိဘဲ ... ကြောင်အမ်းအမ်းငေးကြည့်နေမိ၏။ သိစိတ်ထဲမှာရော မသိစိတ်ထဲမှာပါ အခါခါ ရင်းနှီးနေသည့် သည် မျက်နှာပိုင်ရှင်ကို ခရေ့ဟု လက်ခဲလိုက်ဖို့ အချိန်အတော် ကြာကြာယူရသည်။ ခရေ့သည် ကျွန်တော့်ကို မြင်မြင်ချင်း ပင် ... ငယ်ငယ်ကလို တွေ့ဆုံပဲလားဟု ပြောချင်သည် လားမသိ။ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို အစွမ်းကုန်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်း ဟဟ ပွင့်နေသည့် ခရေ့သည် ... ကျွန်တော့်ကို စူးစူး စိုက်စိုက်ကြည့်နေရင်း ... သူမ၏ လက်ချောင်းတွေကို ကောင်လေး၏ လက်မောင်းထက်ကနေ ဇော်ခနဲဖြုတ်ချ လိုက်ရင်း ...

“သက်နှင်း”

ဟု လည်ချောင်းသံဖြင့်ခေါ်လိုက်သည်။ သည်တော့မှ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ထဲမှာ တစ်ဆို့နေသည့် တစ်စုံတစ်ရာသည် ရင်ဘတ်ကို တွန်းကန်ပြီး အင်နှင့်အခဲနှင့် ခုန်ထွက်သွားတော့၏။

“ခရေ”

“ခရေ ... မဟုတ်တော့ဘူး ... ခု ဂျူလီယာ”
“အံ့မယ် ... တယ်ဟုတ်ပါလား ... ဘယ် ကျောင်းက ပေးလိုက်တာလဲ”

နှုတ်ခမ်းပါးပါးထက်မှာ ဖွေးဖွေးဖြူနေသော ကရက်လေးကို ကြွကြွရွရွစံထားရင်း သူမက တိုးတိုး ချယ်လေသည်။ သက်နှင်းဆိုသည့် ဟိုတယ်လဲဝန်ထမ်းတစ်ယောက်၏ တစ်ချိန်တုန်းက ပုံရိပ်ဟောင်းဆိုတာကို ပြန်သတိရလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော့်ရှေ့မှာတွေ့နေရသော ဂျူလီယာ ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို သိပ်ပြီး အံ့သြမိလိမ့်မည် မထင်ချေ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သည် ကံကြမ္မာဆိုတာကို အံ့သြဖွယ် ထင်နေသေး၏။

“ဘဝ ဆိုတဲ့ ကျောင်းကပေါ့”

လမ်းမပေါ် ဝေ့တက်သွားသော သဲမှုန်များကို ငေးမောရင်း ...

“ငါ ဘာပြောရမှန်းမသိတော့ဘူး”

ဟု ကျွန်တော် ကယောင်ကတမ်း ပြောမိသေးသည်။

“နင် အံ့သြနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာကိုလဲ ... ငါ့ကိုလား၊ ဘဝကိုလား၊ ကံကြမ္မာ

ကိုလား”

“အားလုံးကိုလေ”

“နင့်ကိုယ်နင်ရော ... မအံ့ဩဘူးလား”

အဲသည် စကားတစ်ခွန်းကပဲ သူမဟာ ခရေ
ဆိုတာကို အသိအမှတ်ပြုပေးနေသလို ရှိ၏။ မျက်စိတစ်
ဖက်ချိပြီး ပြုံးလိုက်သည့်မျက်နှာသည် စီးကရက်မီးခိုး
တွေကြားထဲကပင် ... ကျွန်တော့်စိတ်တွေကို ကသိ
အောက်ဖြစ်အောင် နှိပ်စက်နိုင်သေး၏။ သူမထံမှာ ခရေ
ဟူသော အမှတ်အသားတစ်စုံတစ်ခု ရှာကြည့်သည်။ သည်
မျှ လှပခေတ်ဆန်သည့် မိန်းကလေးသည် တစ်ချိန်တုန်း
က ကျောင်းအပြန် မိုးသည်းသည်းမှာ ... ကျွန်တော်
ထီးအရိပ်ထဲ မိုးခိုခဲဖူးသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ
မယုံစရာပါဘဲလား။ သီချင်းတွေထဲမှာ ခရေလို မိန်းကလေး
တွေ မကြာခဏကြားဖူးခဲ့လည်း သည်လောက်ထိ ...

အင်းလေ ...

ခရေ ပြောတဲ့စကား အမှန်ပါပဲ။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်တောင် အိပ်မက်
ဆက်တိုက် မက်နေသည်ဟု ထင်ဆဲပဲ။

“ကဲ ... နင် အရင် စ.ပြောမလား၊ ငါ အရ
ပြောရမလား”

သည် အမှတ်သညာဟာ ခရေ အစစ်ပဲ။

အမြင်မှာ စိမ်းသော်လည်း နှလုံးအိမ်မှာ နှုတ်

နှိုးနေနှင့်ပြီးသားမို့ ... ဂျူလီယာဟူသော သညာနှင့် ခရေ
ရှေ့ပြေးသော မိန်းကလေးသည် အာရုံထဲမှာ ပျောက်သွား

ပြီး ပါးမှာသနပ်ခါးပါးကွက်အပြည့်နှင့် ဆံတောက်ဖားဖား
နှင့် ရျည်လုံခြည်စင်းနှင့် သူငယ်ချင်းမလေးကိုသာ မျက်စိ
ထဲမြင်သည်။

“အားလုံးဟာ ... မထင်မှတ်တာတွေချည်းပဲလေ၊
လူ့ဘဝကြီးဟာ သိပ်ဆန်းကြယ်တာပဲ ခရေ ...
ဒါပေမယ့်ဟာ ... ငါ့ဘဝကတော့ လယ်စာရင်း
ငှားဘဝထက် နည်းနည်းပဲ ပိုပြီးသာတယ်ဆိုရုံပါ”

“နင့်လေသံတွေကအစ မပြောင်းလဲသေးပါလား သက်
နှင်းရယ်”

“ဒါက နင်ထင်လိုပါ ... နင်နဲ့တွေ့လို့လည်း ဖြစ်
ချင်ဖြစ်မယ် ... တကယ်တော့ သက်နှင်းဆိုတဲ့
ဘဝက ငါ့အတွက် ပြီးဆုံးခဲ့တာကြာပါပြီ ... လော
ကစ်ဆိုတာက သက်နှင်းကို ပြောင်းပြန်လှန်ပေး
လိုက်သလိုပဲ”

“နင် ဘာဖြစ်လို့ ရွာက ထွက်သွားရတာလဲ”

“အဲတော့ ... ငါ မဖြေချင်ဆုံး မေးခွန်းပဲ”

“နင် မဖြေချင်လည်း မဖြေနဲ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ငါ
သိတယ်”

“ဟာ ... ခရေ ... နင် ဘာတွေလျှောက်ငွေး
နေတာလဲ”

“ဟော ... နင့်စကားတွေက ပေါ်လာပြီ”

ခရေက ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဟက်
ဟက်ပက်ပက်ရယ်တော့သည်။ ခရေသည် မျက်နှာဖုံးအောက်
က ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မြင်လေသည်ထင်၏။ သည်အရယ်

၁၉၆ နှစ် ဖူး

မှာ ဂျူလီယာဆိုသည့် မိန်းကလေး၏အရိပ်ကို ရှာမတွေ့။ ကျွန်တော့်ငယ်သူငယ်ချင်းမလေး ခရေသည်သာ ကျွန်တော့် မျက်စိရှေ့မှောက်မှာရှိသည်။

“သက်နှင်းရယ် ... တကယ်တော့ လူတွေဟာ ကံကြမ္မာရဲ့ရုပ်သေးရုပ်တွေပါပဲ ... ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစားကြိုးစား ... နောက်ဆုံးတော့လည်း ကံကြမ္မာ ရဲ့ ရက်ရက်စက်စက် ချေမွပစ်တတ်တဲ့ လက်ချောင်း တွေရဲ့ဒဏ်ကို ခံကြရတာပါပဲ ... ။

ငါက ... နင့်ကိုအားကျပြီး စာတွေကြီး စားခဲ့တယ် ... တော်သထက်တော်အောင် ကြိုးစား ခဲ့တယ် ... အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တွေ ဝယ်နိုင်ဖို့ ပိုက် ဆံတွေစုခဲ့တယ် ... တစ်နေ့နေမှာတော့ ငါ့ပညာနဲ့ ရွံ့ထဲ နွံထဲရုန်းနေရတဲ့ ငါ့မိဘတွေရဲ့ ဆင်းရဲနိမ့်ကျ တဲ့ဘဝကို တွဲခေါ်နိုင်လိမ့်မယ်၊ ကယ်တင်နိုင်လိမ့် မယ်လို့ ကိုယ့်ဘာသာ အထင်ကြီးခဲ့မိတယ် ...

ဒါပေမယ့် ... ရယ်စရာကောင်းတဲ့ လောကကြီးက ငါ့ကို ကောင်းကောင်းပညာပြခဲ့တယ်။ ပိုက်ဆံအရင်းအနှီးမရှိဘဲ ... ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီးချမ်း သာနိုင်မှာလဲ ... ပိုက်ဆံအရင်းအနှီးမရှိဘဲ ဘယ် နှယ်လုပ်ပြီး ပညာတတ်မြစ်နိုင်မှာလဲ”

“နင် ဆယ်တန်းစ၊အောင်ခဲ့ဖူးလား”

သည်မေးခွန်းကို ကျွန်တော် အထိတ်တလန့် မေးဖြစ်သည်။ ခရေမျက်ဝန်းတွေထဲ မျက်ရည်တွေ စိုစွတ် လာသယောင်ပင်။ သူမမျက်ဝန်းတွေ တဖျတ်ဖျတ်တောက်ပ

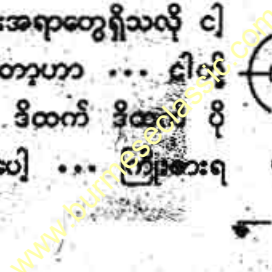
နေသည်ကို ကျွန်တော် အမှတ်မထင် ငေးမောကြည့်မိသည်။

“ငါ ... ဆယ်တန်းဖြေခဲ့ပါတယ် ... ဒါပေမယ့် အောင်သလား မအောင်သလား မသိဘူး ... ငါ ရွာကထွက်ခဲ့ရတယ်လေ ... ငါ ဆယ်တန်းအောင်ဖို့ တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ထက် ငါ့မိသားစု ထမင်းနပ်မှန် အောင်စားနိုင်ဖို့၊ မကျန်းမာတဲ့ အမေကို ဆေးကု နိုင်ဖို့က အရေးကြီးတယ်မဟုတ်လား ... အဲဒါ ကြောင့် ငါအလုပ်လုပ်ခဲ့ရတယ် ... တကယ်တော့ ငါ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့မိတာပါ ... ဒါပေမယ့် လောက ကြီးက ငါတို့လို လူမျိုးကို စိတ်ကူးယဉ်ခွင့်တောင် မပေးခဲ့ပါဘူး သက်နှင်းရယ်”

“ဒါပေမယ့် ... ခုတော့ ... နင် ... ”

သူမက မျက်တောင်တွေကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ် လိုက်ရင်း ကျွန်တော့်ကို စီးကရက် မိုးခိုးငွေတွေကြားခံ လျက် ကြည့်သည်။ ဆေးဆိုးထားသော နှုတ်ခမ်းသားတွေ ကြွတက်လာပြီး ဖျတ်ခနဲ အပြုံးတစ်ခုဖြစ်လျက် ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားပြန်၏။

“ခုတော့ ... ငါ အဆင်ပြေနေပါတယ် ... ဒါ ပေမယ့် ဘယ်လိုအဆင်ပြေနေသလဲတော့ မမေးနဲ့၊ နင့်မှာ မပြောချင်တဲ့အကြောင်းအရာတွေရှိသလို ငါ မှာလည်း ရှိတယ် ... အဲတော့ဟာ ... ငါ့ဖို့ ရပ်တည်နေရတဲ့ဘဝတွေကနေ ဒီထက် ဒီထက် ပို ကောင်းဖို့ကိုပဲ မျှော်လင့်ရမှာပေါ့ ... ကြိုးစားရ မှာပေါ့”

သူမ မပြောချင်သည့်အကြောင်းအရာတွေထဲက တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ကျွန်တော် သိနှင့်ပြီ။ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော် မသိဟန်ဆောင်ခဲ့သည်။ ခရေကတော့ ကျွန်တော့်ကို ငယ်စဉ်ကအတိုင်း အေးဆေးထုံအသော လယ်သမားသားတစ်ယောက်အဖြစ် ရိုးသားစွာ ထင်နေဆဲပဲလား။ ခရေသည် အင်မတန်ပါးနပ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဆိုတာ ... ကျွန်တော် မေ့ထား၍မရပါ။

“နင့်မိဘတွေကော”

“အမေ ဆုံးသွားပြီ”

“ဪ ... ”

“ဒါပေမယ့် ... အဖေ့ကို ငါ ရှာလို့ရတဲ့ငွေနဲ့ ဆေးကုပေးနိုင်ခဲ့တယ် ... ငါဖြေသာပါတယ် ... အငယ်တွေလည်း အိမ်ထောင်ကျကုန်ပြီ ... အဖေနဲ့ မောင်အငယ်လေးတစ်ယောက်ကတော့ လယ်လုပ်ရတဲ့နားပဲ ... အငယ်တွေကို ငါ ပြန်ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ အဖေ့ကိုလည်း ထောက်ပံ့နိုင်ပါတယ်”

Coke မျှော်ရှည်သမားကွင်းထဲ လက်ညှိုးထည့်ပြီး ဖွင့်လိုက်သည့် လှုပ်ရှားမှုသည် အင်မတန်မှ အထက်တန်းကျလှသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ အမူအယာမျိုးဖြစ်၏။ သည်လိုပညာမျိုးတွေ သူမ ဘယ်သူ့ဆီကမျှား သင်ယူခဲ့သည်မသိချေ။ မဟာဗောဓိစေတီ၏ ခန့်ညား သပ္ပာယ်လှသော အနိပ်အာဝါသသည် ... သည်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ လွှမ်းမိုး၍ မျှော်နေ၏။ နေပူရှိန်ပြင်းလှသောအချိန်မို့ ဆိုင်ထဲမှာ ကျွန်တော့်တို့နှစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမရှိ။ အိမ်

မှာ ထမင်းစားပြန်ချိန် မျှော်နေမည့် ဇနီးသည်ကို သတိရစိတ်ထင်နေမိသည်။ သို့ပေမယ့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာခဲ့ပြီး နက်ဖြန် သန်ဖက်ခါ ပြန်တွေ့ရဦးမည် ဆိုတာလည်း မသေချာသည့် ငယ်သူငယ်ချင်းကောင်မလေးကိုလည်း စိမ်းပြတ်စွာ နှုတ်ဆက်ထားခဲ့ဖူး မလိုလားနိုင်ပြန်။ ခရေကို ခင်လေးရှိနေသည့်အိမ်သို့ အလည်ဖိတ်ခေါ်ချင်လှသည်။
သို့ပေမယ့် ...

ခင်လေးက ခရေကို အမြင်ကြည်လင်ပါ့မလား။ စိတ်တွေ တွေတွေဝေဝေနှင့် ဘာလုပ်ရမှန်း မေ့မရဘဲ အချိန်တွေအကြာကြီးကြာသွားပြန်သည်။

“နင့်အကြောင်းတွေ ပြောဦး”

ဟု သူမပြောသည့်အခါ ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်မြင်ကြည့်ရသလိုပင် ... ဘဝဆိုတာကို ပြန်သတိရပြီး စိတ်ထဲ ဝမ်းနည်းထိခိုက်သလိုလိုပင်။ သို့ပေမယ့် ... ဆင်းရဲခြင်းဆိုတာကလွဲပြီး ကျွန်တော့်ဘဝမှာ နိမ့်ကျခဲ့ရသည်ဟုလည်း ကိုယ့်ဘာသာ မထင်မှတ်ခဲ့သည်မို့ ... ဘဝအကြောင်းကို ပြန်ပြောသည့်အခါမှာလည်း ရှက်ရအံ့နိုးနိုးမထင်ခဲ့။ ဥညာဆက်မသင်နိုင်ခဲ့တာချင်းလည်း အတူတူမို့ ... ခရေရှေ့မှောက်မှာ သိမ်ငယ်စရာ မရှိဟုလည်း ထင်သည်။ ခရေက ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေကို စိတ်ဝင်တစား မှားတော့မိသည်။

“နင် အိမ်ထောင်ကျနေပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... ငါတို့မှန်တိုက်ပိုင်ရှင်ရဲ့သမီးပေါ့။ ခင်လေးက ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တယ် ... ငါ့ဘဝကိုလည်း

နားလည်တယ် ... ခင်လေးနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ရတာဆိုတာ တကယ်တော့ ငါ့အတွက် အိပ်မက်တစ်ခုလိုပါပဲ ... ခုထိလည်း အိပ်မက် မက်နေသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်တုန်းပဲ ... ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ ပညာတတ်မိန်းမတစ်ယောက်က ငါ့ကိုလက်ထပ်ချွေးချယ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ... "

"နင်က စွံပါတယ်"

"ဟာ ... နင်ကလည်း"

ခရေသည် ဂျူလီယာဖြစ်သွားပြန်၏။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများသည် ယောက်ျားတစ်ဦးအတွက် တပ်မက်စရာ ဖြစ်ပေမယ့် မိန်းကလေးတွေအတွက်တော့ မနာလိုစရာဖြစ်လိမ့်မည်။

"ဟုတ်တယ်လေ ... ငယ်ငယ်ကတည်းက နှုတ်ခမ်းများမှာ မိန်းကလေးတွေ စိတ်ဝင်စားစရာ တစ်ခုခုရှိနေတယ်ဆိုတာ သိသာတာပဲ ... နင့်ကို မိန်းကလေးတွေက သဘောကျကြမှာပါ ... ဒါပေမယ့် နင့်အိမ်ထောင်ဖြုတ် ဓောသေးတယ်လို့ ငါထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ် ... ဒါပေမယ့် ငါက ခင်လေးဆီ ချစ်တယ်လေ ... ပြီးတော့ ခင်လေးကို သူ့အိမ်ထဲ လက်ထပ်ပေးတော့မှာ"

"ဪ ... အဲဒါကြောင့် နင့်တို့ လက်ထပ်လို့ရတယ်ပေါ့"

"ချက်ချင်းကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး ... ခင်လေးမိဘတွေက ဘယ်လိုမှ သဘောတူနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိထားတော့ ဘဝတစ်ခုကို သိပ်ပြီး ချို့ချို့ တဲ့တဲ့မဖြစ်အောင် ... ခင်လေးအတွက်လည်း ရုတ်တရက်ကြီး ပြောင်းလဲသွားရမယ့်ဘဝကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်မသွားအောင် အချိန်ယူပြီး ကြိုတင်စီစဉ်ရတာပေါ့ ... ကြိုပြီး အလုပ်ရှာရတယ်၊ ကြိုပြီး နေစရာရှာရတယ် ... ခင်လေးမိဘတွေက ငါနဲ့ လိုက်သွားတယ်ဆိုတာ ချက်ချင်းမသိအောင် ... ပီပီရီရီနေရတယ် ... ခုတော့ လက်ထပ်ပြီးတာ သုံးလကျော်လာပြီဆိုတော့ ခင်လေးလည်း နည်းနည်း အသားကျလာပါပြီ ... သူတို့အိမ်က လူကြီးတွေလည်း သွေးအေးလောက်ရောပေါ့ ... သားသမီးမွေးပြီးမှ သူ့မိဘတွေကို သွားကန်တော့မယ် စိတ်ကူးတယ်"

တာ သိထားတော့ ဘဝတစ်ခုကို သိပ်ပြီး ချို့ချို့ တဲ့တဲ့မဖြစ်အောင် ... ခင်လေးအတွက်လည်း ရုတ်တရက်ကြီး ပြောင်းလဲသွားရမယ့်ဘဝကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်မသွားအောင် အချိန်ယူပြီး ကြိုတင်စီစဉ်ရတာပေါ့ ... ကြိုပြီး အလုပ်ရှာရတယ်၊ ကြိုပြီး နေစရာရှာရတယ် ... ခင်လေးမိဘတွေက ငါနဲ့ လိုက်သွားတယ်ဆိုတာ ချက်ချင်းမသိအောင် ... ပီပီရီရီနေရတယ် ... ခုတော့ လက်ထပ်ပြီးတာ သုံးလကျော်လာပြီဆိုတော့ ခင်လေးလည်း နည်းနည်း အသားကျလာပါပြီ ... သူတို့အိမ်က လူကြီးတွေလည်း သွေးအေးလောက်ရောပေါ့ ... သားသမီးမွေးပြီးမှ သူ့မိဘတွေကို သွားကန်တော့မယ် စိတ်ကူးတယ်"

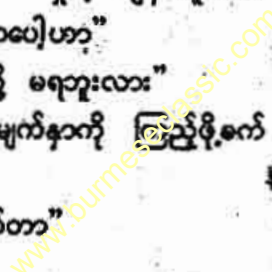
"နင့်အမျိုးသမီးက သူ့မိဘတွေကို နောက်ဆံမတင်းဘူးလား"

"မိဘဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မေ့လို့ရမှာလဲဟာ၊ ငါတောင် အဖေ နောက်မိန်းမယူတာကို ဘယ်လောက်ခံစားရသလဲ ... သူလည်း ခံစားရမှာပေါ့၊ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ် ... ငါမရှိတဲ့အချိန် သူ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ငိုမှာပေါ့ဟာ"

"နင့်အိမ် ငါလိုက်လည်လို့ မရဘူးလား"

ရုတ်တရက် ခရေမျက်နှာကို ခြည့်ဖို့စက်သွားပြီး မျက်လွှာချလျက် ...

"သူက သိပ်သဝန်တိုတတ်တာ"

ဟု သက်ပြင်းရွက်ရင်း ပြောရသည်။ သူမ နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးသွားသည်ကို ရိပ်ခနဲမြင်ရ၏။ နောက် တော့ ခရေသည် ... ကျွန်တော့်အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း တွေကို မမေးတော့။ ကျွန်တော့်အလုပ်အကြောင်းတွေပဲ မေး သည်။ မိန်းမတန်မဲ့ စီးပွားရေးကို စိတ်ဝင်စားတတ်သော ခရေက ကျွန်တော့်ကို ကိတ်မုန့်တိုက်ထောင်ဖို့ တိုက်တွန်း ၏။ လောလောဆယ်မှာ မုန့်ဖိုတစ်ခုထောင်ဖို့ ကျွန်တော့် မှာ အရင်းအနှီးမရှိဘူးဆိုတာကို သူမ မေ့လျော့နေလေသည် လားမသိ။ ကျွန်တော့်ကို ရန်ကုန်မြို့မှ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ၏လိပ်စာကို မေးပြီး ...

“အကြောင်းကိစ္စရှိမှ ဆက်သွယ်ပါ”

ဟု သူမက ဆိုသည်။

“နင်နဲ့ငါ နောက်ထပ် မကွဲချင်ပါဘူး ... ဒါပေ မယ့် ငါ့ဆီကိုလည်း မလာစေချင်ဘူး ... နင် နားလည်မှာပါ သက်နှင်း ... ငါ အခု ပရိုက်ဗိတ် ဂိုက်လုပ်နေတယ် ... အင်္ဂလိပ်စကားပြောလည်း ဟုမ်းမလိုက်သင်တယ် ... ငါတစ်ယောက်အတွက် တော့ မပူရပါဘူး။ ပိုပိုလျှံလျှံရှိပါတယ် ...

နင် စီးပွားရေးတစ်ခုခုလုပ်မယ် စိတ်ကူး ရင် ... ဒါမှမဟုတ် နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက် ယောက်နဲ့ အဆက်အသွယ်လိုချင်ရင် ငါ့ဆီလာနဲ့”

“အေးပါ ... အေးပါ ... ငါကတော့ လောလော ဆယ်မှာ နင်နဲ့ပြန်တွေ့ရတာကိုပဲ ပျော်နေတယ်။ ဝမ်းသာနေတယ် ... လောလောဆယ် ငါ ဘာမှ

မလုပ်သေးပါဘူး ... ခုတော့ လစာလေး အောက် ဆိုက်လေးနဲ့ ပြေလည်နေပါတယ် ... တစ်နေ့တော့ နင်ပြောသလို တစ်ခုခုလုပ်ဖြစ်မှာပေါ့ ...

ရန်ကုန် ရောက်ရင် နင့် ကိုငါ ဆက်သွယ် မယ်”

သူမက မျက်မှောင်ကြည့်သွားပြီး ခေါင်းယမ်း သည်။

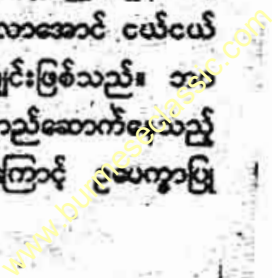
“နင့်မိန်းမက ငါနဲ့အဆက်အသွယ်လုပ်တာ ကြိုက် မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒီမှာ ... နင်သိထားဖို့က နင့်ဘာသာနင် ဘာ တွေပဲလုပ်လုပ်၊ နင် ဘယ်လိုမိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် ... နင်ဟာ ငါ့သူငယ်ချင်းပဲ”

ခရေက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ရင်း စီးက ရက်တို့ကို ကျောက်ပြား ပြာခဲခွက်ထဲ ထိုးချေလိုက်သည်။ ရယ်နေသော သူမ၏ မျက်လုံးအိမ်များထဲ မှန်ဖိုင်းနေခဲ့၏။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း အရယ်ရုပ်သွားပြီး ...

“ကျေးဇူးသိပ်တင်တာပဲ”

ဟု ဆိုပြန်သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် ကသာ ခရေကို ကျေးဇူးတင်ရမည်။ ခရေသည် ကျွန်တော့် အတွေးအခေါ်၊ စိတ်ဓာတ်တွေ ကြံနိုင်လာအောင် ငယ်ငယ် ကတည်းက ပံ့ပိုးနိုင်ခဲ့သော သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ ဘာ ကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားတည်ဆောက်နေသည့် သူငယ်ချင်းမလေးကို ဘာအကြောင်းကြောင့် ဥပမာကွာပြု ထားရမည်လဲ။

စိတ်ထဲမှာ စကားတွေ အများကြီးရှိနေပေမယ့် ခရေကို မမြောဖြစ်။

“ငါ နက်ဖြန် ရန်ကုန်ပြန်တော့မှာ”

“မြန်လှချည်လား”

“မမြန်ပါဘူး ... နင်နဲ့သာ မတွေ့တာ ... ငါ ပုဂံ ရောက်နေတာ ဒီနေ့နဲ့ဆို သုံးရက်ရှိပြီ ... သွားစရာလည်း ကုန်ပြီလေ ... ဘော့စ်ကလည်း ပြန်မယ်တဲ့”

“နင့်ဘော့စ်က ငယ်ငယ်လေးပဲ ... ဘယ်ကလဲ”

“ဆွစ်စ်က ... ဝိုက်ဆံလည်း သိပ်ချမ်းသာတယ်”

ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည့် မေးခွန်းသည် ပါးစပ်ဖျားမှာပင် ပျောက်သွားသည်။ ပြီးနေလျှင် မျဉ်းဖြောင့် တစ်ကြောင်းလို ပါးလှသော နှုတ်ခမ်းလွှာများသည် စတော်ဘယ်ရီရောင်တောက်လျက်နေ၏။ ပြိုကျလှနေဆဲ မိုးပေါက်တွေကို ထိန်းထားရသော တိမ်ခိုင်ခဲတွေ ရင်ထဲမှာ ပြည့်သိပ်နေသည်။

သို့ပေမယ့် ... ရင်ထဲမိုးသည် သူမ သိစေအောင် ဘယ်တော့မှ ပြိုသွန်ကျလိမ့်မည်မထင်။ ခရေသည် ဘဝကို ကံကြမ္မာထဲမှာသာ လုံးလုံးလျားလျား ပုံအပ်ထားသည် မဟုတ်ဟု ယုံကြည်မိပြန်သည်။

ခရေနှင့် ပြန်ပြီးဆုံရသည့်အခိုက်အတန့်သည် လျှပ်ပြက်သည်လို မြင်လိုက်ရသလိုပင်ဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်သည် ခဏကွဲအက်သွားပြီး ပြကတော့အတိုင်း ပြန်မြင်ရသလို ... ခရေဆိုသော မိန်းကလေးသည် ကျွန်တော့်အာရုံတွေထဲ အိပ်မက်လို ရောက်လာခဲ့လေသလားဟုပင် ထင်ရသည်။ ခရေ ပေးခဲ့သော လိပ်စာ စာရွက်ကလေးသာ ကျွန်တော့်လက်ထဲ မကျန်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ... အဲသည် ညနေ ခင်းတစ်ခုကို အိပ်မက်တစ်ခုလိုသာ ဝိုးတဝါးထင်မိလိမ့်မည်။ သို့ပေမယ့် ... ခရေကတော့ အိပ်မက်မဟုတ်။ ခရေ ... ဆိုသော မိန်းကလေးသည် အမည်နာမကတော့ ကျွန်တော့်ဘဝထဲမှာ မှတ်မှတ်ထင်ထင် အမြဲရှိသည်။ ခရေနှင့် တစ်ညနေခင်း ဆုံတွေ့ပြီး ... အတိတ်ချိန်တွေထဲ ခဏပြန်ရောက်ရခြင်းသည် စိတ်ကို ကုစားခြင်းတစ်မျိုးဖြစ်၏။ နောက်နေ့မှာတော့ ... သီရိပစ္စယမှာ ခရေကို မတွေ့တော့ပြန်ချေ။

ခင်ဇေးကိုလည်း ခရေအကြောင်း မပြောဖြစ်ခဲ့တော့။ သည်ကြားထဲမှာ ... မစ္စတာ အန်ဒါဆင်နှင့် ကျောက်ပန်းတောင်း၊ ပုပ္ပားဖက် ခဏရောက်သွားသည်။ မစ္စတာ အန်ဒါဆင်နှင့် ကျွန်တော့်ကြားက ခင်မင်ရင်းနှီးမှုသည် ... အံ့ဩဖို့ကောင်းလောက်အောင်ပင် အထူးအထည်တစ်ခုဖြစ်ထွန်းလာ၏။ ကျွန်တော့်တို့ ငှားနေသော အိမ်အထိ လိုက်လာပြီး ခင်လေးကို နှုတ်ဆက်သည့်အခါ ... ခင်လေးသည် ကျွန်တော့်အရည်အချင်းကို အံ့ဩဘကြီးနှင့် အသိအမှတ်ပြုဖော်ရလေသည်။

“မောင်ကို သူက သိပ်ခင်ပဲ့ရတယ်နော် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု သံသယများစွာ ပြုန်းတီးသော အမေးဖြင့် ခင်လေးက မေးသည့်အခါ ... ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ ခိုင်လုံသော သေချာသော အကြောင်းပြချက်ကို မပေးနိုင်ခဲ့ချေ။

“မသိဘူး ခင်လေးရယ် ... မောင်လည်း အံ့ဩတယ် ... တကယ်တော့ သူက နာမည်ကြီး စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်ပဲ ... မောင်ထက်ပိုပြီး တော်တဲ့ ရန်ကုန်က ဂိုက်တွေကို သူငှားလာနိုင်တာပဲ ... ဒါပေမယ့် သူက တွေ့တွေ့ချင်းပဲ မောင်ကိုငှားပြီး မောင်နဲ့ပဲ သွားနေတော့တာ ... စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့ ချောင်ကြိုးချောင်ကြား ဘုရားပျက်တွေ ဆီသွားရတာ သူ စိတ်ချမ်းသာတယ်တဲ့ ... ပျော်လည်းပျော်တယ်တဲ့”

“သူက စက်ဘီးနဲ့လည်တယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“သူမှာ ကားမပါဘူးလား”

“ဟင်အင်း ... မလိုက်နဲ့လာတာလေ ... ဒီရောက်တော့လည်း ဟိုတယ်ခရီးက စီစဉ်ပေးတဲ့ကားတွေနဲ့ မလိုက်ဘဲ မောင်နဲ့ စက်ဘီးစီးပြီး လျှောက်သွားနေတာပဲ”

“မောင်က ... တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲ”

“ဗျာ”

ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အံ့ဩဟန်ဆောင်ပြသည့်အခါ ခင်လေးက ချစ်ဖို့ကောင်းစွာ ရယ်လေသည်။

“မောင်မှာ အရည်အချင်းတစ်ခုခုရှိတယ် ... လူတွေ သတိထားမိလာအောင် ခင်မင်လာအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း”

“ဟုတ်ပါ့မလား ခင်လေးရယ်”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ... သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ... ဟုတ်လို့ပဲ ... ခင်လေး ... ခု မောင်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ခင်လေးက သည်လိုဆိုတော့ ကျွန်တော် မရယ်ဘဲမနေနိုင်။ ခင်လေး၏ မျက်စောင်းလဲ့လဲ့နှင့် မမိတို့အပြုံးကို ကျွန်တော် မသိဟန်ဆောင်၍ မရ။ ခင်လေးမျက်ဝန်းထဲက စကားတွေအားလုံးကို နှုတ်မှမပြောခင် အရင်သိနိုင်အောင် ခင်လေးမျက်လုံးတွေကို ဖတ်ရသည့်အလှုပ်က ခုတော့ သိပ်ခဲယဉ်းသည် မထင်ရတော့ပါ။

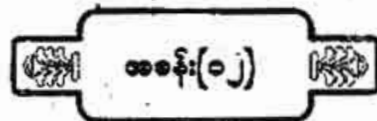
“အဲဒီအတွက် မောင်က သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်လေးရယ် ... မောင်ရဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ ကြမ်းတမ်းတဲ့ ဘဝထဲကို ဆင်းလာရဲတဲ့ မောင်ရဲ့ခန်းခင်လေးကို ဘယ်လိုအရာနဲ့မှ မနှိုင်းယှဉ်သာအောင် မောင်တန်ဖိုးထားပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ... အဲဒီဆင်းရဲတဲ့ကြမ်းတမ်းတဲ့ဘဝကို ခင်လေး ဇိတ်ပျက်သွားမှာလည်း မောင် စိုးရိမ်နေတုန်းပဲ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ... ခင်လေးလို့ တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲ ဆင်းရဲမနေပါဘူး မောင်ရဲ့ ... မောင်အရည်

အချင်းကို ခင်လေး ယုံတယ် ... အမြဲ ကြိုးစားနေချင်တဲ့ မောင့်ရဲ့ဇွဲကိုလည်း ခင်လေး ဟိုးအရင်က တည်းက အသိအမှတ်ပြုပြီးသားပဲ ... မောင် အမြဲတမ်း ဟိုတယ်လဲမီးဖိုခန်းထဲမှာ အလုပ်မလုပ်ရပါဘူး ... ပြီးတော့ မောင် တစ်သက်လုံး ပုဂံမှာ ဝိုက် လုပ်နေရပါဘူး ... ခင်လေးတော့ ယုံတယ်၊ မောင် ... တစ်နေ့နေ့မှာ ကြီးပွားချမ်းသာတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာပါ”

“ခင်လေးရယ်”

ခင်လေး လက်ဖဝါးတွေကို မချင့်မရဲဆုပ်ညှစ်ပစ်လိုက်မိသည်။ နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းပြည့်ပြည့်နှင့် ပြီးယောင်ယောင်အရိပ်ရှိသော ခင်လေးမျက်နှာကို တစ်မိမိမိငေးကြည့်မိသည်။ ခင်လေးသည် ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ဓာတ်တွေကို မြှင့်တင်ကုစားနိုင်သော သမားဖြစ်သည်။ အင်မတန်မှာ ကြမ်းတမ်းလှသော ကျွန်တော့်ဘဝလမ်းအတွက် ထာဝရ အဖော်ဖြစ်သည်။ ဘယ်လောက် ကျေနပ်စရာကောင်းလိုက်သလဲ။

ကျွန်တော်နှင့်ခင်လေး၏ သိပ်ပြီးမရှည်လျားလှသေးသည့် အိမ်ထောင်သက်တမ်းသုံးလကျော်ကျော်အချိန်မှာ ... ကျွန်တော့်အတွက်၊ ခင်လေးအတွက် မရဲတရဲမျှော်လင့်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုသည် မုန်တိုင်းသဖွယ် ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် ဝင်ရောက်မျှနှောက်သွားခဲ့ပြီး ... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုမှ ပြန်မဆုံနိုင်တော့အောင် တကွတပြားစီ ခြားနားစေခဲ့တော့သည်။

ကြိမ်ဖန်များစွာပင် ကျွန်တော့်ကိုနှိပ်စက်တတ်သော အတိတ်ကာလများစွာထဲမှာ အသစ်အသစ်ဖြစ်လာခဲ့သည့် အဲသည်ကာလကတော့ ကျွန်တော့်အတွက် နာကျင်စရာအကောင်းဆုံး အကြီးမားဆုံး ဆုံးရှုံးမှုပင်ဖြစ်သည်။ နှလုံးသားမှာ အချစ်ဟူသော အမြဲတစေအသစ်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ကုစားဖြေဖျောက်နိုင်သည် ထားဦး ... ။

ကျွန်တော့်အသွေးအသားဖြစ်သော ကျွန်တော့်ရင်သွေးကို ဘယ်လိုအရာနဲ့များ အစားထိုးမေ့ပစ်ရပါ့မည်လဲ ... ။

ခင်လေးသည် သူမနှင့်အတူ ကျွန်တော့်နှလုံး

၂၁၀ နှစ် ၅၅:

သား၊ ကျွန်တော့်အသွေးအသားကိုပါ ယူဆောင်သိမ်းပိုက် ခဲ့သည်ဆိုတာကိုပင် ကျွန်တော် အတော်နောက်ကျပြီးမှ သိ ခွင့်ရခဲ့သည်။

ကျွန်တော့် ဂျူတီချိန်တွေက ရုံးပိတ်ရက်တွေ လို ပုံမှန်မဟုတ်ပါ။ တစ်ပတ်မှာ အများဆုံး လေးရက်၊ အနည်းဆုံး သုံးရက် ... ဂျူတီ လွှဲပြောင်းယူရတတ်ပြီး တချို့ရက်တွေများမှာလည်း အဆင်ပြေသလို အစားထိုး ဆင်းပေးရတတ်တာတွေရှိသည်။ အားလပ်ရက်တွေ အလုပ် ချိန်ကို မထိခိုက်ဘဲ နိုင်ငံခြားသားများနှင့်လည်း ပိုပြီး အကျွမ်းတဝင်ရှိနိုင်မည့် ဧည့်လမ်းညွှန်အလုပ်ကို ကျွန်တော် လုပ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မစ္စတာအန်ဒါဆင်နှင့်သွားရ သည့်ခရီးလို ပုပ္ပါး၊ ကလေး စသည့် နီးစပ်သည့်ဒေသများ ဆီ-ငှားရမ်းသူများ၏အစီအစဉ်ဖြင့် ကျွန်တော် လိုက်ပါရ တတ်ပါသည်။ အလုပ်ပါးသည့်အချိန်အခါမျိုးမှာ အမစား ဓာတ်ပုံရိုက်သည့်အလုပ်မျိုးလည်း လုပ်ရတတ်ပါသည်။ သို့ ပေမယ့် ... ကျွန်တော့်တို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးအတွက် သိပ်ပြီး ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲ အနေအထား မျိုး တစ်ခါမျှ ဆိုးဆိုးရွားရွား မကြုံခဲ့ရဘူးဘဲကတော့ ... ကံကြမ္မာ၏ ကူညီပေးမှုဘဲဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဇွေရက်များစွာ ကုန်ဆုံးလုတည်းတည်း ရက် တစ်ရက်မှာတော့ ... ကျွန်တော် ကလော့ကို တစ်ညအိပ် ခရီး ပါသားခဲသည်။ ခင်လေးရောက်မလာခင် နစ်လစခံ

ကတည်းက ပုဂံမှာ သည်လိုအလုပ်မျိုးနှင့် အသားကျနေ ပြီဖြစ်သော ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်ပြီး အလုပ်မရှားလှပါ။ ဇွေရာသီမှာ ဇွေစဉ်လို အစီအစဉ်မျိုးစုံဖြင့် ရောက်လာတတ် သော နိုင်ငံခြားသားတွေအတွက် ဧည့်လမ်းညွှန်လုပ်ပြီး ငွေ ရှာကြသူတွေထံ ... ကျွန်တော်က ကံကောင်းသည်ဟု ဆို နိုင်ပါသည်။ ပုဂံမှာ ကျွန်တော့်လိုလူမျိုး မရှားပါ။ မြင်း လှည်းမောင်းသူကအစ တိုးရစ်စံပိုက်လုပ်ဖို့ သိပ်ပြီးမခဲယဉ်း တတ်။ သို့ပေမယ့် ဧည့်သည်တွေ အများဆုံးရောက်တတ် သည့် ဆောင်းဦးပေါက်နှင့် ဇွေရာသီကာလမှာ ... ကျွန်တော့် အားလပ်ရက်တိုင်း အလုပ်ပြတ်သည်ဟူ၍ မရှိတတ်။ ရှား ရှားပါးပါး ရတတ်သော ခရီးတိုကလေးများကို လိုက်ပါရ သည့် အခွင့်အရေးအတွက်လည်း လက်မလွှတ်ချင်လောက် အောင် သူတို့က ရသင့်သည့် အခကြေးငွေအပြင် လက် ဆောင်ပစ္စည်းများကို ပိုပိုလျှံလျှံပေးတတ်သည်။ ခင်လေး ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ကျွန်တော်ခရီးတိုတွေ လိုက် သွားရသည့် သုံးလေးခေါက်မှာပင် ခင်လေးကြိုက်တတ် သည့် အဝတ်အထည်နှင့် အလှကုန်တချို့ ကျွန်တော် ဝယ် လာနိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်အတွက် အသုံးအဆောင် လေးတွေ ဝယ်လာနိုင်သည်။

တလောက အပြန်မှာ ... ခင်လေးကြိုက် တတ်သည့် မှန်ညင်းချဉ်၊ ခေါပုတ်နှင့် ခင်လေးအတွက် ပန်းနုရောင် သိုးမွေးအမွှေးထည်လေးတစ်ထည် ဝယ်လာ နိုင်ခဲ့သည့်အတွက် ... အပြန်ခရီးမှာ ... ချစ်သူနှင့်အတူ တည်ဆောက်ခွင့်ရသည့် ဘဝတစ်ခုကို ကျေနပ်ဆဲ။

အထုပ်အပိုးတွေ ပွေ့ပိုက်ပြီးပြန်လာသည် ... ကျွန်တော့်ကို ခြေတံရှည်အိမ်၏ သော့ခတ်ထားသောတံခါးက ဆီးကြိုလျက် ရင်ကို ဆို့ကျပ်စေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ဝိုင်းကလေးသည် သစ်ပင်ကြီးကြီးမားမားတွေ ဝန်းရံမနေပေမယ့် အုန်းပင်နှစ်ပင်နှင့် ကုက္ကိုပင်ကြီး၏အရိပ်ကြောင့် အတော်အသင့် အေးချမ်းခဲ့ပါသည်။ ရေနံချေးနံ့ပင် မပြယ်ချင်သည့် အိမ်အသစ်ကလေးရှိ ... ငှားရမ်းခလည်း ဈေးသက်သာပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နှင့်လည်း အတော်ပင် အသားကျနေခဲ့ပြီ။ ရောက်စကတော့ ခြေတံရှည်အိမ်ကို သဘာမကျသော ခင်လေးက သည့်ထက်တောင့်တင်းကောင်းမွန်သော ပျဉ်ထောင်အိမ်တစ်လုံးထပ်ရှာဖို့ ... ကျွန်တော့်ကိုပြောခဲ့သေးသည်။ သို့ပေမယ့် ... ကျွန်တော့်ဝင်ငွေက အိမ်ငှားရမ်းခကို သည့်ထက်ပိုပြီး သုံးစွဲဖို့အခွင့်အရေးမပေးသည်ကြောင့် ခင်လေးက အောင့်အည်းနေခဲ့ရသည်။

ခုတော့ ... ခင်လေးကိုယ်တိုင်လည်း သံယောဇဉ်တွယ်နေပြီဖြစ်သည့် အိမ်ကလေးကို ခင်လေးသည် အကြောင်းပြချက် တစ်စုံတစ်ရာမပေးဘဲ ဘာကြောင့်များ စွန့်ခွာသွားခဲ့ပါလိမ့်။

ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို အိမ်လှေကားရင်းမှာချွဲပြီး ကျွန်တော် ဟိုဟိုသည်သည် မျက်လုံးဝေရာဖွေဆဲမှာပင် ... ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးပြီးသား၊ ခင်လေးနှင့်လည်း ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်သော သနပ်ခါးခေါက်သည် အဘွားကြီးက ကျွန်တော်တို့ ခြံဝိုင်းရှေ့မှာ လာရပ်သည်။

အဲသည်အချိန်အထိ ခင်လေး နေထိုင်သွားသည်။ တစ်ခုခု သွားဝယ်နေသည်ဟုသာ ကျွန်တော် ထင်ဆဲ ... ။

“ဟဲ့ ... ကလေး”

“ဟာ ... အရိုး ... ကျွန်တော့်မိန်းမ ဘယ်သွားတာမြင်လိုက်သေးလဲ”

“အေး ... မင့် မိန်းမလေး ... သူ့အမျိုးတွေ ခေါ်သွားပါရော”

“ဗျာ”

ကျွန်တော်ရပ်နေသည့် ကမ္ဘာမြေကြီး အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာပြိုကွဲသွားသလားဟု ရုတ်တရက် ထင်လိုက်မိသည်။ သိစိတ်မှာ ခန္ဓာကိုယ်မှအခိုက်အခန့် လွင့်ခနဲပြေးထွက်၏။ အဖြစ်မှန်ဆိုတာကို ရုတ်တရက် လက်ခံလိုမရ။ အဘွားကြီး ခြံထဲလှမ်းဝင်လာသည်အထိ ကျွန်တော် ကြောင့်အမ်းအမ်းရပ်နေမိဆဲပင်ဖြစ်သည်။

“မနေက မနက် ကိုးနာရီလောက် ... ဒီအိမ်ဖက်က စကားသံတွေကြားတာနဲ့ အရိုးလည်း လှမ်းကြည့်မိတယ် ... သူတို့ ကားနဲ့လာကြတာပဲ ... ကားကြီးက အညိုရောင်ကြီး”

အညိုရောင် ...

လန်းဒ်ရီဗာ ကား ... ။

ပါပါကြီးရဲ့ကား ... ။

“စကားတွေ ပြောကြတာ အကြာကြီးပဲ ... နေခင်း တစ်ချက်ထိုးလောက်ကျတော့ အိမ်တံခါးပိတ်

ပြီး သူတို့ ထွက်သွားကြတာပဲ ... မင့်ခဲလေးမ
လေးလည်း ပါသွားတယ် ... မျက်နှာမကောင်း
ရှာဘူး ... အရိုးလည်း သူ ဘာများမှာဦးမလဲဆို
ပြီး အိမ်ရှေ့ထွက်ရပ်နေတာပဲ ... ဘာမှတော့ ပြော
မသွားဘူး။

“ဘယ်သူတွေ ပါသလဲ အရီး”

“အရီးလည်း ကောင်းကောင်း မမှတ်မိပါဘူးကွယ်၊
သုံးလေးယောက်ပဲ ... မိန်းမခပ်ကြီးကြီးနှစ်ယောက်
လည်းပါတယ် ... ယောက်ျားကြီးတွေလဲပါတယ်၊
သူ့မိဘတွေများလားလည်း မသိ”

ကျွန်တော် လောကဝတ်ဆိုတာကို မေ့လျော့
လျက် အဘွားကြီးကို ကျေးဇူးတင်စကားတောင် မပြော
ဖြစ်ဘဲ ... အိမ်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အိမ်တံခါးသော
သည် ကျွန်တော့်ဆီမှာတစ်ချောင်းအမြဲရှိပြီး ခင်လေးထံမှာ
လည်း ရှိနေပါသည်။ သည်အဖြစ်အပျက်မျိုး ကျွန်တော်
တို့ ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားသည်သို့ပင်။

အပျော်စိတ်တွေအားလုံး ဖိအားတစ်ခုကြောင့်
ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားပြီး ရင်ထဲမှာ နှမြောတသခြင်း။
ကြေကွဲနာကျင်ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း ... ခံစားချက်မျိုး
စုံ ရောပြန်းလျက် လေပွတ်ကတော့ တစ်ခုအရှိန်ဖြင့် ဓွေ
နှောက်နေခဲ့၏။

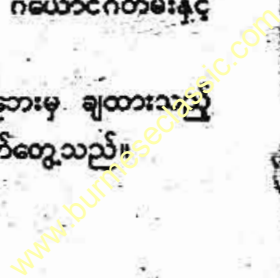
အိမ်တံခါးပွင့်သွားတော့ အိမ်သူမရှိသော ဧည့်
ခန်းဆောင်လေးသည် ... နဂိုအတိုင်း ရှင်းလင်းသပ်ရပ်
စွာ ကျွန်တော့်ကို ကြိုဆိုနေ၏။ ကန်စွန်းပွင့်လေးတွေ စိ

ရိုနေသော အပြာရောင် ခန်းဆီးစလေးသည် ကျွန်တော့်ကို
တစ်ချိန်လုံး မျှော်လင့်စိတ်စောစွာ စောင့်ရှာသူလိုပင် ...။
ဧည့်ခန်းထောင့်မှာထောင်ထားသော သင်ဖြူးဖျာလိပ်၊ ဘုရား
ညောင်ရေအိုးထဲ မေမြို့ပန်းတွေ လန်းလျက်နေဆဲ ဘုရား
စင် ... ၊ ဘုရားစင် အောက်ဖက်က ပိတ်ထားသော တံ
ခါးပေါက်ကလေး။ အိမ်အတွင်းဖက်သို့ မမြင်နိုင်အောင် သွယ်
တန်းကာထားသည့် အပြာရောင်အောက်ခံ ကန်စွန်းပွင့်ခန်း
ဆီးစ ... ။

အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းသာ
နှုတ်ဆက်ကြသည်။

လှေကားရင်းမှာ ချထားခဲ့သော ပစ္စည်းတွေ
ကို ကျွန်တော် လုံးဝ မေ့လျော့သွားပြီး ခန်းဆီးစကို ဖျတ်
ခနဲ ဖယ်လျက် အိပ်ခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။ သင်ဖြူးဖျာပေါ်
ချထားသော ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးသည် ကျွန်တော့်ရင်ကို ပြင်း
ထန်စွာ နာကျင်လုပ်ဟာစေ၏။ ခင်လေး သည်မှာမရှိတော့
ဘူးဆိုတာကို ကျွန်တော့်စိတ်က ရုတ်တရက် လက်မခံနိုင်
သေးပါ။ ကျွန်တော့်ကို မေ့မေ့လျော့လျော့နှင့် မီးဖိုချောင်
ထဲမှာ ခင်လေးကို ရှာပြန်၏။ မီးဖိုတံခါးပေါက်ကို ဖွင့်
ပြီး ... အောက်ဖက် ရေချိုးသည်နေရာမှာ ခင်လေးရှိလေ
မလား ၎င်းကြည့်မိပြန်၏။ ပြီးတော့ ဂယောင်ဂတမ်းနှင့်
အိပ်ခန်းဖက် ပြန်ဝင်လာသည်။

သည်တော့မှ ခေါင်းအုံးဘေးမှ ချထားသည့်
အဖြူရောင် စက္ကူခေါက်ကို ကျွန်တော်တွေ့သည်။
မြတ်စွာဘုရား ...

ခင်လေး ... မောင့်ကို တကယ်ပဲ ခွဲသွား
ပြီလားကွယ်။

စက္ကူခေါက်ဖြူဖြူကို မြွေတစ်ကောင်မြင်ရသ
လို တွန့်တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြင့် ကျွန်တော် လှမ်းယူသည်။
ဘယ်လို စာလုံးတွေမြင်ရမည်ဆိုတာကို စိတ်က ကြံပြီး
ခန့်မှန်းသိနေခဲ့၏။ ခင်လေးနှင့်ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းကို ပုံ
ပြင်တစ်ပုဒ်လို အရောင်မှိန်ဖျော့စေမည့် စကားလုံးတွေလား။

ဒါမှမဟုတ် ...

စာရွက်ကိုမဖွင့်ရခင်မှာဘဲ လည်ချောင်းထဲမှာ
သွေ့ခြောက်ဖျဉ်းစပ်လျက် မျက်လုံးအိမ်တွေထဲ ပူနွေးလာ
သည်။

ပျော်စရာကို မျှော်လင့်မရနိုင်ဘူးဆိုတာ သိ
လျက် ... ကျွန်တော်မြင်ချင်သည့် စာလုံးတွေကို ကသော
ကမျော ရှာဖွေမိလေသည်။

'မောင်'

ဖေဖေတို့ ရောက်လာကြတယ်။ မောင့် ပြန်
အလာကို ခင်လေး မစောင့်နိုင်တော့ဘူး...။
ဒါပေမယ့် ... မောင် ... စောင့်နေပါနော်။
မောင့်ကို ခင်လေး ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူးဆို
တာ ယုံပါ ...။ ခင်လေး ပြန်လာခဲ့မယ်။

ခပ်သော့သော့လက်ရေးများ ...
ပြန်ကျစွန်းထင်းနေသော မှင်စက်များ ...။

"ခင်လေး ... ပြန်လာခဲ့မယ်"
ပြန်လာခဲ့မယ် ... တဲ့ ...။

ရုတ်ခြည်းပင် ... သွေ့ခြောက်တိတ်ဆိတ်ခြင်း
ကို ကျွန်တော် ခံစားရသည်။ အဓိပ္ပါယ်မဲ့သော၊ ရှင်သန်
ခြင်းမဲ့သော လောကကြီးထဲ ရှိသမျှအရာအားလုံးကို တွေ့
ထိနေရသလို ထင်သည်။ လပ်ဟာခြင်းသည် နှလုံးသား
ထဲမှာ သိသိသာသာဖြစ်ထွန်း၏။ နက်ဖြန်ကို မျှော်ကြည့်
လည်း ... အားတက်သရော မျှော်လင့်စိတ်ကူးယဉ်စရာ
ဘာတစ်ခုကိုမှ ရှာမတွေ့။

ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေ
တစ်ခုမှာ ... ကျွန်တော် အသိမဲ့စွာမေ့မောနေခဲ့သည်။
စက်ရုပ်တစ်ရုပ်၏ ရွေ့လျားရှင်သန်ခြင်းမျိုးဖြင့် ... အိပ်ယာ
နိုးသည်မှ အိပ်ယာဝင်သည်အထိ ပုံမှန်လှုပ်ရှားနေခဲ့လျက်
ဦးနှောက်တွေက အသိမဲ့၊ နှလုံးသားက ခံစားချက်မဲ့လျက်
ရက်အတော်ကြာ မျောလှင့်နေခဲ့၏။

ဘယ်လောက် ဆိုးရွားလိုက်သည့် ဝေဒနာလဲ။
တကယ်ပါ ခင်လေး ...

မောင် တစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ဖူးဘူး။

နံနက်လင်း အိပ်ယာကနိုးချိန်မှာ ... ရဲဘေး
မှာ နီးကပ်နွေးထွေးနေခဲ့သည့် ကိုယ်ငွေ့ကို ရုတ်တရက်
ရှာမတွေ့လျှင် ... ခင်ဖြူးဖျော့အစွန်းထိ လားဘဲဖဝါးနှင့်စမ်း

ပြီး ရှာဖွေမိသေးသည်။ 'ခင်လေးရေ' ဟု မေ့မေ့လျော့လျော့ ခေါ်မိသေးသည်။ ခင်လေးမရှိတော့ဘူးဆိုတာ သတိရလျှင် တော့ အိပ်ယာက ရုတ်တရက် မထ၊ ဖြစ်ဘဲ ... ဘာဆို ဘာမျှ လုပ်ချင်စိတ်မရှိတော့ဘဲ ... မနေ့တစ်နေ့က သိပ် မကြာရှည်ခဲ့သည့် အတိတ်ဆိုတာကို သတိရပြီး လွမ်းဆွတ် ရင်း မျက်ရည်ကျဖြစ်ပြန်သည်။ တကယ့်ကို အိပ်မက်က လေးလိုပဲ ... ။

အိပ်ခန်းဟု သတ်မှတ်ခဲ့သည့် အခန်းငယ်လေး ထဲ ထင်ရှားသေတ္တာခပ်သေးသေးပေါ်တင်ထားသည့် မှန်တစ် ချပ်နှင့် သနပ်ခါးတုံးများ၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးပွားများ၊ သနပ် ခါးမုန့်ပွားများကို မြင်လျှင်တော့ ... အိပ်မက်မက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဟု သေချာရပြီး ယူကြံ့မရ ကြေကွဲသည့်ဝေဒနာ ကို ခံစားရပြန်သည်။

မောင် ... တာလုပ်ရမလဲ ခင်လေးရယ်။
ခင်လေးကို မေ့လို့မရဘူး။

ပြီးတော့ ...

ခင်လေးနဲ့ ဝေးနေရတဲ့ဝေဒနာကို ကျိတ်မှိတ် ခံစားဖို့ မောင့်မှာ သတ္တိတွေ မရှိတော့ဘူး။

မောင် ... ခင်လေးနဲ့ မဝေးပါရစေနဲ့ကွယ်။

ယောက်ျားတန်ခိုး ကြေကွဲလွမ်းဆွတ်ခြင်းဖြင့် မျက်ရည်ကျရသည်ဆိုတာကို ယခင်က လက်မခံချင်ခဲ့ပေ မယ့် ... တိုယ်တိုင်ခံစားလာရတော့ ဘယ်လိုမှ ကိုယ့်ကိုယ် ကို ဖြေသိမ့်မရနိုင်လောက်အောင်ပင် ... ငြင်းပယ်၍မဖြစ် သည့် တာဝန်ဝတ္တရားတွေကြောင့် အလုပ်ခွင်ကို နေ့တိုင်း

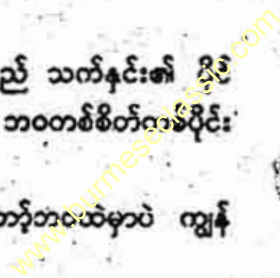
မပျက်မကွက်လာရလည်း စိတ်တွေကတော့ ... ကိုယ် ခန္ဓာထဲ ပူးဝင်၍မရဘဲ ... လွင့်ချင်ရာကို မျောလွင့်နေခဲ့ သည်။ ညနေ ... အိမ်ပြန်ချိန်တွေကိုတော့ ရင်မဆိုင်ချင် ဆုံး ... ။

သော့ခတ်ပိတ်ထားသော အိမ်တံခါးကို လှမ်း မြင်ရသည့် အခိုက်အတန့် နှလုံးအိမ်က နာကျင်သို့ကျပ်မှု ဝေဒနာသည် ... နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လျော့ပါးသွားသည်မရှိ။ အချိန်တိုင်း၊ စက္ကန့်တိုင်း လွမ်းဆွတ်တမ်းတခြင်းဖြင့် ပြည့် နက်နေသော နှလုံးအိမ်ထဲ ... ဘယ်လိုအစားထိုးဖြေသိမ့် စရာမျိုးမှ ဝင်ရောက်မလာနိုင်ခဲ့။ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ချောက် ချားစွာ အိပ်မက်မက်ခဲ့ရလည်း တကယ်တမ်းကြုံလာတော့ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ပြီး ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမည်ဆိုတာကို တွေး မရ။ ရုတ်တရက် သွေးပူတုန်းကာလမှာ စိတ်တွေစုစည်း မရနိုင်ဘဲ လွင့်မျောမြန်ကျပြီး အဓိပ္ပါယ်မဲ့စွာ အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးခဲ့သည်။ ပြဿနာတစ်ရပ်ဟု မတွေးမိဘဲ ... ကယ် လိုဖြေရှင်းရမည်ဆိုတာလည်း မစဉ်းစားမိခဲ့။ တဖြည်းဖြည်း သွေးအေးလာတော့ ... ဒါဟာ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမည့်ပြဿ နာတစ်ရပ်ဟု သဘောပေါက်လာသည်။

ခင်လေးသည် သက်နှင်း၏ တရားဝင် လက် ထပ်ထားသည့် ဇနီးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ခင်လေးသည် သက်နှင်း၏ ဦး ဆိုင်မှုလည်းဖြစ်သည်။ သက်နှင်း၏ ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်း လည်းဖြစ်သည်။

ခင်လေးသည် ကျွန်တော့်ဘဝထဲမှာပဲ ကျွန်

တော့ပိုင်ဆိုင်မှုအဖြစ် ရှိကိုရှိနေရမည်။

ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်သည့် စက်ဘီးကလေးကို ရောင်းပြီး၊ လက်ထပ်စာချုပ်နှစ်စောင်ကို ကိုင်လျက် ရန်ကုန်သွားဖို့ ကျွန်တော် ပြင်ဆင်ထားစဉ်မှာပဲ ခင်လေးထံက စာတစ်စောင် ကျွန်တော့်ထံရောက်လာခဲ့သည်။ အဲသည့်စာကြောင့် ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်တွေ ကမောက်ကမဖြစ်ရုံမျှမက ကျွန်တော့် စိတ်နှလုံးနှင့် ဘဝတစ်ခုလုံးကို ခင်လေး၏ စာတစ်စောင်က သိမ်းပိုက်လွှမ်းမိုးသွားခဲ့တော့သည်။

တကယ်တော့ ... ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်က ခင်လေး၏ နှလုံးသားချည်းသက်သက်မဟုတ် ... ။ ကျွန်တော်နှင့်ခင်လေးအတွက် သီးခြားဖြစ်သော ဘဝတစ်ခုကို ထူထောင်ဖို့အတွက် အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် သက်ရှိသက်သေတစ်ခု ခင်လေးထံမှာ ရှိနေခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အတွက် သူ့ထက်ပိုပြီး အားကိုးအားထားပြုရမည့်အရာမရှိဘူးဆိုတာကို ခင်လေး ယုံကြည်သလို ကျွန်တော်လည်း ယုံကြည်သည်။ အချိန်ကာလတစ်ခုကိုသာ ကျွန်တော်တို့စောင့်ရမည်။

မောင်

ခုချိန်မှာ ... မောင် ခံစားနေသလို ခင်လေးလည်း ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ မောင်ယုံကြည်ပါနော် ... ။ ခင်လေး ... မောင်ဆီကို ဆက်ဆက်ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ် ... ။ အခွင့်အခါ ပေးရင် ... ချက်ချင်းပြန်လာမယ်ဆိုတာ မောင် ယုံထားပါ ... ။ ခု ... မောင်ရန်ကုန်ကို လိုက်လာဖို့ စီစဉ်နေတယ်ဆိုရင် အဲဒီအစီအစဉ်ကိုဖျက်လိုက်ပါ ... ။ နောက်ပြီး ... ပါပါတို့နဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့ ... ။ ပါပါတို့မှာ အရှိန်အဝါရှိတယ်၊ ငွေရှိတယ် ... ။ တရားသည်ဖြစ်စေ၊ မတရားသည်ဖြစ်စေ ... အားလုံးကို သူတို့စိတ်တိုင်းကျ လုပ်နိုင်တယ် ... ။ ခင်လေး ... မောင်ကို စိတ်ပူနေရမယ့် ... စိုးရိမ်နေရမယ့် အဖြစ်မျိုး ... မောင် မဖန်တီးပါနဲ့နော် ... ။ ပြီးတော့ ... ခင်လေးတို့မိသားစုရဲ့သိက္ခာကိုပဲ ပြီး တရားခွဲတာမျိုးလည်း မလုပ်ပါနဲ့ ... ။ ခင်လေးစကားကို မောင် အလေးအနက်ထားပြီး နားထောင်ပါ ... ။ လောလောဆယ်မှာတော့ ခင်လေးစိတ်နဲ့ အိပ်ယာထလဲနေတဲ့ မာမာ့တို့ပဲ ပြီး ခင်လေး နောက်ဆံတင်းနေရတယ် ... ။ ဒါပေမယ့် ... ခင်လေး မောင်ဆီကိုချက်အောင် ပြန်ခဲ့ပါ့မယ် ... ။ မောင်သာ အလုပ်ကို မထိ

၂၂၂ နိဗ္ဗာ

ခိုက်စေခဲ့ ... ။ ခင်လေးတို့အတွက် ခိုင်ခိုင်
မာမာဘဝကလေးတစ်ခုဖြစ်ဖို့ မောင်မှာ အလုပ်
တစ်ခုနဲ့နေမှဖြစ်မှာ ...

နောက်ပြီး ... မောင်နဲ့ခင်လေး ခွဲပြီးနေလို့မဖြစ်
တဲ့အကြောင်းတရားကလည်း ရှိနေပြီလေ။

ခင်လေးမှာ ရင်သွေးရှိနေပြီ မောင် ...

မောင် ... အဲဒါကို တွေးပြီး ဝမ်းသာနေရစ်
အုံး... ။ စိတ်ညစ်စရာတွေကို ဖြေသိမ့်ရစ်အုံး။

ပြီးတော့ ... ခင်လေး ပြန်လာမယ့်နေ့ကို စောင့်
ဦး ... ။

စောင့်နေပါတယ် ခင်လေးရယ် ...

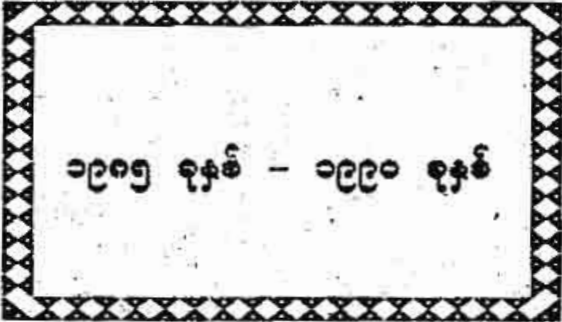
ခင်လေး ပြန်လာမယ့်နေ့ကို မောင် စောင့်
နေပါတယ်။

နောက်ပြီး ... မောင်နဲ့ ခင်လေးရဲ့ ရင်သွေး
လေးကို မောင် တွေးပွေ့ခွင့်ရမယ့်နေ့ကိုလည်း အရူးအမူး
မျှော်လင့်တောင့်တနေပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ... စောင့်ရတဲ့အချိန်ဆိုတာက
စက္ကန့်နဲ့အမျှ ရှည်လျားလွန်းနေသလိုပဲ။

ဘယ်တော့မှ *ရောက်နိုင် ရနိုင်မယ် မသိတဲ့
အနာဂတ်တစ်ခုကို မရေမရာစောင့်နေရတဲ့ ... လူတစ်
ယောက်ရဲ့ ဦးနှောက်နဲ့နှလုံးသားကို မျှော်လင့်ချက်တွေကသာ
အချိန်တိုင်း လွှမ်းမိုးနေခဲ့တယ်။

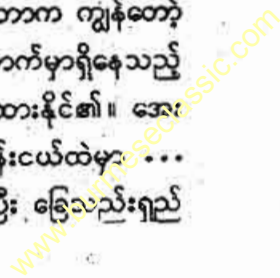
အဲဒီ မျှော်လင့်ချက်တွေ ဖြစ်မလာဘူးဆိုရင်
တော့ ...

အခန်း(၁၃)

ရန်ကုန်မြို့၏ အပိုင်းအခြားမရှိသော နေရာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခုမှာပင် ဂျာနယ်တိုက်ကဲ့သို့လားဟု ထင်သည်။ ပြီးတော့ ... သည်မျှ အခြေအနေကိုပင် ကျွန်တော် မျှော် လင့်မထားခဲ့သည်ကို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည်။ ခရေ တိုက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော့် ရင်ထဲ လောလောလတ်လတ်ခံစားနေရသည့် သောကဝေဒ နာအားလုံးကို အခိုက်အတန့် မေ့လျော့သွားစေနိုင်လောက် အောင်ပင် ... ဆယ့်ငါးပေခန့်ကျယ်ဝန်းသော အခန်းက လေးက ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံကို သိမ်းကြိုးဆွဲဆောင်ထား လိုက်နိုင်ပါသည်။

တန်ဆာဆင်ထားသော တန်ဖိုးကြီး အိမ် ထောင် ပရိဘောဂများနှင့် ဆက်နွယ်ပြီး ခရေဆိုသော မိန်း မလေး၏ဘဝကို ကျွန်တော် အံ့ဩတကြီး ခန့်မှန်းနား သည်လိုက်နိုင်သည်။ အဲသည့် ခရေဘဝဆိုတာက ကျွန်တော့် ခေတွေးအာရုံထဲမှာ ... ကျွန်တော့်ရှေ့မှောက်မှာရှိနေသည့် နိုင်ငံကွင်းတွေထက် ပိုပြီးလွမ်းမိုးနေရာယူထားနိုင်၏။ အေး မိမိနှင့် ဥရောပရာဇ်မီရှီရှိသော အခန်းငယ်ထဲမှာ... ခရေသည် မွေးပွဲကော် အခန်းပေးထိုင်ပြီး ခြေလည်းရှည်

တွေကို စိန်ပြေနပြေဆေးဆိုးနေသည်ကို ကျွန်တော် အခန်းထဲ ဝင်ဝင်ချင်းတွေ့သည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ ခရေသည် ပထမ အံ့ဩမှင်သက် ... နောက်တော့ ဝမ်းသာအားရ ... ခုန်ထလိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်ကြိုဆို၏။ သို့မဟုတ် ... ခရေအမှုအယာတွေက အသိတစ်ခုခုဖြင့် ထိန်းချုပ်လိုက်ရသလိုဖြစ်ပြီး ချက်ချင်း အေးစက်သွားခဲ့တာတို့တော့ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ဘဲရှိသည်။ ခရေနှင့်ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်တစ်ပြန် အံ့ဩရင်း ချက်ချင်း စကားမဆိုနိုင်သေးဘဲ ... ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်နေ၏။

ရေမြှုပ်ဆက်တီများနှင့် မွေးပွကော်စောခင်းထားသော ... မှန်ချပ်တွေနောက်မှာ ခန်းဆီးရှည်ကြီးတွေ အပြည့်တပ်ထားသော ... ကြောပန်းအိုး အကြီးကြီးတွေထဲ သက်ကြီးပုအပင်လေးတွေစိုက်ထားသော ... လေအေးစက်ဖြင့် အအေးဓာတ်ပေးထားသော အခန်းငယ်လေးထဲမှာ မြေမျက်စိဖုံးသည့် ပန်းနုရောင်ဂါဝန်ရှည်ကြီးဖြင့် တိမ်မှောင်တစ်စလှိုင်မျောနေသလို ကဗျာဆန် လှပသော မင်းသမီးတစ်ပါးသည် ထထီးတနန်းစံမြန်းနေလျက် ... အဲသည်လိုအခန်းထဲ ကျွန်တော် ရောက်ရှိနေသည်ဆိုတာကိုပင် မယုံချင်ဖြစ်လာသည်။

ခရေနှင့်ကွဲကွာခဲ့သည့် အချိန်ကာလသည် ... ဆယ်စုနှစ် တစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။

သည်လိုဆို အပြောင်းအလဲဆိုတာကို ဘာအံ့ဩတကြီးမဖြစ်သင့်တော့ဘူးဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်သည်။ ခရေက ... ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော် မမှတ်

မိနိုင်တော့သည့် အပြုံးမျိုးဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ ကော်စောခင်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပွကျဲနေသည့် ပစ္စည်းတစ်ခုတွေကို သိမ်းသည်။

“နင် ရောက်လာမယ်မထင်ဘူး”

ဟု အေးစက်စက် စကားတစ်ခွန်းဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ သည်နေရာကို ကျွန်တော် ရောက်လာခဲ့လျှင် သူမ နှစ်မျိုးနိုင်မည်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိပါသည်။ မတော်တဆ ... သူမ၏ ဧည့်သည်တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ဆုံစေချင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း သေချာပါသည်။ သို့ပေမယ့် ... ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ကျွန်တော့်အတွက် ကျောထောက်နောက်ခံပြုစရာ တစ်ယောက်ယောက်ရှိနေမှ ဖြစ်မည်။ ကျွန်တော့်ကို မှန်ကန်သည့်ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်သည့် တစ်ယောက်ယောက်။

အဲသည် တစ်ယောက်ယောက်သည် ခရေမှ လွဲပြီး ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မည်လဲ။

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

ကလေးတစ်ယောက်က မိခင်ကို တိုင်တမ်းသည့် အားကိုးတကြီး အမူအယာမျိုးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမည်။ သို့ပေမယ့် ... ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ပါ။ မထိန်းချုပ်ချင်တော့ပါ။ တကယ်ဆို မျိုသိပ်ထိန်းချုပ်ခဲ့ရသည့် နေ့ရက် နာရီတွေက တူညီတလျားရှိ

ခဲ့ပြီ။

“သူက ... နင့်ဆီကို စာတော့ မှန်မှန်ရေးတယ်လဲ”

“ပြီးတော့ ...”

“ပြီးတော့ ... ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့ လူတစ်ယောက်နဲ့ လာပြောခိုင်းတယ် ... သူတို့မှန်တိုက်က မှန်တိုက်ဆရာပေါ့ ... ငါ့ရဲ့ဆရာပါပဲ ... ငါ့အပေါ် ဩဇာညောင်းနိုင်မယ့်သူကို လွှတ်လိုက်တာပဲ”

“နင် လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သလား”

“ဟင်အင်း ... မထိုးပေးဘူး ... ဒါပေမယ့် ... ခင်လေးကိုယ်တိုင်ရဲ့ ဆန္ဒပါလို့ ပြောတယ် ... ငါမယ့်ဘူး ... ခင်လေးဆီက စာကိုရတော့လည်း ငါ မယ့်ဘူး ... ခင်လေးက ငါ့ကိုကွာရှင်းလက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ပါတဲ့ ... သူ ဘယ်သူ့ကိုမှလက်မထပ်ပါဘူးတဲ့ ... ကလေးကို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်သွားပါမယ်တဲ့”

“သူ ... ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ပြောင်းသွားရတာလဲ”

“ငါလည်း နားမလည်နိုင်ဘူး ခရေ”

ပင်ပန်းစွာ ပူဆွေးသောကဖြင့် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည့် အချိန်များစွာ အာရုံမှာ အရိပ်ထင်လာပြန်သည်။ ဘယ်လိုဖြတ်ကျော်ခဲ့သည်ဆိုတာ အသေးစိတ် မမှတ်မိတော့။ အရှင်လတ်လတ် ငရဲကျနေရသလို ကြီးစွာသော သောကဖြင့် နေနေညညနေခဲ့ရသည်ဆိုတာကို တွေးမိတိုင်း ချောက်ချားဆဲပင်။ အဲသည် ဝေဒနာတွေထဲက ခုထိ ရုန်းမထွက်နိုင်

သေးဘဲ မီးတောက်တွေက တရှိန်ရှိန်တောက်လောင်ဆဲရှိသည်။

“သူ့အမေကြောင့်လို့တော့ ထင်တာပဲ”

ခရေက ခန်းဆီးတွေအပြင်ထိ ထိုးဖောက်ကြည့်သော အကြည့်မျိုးဖြင့် ငေးမောနေရင်း ခပ်ရေးရေး ပြုံးလေသည်။

“ခန့်မှန်းရတော့ ခက်တယ် ... ဒါပေမယ့် ... အမေတစ်ယောက်လုံး အလူးအလဲ အသည်းအသန် ဖြစ်နေတဲ့အဖြစ်ကို သမီးဖြစ်သူက ဘယ်လိုမှတော့ သွေးအေးအေးနဲ့ ကြည့်နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ... တကယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ ...

ငါက ဒီလိုဇာတ်လမ်းမျိုးတွေ ရုပ်ရှင်ထဲမှာပဲ ရှိမယ် ထင်နေတာ”

သည်စကားမှာ လှောင်ချင်သည့် အရိပ်စွန်းသည် ကိုယ်တိုင်တောင် မယုံကြည်နိုင်ခဲ့ဘဲလေ။ ဒါပေမယ့် ခင်လေးသည် အလွယ်တကူ လှည့်စား၍မရနိုင်သည့် မိန်းကလေးမျိုးဆိုတာ သေချာယုံကြည်နေမိသည်။ ဒါဟာ ... အကြောင်းပြချက်တစ်ခုသက်သက် မဟုတ်နိုင်ပါ။ ခင်လေးသည် ကျွန်တော့်အပေါ် ရက်စက်စိမ်းပြတ်ရလောက်အောင်လည်း ဘယ်လိုအကြောင်းမှမရှိ။

“ခင်လေးနဲ့ နင်တွေ့ပြီးပြီလား”

“တွေ့ပြီးပြီ”

“ဟင်”

“ခင်လေးက ကွာရှင်းချင်တယ်ဆိုလို့ စကားကလွဲ

၂၃၀ ဇ ဖျား

ပြီး ဘာဆို ဘာမှမပြောဘူး”

မျက်ဝန်းတွေ ပူနွေးလာသည်။ ဘယ်သူ့ရှေ့မှာမှ မျက်ရည်ကျဖို့မကောင်းသည့် ယောက်ျားမာနဖြင့် ခရေရှေ့မှာ မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းနိုင်ခဲ့လည်း နှလုံးသားက ကြွေမွနာကျင်နေခဲ့ပြီ။

“ဘယ်လိုတွေ့တာလဲ ... သူ့မိဘတွေ ရှေ့မှာတွေ့တာလား”

“မဟုတ်ဘူး ... သူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းပါပဲ ... ဒါပေမယ့် ... သူ့အိမ်မှာ ... ”

“ဟာ ... တစ်ခုခု အကြပ်ကိုင်ထားတာမျိုးများလား”

“အဲဒါကြောင့် ... နင့်ဆီ ငါ ရောက်လာတာပေါ့”
“နင်ဘာလုပ်ချင်လဲ”

ပင့်သက်ကို ရှည်လျားစွာ ရှိုက်ဖြစ်သည်။ လေအေးစက် တပ်ထားသော အခန်းသည် မွန်းကျပ်ပိတ်လှောင်လာသလိုပင် ထင်၏။

“ငါ တရားစွဲမယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

ခရေက စားပွဲပေါ်က ရွှေရောင်စီးကရက်မှုးကို လှမ်းယူပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ယူမီးညှိသည်။

“သူ့မိဘတွေကို”

“ဘာမှနဲ့ စွဲမှာလဲ”

“ငါ့မိန်းမကို သူတို့ ခြိမ်းချောက်ပြီး ပြန်သိမ်းထားတာပဲ”

“သူ့ကိုယ်တိုင်က နင့်ဖက်ကမပါရင်ကော”

ကျွန်တော့်မှာ အဖြေမရှိ၊ ခရေမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လည်း သေချာမမြင်ရ။ စီးကရက်မီးခိုးတွေက မုန်းစရာကောင်းလှသည်။ မီးခိုးတွေကြားက ခရေမျက်နှာကိုမြင်ပြီး ကျွန်တော် သောကတွေကို အခိုက်အတန့် မေ့သွားပြန်၏။ ခရေကို ပြောစရာစကားတွေ အများကြီး ရှိနေသည်။ ပြီးတော့ အဲသည် စကားတွေကလည်း ခရေအတွက် အရာရောက်မှာ မဟုတ်တာ သေချာလှသည်။

“သူ ... အဲလောက် ရက်စက်မယ် မထင်ပါဘူး”

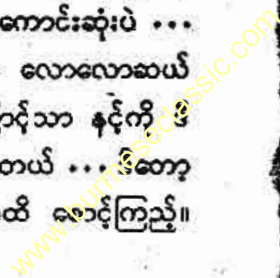
“မထင်ပါဘူးလို့ပဲ နင်ပြောနိုင်တာ မဟုတ်လား”

“ငါ့သားသမီးကိုတော့ ... ငါ အုပ်ထိန်းနိုင်ခွင့်ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“အဲတာက ပိုတောင်ဆိုးသေးတယ် ... မွေးစကလေးဆိုတာက မိခင်ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ရှိရမှာ ... ခုဟာက မွေးတောင်မမွေးသေးဘူး ... ကလေးရဲ့လို့မူနဲ့တော့ တရားမစွဲနဲ့ ... နင် ရွံ့မှာသေချာတယ်”

“ဟာ”

“ဒီမှာ ... ငါ” အကောင်းဆုံးအကြံပေးမယ် ... တရားမစွဲဘဲနဲ့ နင့်မိန်းမ နင် သိမ်းသွင်းချော့မော့ပြီး ရအောင်ပြန်ခေါ် ... ဒါ အကောင်းဆုံးပဲ ... အချိန်အခါကို စောင့်ကြည့် ... လောလောဆယ်မှာ သူ ... မိဘတွေမျိုးတွေကြောင့်သာ နင့်ကို ဒီလိုကူး ရှင်းဖို့ပြောတာ ... သေချာတယ် ... ဒီတော့ သူတို့ဖက်က သွေးအေးသွားတဲ့အထိ လောင့်ကြည့်။

နင့်မိန်းမနဲ့ အဆက်အသွယ် မပြတ်စေနဲ့”
 “ဆက်သွယ်လို့မှ မရဘဲ”
 “တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဆက်သွယ်ကြည့်ပါဦးလေ ... ဒါမှမဟုတ် သူ့ဖက်က ဆက်သွယ်လာမယ့်အချိန်ကိုစောင့်ပေါ့! ... စာချုပ်ကိုတော့ နင့်လက်ထဲမှာပဲထား ... ကွာရှင်းစာချုပ်ကို လုံးဝ လက်မှတ်မထိုးနဲ့ ... တရားစွဲရင်တော့ နင့်ဖက်က လုံးဝ နိုင်ချေမရှိဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”
 “နင့်မှာ ပိုက်ဆံမှမရှိဘဲ”
 “ဘာ”

“တရားကို ငွေစောင့်တယ်လေ ... နင်မသိဘူးလား၊ တရားရုံးမှာ အမှုတစ်ခု တရားစွဲဖို့ဆိုတာ ငွေရှိမှ ဖြစ်တာ ... အဲဒီအကြောင်း နင် နားလည်သလား၊ အေး ... အမှုနိုင်ဖို့ဆိုရင်တော့ ငွေကို တွင်းထဲက နှိုက်သလို သုံးမှရမှာ ...

နင့်ရဲ့ယောက္ခမတွေက ငွေကို အဲလိုသုံးနိုင်တဲ့ လူမျိုးတွေ ... အဲတော့ နင် တရားစွဲဖို့တော့ လုံးဝ မစဉ်းစားနဲ့”

ခရေမျက်လုံးတွေထဲ အကြာကြီး ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ခရေ ဟူသောမိန်းကလေးသည် ဒွိဟဖြစ်မည့်စကားကို မဆိုတတ်။ သူမ၏ စကားသံကိုက တစ်ဖက်သား ယုံကြည်စေနိုင်လောက်သည့် ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုရှိနေနှင့်ပြီးသားဖြစ်သည်။

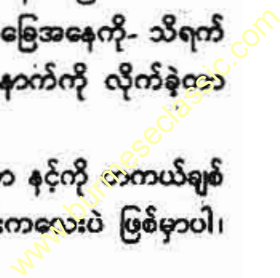
ခုလည်း ... ခရေစကားကို ကျွန်တော် နားထောင်ရမည်။ ခရေသည် ကျွန်တော့်ထက်ပိုပြီး အထက်တန်းလွှာမှာ ဝင်ဆန့်သည်။ မြို့ပြ၏ လူမှုစရိုက်ကို နားလည်သည်။ လူတန်းစားအလွှာစုံတို့၏ အလေ့အထ စိတ်နေစိတ်ထားတွေကို သူမက ကျွန်တော့်ထက်ပိုပြီး အကဲခတ်နိုင်သည်။

“ဒါဆို ... ငါ ဘာမှ မျှော်လင့်လို့ မရဘူးပေါ့”
 “မဟုတ်သေးဘူးလေ ... ခင်လေး နင့်အပေါ် အချစ်မလျော့သေးဘူးဆိုရင် ... နင့်ဆီ တစ်နေနေပြန်လာမှာပဲ ... ခုလောလောဆယ် သူ့မိဘတွေကို ပြန်ငဲ့နေလို့ နေမှာပေါ့ ... အခွင့်သာတဲ့တစ်နေ့ သူ နင့်ဆီ ပြန်လာမှာပဲ ...

နင်ကော အဲဒီလို မထင်ဘူးလား”
 “ငါတော့ မပြောတတ်တော့ဘူး ... ဘာမှမပြောတတ်တော့ဘူး ... တကယ်တော့ ဒီလို ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာကို ငါ အစောကြီးကတည်းက မြင်ထားပြီးသားပါ ... ခင်လေးဘဝနဲ့ ငါ့ဘဝက ... ”

“အေးလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... နင်တို့က တရားဝင်လက်ထပ်ပြီးသားပဲ ... နောက်ပြီး ခင်လေးကိုယ်တိုင်ကလည်း နင့်ဘဝအခြေအနေကို- သိရက်နဲ့ နင့်ကိုချစ်ခဲ့တာပဲ ... နင့်နောက်ကို လိုက်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား ...

ဒီတော့ ... သူဟာ နင့်ကို တကယ်ချစ်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာတဲ့ မိန်းကလေးပဲ ဖြစ်မှာပါ။

နင် စိတ်မပျက်ပါနဲ့ဟာ ... နင်ကိုငါ ကူညီပါ့မယ်၊
ခင်လေးကိုလည်း ငါ ဆက်သွယ်ကြည့်ပါဦးမယ်၊
ငါကိုယ်တိုင်မဟုတ်ဘဲ တစ်နည်းနည်းနဲ့ပေါ့”

“အေးပါဟာ ... နင်ပြောသလိုပဲ ငါ စိတ်လျှော့
လိုက်ပါပြီ”

“နင့်တို့ စိတ်လျှော့ဖို့ ငါပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါ ညောင်ဦးကို ပြန်တော့မယ်”

“ဟဲ့ ... ချက်ချင်းကြီး”

“ဒီမှာနေရင် စိတ်လေတယ်ဟာ ... ထိန်းချုပ်ရတာ
များတော့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပေါက်ကွဲပြီး မဖြစ်သင့်
တာတွေဖြစ်ကုန်မှာ စိုးရတယ် ... ဟိုမှာတော့
အလုပ်ကရှိနေတော့ တော်သေးတယ်”

ခရေက ကျွန်တော့်ကို ခပ်စိုက်စိုက်ငေးကြည့်

ရင်း ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်သည်။

“နင်ဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်း
သိမ်းနိုင်တဲ့သူပဲ ... နင့်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ငါသိပါ
တယ် ... အရာရာတိုင်းမှာ ဂမ္မေးရှူးတိုး ဆုံးဖြတ်
တာထက်စာရင် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနဲ့ ခေါင်းအေး
အေးဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့သူက အမှန်တရားနဲ့ ပိုပြီးနီးစပ်
ပါတယ်”

“နင်က ငါ့ကို အားပေးနေတာလား”

သူမက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ရင်း ရယ်မော

လေသည်။

“ဒါလည်း ... ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပဲလေ”

“ကဲ ... ဤ ပြန်တော့မယ်”

“နင် ... ငါ့ဆီကို အကျိုးအကြောင်း စာရေးဦး”

“အေးပါ ... ရေးမှာပါ”

“နေဦး ... နင့်ကို ငါ ... ညနေစာ ကျွေးမယ်
လေ”

“ဟင်အင်း ... မလိုဘူး ... ငါ့အတွက် အကြံ
ဉာဏ်ပေးတာကိုပဲ ငါ ကျေးဇူးတင်တယ်”

“ငါကလည်း အကြံဉာဏ်ပေးခွင့်ရတဲ့အထိ နင့်ကို
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... နင် ... ငါ့ဆီကို အမြဲ
ဆက်သွယ်နော် ... နင် ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆို
တာ ငါသိချင်တယ် ... ပြီးတော့ နင်လိုအပ်တိုင်း
ငါ့ကို သတိရ”

ထိုင်ရာကထ၊တော့ ခရေသည် ကျွန်တော့်
နောက်လိုက်မလာဘဲ ရေမြှုပ်ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်လျက် ကျန်
ရစ်ခဲ့၏။

သူမမှာတော့ ကျွန်တော့်လို ပူဆွေးစရာ တစ်ခု
တလေပင် မရှိလေဘူးထင်သည်။ ခရေဘဝကို မှားသည်
မှန်သည် ဆုံးဖြတ်ဖို့ ကျွန်တော် သတ္တိမရှိတော့။ ခရေက
ကျွန်တော့်ထက်ပိုပြီး ရင်ဆိုင်ရဲသူဟူ၍ပင် ထင်လာသည်။

လှေကားကျဉ်းတွေကို တစ်ထစ်ချင်းဆင်းလာ
ရင်း ကိုယ့်ရင်သွေးကိုမှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရသူတစ်ယောက်ဖြစ်
ရသည့် အရင်းခံအကြောင်းတရားကို တွေးမိ စူးကြည့်
နေမိသည်။

သည်ကနေကစပြီး ကျွန်တော့်မှာ လိုအင်

ဆန္ဒတွေ ရှိလာပြီ။ နာကြည်းစရာ အကြောင်းတရားတွေ ရှိလာပြီ။

သည်အတွက် ... ကျွန်တော် ...

ဘဝတစ်ခုသည် ကျွန်တော့်အတွက် လွယ်လွယ် နှင့် ဖြစ်မလာပေမယ့် လွယ်လွယ်နှင့်ပျက်ခဲ့သည်။ ခင်လေး နှင့်အတူနေရဖို့အတွက် ကျွန်တော် လပေါင်းများစွာ ကြို တင်စီမံကိန်းချပြီး ... ခင်လေးအတွက် ပြည့်စုံအောင်စီစဉ် ခဲ့ရသည်။ အလုပ်တစ်ခုရဖို့အတွက် အချိန်များစွာကို စတေး ခဲ့ရသည်။ မဖြစ်မနေလုပ်ရမည့်အလုပ်တစ်ခုကို သေချာရ နိုင်ဖို့ ... လိုအပ်သည့်အရည်အချင်းများ ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်လေ့ကျင့်ခဲ့ရသည်။ ပြီးတော့လည်း ... အစိုးရ အလုပ်ထက်ပိုပြီး လစာကောင်းသည့် ကျွန်တော့်အတွက် နောက်ထပ် ပညာများစွာ ရနိုင်သည့် စုံနဲ့သာကို စွန့်ခွာ ထွက်ခွာပြီး တစ်ရပ်တစ်ကျေး မိမိနှင့် အစိမ်းသက်သက်ဖြစ် သော နေရာဒေသတစ်ခုမှာ အသားတကျဖြစ်နိုင်ဖို့ ... ထူထောင်မည့်ဘဝတစ်ခု အဆင်ပြေချောမွေ့နိုင်ဖို့ အချိန် ယူခဲ့ရပြန်သည်။ သည်လောက်ထိ စွန့်စားခဲ့ပြီးမှ ... သည် လောက်ထိ ပြင်ဆင်ခဲ့ပြီးမှ ... နေကလေးတစ်နေ့အတွင်း မှာ ဘဝတစ်ခု ပျက်သုဉ်းသွားခဲ့ရသည်ဆိုတာ ဘယ်လောက် ထိ နာကြည်းဖွယ်ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

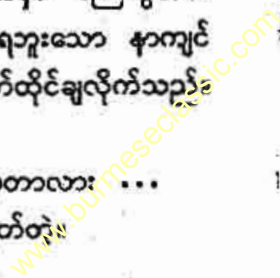
ပြန်လှည့်ကြည့်လျှင် မနားတမ်း ပြေးလွှား

ခဲ့သည့် တာဝေးလမ်းပေါ်မှာ တစ်စက္ကန့်လေးမျှ အနားယူ ခွင့်မရသည့် တာဝေးအပြေးသမားတစ်ယောက်လိုပင် ... ကျွန်တော့်ဘဝသည်လည်း တောက်လျှောက်ပြေးနေခဲ့ရသည်။

ရန်ကုန်မှာ ညောင်ဦးသို့ အပြန်ခရီးသည် ပကတိ ခန္ဓာကိုယ်ချည်းသက်သက်ဖြစ်၏။ စိတ်ဓာတ်ကျ လွယ်သူတစ်ယောက်မဟုတ်ပေမယ့် ... နောက်ထပ် ဘာ တစ်ခုကိုမှ ရင်မဆိုင်ချင်တော့လောက်အောင် စိတ်တွေက ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည်။ သက်နှင်း၏ဘဝမှာ တစ်ယောက် တည်း လက်ချည်းသက်သက်မဟုတ်တော့ဘူးဟု ဘယ်လို ပင် အားတင်းပေမယ့် ... ပိုင်ဆိုင်ရမည်ဟု မျှော်လင့် ထားသည့်ဘဝတစ်ခုသည်ပင် ခုတော့ တစ်စစီ ကျေမွခဲ့ ပြီ။ သားကို ဆုံးရှုံးရမည်လား ... ။ သားကို ပိုင်ဆိုင် ခွင့်မရနိုင်တော့ဘူးလား။

အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ ...

ခြောက်သယောင်းသော အညာ၏မြင်ကွင်း တိုင်းသည် ရင်ထဲမှာ အဆပေါင်းများစွာ ပို၍ပူပြင်းခမ်း ခြောက်နေသလို ထင်မိ၏။ သော့ခတ်ထားသော ခြေတံ ရှည်အိမ်ကလေးရှေ့ရောက်လာတော့ ... နှလုံးအိမ်က မခံ မရပ်နိုင်စွာ မျက်ရည်စေ့သည်။ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲတင်း ကျပ်လျက် ဘယ်ဟုန်းကမှ မခံစားခဲ့ရဘူးသော နာကျင် မှုဖြင့် လှေကားရင်းမှာ အရုပ်ကြိုးပြတ်ထိုင်ချလိုက်သည့် ဘာလုပ်ရမလဲ ... ဘာကိုမှ မလုပ်နိုင်တော့တာလား ... တရားစွဲဖို့ တရားရုံးစရိတ်တဲ။

မိခင်ဖြစ်သူကသာ မွေးစကလေးကို ရင်အုပ်
မကွာ အုပ်ထိန်းခွင့်ရှိတယ် ...တဲ့။

ငွေများ တရားနိုင် ... တဲ့။

ငွေမရှိလို့ သားကို အုပ်ထိန်းခွင့် မရနိုင်တော့
ဘူးတဲ့လား။

ချစ်သူနှစ်ဦးဘဝထဲကို ဝင်လာမည့် တစ်စုံ
တစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်ရင်း စိတ်ကူးဖြင့် အရူးအမူး
ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည့် ကာလငယ်တွေကို ခင်လေးက ပြန်သတိ
မရတော့ဘူးတဲ့လား။ ကွာရှင်းစာချုပ်ဆိုတာ လူနှစ်ဦးရဲ့
ဘဝကို တသီးတခြားစီ ခွဲပစ်လိုက်နိုင်တယ်ဆိုတာ တကယ်
ရော သေချာလို့လား ... ။ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ကြားမှာ ...
သားလေးရှိနေပြီလေ။

မောင်တို့နှစ်ယောက် ... ဘယ်လိုမှ မကွဲနိုင်
ပါဘူး ခင်လေးရယ်။

တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အသွေးအသားနဲ့ ဖြစ်တည်
ခဲ့တဲ့ သားကလေးကို မျက်ကွယ်ပြုပြီး တို့နှစ်ယောက်ဟာ
ဘယ်တုန်းကမှ မသက်ဆိုင်ခဲ့ပါဘူးလို့ မျက်စိမှိတ် ငြင်း
လို့မရပါဘူး။

တစ်နေ့နေ့မှာကော့ မောင်ဟာ သားလေးရဲ့
ဖခင်တစ်ယောက်ဆိုတာ ... သား သိလာရမှာပဲ။

အဲဒီအခါကျရင် ...

မောင် ... သားကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိရမှာပေါ့။

သားကို မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးထားဖို့ အခွင့်

ရှိရမှာပေါ့။

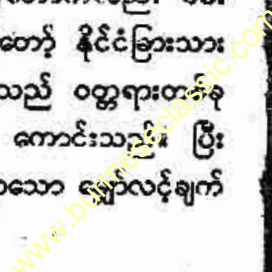
မောင် ... သားကို ရရှိကြိုးစားမယ်။

ဒါကို ... မင်း ယုံလိုက်စမ်းပါ ခင်လေး။

အိုင်ဗင်

ဟု ခေါင်းစည်းတပ်ထားသည့် စာကလေး
တစ်စောင်က ဆီးကြိုနေသည့် အလုပ်ခွင့်သို့ ကျွန်တော်
ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားသော အခါမှာတော့ ... ကျွန်တော့်
ဘဝ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို နားလည်နေကြသည့် အပေါင်း
အသင်းမိတ်ဆွေများကြားမှာ ... ကျွန်တော် အနည်းငယ်
စိတ်ဖြေသိမ့်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ မစ္စတာအန်ဒါဆင်ထံမှ ရောက်
ရှိလာသော စာတိုကလေးကလည်း လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်
ထားသော စာတန်းသုံးကြောင်းသာပါရှိပေမယ့် ... ကျွန်
တော့်ဘဝအတွက် လုံလောက်သော အားပေးမှုတစ်ခုဖြစ်ပါ
သည်။ နေရင်းနိုင်ငံများကို ပြန်ရောက်သွားကြသည့် နိုင်ငံ
ခြားသားမိတ်ဆွေများက ကျွန်တော့်ထံ ပို့စကဒ်ဖြစ်စေ၊ စာတို
လေးတွေဖြစ်စေ အချိန်ရလျှင်ရသလို ဦးပေးတတ်ပါသည်။
သည်လိုစာတွေ ပို့စကဒ်တွေကို ကျွန်တော်ကလည်း ဝမ်း
သာအားရ စာပြန်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့် နိုင်ငံခြားသား
မိတ်ဆွေများထံ စာပြန်ရသည့်အလုပ်သည် ဝတ္တရားတန်ခိုး
လိုဖြစ်ပေမယ့် ... ပျော်စရာလည်း ကောင်းသည့် ပြီး
တော့ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာသော မျှော်လင့်ချက်
လည်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ဘာကို မျှော်လင့်မိသည်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သေချာအောင် မဆန်းစစ်နိုင်ပေမယ့် ငယ်စဉ်ကတည်းက ခုထိ ... နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တွေအထိ အရောက်သွားချင်သော ကျွန်တော့်ဆန္ဒက ခုထိ နိုင်မာနေဆဲပင်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့် ဆန္ဒဖြင့် သည်အလုပ်ကို ရွေးချယ်ခဲ့မိသည်ဆိုတာ သေချာပါသည်။ ဟိုတယ်လ်ဝန်ထမ်းဆိုသည်က အရင်းအနှီးမလို အပ်ဘဲ နိုင်ငံခြားသားများနှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံနိုင်သည်။ ကျွန်တော့်ပညာအရည်အချင်းနှင့် အနီးစပ်ဆုံး အဖြစ်နိုင်ဆုံးအလုပ်ကိုသာ ကျွန်တော် ရွေးချယ်ခွင့်ရခဲ့ပြီးသည်ထက် ပိုပြီး အဆင့်အတန်းမြင့်သည့် အလုပ်မျိုးကိုလည်း ကျွန်တော်ရရှိ မသေချာ။ သည်လို အလုပ်မျိုးကလွဲပြီး ကျွန်တော့် ဆန္ဒနှင့် အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်နိုင်မည့် အလုပ်မျိုးကိုလည်း ရှာဖွေမရနိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွေ တစ်စစ ကွဲအက်ကြွေမှုပြီး ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော့်ကမ္ဘာဟု သတ်မှတ်ခင်တွယ်ခဲ့သည့် အသိုက်အမြှေးလေး ပြိုကွဲသွားသည့်အချိန်မှာတောင် အလုပ်ကို ကျွန်တော် မစွန့်ခဲ့။

စိတ်တွေ ဆောက်တည်ရာမဲ့ ပြိုကွဲလွင့်မျောနေခဲ့သည့် အဆိုးရွားဆုံးအချိန်ကာလမှပင် ကျွန်တော့်အတွက် ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းတည်ဆောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့် အရပ်ငှာနက ... လုပ်ငန်းခွင်မှာသာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဝါသနာကြီးလှသည့် ကျွန်တော့် ဆန္ဒဖောတွေပြည့်သိပ်နေသည့် သည်လုပ် ခွင့်ထဲမှာ ကျွန်တော့်အတွက် ချစ်သူရှိမနေဘဲ

တစ်ယောက်ထဲ ထိန်းကွပ်ဖြေသိမ့်ရင်း ဆက်လျှောက်သွားဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။

အပြောင်းအလဲဆိုတာ တကယ်တော့ မဆန်းပါဘူးလေ။

သက်နှင်း ဟူသော လူတစ်ယောက်အတွက် အပြောင်းအလဲဆိုတာ အမြဲလို ရင်းနှီးစွာ မြင်ယောင်နေတတ်သည့် ချစ်သူမျက်နှာလိုပင်ဖြစ်သည်။

တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ရွေ့လျားဖြတ်ကျော်သွားခဲ့သည့် ပြကွဒိန်ပေါ်က နေရက်များစွာကို သိသိမှတ်မှတ် မရှိတော့ဘဲ တစ်ယောက်တည်း အသက်ရှင်နေသည်ဟု မည်ကာမတ္တဖြင့် အချိန်တွေကို ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့သည်။ မစွတာအန်ဒါဆင်ဆီ စာပြန်ဖြစ်သည် မပြန်ဖြစ်သည် သတိမရတော့ဘဲ ... ကျွန်တော် မေ့မေ့လျော့လျော့နှင့် အလုပ်သွား၊ အိမ်ပြန် ပုံမှန်နေရက်များစွာမှာ ... ဝိညာဉ်နှင့်ခန္ဓာမတွဲမိဘဲ ... ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က စိတ်ညစ်စရာတွေကို အရက်ဖြင့် ဖြေဖျောက်ပစ်တတ်သည့် အလေ့မရှိပါ။ အရက်ကို မကြိုက်တတ်သော၊ ဆေးလိပ်မသောက်တတ်သော လောင်းကစားဝါသနာမပါသော ... ကျွန်တော့်အတွက် အဓိကပြစ်ချက်ကတော့ ဆင်းရဲခြင်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်နိုင်ပါသည်။ မျိုးရိုးစေ့မြစ်မသိ ... အခြေအမြစ်မရှိသည့် လူတစ်ယောက်ကို ရိုးသားသည်။ ကြိုးစားသည် ဆိုမျှဖြင့် သားမက်တော်နိုင်မည်မဟုတ်သော ခင်လေး၏ မိဘများနေရာကို တစ်နေ့နေမှာ ကျွန်တော် ရောက်မလာဘူးဟု

မပြောနိုင်ပါ။ သို့ကြောင့်လည်း ... ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှ ချစ်သူ နှင့်ပတ်သက်သည့် သင်္ကေတများစွာကို အိပ်မက်ကလေး တစ်မက်ဟု သဘောထားနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရတော့သည်။

ပြီးတော့ ...

နောက်ထပ် မျှော်လင့်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံး ဆိုတာကို မျှော်လင့်တတ်ဖို့လည်း ကျွန်တော် ကြိုးစားရပါ လိမ့်ဦးမည်။

လှပသော ဆောင်းနံနက်ခင်းတစ်ခုမှာ ... ကျွန်တော်နှင့်ခရေသည် ပုဂံမြေမှာပင် ဒုတိယအကြိမ် ဆုံ ရပြန်၏။ သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြား မှာ အံ့ဩစရာတွေ ရှိမနေတော့ပါ။ သည်တစ်ခါခါမှာ တော့ ခရေသည် အတွဲအသစ်နှင့် မဟုတ်တော့ဘဲ ... နိုင်ငံခြားသားအဖော်တွေ တစ်စုတဝေးကြီးနှင့် လိုက်ပါ လာ၏။ ပြီးတော့ တည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေရသော မြန်မာမ လေးတစ်ဦး၏ ရင့်ကျက်သော အပြင်အဆင်နှင့်ဖြစ်သည်။

ခရေကို ဖွင့်မပြောပေမယ့် သူမအတွက် ကျွန် တော် ကျိတ်ပြီးဝမ်းသာရသည်ဆိုတာ သူမလည်း သိနိုင် မှာပါ။ ခရေသည် ရွက်ကျပင်ပေါက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သေချာသိနေပြီးဖြစ်သည်။ သူမအတွက် သည့် ထက်သည့်ထက် ပိုမိုကောင်းမွန်မြင့်မားသည့် ဘဝဆိုတာကို သူမလည်း အမြဲ မျှော်လင့်နေမှာပါ။

တစ်ဖက်ကမ်းက ကျွန်းချောင်း ဓာတ်မြေ

ဩဇာစက်ရုံနှင့် တန်ကြည့်တောင် စေတီတော်ကို လှမ်း မြင်ရသည့် သည်ဖက်ကမ်းပါး အောက်ခြေသောင်ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်ရင်း ... ကျွန်တော်တို့ စကားတွေပြောဖြစ် ကြသည်။ နှင်းတွေ ခပ်ပါးပါးသာကျန်သည့် ဆောင်းနံနက် ခင်းလေးမှာ စေတီတော် အပြိုအပျက်တွေကြား ကွေ့ကောက် သွားသည့် မြေလမ်းပုံနှင့် ခပ်ဖျော့ဖျော့ လင်းလက်ထိုး ဖောက်သည့် နေရောင်ခြည်သည် ... အင်မတန် လိုက်ဖက် ညီသည့် အရောင်အသွေးစပ်ဟပ်ထားသည့် သဘာဝ ပန်းချီ ကားတစ်ချပ်ပင်ဖြစ်သည်။ ဧရာဝတီမြစ်ရေပြင်ကတော့ ပက တိဖန်သားပြင်လို တည်ငြိမ်နေခဲ့၏။ နံနက်စောစောမို့ ... မြစ်အတွင်းမှာ လှေငယ် သမ္ဗန်တွေ မရှိသေး။ ဘောက် တူတွေ တုံကင်းတွေ မမြင်ရသေး။ နွေနေ့လယ်ခင်းတွေမှာ ကြားရတတ်သည့် ဒီဗီဒိုကူသံလေးလည်း ပျောက်ဆုံးနေ သည်။

ခရေမှာ အပြောင်းအလဲတစ်ခုရှိနေပြီဆိုတာ ကျွန်တော် ရိပ်မိပေမယ့် ... မပြောဘဲနေခဲ့သော်လည်း ခရေကတော့ ကျွန်တော့်ဘဝ အပြောင်းအလဲကို သတိတရ မေးသည်။

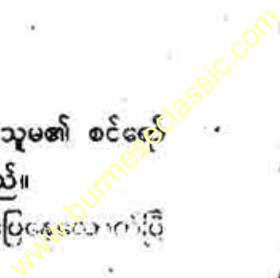
“နင် တစ်ယောက်ထဲပဲလား”

တဲ့ ... ။

“တစ်ယောက်ထဲပဲပေါ့ဟ”

ဟု ကျွန်တော် ဖြေလျှင် ... သူမ၏ စင်ဒြေ တောင် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ကျုံ့ဝင်သွားခဲ့သည်။

“ငါက နင်တို့ ပြန်ပြီး အဆင်ပြေနေသေးတာပဲ”

အောက်မေ့တာ”

“အင်း ... ပြီးသွားပါပြီလေ ... အားလုံးပြီးသွားပါပြီ”

“ဟဲ့ ... ပြီးလို့ရမလား”

သူမက ငေါက်ဆတ်ဆတ် ပြောသည်။ ကျွန်တော် မချီတရီ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ကိုယ့်ဝမ်းနား ကိုယ်သာ သိဆိုသည့်စကား ခရေကိုတော့ မပြောရက်။ သူမက မပြတ် စာရေးပါ။ အသိပေးပါ ပြောလျက် ... ကျွန်တော် သူမထံသို့ စာတစ်စောင်မျှ မရေးခဲ့သည်ကိုတော့ သူမ အမှတ်ရဟန်၊ စိတ်ဆိုးဟန် မရှိချေ။

“သူ လက်ထပ်သွားပြီ ခရေ”

“ဘာရယ်”

“ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ ... ငါ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်တယ်”

“ဟဲ့ ... နင့်မှာ ကလေးတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်လေ ... သူနဲ့နင့်မှာ ကလေးတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်လေ ... အဲဒီကလေးက ပထွေးနဲ့နေရမှာလား”

“မိထွေးနဲ့ နေတာထက်စာရင်တော့ ... ပထွေးနဲ့ နေရတာက မိခင်ရင်ခွင်ရှိသေးတာမို့ တော်သေးတယ်တဲ့”

“ဘယ်သူက ပြောတာလဲ”

“ခင်လေးက”

“ဟယ် ... ”

ခရေ ... ဘာမှမပြောတတ်တော့တာလား

ပြောစရာ မကျန်တော့တာလား ... မသိတတ်နိုင်ချေ။ နှစ်လွမ်းများက ရပ်မသွားပေမယ့် နှုတ်ခမ်းများကတော့ စိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ရေပြင်ပေါ်မှာ နှင်းတွေ အငွေ့ပျံတက်နေသည်က ... ထိုင်ငေးကြည့်နေချင်ရာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆောင်းနံနက်ခင်းတွေကို မကြာခင်ကကြိုခဲ့ရပြီး ... သည်လို ပန်းချီကားပေါင်းများစွာကို လုံးသားမှာ ပုံနှိပ်ထားပြီးသားဖြစ်ပါသည်။

“သူ ... နင့်ကို မုန်းသွားတာလား”

ခရေစကားသံက ဟိုး မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းဆီ

သို့ မျောလှင့်လာသလိုပင် ... ။

“ငါလည်းမသိဘူး ... ငါ ဘာအဖြစ်မှ မလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ သိစွာဆိုရတယ် ... နောက်ပြီး သူ့အချစ်ကို ငါ ယုံခဲ့သလို သူကတော့ ငါ့အချစ်ကို မယုံခဲ့ဘူး ထင်ပါရဲ့”

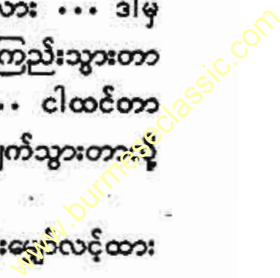
“သူ နင့်ကို တစ်ခုခု အထင်လွဲနေတာ ထင်တယ်”

“ဟုတ်ချင်လည်းဟုတ်မယ်”

“နင် ... သူ့ကို မေးမကြည့်ဘူးလား”

“မေးကြည့်ဖို့ အခွင့်အရေးမရခဲ့ပါဘူး ... သူ့ကို သူ့မိဘတွေကပဲ ထိန်းချုပ်ထားတာလား ... ဒါမှမဟုတ် သူ့ကိုယ်တိုင်ကပဲ ငါ့ကို နာကြည်းသွားတာလား ... ငါ သေချာမသိဘူး ... ငါထင်တာတော့ ဆင်းရဲတဲ့ဘဝကို သူ စိတ်ပျက်သွားတာပဲပဲထင်တယ်”

“စိတ်ပျက်စရာလား ... သူ ကြိုပြီးချော့လင့်ထား

ခဲတာပဲလေ”

“ဒါက ... သွေးပူနေတုန်းကိုး ... သွေးအေးသွား တဲ့အချိန်ကျတော့ ... သူ စဉ်းစားမိမှာပဲလေ ... ငါလိုကောင်က ... သူ့ကို လူတန်းစားအောင်တောင် အနိုင်နိုင်”

“မဆိုင်ပါဘူးဟာ”

“ဆိုင်တယ် ခရေ ... သိပ်ဆိုင်တယ်”

ခရေသည် အချစ်ဆိုတာကို စိတ်ကူးယဉ်တတ် သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဟု ကျွန်တော် ထင်မြင်ခဲ့သည်။ သို့ပေမယ့် ... ခင်လေးနှင့်ခရေသည် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ထင်မြင်ချက်တွေနှင့် ပြောင်းပြန်ဖြစ် လျှင်လည်းဖြစ်နေလိမ့်မည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် မိန်းမများနှင့်ပတ်သက်လျှင် အမြဲလို လွဲမှားစွာတွေးတတ် သူမှန်း တဖြည်းဖြည်း သိသာလာခဲ့သည်။

“နင်က အစွမ်းအစမရှိတဲ့ကောင်မှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါပေမယ့် ... ကံသေကံမ မပြောနိုင်ဘူးလေ ... မျှော်လင့်ဖို့ အခွင့်အရေးဆိုတာလည်း ရှိမှမရှိတာ သူ့တစ်သက်မှာ သူ့ဌေးကတော် အခေါ်ခံရဖို့ဆိုတာ ဖြစ်မဖြစ်နိုင်ဘဲ ... ငါနဲ့ဆိုရင်ပေါ့လေ ... တကယ် တော့ သူ့လို ရွှေစွန်းကိုက်ပြီးမွေးလာတဲ့ သူ့ဌေးသမီး တစ်ယောက်က ငါ့လိုကောင်နဲ့ တန်ကိုမတန်ပါဘူး”

“ဒါဆို ပြီးပြီပေါ့ ... နင်က အဲလိုပဲ သဘောထား သလား”

“အင်း ... သူသွားချင်လဲ သွားပါစေပေါ့”

“ဟဲ့ ... နင်တို့မှာ ကလေးတစ်ယောက် ရှိသေး တယ်လေ”

ခရေက မချင်မရဲဖြစ်လာပြီး ကျွန်တော့်လက် မောင်းကို ဆွဲကိုင်ဆောင်လျက် ပြောသည်။

“ငါ့သားကို ငါပြန်ခေါ်မှာပေါ့ ... သူ့ဘာသာ ဘယ် သူနဲ့ပဲယူယူ ... သူ့ခင်ပွန်းဟာ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့မွေးမယ့်သားကတော့ ငါ့သားပဲ ... ဒါကို သူ ညှာလိုရမလား ... ဖုံးကွယ်လို့ရမလား ... ဘယ် သူမှ ဖုံးကွယ်လို့မရဘူး ...

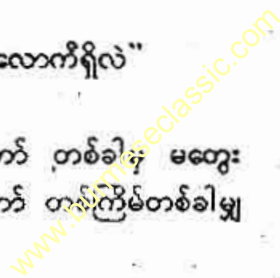
တစ်နေ့နေမှာတော့ ... ငါ့သားဟာ ငါ့ဆီ ပြန်ရောက်လာရမှာပေါ့ ... ပိုက်ဆံရှိမှာ သားကို အဖေတော်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ... ငါ ပိုက်ဆံရှိအောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့ ခရေ” “ဒီပုံစံ ဒီအလုပ်နဲ့ ... နောင် နှစ်ပေါင်းဘယ်လောက် ကြာမှ နင် သူ့ဌေးဖြစ်မှာလဲ”

ခရေက သည်လိုမေးလိုက်တော့ ... ဖြေစရာ အဖြေမရှိဘဲ ကျွန်တော် ဆွံ့အသွားသည်။ မရေ နှုတ်ခမ်း မှာ ခိုတွယ်နေသည့် အပြုံးသည် လှောင်ပြုံးတစ်ခုတော့ မဖြစ်တန်ရာပါ။ သို့ပေမယ့် သူမ၏စကားသည် သက်နှင်း အတွက် အမှန်တရားဖြစ်သည်။

“နင့်မှာ အရင်းအနှီး ဘယ်လောက်ရှိလဲ”

အရင်းအနှီး ...

သည်ကိုစွဲကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေး ခဲ့စဘူး။ သည်စကားရပ်ကို ကျွန်တော် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ

၂၄၈ နှင့် ၅၃

မရင်းနှီးခဲ့ ... ။

“အရင်းအနှီးမရှိဘဲ နင် ဘယ်လိုလုပ် သူဇွေးဖြစ် မှာလဲ ... ပိုက်ဆံရှိအောင် ကြိုးစားဖို့ နင့်မှာ အရင်းအနှီးလိုတယ်လေ”

“ငွေနဲ့ရင်းမှလား ... ငါ့မှာ အတတ်ပညာရှိတယ် လေ”

“အတတ်ပညာနဲ့ရင်းရင် နင် လုပ်ခစားပဲဖြစ်မှာ ပေါ့ ... အလုပ်သမားပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ ... အလုပ် ရှင် ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ”

“ငါ ... နိုင်ငံခြားသွားဖို့ ကြိုးစားနေတယ်”

ခရေက ခေါင်းကိုမော့ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက်

ရယ်လိုက်သောအခါ ... ကျွန်တော် အတော်ပင် ရှက်သွား ခဲ့ရသည်။ စိတ်ထဲ နည်းနည်း စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်သွားသည် ထင်၏။ ခရေကို သည်တစ်ခါလောက် ကျွန်တော် တစ် ခါမျှ စိတ်မဆိုးဖူးဘူးထင်သည်။

“နင့်ကို တစ်ယောက်ယောက်ကများ နိုင်ငံခြားအလ ကားပို့ပေမယ့် ပြောလို့လား”

“အင်း ... အဲဒီ အခွင့်အရေး တစ်နေ့နေ့မှာ ရလာ မယ် ထင်တာပဲ”

“နင်က ... ဒီနေရာကနေ ထိုင်စောင့်မယ်ပေါ့”

“ငါ ... ထိုင်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ ... အလုပ်လုပ် နေတာပဲ”

“နင့်အလုပ်နဲ့ နိုင်ငံခြားသွားလောက်တဲ့ ပိုက်ဆံ တော်တော်နဲ့ ရမှာမဟုတ်ဘူး ... နိုင်ငံတစ်ခုခုကို

သွားဖို့ အနည်းဆုံး ငွေနှစ်သိန်း သုံးသိန်း လိုတယ်။ ဒါတောင် ... ဟိုမှာ အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေ မပြေ မသိနိုင်ဘူး ...

နင့်ကို ငါ လှောင်နေတာ မဟုတ်ဘူး သက်နင်း ... နင်လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်တစ်ခု လုပ်ဖို့ ငါ တိုက်တွန်းချင်လို့”

လည်ချောင်းထဲ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်လာသည်။ ခရေက ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ပင့်သက်ရှိက်နေ၏။ နှုတ်ခမ်းတွေကို ကြိုးစားပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဘာအလုပ်လဲ ... မှောင်ခို ကယ်ရီ လုပ်ရမှာ လား”

ဟု ခရေကိုမေးလိုက်သည်။ အရင်းအနှီးမရှိ ဘဲ ကြီးပွားနိုင်မည့်အလုပ်ဆို၍ စဉ်းစားရသမျှတော့ မှောင် ခိုအလုပ်သာရှိသည်။ ပြီးတော့ ... ခရေကို ထော့သလို လှောင်သလို ပြောမိသလားဆိုတာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မသိ။

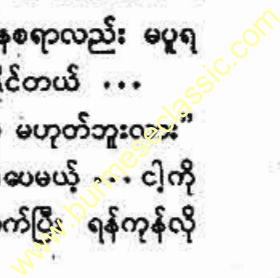
“နင် မုန့်ဆရာ လုပ်နိုင်တာပဲ”

ခရေမျက်နှာကို ဇေဇေဝါ ကြည့်မိသည်။

“အစိုးရ လစာထက်ပိုရမယ် ... အစားအသောက် အတွက် စရိတ်မကုန်ဘူး ... နေရာလည်း မပူရ ဘူး ... ပိုက်ဆံအများကြီး စုနိုင်တယ် ...

ကဲ ... ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ... ငါ့ကို ဘယ်သူက ခန့်မှာလဲ ... နောက်ပြီး ရန်ကုန်လို

နေရာမျိုးမှာက ... ”

“ရန်ကုန် တစ်မြို့တည်း မုန့်ဆိုင်ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နယ်တွေမှာဆို နင့်အတွက် ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့၊ ဝင်တိုးဖို့လွယ်တယ် ... နာမည်လည်း ရလွယ်တယ်”

“ဒါပေမယ့် ... ငါ့မှာ အဆက်အသွယ်မရှိဘူး”

“နင် တကယ်လုပ်မှာလား”

“အင်း ... လုပ်မယ်လေ”

ငါးစက္ကန့်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော် သူမကို အဖြေပေးလိုက်နိုင်သည်။

“ဒါဆို ... နင် အလုပ်ရပြီလို့ မှတ်လိုက်တော့”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ငါ့ဆီမှာလေ”

“ဘာ ... ”

ခရောက် အတောမသတ် ရယ်နေတော့သည်။

“ငါ တောင်ကြီးမှာ မုန့်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထောင်မလို့ နင့်အားကိုးနဲ့လေ”

“ဟုတ်မှလဲ လုပ်ပါ ခရေရယ် ... ဒါ တော်တော် စွန့်စားရမယ့်အလုပ် ... ပိုက်ဆံလည်း အများကြီး ရင်းရမှာ”

ကျွန်တော့်အတွက် နောက်ထပ် ဘဝတစ်ခု အနာဂတ်အသစ်တစ်ခုကို နောက်ထပ် မျှော်

လင့်ရဦးမှာလား။

ခရေကို ကျွန်တော် ဧဝေဝါ ငေးကြည့်မိသည်။ ခရေနှုတ်ခမ်းတွေ မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်းလို တင်းတင်းစေ့ပိတ်နေကြ၏။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကြို့လျက် သူမက စိုက်ကြည့်နေသည်။

“နင်ဟာလေ ... အဲလိုစကားတွေ ဘာဖြစ်လို့ပြောတတ်နေရတာလဲ ... နင် ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး ... နင် နစ်နာမှာစိုးလို့ပြောတာ ... ငါက အလုပ်သမားပဲ”

“ဪ ... နင်က ငါ့အလုပ်ကို နင့်အလုပ်လို့ သဘောမထားဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးလေ ... ခု သဘောထားလို့ ပြောနေတာပေါ့”

“ဟဲ့ ... အကောင်းဖက်ကလည်း နည်းနည်းမျှော်လင့်စမ်းပါဦး”

“ဟင် ... အေးဟုတ်ပြီလေ ... ကဲ ... ဒါဆို အခြေအနေကို သေသေချာချာပြောတော့”

ခရေမျက်နှာက မိုးရေစက်တွေအောက်က ပန်းတစ်ပွင့်လို ချက်ချင်း လန်းဆန်းသွားသည်။ ကမ္ဘာ့ရံဝေးပေါ်တက်လိုက်သည့်အခါ အပြန်လမ်းကလေးကို မြဲချမိကြ၏။ နွားခလောက်သံသည် ဝန်းကျင်မှာ လိုက်ဖက်သော ဂီတသံအဖြစ် ခပ်သာသာမြည်နေ၏။

“ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီမှာ ငါ ပိုက်ဆံချေးထား

တာရှိတယ် ... သူက ... အခု မုန့်ဆိုင်ပိုင်ရှင်
ပေါ့ဟာ ... တောင်ကြီးမှာ မုန့်ဆိုင်ထောင်ထား
တယ် ... ငွေတိုးရလို့ ချေးပေးတာသက်သက်ပဲ၊
သူ့ဆီက ရတဲ့အတိုးနဲ့ ငါ အဖေတို့ကိုထောက်ပံ့နေ
တာ ... ဒါပေမယ့် ... သူ အခု အတိုးမပေးနိုင်
တာ တော်တော်ကြာပြီ ... အရင်းကလည်း သူ
ဆိုင်ကိုရောင်းမှ ဆယ်နိုင်မှာဆိုတာ ... ငါက
အဲဒီဆိုင်ကို ကြွေးနဲ့နှိမ်ပြီး ယူချင်တယ် ... ဒါ
ပေမယ့် ... ငါက အဲဒီအလုပ်ကို နားမလည်တော့
ခက်နေတာပေါ့ ... ။

ဒီဆိုင်ကိုမှ မယူရင်လည်း ငါပေးထား
တဲ့ ပိုက်ဆံက ဆုံးရတော့မလို့ ဖြစ်နေတယ် ...
အဲတော့ ငါ နင့်ကို သတိရတယ် ... ။

နင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ဆက်
လုပ်ကြမယ်လေ ... နင်လည်း တတ်နိုင်သလောက်
အရင်းထည့် ... နင့်လစာ သတ်သတ်ယူ ...
သူ့ဆီက အလုပ်သမား သုံးလေးယောက် ဆက်ငှား
ထားလိုက်မယ် ... ရန်ကုန်က ငါ့အိမ်ခန်းကိုရောင်း
ပြီး လုပ်ငန်းထဲထည့်မယ် ... တောင်ကြီးမှာ အိမ်
လေးတစ်လုံးဝယ်နိုင်ရင်ဝယ် ... မဝယ်နိုင်ရင်ငှား
မယ် ...

နင်ရော ဘယ်လို စဉ်းစားလဲ ...
အဲဒီ အလုပ် ဖြစ်နိုင်မလား”
“မဆိုးပါဘူး ... မုန့်တိုက်အကြီးကြီးမဟုတ်တောင်

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေက အော်ဒါများများရရင် ရုံး
ဖို့လမ်းမရှိဘူး ... သူတို့ရဲ့ လက်ရှိဖောက်သည်တွေ
ကို ဆက်ယူလိုက်ပြီး ... တွက်ခြေကိုက်အောင်
လုပ်ရမှာပေါ့ ...

အဲဒီကနေမှ တဖြည်းဖြည်း လုပ်ငန်းရဲ့
ကြတာပေါ့”
“အိုဟော”

ခရေက ရှိခနဲ လေချွန်လိုက်တော့ ကျွန်တော်
မအောင်အည်းနိုင်တော့ဘဲ သူမကို မျက်မှောင်ကြုံပြီး ကြည့်
လိုက်မိသည်။ သည်တော့မှ ခရေက ဇက်ကလေးပုပြီး
ကလေးတစ်ယောက်လို ရယ်မောနေတော့၏။

မုန့်ဆိုင်တစ်ခု ရင်းနှီးရလောက်သည့် အရင်း
အနှီးပမာနကို ခရေ ဘယ်လိုရရှိခဲ့သည်ဆိုတာ ကျွန်တော်
တစ်နေ့နေတော့ သိခွင့်ရနိုင်မည် ထင်ပါသည်။

အခန်း(၁၅)

'သဇင်' မုန့်တိုက်ဟူသော နာမည်တစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ အလွယ်တကူ ရရှိခဲ့သည်မဟုတ်ပါ။ သည် လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ စ.တင်ရင်းနှီးဖို့အတွက် ကျွန်တော်၏ အသားကျနေပြီဖြစ်သော အလုပ်ကို ဦးစွာ စွန့်လွှတ်ရသည်။ သည့်အတွက် ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ထိခိုက်ကြကွဲခဲ့ရတာ သေချာပါသည်။ ဒုတိယအဖြစ် ကျွန်တော်ရင်းနှီးခဲ့ရသည့် ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့သည့် ကျွန်တော့်မိသားစုဘဝဆိုတာကို လုံးလုံးလျားလျား မေ့ပစ်ထားခဲ့ရပြီး ... ကျွန်တော့်ရင်ဆွေးကို ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့ဆိုသည့် မျှော်လင့်ချက်ကိုလည်း ခဏတော့ စွန့်လွှတ်ထားခဲ့ရဦးမည်။

နောက်ဆုံးအဆင့်မှာတော့ ... ကျွန်တော့်အတွက် ဧရာမစွန့်စားခန်းတစ်ခုအဖြစ် ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတစ်ခုကို စ.တင်ထူထောင်ရဖို့ ကျွန်တော့် ကိုယ်စွမ်းညက်စွမ်း ရှိသရွေ့ စိုက်ထုတ်ကြီးပမ်းပြီး ... တတ်နိုင်သမျှတော့ အစွမ်းကိုသည့် ရလာဘ်ထွက်မလာအောင် ကံကို အလောင်း ... ဘေးပြုပြီး ကြီးစားရလိမ့်မည်။

သည်အခါမှာတော့ ခရေအစွမ်းအစကို ကျွန်တော် မယုံကြည်၍ မရတော့။ ခရေသည် ကျွန်တော့်ထက် ပိုပြီး တချို့နေရာတွေမှာ အရည်အချင်းရှိသည်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ငြင်း၍မရပါ။ ခုချိန်ထိ ခရေဘဝကို နက်နက်ရွိုင်းရွိုင်း ကျွန်တော် မသိနိုင်ခဲ့သေးပေမယ့် ခရေနှင့်ပတ်သက်သမျှကို ကျွန်တော် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်နေမိသည်ဆိုတာလည်း တကယ်တော့ အံ့ဩဖွယ် အကြောင်းတရားဖြစ်သည်။

မုန့်တိုက်နှင့်ပတ်သက်သမျှ လိုအပ်သည့် ကုန်ကြမ်းပစ္စည်းများ၊ မုန့်ဖို၊ လောင်စာ ... စသည့် ကိစ္စတွေအားလုံးကို ကျွန်တော်က တာဝန်ယူရပြီး ... မုန့်ဖိုကစ်ခုထောင်ဖို့ ခွင့်ပြုမိန့်၊ နာမည်ပိုင်ဆိုင်မှု လွှဲပြောင်းခြင်း စသည့် ကိစ္စတွေကို ခရေတစ်ယောက်တည်းကသာ ခိုင်ခံ့ဆောင်ရွက်လေသည်။ ခရေကို သက်တောင့်သက်သာဖြင့် သည်လိုလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို ဦးစီးဆောင်ရွက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့်မထားခဲ့ပါ။ အကျိုးအကြောင်း မဆက်စပ်မိသည်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

သို့ပေမယ့် ခရေက ကျွန်တော် အံ့ဩရလောက်အောင်ပင် သူမ တာဝန်ယူရသည့်အပိုင်းကို သေသေချာချာ သပ်နှင့် အဆင်ချောအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ မုန့်ဖိုစတင်လုပ်ပတ်လေသည်။ အစပိုင်းမှာ နာမည်ရှိပြီးသားမုန့်ဖိုကစ်ခုဖြစ်ပြီး ဖောက်သည်တွေလည်းရှိထားသည်မို့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းက တာထွက်မှာ မျက်ဖြူဆိုက်စရာဖြစ်မျိုး မဖြစ်

ခဲ့ပါ။ သည်တော့ ... ကျွန်တော်သည် ရင်တထိတ်ထိတ် ရှိခဲ့ရသည့် နေ့ရက်များစွာကို လွန်မြောက်ပြီး သက်ပြင်း ချနိုင်လာသည်။ ကျွန်တော့်အနားမှာ အမြဲရှိမနေပေမယ့် ခရေသည် ကျွန်တော့်စိတ်အမောတွေကို စောင့်ကြည့်နေနိုင် သူဖြစ်၏။ လှောင်ပြောင်ရယ်မောနိုင်သူဖြစ်၏။

မိန်းမတစ်ယောက်မျှပင် သက်လုံမကောင်းနိုင် ဘူးဟု တခြားသူတွေ လှောင်ပြောင်လျှင်လည်း ခရေလို အရာရာကို ဥပေက္ခာထားနိုင်သူမဟုတ်ပါ။ ခရေသည် မိန်းမ တန်မဲ့ အရာအတော်များများကို သူမဘာသာ စွမ်းဆောင် နိုင်သူဖြစ်သည်။ သည်လို အရည်အချင်းမျိုးတွေ သူမမှာ ရှိနေသည်ဆိုတာ .. သူမနှင့်အတူ ထီးတစ်ချောင်းထဲဆောင်း ပြီး ကျောင်းတက်ရသည့်ကာလကတည်းက ... ကျွန်တော် နားလည်နေနှင့်ပြီးဖြစ်ပါသည်။

သို့ပေမယ့် ... အရည်အချင်းသာရှိပြီး အခွင့် အလမ်းဆိုတာ ရမလာသေးခင်ကတော့ သူမသည် ဘဝကို ရေစန့်ဖြစ်စေ၊ ရေဆန်ဖြစ်စေ၊ အလျားလိုက်ဖြစ်စေ၊ ကန့် လန့်ဖြစ်စေ ... အလိုက်သင့်သလို မျောလှင့်ဖြတ်သန်းခဲ့ မှာလည်း အသေအချာပင်ဖြစ်ပါသည်။ ခုထိတော့ သူမ သည် ဘဝအကြောင်းကို နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်စွန်းကော့ရုံပြီး လျက် လှောင်သလိုလို ပြောတတ်ဆဲပင်ဖြစ်သည်။

သင်မုန့်ဟိန် ဖွင့်စကတော့ ကျွန်တော်တို့ အမောဖြေခွင့်မရသေး။ မျက်စိတစ်မှိတ်ဟု ထင်ရသည့်ကာလ သည် တကယ်တန်းကျတော့ လအတော်ကြာမြင့်ခဲ့ပါသည်။ တောင်ထွတ်မြင့်မြင့်ပေါ်မှာတည်ရှိပြီး ... ဥရောပဆန်ဆန်

ရာသီမျိုးရှိသည့် တောင်ကြီးမြို့၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ရင်းနှီးခဲ့ရပြီးချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်သည် အတိတ်ဆိုသည့် ကာလငယ်နှင့် အတော်ပင် ဝေးဝေးသွားခဲ့ပြန်ပါသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လက်ရှိအသက်အရွယ်မှာပင် အရှင်လတ်လတ် မွေးဖွားလာသည်ဟုလည်း ထင်မိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စိတ်ဒဏ်ရာတွေကို ကုစားဖို့အတွက် တစ်ဝတ်တပိုင်းတော့ အရေးပါပါလိမ့်မည်။ ဝန်းကျင်အသစ်မှာ တစ်ဖန် မွေးဖွား လာရသည့်အတွက် ... ကျွန်တော် ဘာကိုမှ မကျေနပ်စရာ မရှိပါ။

ကျွန်တော်သည် လက်ရှိဘဝမှာ အရှင်သခင် ဖြစ်နေသည်။ ဆင်းရဲခြင်း၊ ဓွဲတောခြင်းများနှင့် ဖွားဖက်တော် ဖြစ်ခဲ့သော ကျွန်တော့်အတွက် လက်ရှိအခြေအနေသည် တစ် ထီးတစ်နန်းဆန်လှသည်ဟုရှုပင် ဆိုချင်ဆိုနိုင်၏။ မုန့်ဖုတ် သမား ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော် ဂျုံအိတ်တွေ၊ မီးသွေးခြင်း တွေ မထမ်းရတော့။ မုန့်ဖိုထဲ မီးမထိုးရတော့။ စက်ဘီး တစ်စီးနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေဆီ မုန့်လိုက်မပို့ရတော့။ သန့်ပြန်သော အဝတ်အစားတစ်စုံကို ဝတ်ပြီး ... မုန့်ဖို အတွင်း ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်း ဆယ့်ငါးလှမ်း လှမ်းလျက် မုန့်စပ်သော၊ မုန့်ဖုတ်သော၊ ခရင်(မ်)စပ်သော အလုပ်သမား တွေကို သင့်လျော်သလို စေခိုင်းဖို့သာရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့ မုန့်ဖိုသည် ... မုန့်ဖိုဟု သိ သာစေသည့် မီးခိုးခေါင်းတိုင်တစ်ခုသာရှိသော အဖိတ်ငှက်စုံ သာသာပင်ဖြစ်သည်။ တကယ်အဆောက်အဦက အုတ်နှင့် သစ်သားညှပ်၍ ဆောက်ထားပြီး သွပ်မိုးထားသော အပြီး

မသတ်ခင် ယိုယွင်းပျက်စီးတော့မည့် အဆောက်အဦတစ်ခု ဖြစ်၏။ မုန့်တိုက် သို့မဟုတ် မုန့်အရောင်းဆိုင်ကတော့ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမကြီးပေါ်မှာဖြစ်ပြီး လခပေး၍ ငှားရမ်းထား သော သပ်ရပ်ကျယ်ဝန်းသည့် မျက်နှာစာဆိုင်ခန်းတစ်ခုဖြစ် သည်။ ဆိုင်ခန်းမှာပင် ခရောက်နေပြီး ဈေးရောင်းသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အလုပ်သမားတွေက မုန့်ဖိုမှာနေကြသည်။ မုန့်ဖိုမှာပဲ ချက်ပြုတ်စားသောက်ပြီး မုန့်ဖိုမှာပဲ အိပ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ မုန့်ဖိုသည် ... အပြင်ကကြည့်လျှင် ဂိုဒေါင် တစ်လုံးနှင့်တူပြီး အတွင်းဖက်ဝင်ကြည့်လျှင်တော့ စစ်တပ် က တန်းလျားတစ်ခုနှင့်တူသည်။

အလယ်မှာ မုန့်စပ်သည် မုန့်ညှပ်သည် စား ပွဲရှည်တစ်လုံးရှိပြီး တစ်ဖက်မှာ ဂျုံအိတ်တွေ၊ မီးသွေးခြင်း တွေ၊ သကြားအိတ်တွေ သူ့နေရာနှင့် သူ့အကန်ခြားပြီး စိ ထပ်ထားသည်။ တစ်ဖက်မှာတော့ ကွပ်ပျစ်တွေ တန်းစီ ထားပြီး အလုပ်သမားတွေ အိပ်ကြသည်။ အပြောရောင်လိုက် ကာစဖြင့် သီးသန့်ကာရံထားသော နေရာသည် ကျွန်တော် အိပ်ခန်းဖြစ်၏။ အဆောက်အဦ၏ အဆုံးမှာတော့ အင်္ဂါတေ ကိုင်ထားသော မုန့်ဖိုရှိသည်။ သည့်ထက်ပိုပြီး သန့်ပြန့် ကျယ်ဝန်းသည့် မုန့်ဖိုတစ်ခုဖြစ်လာဖို့ ကျွန်တော်ရော ခရေပါ အာရုံထဲမှာ ရှိကြသည်။

သို့ပေမယ့် သည်အခြေအနေအထား ကျွန်တော် အတွက် ကျေနပ်စရာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် ... ကိုယ်ပိုင် အလုပ်သည် ကိုယ်ပိုင်မိသားစုကလေးတစ်ခုကို ထူထောင် ရသလိုပင် ကျွန်တော့်ကို စိတ်ကျေနပ်စေ၏။

အလုပ်ထဲမှာ အားသွန်ခွန်စိုက် စိတ်ပါဝင်စား နေသည့်အခါ ... ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှ ပျက်စီးခဲ့ရသမျှ ဘဝ၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်အားလုံးကို မေ့ထားနိုင်စွမ်းရှိလာသည်။ သဇင်၏ တိုးတက်ဖွံ့ထွားလာမည့်အရေးသည် ကျွန်တော့် ဦးနှောက်ထဲမှာ စက္ကန့်နှင့်အမျှ လွှမ်းမိုးနေရာယူထားသည်။ သည့်ထက်ပိုပြီး မက်မောစရာဘဝတွေ ရှိကောင်းရှိနိုင်သော် လည်း ကျွန်တော်က ပစ္စုကွတ်ဆိုတာမှာ ယုံကြည်နှစ်မြှုပ် ထားတတ်သူဖြစ်လေသည်။

တောင်ကြီးမြို့တစ်မြို့လုံးမှာရှိသည့် လက်ဖက် ရည်ဆိုင်နှင့် မုန့်အရောင်းဆိုင်များသို့ အခြေခံကျသော ပေါင် မုန့်၊ ကိတ်မုန့်လို မုန့်မျိုး တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်ပို့လာနိုင်ပြီး သဇင်အတွက် စိတ်ချရလောက်အောင် အခြေခိုင်လာသော အခါ ... ခရေက လုပ်ငန်းချဲ့ထွင်ဖို့၊ သည်လုပ်ငန်းမှာ သူမဘဝကို မြှုပ်နှံဖို့အတွက် ရန်ကုန်သို့ပြန်သည်။

သူမ ပိုင်ဆိုင်သည့် တိုက်ခန်းကိုရောင်းပြီး မုန့်ဆိုင်ကို ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ဖြစ်အောင် တိုးချဲ့မည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ခရေသတ္တိနှင့် ပြတ်သား မှုကို အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြရင်းသာ ရှိလေသည်။

“နင် ... အဲဒီနေရာကို ကြိုက်မှာပါ ... လူနေရပ်ကွက်နဲ့လည်း နည်းနည်းလှမ်းတယ် ... သန့်လည်းသန့်တယ် ... နင့်ကောင်လေးတွေအတွက်လည်း နင် သိပ်စိတ်မပူရတော့ဘူးလေ”

ခရေသည် ရေချိုးပြီးစ သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့်ရှိ၏။ အရင်ကလို မိတ်ကပ်၊ ဆိုးဆေးတွေ သိပ်မတင်တော့ဘဲ ... နဂိုက အနောက်တိုင်းဆန်သော မျက်နှာပေါက်သည် ခုလို သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားနှင့်ဆိုတော့ ပိုလို့ ကျက်သရေရှိသည်ထင်မိသည်။ ငယ်ငယ်ကလို နုပျိုတက်ကြွသော အလှတရားတွေတော့ ပျောက်ကွယ်ကုန်ပြီပေါ့လေ။ သို့ပေမယ့် ခရေသည် ... သူမဘဝကိုသူမ ကျေနပ်ရောင့်ရဲနိုင်သော စိတ်ငြိမ်းချမ်းခြင်းမျိုးနှင့် အတော်ပင် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်နေပြီ ထင်ရ၏။

ကတ္တရာလမ်းတွေက ခပ်ပြေပြေထင်ရပေမယ့် ခြေထောက်တွေ လေးလံဆုတ်ဆိုင်းနေ၏။ ညနေ ဈေးတန်းသည် မျက်စိတဆုံး တရှည်တလျားကြီးဖြစ်သည်။

“ငါ့ကောင်လေးတွေက သိပ်ပြီး ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းမရှိပါဘူး ... လူပျိုလူရွယ်တွေဆိုတော့ မိန်းမပိုးချင်တဲ့စိတ်ကလေးတော့ ရှိတာပေါ့ဟာ ... ဒါပေမယ့် ခုနေရာလည်း သိပ်မဆိုးပါဘူး ... အရေးကြီးတာက မုန့်ဆိုင်းပဲ ... မုန့်တိုက် ... သားသားနားနားရှိဖို့လိုတယ်လေ ... အဲတာ ဆွဲဆောင်မှုတစ်ရပ်ပဲ”
“အေး ... အဲဒီအတွက်လည်း ငါ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းတွေထားတယ်”

“ဟင်”

“လမ်းမတန်းပေါ်မှာပဲ ... သိပ်တော့ မကျယ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မုန့်ဆိုင်းတော့ ကောင်းကောင်းဖွင့်လို့ရတယ် ... အရင်က ရေစိမ်ခေါက်ဆွဲဆိုင်း ... ခုတော့ ဆိုင်မရောင်းတော့ဘူး ... တည်းခိုခန်းနဲ့လည်း ကပ်ရပ် ... ဈေးကြီးနဲ့လည်း နီးတယ်”
“မဟုတ်ဘူး ခရေ ... ငါ့သဘောကတော့ နေရာသိပ်အကျယ်ကြီးမလိုဘူး ... မုန့်ပိုရော မုန့်ဆိုင်းရောတွဲပြီး လုပ်နိုင်တဲ့နေရာဆို ပိုကောင်းတယ် ... ပိုက်ဆံလည်း မလေတော့ဘူး ... အချိန်ကုန်လည်း သက်သာတယ် ... ဆိုင်အတွက် မုန့်ပိုဖို့လူတစ်ယောက်လည်း မကုန်တော့ဘူး”

“အေး ... နင်ပြောတာလည်း ဟုတ်တယ်”
တောင်ပေါ် ညနေခင်းသည် ... နေရောင်ရှိနေသေးပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းထဲထိရောက်အောင် အအေးဓာတ် စိမ့်ဝင်နိုင်၏။

ခရေက သိုးမွေးအင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်လုံးထည့်ပြီး ပခုံးကို ကျုံ့ထားသည်။

“နင်ပိုက်ဆံတွေအကုန်လုံးမုန့်ဆိုင်းထဲ ထည့်လိုက်တော့မလို့လား”

“ဒါပဲ ရှိတော့တာပဲလေ”

“နင် ... တောင်ကြီးမှာ အခြေချတော့မယ်လား”

“အင်း”

သူမက နှုတ်ခမ်းစေ့ပြီး လှည့်ချောင်းသံဖြင့်

ဖြေသည်။ ရုတ်တရက် လွယ်လွယ်ကူကူ ခေါင်းညိတ်လိုက် သည်မို့ သူမစကားကို ကျွန်တော် ဇေဝေဝါ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်သည့်အခြေအနေတစ်ခုလို မျက်စိမှိတ် ခေါင်းယမ်းမိပြန်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါမှာ ခရေ ပြတ်သားခြင်းကို ကျွန်တော် လိုက်မမိနိုင်ချေ။

“နင် တကယ်ပြောနေတာလား။”

“တကယ်ပေါ့ ... နင် အံ့ဩပြန်ပြီလား။”

တကယ်ဆို အံ့ဩလောက်စရာ မဟုတ်ဘူးဟု ငါ့ သည်။ သည်လောက်ထိ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားပြီးသည့်အလုပ် တစ်ခုကို မျက်နှာလွှဲပြီး တစ်ရပ်တစ်ရွာမှာ နေဖို့ငြိမ်းတာ လည်း ...

အင်းလေ ...

ကျွန်တော်ကသာ အတွေးခေါင်နေမိတာပါ။

“ဘာမှ အံ့ဩစရာမရှိပါဘူး သက်နင်းရယ် ... တကယ်ဆို ... ငါ့မနေချင်ဆုံးအရပ်က ရန်ကုန်ပဲ။ ခုလိုဘဝတစ်ခုကို ငါ မျှော်လင့်ထားတာ ကြားပြီ။ ငါ့မှာ အရင်းအနှီးရှိရင် ခြေနိုင်လက်နိုင် စီးပွား ရေးလုပ်ငန်းလေးတစ်ခု လုပ်မယ် ... အဲဒီကရတဲ့ ပုံမှန်ဝင်ငွေလေးနဲ့ ငါ အေးအေးဆေးဆေးနေတာ မယ် ... ရန်ကုန်မှာမဟုတ်ဘဲ တောင်ကြီး ဒါမှ မဟုတ် ပြင်ပလွင် .. အဲလို နယ်မြေ တစ်မြို့မြို့မှာ ပေါ့ ...

ခုတော့ ... ငါ့ဆန္ဒလေး ပြည့်လာပြီး နင့်ကိုလည်း ငါ သိပ်ကျေးဇူးတင်စွာပဲ ... နင်သာ

မကူညီရင်တော့ ... ငါ့မှာ ခုလို အဖတ်မံတင်တဲ့ အပြင် ပိုက်ဆံလည်းဆုံးရဦးမှာ ... ခုအခြေအနေ လေးကို ငါစိတ်ချမ်းသာပါတယ် ... အမြတ်အစွန်း တွေ အများကြီးနဲ့ သူငွေမကြီးမဖြစ်ချင်လည်းနေ။ ခုလိုလေး နေရတာ ငါ စိတ်ချမ်းသာ တယ် ...

ဒါပေမယ့် ... ငါက ငါ့အတွက်ပြော တာနော် ... နင်ကတော့ ငါ့အလုပ်မှာ တစ်သက်လုံး မြှုပ်နှံဖို့မလိုပါဘူး ... နင့်အတွက် တိုးတက်မယ် ထင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုတွေ့လာရင် ... နင် အချိန် မရွေး ဒီက ထွက်သွားနိုင်တယ်” “နင်က ငါ့ကို နင်ပြီပေါ့လေ”

ရယ်ရယ်မောမော ပြောဖြစ်သော်လည်း ရင် ထဲမှာ မကောင်းပါ။ ခရေစကားက ရင်ထဲကတစ်နေရာရာ ကို ထိမှန်သည်ထင်ရသည်။ ပြီးတော့ ... သည်လိုအတွေး မျိုး ကြိုတင်တွေးမထားမိသည့်အတွက် ရုတ်တရက် ... မရေရာသည့် အခြေအနေတစ်ခုကို သတိရသွားပြီး ဝမ်း နည်းထိခိုက်ရခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“အဲလို မပြောနဲ့နော် ... ငါ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆို တာ နင်သိနေတာပဲ”

“ငါက ဘယ်လိုထွက်သွားရဦးမှာလဲ”

“နင်ပဲ နိုင်ငံခြားသွားချင်တယ်ဆို”

“အခြေအနေပေးမှပါ”

“ပိုက်ဆံရှိရင် ... တချို့အခြေအနေဆိုတာက ဖန်

တီးယူလို့ရတာမျိုးပဲ”

“ဒီအလုပ်နဲ့ နင့်ကို ဒီအတိုင်းထားပြီး ငါကသွားရမှာလား၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ နင်က သွားစေချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ... ”

ကျွန်တော့်စကားမဆုံးခင်မှာပင် ခရေက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လေသည်။ အဲသည့် အရယ်ကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း အဓိပ္ပာယ်မပေါက်။

“မဆိုးဘူး ... နင် တော်တော်သတ္တိကောင်းလာပြီ”

“ဘာလဲ”

“ငယ်ငယ်တုန်းကထက် နင် ပြောရဲဆိုရဲ ရှိလာပြီလို့ပြောတာပါ”

“ဟာ ... တော်စမ်းပါ”

“ဘယ်နှယ့် တော်စမ်းပါလဲ ... နင် ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ နင့်အဖေ နောက်မိန်းမယူမယ်ဆိုတော့ နင် ကျိတ်ငိုတာလေ ... နင့်အဖေကိုလည်း နင်မပြောရဲဘူး မဟုတ်လား”

“တော်ပါတော့ ခရေရယ် ... အဲဒီအကြောင်းတွေ ငါ ပြန်မကြားရဲလို့ပါ”

“အေး ... လူတွေတော်များများမှာ ပြန်မပြောရဲတဲ့ ပြန်မကြားချင်တဲ့ အတိတ်တွေရှိနေကြတာ ဆိုးတယ် ... ။

ဒါပေမယ့်လေ ပြီးခဲ့သမျှကို ပြန်ပြီးခေါ်ယူချင်လို့လည်း မရဘူး ... ပြန်ပြင်ချင်လို့လည်း မရဘူး ... ဒီတော့လည်း အနာဂတ်ကိုသာ တန်

ဆာဆင်ဖို့ ကြိုးစားကြရတာပဲ မဟုတ်လား”

ကုန်းအတက်မှာ ခရေက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်မို့တွယ်သည်။

“နင့်ရဲ့အနာဂတ်ကိုရော နင်ဘယ်လို စဉ်းစားထားလဲ ခရေ”

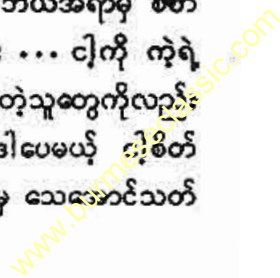
“ခုအတိုင်းပဲပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ... ဘယ်အရာမှ တသမတ်တည်းမရှိဘူး ... နင်မေ့နေပြီလား”

“အေးပါ ... ဟုတ်ပါတယ် ... ကံပေးသမျှပေါ့၊ ဘာကိုမှ ငါတော့ စိတ်မပျက်ဘူး ... ငါတို့လာခဲ့တဲ့ဘဝကို ပြန်ကြည့်စမ်း၊ တစ်ခါတလေများ ဆန်ကွဲထမင်း၊ တစ်ခါတလေကျတော့ လုံးတီးစာနဲ့ ငပိရည်ကြို ... ချောင်းထဲ မြောင်းထဲ ငါးရှာရမှ ဟင်းစားရတဲ့ဘဝ ... ဒါတောင် ဆီမရှိလို့ ရေလုံပြုတ်သောက်ရတတ်သေးတယ်”

“ခရေ”

“ဆင်းရဲတဲ့ဒဏ်ကို ငါတို့ ကောင်းကောင်းခံခဲ့ရပြီးပြီ ... ခု ... ချမ်းသာတဲ့ဒဏ်ကို ခံနိုင်အောင်ကြိုးစားရဦးမှာ ... လောကကြီးမှာ ဘယ်အရာမှ စိတ်ပျက်စရာလို့ ငါတော့မထင်ပါဘူး ... ငါ့ကို ကဲ့ရဲ့ကြ ... အတင်းပြောကြ ရုံ့ချကြတဲ့သူတွေကိုလည်း ငါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ငါ့စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ သူတို့ ဘယ်တော့မှ သေအောင်သတ်လို့ မရစေရဘူး စိတ်ချ”

ခရေရယ် ...

ကရုဏာစိတ်သက်သက်ဖြင့် ခရေလက်ဖဝါး
တွေကို ဆုပ်ညှစ်လိုက်မိသည်။

မှန်ဆိုင်ကိုရောက်ဖြစ်သည့်တစ်ညနေမှာ ...
ခရေက ကျွန်တော့်ကို စာအိတ်ရှည်တစ်ခုထောင်ပြရင်း ...

“နိုင်ငံခြားက စာလာတယ်”

ဟု မှန်ဘီရိုနောက်ကွယ်မှာ ထိုင်လျက်ပြော
သည်။ မှန်ဖိုမှာ တစ်နေကုန်အောင် မပြီးမငွေနေတတ်သည့်
ကျွန်တော်သည် မှန်ဆိုင်ကိုတော့ ရံဖန်ရံခါမှသာ ရောက်
ဖြစ်၏။ စိတ်ကသာ အမြဲလိုရောက်နေတတ်သည်။ ခြေ
ထောက်တွေက ဆိုင်ဖက် ခြေဦးမလှည့်ဖြစ်။ သပ်သပ်ရပ်
ရပ် လှလှပပ ဝတ်စားလျက် ဈေးရောင်းနေသည့် မိန်း
ကလေးတွေချည်းသာ ရှိတတ်သည့်နေရာကို မကြာခဏ
ရောက်ရမှာ စိတ်ထဲ မဝံ့မရဲရှိသည်ဟု ပြောလျှင် ခရေက
ကျွန်တော့်ကို လှောင်ဟားလိမ့်ဦးမည်။ ခရေ သိချင်လည်း
သိနေမှာပါလေ။

“ကလေးအဖေကို လူပျို”

ဟု နှစ်ယောက်ထဲရှိနေသည့်အချိန် သူမ သည်
လို စလျှင် ... ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ မျက်နှာပူနွေးချင်

သည်။ အဲသည်စကားကို လက်မခံချင်သည်တော့ မဟုတ်။
ကျွန်တော့်မှာ ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်သည့်အသွေးအသား၊ သား
သမီးတစ်ယောက်ရှိနေသည်ဆိုတာ ကျွန်တော် တမင်မေ့ထား
သည်မဟုတ်ပါ။

ခရေ ရန်ကုန်ရောက်သွားစဉ်ကပင် ခင်လေး
သားကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားခဲ့သည်ဆိုတာ ခင်လေးရဲ့
မာမာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဆိုတာတွေကို ကျွန်တော် သတ္တိရှိရှိ
နားထောင်နိုင်ခဲ့သေးသည်။ စိတ်မလှုပ်ရှားဘဲ ကြားရသမျှ
သတင်းတွေကို ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့သေးသည်။ သားသည် ...
ကျွန်တော့်နှလုံးသားမှာ အမြဲကိန်းဝပ်နေသည့် အမြဲတော
ရတနာ ...။

“တံဆိပ်ခေါင်းကတော့ ယူအက်စ် တံဆိပ်ခေါင်းပဲ”

“မစ္စတာအန်ဒါဆင်ဆီကဖြစ်မယ်”

“နင် ဒီရောက်နေတာတောင် နှစ်နှစ်ကျော်နေပြီ”

ဟု ခရေက အံ့ဩသည့်လေသံဖြင့်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဒီမရောက်ခင်အထိ သူနဲ့ငါ အ
ဆက်အသွယ်မပြတ်ကြဘူး၊ ဒီရောက်တော့ သူလည်း
ငါ့ကို ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး ထင်
ပါတယ်၊ ငါလည်း သူ့ကိုမေ့သွားတယ် ... လွန်ခဲ့တဲ့
တစ်လလောက်ကမှ သတိရပြီး စာရေးလိုက်တာ၊
ဒီလိပ်စာလည်း ထည့်ရေးပေးလိုက်တယ်လေ”

“ဪ ... ဪ ... ”

ခရေက စာအိတ်ကို လှမ်းပေးရင်း ...

“နင်က မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါလေဆိုတဲ့ ဆုတောင်း

ပြည့်တယ် ထင်ပါရဲ့”

ဟု မထိတထိ ပြောသေးသည်။

“နင့်လောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ဆိုတော့ သူမ ရုတ်တရက် မျက်နှာထားတင်း သွားပြီးမှ တဟားဟား ရယ်မောလေသည်။

ခရေ စိတ်ဆိုးမှာကို ကျွန်တော် မကြောက် ပါ။ ခရေစိတ်မှာ အနာရွတ်ကျန်အောင်အထိ ကျွန်တော်

ဘာတစ်ခုမှ ဆိုးဆိုးရွားရွားပြောဖြစ်လုပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေချာသည်။

ပြီးတော့ ...

ခရေသည် သက်နှင့်ပဲဖြစ်နေပြန်သည်လေ။

“အန်ဒါဆင်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးက ငါ့ကို တော်တော် ခင်တယ် ... အဲတာ ... သူ မြန်မာပြည်ကို နောက်တစ်ခေါက်ထပ်လာဦးမယ်တဲ့ ... သူ့မိသားစု တွေလည်း ပါမယ်တဲ့ ... ငါရှိနေတဲ့ တောင်ကြီး ကို သူ ရောက်အောင်လာမယ်လို့ သူ့စာထဲမှာ ရေး ထားတာပဲ”

“ဟုတ်လား ... ကောင်းတာပေါ့”

“ဘာကောင်းတာလဲ”

“ဒါ ... နင့်အတွက် အခွင့်အရေးပဲမဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ... ခရေမျက်နှာကိုမော့ကြည့်ရင်း

ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ ခရေပြောသည့် စကားအဓိပ္ပါယ်ကို နားမလည်သည်တော့မဟုတ်။ ခရေ သည်စကားပြောလာမည်ဟု မျှော်လင့်မထားမိသည့်အတွက် သာ အံ့သြရသည်။ ခရေက ... ကျွန်တော့် ထမင်းပန်း ကန်ထဲ ပန်းဂေါ်ဖီကြော်တွေ ခပ်ထည့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ “စားလေ”

ဟု မေးဆတ်ပြောသည်။ လောကဝတ်စကား တစ်ခွန်း မဟုတ်မှန်းသိသည်။ ထမင်းကို ဆိုင်မှာသာစား ဖြစ်ခဲ့သည့် ကျွန်တော့်အဖို့ နွေးထွေးသော ခံစားမှုသက်သက် ဖြင့် အိမ်ထမင်းဟင်းသည် မက်မောဖွယ်ရာဖြစ်၏။ မိသား စု ထမင်းဝိုင်းကလေးတစ်ခုသည် ဘယ်လိုဟင်းလျာမျိုးနှင့် ပဲဖြစ်စေ ... နွေးထွေးချိုမြိန်သော အရသာရှိနေမှာ သေ ချာပါသည်။ သို့ပေမယ့် ... ကျွန်တော် အဲသည်အရသာ ကို မခံစားလိုက်ဘူးလား မသိချေ။ ကျွန်တော်သည် ထမင်း ဝိုင်းမှာ ထိုင်စားနင်းသည့်အရွယ်ကတည်းက ... နေရာ လပ်တစ်နေရာရာဖြင့် စတင်ခဲ့ရသည်။ မိသားစု ထမင်း ဝိုင်းဆိုသည့် ဝေါဟာရသည် ကျွန်တော့်အတွက် အဓိပ္ပါယ် မဲ့ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကိုယ်ပိုင်မိသားစု ဘဝကလေးကို မျှော်လင့် တောင့်တခဲ့ရသော်လည်း ဇနီးသည် ခူးခပ်ပြင်ဆင်ကျွေးသော ထမင်းဝိုင်းမှာ ထိုင်ခဲ့ရသည်။ ချိန်ကာလသည် တံလျှပ်တစ် စင်းနယ်ပင် ကျွန်တော့်ဘဝထဲမှာ ဖျတ်ခနဲသာ သင်ဟပ် လျက် ... ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်လွင့်စင်းခဲ့ပြန်သည်။ ခုတော့လည်း ကျွန်တော် သာကိုမှ မတောင့်

တချင်တော့ပါ။ ဖြစ်လာသမျှ ဘဝဆိုတာကို သူ့ချည်းသက် သက် ခံယူဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပြီးပြီ။

“ငါ ဘာမှ မမျှော်လင့်တော့ပါဘူးဟာ”

“ဟာ ... မမျှော်လင့်လို့ ရမလားဟ”

“မျှော်လင့်တိုင်းလည်း ဖြစ်လာတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါ နင်ပြောခဲ့တဲ့ စကားပဲလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဟုတ်ပါတယ် ... ငါပြောခဲ့ ပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ငါပြောတာက ဒီအတိုင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်နေဖို့တော့မဟုတ်ဘူး ... အခွင့်အရေး တိုင်းကိုတော့ အသုံးချရမယ် ... ဖြစ်လာတာ မဖြစ် လာတာတော့ ကံတရားပေါ့”

ခရေက ရေခန်းခွက်သံ ဓာတ်ပူထဲက ရေ နွေးဖြည့်ရင်း ပြောသည်။ စကားမဆက်တော့ဘဲ သူ့မစကား တွေကိုသာ ထမင်းစားရင်းစောင့်၏။ ကျဉ်းမြောင်းပျည်လျား သော တိုက်ခန်းကလေးထဲမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ထဲ သာ ကျန်ရစ်သည့်အဖြစ်ကို ခရေက စိတ်ကျဉ်းကျပ်ဟန် မတူပါ။ သတိထားမိပုံလည်းမရပါ။ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော် တို့နှစ်ဦးသည် သိပ်မကျယ်ဝန်းလှသော ပတ်ဝန်းကျင်အဝန်း အဝိုင်းကလေးထဲက စကားတင်းဆိုမှုတွေအောက်မှာ သည် ပုံစံအတိုင်းနေလာခဲ့တာ ကြားပြီ။

ခရေကို ... ခရေသိက္ခာကို ကျွန်တော် ငဲ့ ညှာရမည်ဖြစ်သော်လည်း ခရေကတော့ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် ဆိုတာကို လိုအပ်သည်ထက် ပိုပြီးအလေးမထားခဲ့ပါ။ ထို့ ပြင်အပြင်လည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ

သို့ပဲ ဆက်လက်ရင်းနှီးခဲ့သည်။

ထမင်းကို လက်စသတ်ပြီးသွားတော့ ခရေက ကျွန်တော့် ထမင်းပန်းကန်ကို သိမ်းသွားသည်။ မီးဖိုခန်း ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲ ပန်းကန်ဆေးနေရင်းက ...

“နင် သူ့နဲ့ဆက်သွယ်ပြီး နိုင်ငံခြားသွားဖို့ ကြိုးစား ပါလား၊ နင့်ကို သူ ကူညီမှာပါ”

“အေးလေ ... ဟိုတုန်းက နင့်မှာ ပိုက်ဆံမှမရှိဘဲ”

“ခုလဲ မရှိပါဘူး”

“ခု ... ဘာလို့မရှိရမှာလဲ ... နင့်အရင်းထည့်ထား တဲ့ ပိုက်ဆံရော၊ နင့်လစာရော ငါ့ဆီအပ်ထားတာပဲ”

“အဲဒီပိုက်ဆံလောက်နဲ့ နိုင်ငံခြားသွားလို့မရသေးပါ ဘူးဟာ ... ငါသိပါတယ် ... နောက်ပြီး နင် ထင်သလို လွယ်လွယ်လေး ဖြစ်ချင်မှလည်းဖြစ်မယ်၊ ငါ့ကံကိုက ဘယ်တုန်းကမှ မျှော်လင့်သလိုဖြစ်လာ ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ...

ကလေးဘဝကတည်းက ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့အောင်ပြီး ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်ခဲ့တယ်၊ ဒါ ပေမယ့် ... ငါ ဆယ်တန်းတောင် မတက်ခဲ့ရဘူး၊ အင်္ဂလိပ်စာ သိပ်တော်ပြီး နိုင်ငံခြားကို ပညာသင် သွားချင်ခဲ့တယ် ... တက္ကသိုလ်ကို အနားတောင် မသီခဲ့ရဘူး ... ရှင်တန်းနဲ့ကျောင်းဆက်မတက်ဘဲ ခုချိန်ထိ အဆင်ပြေမယ်ထင်တဲ့အလုပ်တွေလုပ်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျောင်းခဲ့ရတယ်”

“အေး ... ဒါပေမယ့် ... နင် အဲဒီလိုဘဝတွေကနေ

တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားခဲ့တာပဲမဟုတ်လား၊ ခုလို နင် အင်္ဂလိပ်စကားကိုလည်း လည်လည်ပတ်ပတ် ပြောနိုင်ပြီ ... အဲဒီပညာနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ခဲ့လို့ နင့်ဘဝလည်း အထိုက်အလျောက် တိုးတက် လာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား ...

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း သိပ်အထင်မသေး စမ်းပါနဲ့ဟာ”

ခရေက လက်သုတ်ပဝါနှင့် လက်ချောင်းတွေ တစ်ချောင်းချင်းသုတ်ရင်း စောစောက သူမ ထိုင်ခဲ့သည့်ခုံ မှာ ပြန်ထိုင်သည်။ ခါးသက်သက်နှင့်မွှေးသော ပင်လောင်း လက်ဖက်ခြောက်ရည်ကို အရသာခံသောက်ရင်းက ခရေကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်မိသည်။

“နင်က ငါ့ကို နိုင်ငံခြားသွားစေချင်တယ်ပေါ့”

“အင်းလေ ... နင်က သိပ်သွားချင်တယ် မဟုတ် လား ... နင့်ဆန္ဒကို ငါက ပြည့်စေချင်တာပါ”

“ငါသွားတော့ နင် ဒီမှာ တစ်ယောက်ထဲ ဘယ်လို ကျန်ခဲ့မလဲ”

“အဲမယ်”

ခရေနှုတ်ခမ်းတွေ ခပ်စူစူပြူးသွားပြီး ... “နင်က ငါ့ကို စိတ်မချဘူးဆိုပါတော့”

ဟု မချီမချည် မျက်နှာဖြင့် မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် ... နင်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဒီမှာ အလုပ်သမားတွေနဲ့ နင်ဘယ်လို ထိန်းကျောင်းမလဲ၊ စိတ်ချရတဲ့သူလည်း ရှိသေးတာမဟုတ်ဘူး ... နင်

ကိုယ်တိုင်လည်း မုန့်သာရောင်းတတ်တာ ... မုန့် ဖုတ်တတ်သေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီအလုပ်မဟုတ်လည်း တခြားအလုပ်တွေ အများ ကြီးပါဟာ”

“ခရေ”

ခရေက မျက်လုံးဝိုင်းသွားပြီး ကျွန်တော့်ကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်သည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ ... ငါ့ပြောတာက”

“တော်စမ်းပါ ... ငါ နင့်အနားမှာ ရှိနေသရွေ့ လူမြင်ကွင်းမှာ ဈေးရောင်းတဲ့အလုပ်ကလွဲပြီး ... ဘာမှမလုပ်ရဘူး သိလား ... ဒါတောင် မတတ် သာလို့”

ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်က ဒေါသကို ခရေက စိန်ပြေနေပြေ ပြူးလျက် စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

တကယ်တမ်း မစ္စတာအန်ဒါဆင်တို့မိသားစု ရောက်လာသောအခါ ... ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားသွားဖို့ စိတ်ကူး လုံးဝမရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ သခင်မုန့်တိုက် သည် တောင်ကြီးမြို့နှင့်အနီးပတ်ဝန်းကျင် မြို့နယ်တွေမှာ အတော်အသင့် နာမည်ရလာပြီး ... တောင်ကြီးမြို့၊ မြို့ လည်ခေါင်ကျသော လမ်းမကြီးပေါ်မှာ အိမ်တစ်လုံးဝယ်နိုင် ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်ကာလအတွင်းမှာ ကျွန်

တော်တို့ ဘဝတွေလည်း ပိုပြီး အခြေခိုင်သထက် နိုင်လာ ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ... သက်နှင်းသည် ခရေ ဇာ၏အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဆိုသည့် အနေအထားထက် ပို ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူကမှ အသိအမှတ်မပြုရလေအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းသိမ်းနေခဲ့သည်။ ဒါတောင် ရင်းနှီး သည့် အလုပ်သမားများနှင့် မှန်ရောင်းသည့် ကလေးမလေး များက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ကွယ်ရာမှာ အတင်း စကားဆိုချင်သေးသည်။

သို့ပေမယ့်လည်း ... သည်အခြေအနေကို ကျွန်တော့်ဖက်ကလည်း ပြောင်းလဲဖို့ မကြိုးစားခဲ့။ ခရေ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပြောင်းလဲချင်သည့် အရိပ်အယောင် မျိုးမရှိခဲ့။ သက်ရှိဘဝ၏ ငြိမ်းချမ်းသည့်အရသာကို ကျွန် တော်တို့နှစ်ဦးစလုံး မက်မောရုံမင်မိကြပြီထင်သည်။ မစ္စတာ အန်ဒါဆင်တို့မိသားစုသည် တကယ့်ကိုပဲ ကျွန်တော်ရှိနေ သည့် အရပ်ကို ရှာဖွေပြီးရောက်လာကြသည်။ အဲသည်အခါ မှာတော့ ကျွန်တော်က ခရေအလုပ်သမားတစ်ယောက်လို နေ၍မရတော့။ ခရေရော ကျွန်တော်ပါ နိုင်ငံခြားစဉ်သည် တွေကို တောင်ကြီး၊ ညောင်ရွှေ၊ အင်းလေး၊ ကလေး ... စသည့် တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည်၏ အထင်ကရနေရာတွေ မြို့ တွေကို လိုက်ပို့ကြသည်။

မစ္စတာအန်ဒါဆင်တို့မိသားစုက တကယ့်ကို စိတ်နှလုံးငြိမ်းချမ်းပြီး နားလည်မှုအပြည့်အဝရှိတတ်သော စံပြမိသားစုကလေးဖြစ်သည်။ မစ္စတာအန်ဒါဆင်၏ သမီး

အကြီးဆုံးက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်ပြီး အငယ်နှစ်ယောက် က အထက်တန်းကျောင်းသားတွေဖြစ်သည်။ သည်တစ်ခေါက် မှာမှ မစ္စတာအန်ဒါဆင်မှာ သားအကြီးဆုံးတစ်ယောက် ရှိခဲ့သေးသည်ဆိုတာကိုသိရပြီး ကျွန်တော့်ကို အိုင်ဗင်ဟု သူ စ.တွေ့တွေ့ချင်း ဘာကြောင့် ... ခေါ်ခဲ့သည်ဆိုတာ ကို နားလည်ရသည်။

မစ္စတာအန်ဒါဆင်၏ သားအကြီးဆုံးက ရေ လွှာလျှာစီး အားကစားသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ရေထဲ မှာပင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ သူ့ဇနီးကလည်း ကျွန်တော့်ကို အိုင်ဗင်ဟုပင်ခေါ်ခဲ့သည်။ သူတို့မိသားစုတွေက ကျွန်တော့် ကို အထူးတလည် ခင်မင်ကြသည်ဆိုတာ သေချာသိခဲ့ရ တော့ ... ရှေးရှေးဘဝက ရေစက်ဆိုတာကို ကျွန်တော် အလိုလို လက်ခံသဘောပေါက်လာသည်။

ခရေကလည်း ကျွန်တော့်ကို အံ့ဩတကြီးဖြင့် ကွယ်ရာမှာ ကျိတ်ပြီး ချီးမွမ်းသည်။ တကယ်တော့ ခရေ က အတန်းကျောင်းမှာ ကျွန်တော့်ထက် အင်္ဂလိပ်စာသို့သူ ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး သမုက ကျွန်တော့်လိုပင် အင်္ဂလိပ် စာတော်ဖို့ အမြဲလိုလားခဲ့သူဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်းမှာတော့ ခရေက အင်္ဂလိပ်စကားကို အမေရိကန်သံဖြင့် ကျွန်တော့် ထက်ပိုပြီး ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ပြောနိုင်ခဲ့သည်။ ခရေသည် ရန်ကုန်မှာ နိုင်ငံခြားသားအတော်များများနှင့် လက်ပွန်း တတီးနေခွင့်ရခဲ့သည်ထင်၏။

ကျွန်တော်နှင့်အတူ ခရေကိုမြင်တော့ မစ္စတာ အန်ဒါဆင်က အံ့ဩနေခဲ့သည်။ ပုဂံကို သူ ထမတစ်ကြိမ်

ရောက်တော့ ကျွန်တော်ဇနီးအဖြစ် ခင်လေးကို သူမြင်ဖူး
ခဲ့သည်လေ။ ခရေကို လက်ထပ်ဖို့ သူတိုက်တွန်းသည်ကို
ကျွန်တော် မအံ့သြပါ။

ခရေသည် သူတို့လို အနောက်တိုင်း သားတွေ
အမြင်မှာ ... အဝင်ခွင်ကျဖြစ်နေသော အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သို့ပေမယ့် ... ခရေ ဖွေးရပ်ဇာတ်
နှင့် ခရေငယ်စဉ်က ပုံရိပ်တွေကို သူ ပြန်မြင်ရလျှင်တော့
အရမ်းကို အံ့သြလိမ့်မည်ထင်သည်။ ခရေက သူတို့အကြိုက်
နှင့် သူတို့ခလေ့ထုံးစံတွေကို သိထားပြီးသား ဖြစ်နေတတ်
သည်။ နံနက်စောစောမှာ သင်္ဘောသီးမှည့်လို အသီးအနှံမျိုး
နှင့် ဖျော်ရည်တစ်မျိုးမျိုး၊ ကြက်ဥကြော် စသဖြင့် ဥရောပ
နံနက်စာကို ကျွန်တော့်လိုပင် သူမ တည်ခင်းတတ်သည်။
ထမင်းမစားခင် သောက်ရန် အလူးစွပ်ပြုတ်ရည်ကိုလည်း
သူမ ကောင်းစွာ ချက်ပြုတ်တတ်သည်။

သူမကို ...

“သိပ်တော်တာပဲ”

ဟု မျိုးမွမ်းသလိုလို ကျီစယ်သလိုလို ပြော
မိလျှင် ...

“ဒါမျိုးက ဟိုတယ်လ်ကွတ်စ်တွေမှ လုပ်တတ်တာ
မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြန်ပြီး နှိပ်ကွပ်တတ်သေးသည်။ ခရေ
ဘယ်လိုဘဝမျိုးတွေ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်ဆိုတာကို ခပ်တိမ်
တိမ်သာ သိထားခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ခရေကို လျှော့
တွက်ခဲ့မိသည့်အတွက် နောင်တရချင်သည်။

လူတကာ ကဲ့ရဲ့အထင်သေးခံရသည့်ဘဝကိုပင်
ခရေသည် ခပ်လွယ် ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်မဟုတ်။
ပြီးတော့ ခရေသည် အဲသည်လို ဘဝမျိုးမှာ လိုလိုချင်ချင်
ပျော်ခဲ့သည်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သည့်ထက်ပိုပြီး မြင့်မားတင့်
တယ်သည့် ဘဝမျိုးကို ဖျော်လင့်ခဲ့သည်ဆိုတာ ကျွန်တော်
ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါသည်။ မစ္စတာ အန်ဒါဆင်တို့မိသားစုက
ကျွန်တော့်ကိုသာမက ခရေကိုပါ ခင်တွယ်ကြသည်။

သူတို့နိုင်ငံကို လာလည်ဖို့ ဖိတ်ကြသည်။ သို့
ပေမယ့် ... သည်အခွင့်အရေးကို တစ်ချိန်လုံး ဖျော်လင့်
နေခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ခရေ အံ့သြရလောက်အောင်ပင်
သူတို့ထံ ဘာတစ်ခုမှ မတောင်းဆိုခဲ့မိချေ။

အဲသည်အတွက် အကြောင်းပြချက်ကို ကျွန်
တော် တစ်ယောက်တည်းသာ သိနိုင်ပါသည်။

အလုပ်လုပ်ဖို့ လွယ်တယ်တဲ့ ... နင်သာ တကယ် လုပ်မယ်ဆိုရင် သူ ကူညီမှာပါဟာ”

လေးပေမီးချောင်းရောင်သည်ပင် မှိန်ဖျော့ဖျော့ ဖြစ်နေ၏။ အရာရာတိုင်းကို ကြည့်ရမြင်ရသည်မှာ အား မရချင်စရာကောင်းနေသည်။ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ စက်ဘီးဘဲလ် သံပင် မကြာရှုတော့။ ခုတော့ သည်အိမ်ကြီးထဲက လည် ပတ်မှုတွေမှန်သမျှလည်း ရပ်ဆိုင်းကုန်ပြီ။ နေ့စဉ် ပေါင်မုန့် နှင့် ဘီစကွတ်နှစ်မျိုးသာ ဟန်ပြုရောင်းနေရပြီး အချိန်မရွေး ဆိုင်ကိုပိတ်ပစ်၍ရအောင် မုန့်ထည့်သည့် မှန်ဘီရိုတွေကို အတွင်းဖက်နားကျကျ ရွှေထားရသည်။

အရင်လို လမ်းဘေးမှန်ဆိုင်တွေ စည်စည် ကားကား မထွက်နိုင်တော့ ... ပေါင်မုန့်နှင့်ဘီစကစ်က အရောင်းရ တွင်ကျယ်သည်။ မုန့်ဖိုမှာ ... အလုပ်သမား နှစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ ... ဆေးကုရန် ရောက်နေသည့် ခရေဖခင်နှင့်မောင်လေး၊ ကျွန်တော်နှင့် .. အားလုံးပေါင်း လူခြောက်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။

“ဪ ... ဘဝကလည်း တည်ငြိမ်ပြီလို့ ထင်ခဲ့ ပြီးမှ ... ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ... နင်ဘာဖြစ်လို့ တွေဝေနေ တာလဲ”

“မတွေ့ပေပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“မသွားချင်တော့တာ”

“ဘာကြောင့်”

“နင် ဘာမှတွေ့ဝေမနေနဲ့ သက်နှင်း ... တို့ ဒီမှာ ဘာမှမလုပ်နိုင်မယ့်အတူတူ နင် နိုင်ငံခြားထွက်တာ က တို့အတွက် မျှော်လင့်ချက်ရှိတယ် ... ခု နိုင်ငံ ခြားသွားနိုင်ဖို့ ပိုက်ဆံလည်း ငါတို့ဆီမှာ ရှိနေပြီပဲ။

ပြီးတော့ ... ဓမ္မတာ အနံ့ဒါဆင်က လည်း နင့်ကိုပြောတယ်လေ ... နင် အခုလုပ်နေတဲ့ မုန့် ဖုတ်တဲ့အလုပ်နဲ့ သူတို့ဆီမှာ လာပြီးလုပ်မယ်ဆိုရင်

ခရေ မျက်မှောင်ကြည့်သည်။ သိုးမွေးထိုးနေသည့် လက်ချောင်းတွေကို ရုပ်ပစ်ပြီး ကျွန်တော့်ထံလမ်းကြည့်သည်။ ကျုံ့နေသည့်မျက်ခုံးနှစ်ဖက်အောက်က မျက်လုံးတွေထဲ ဘာဆိုဘာမျှ မသိနားမလည်ဟန် ...။ တကယ်ကိုပဲ ဘာကိုမှ သိမနေသည့်ဟန် ...။

“တကယ်တော့ ပုံမှန်အတိုင်းသာဆို ငါတို့အခြေအနေကောင်းနေပြီပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ပုံမှန်အတိုင်းဆို ငါလည်း နင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ နိုင်ငံခြားသွားခိုင်းမလဲ ... ခုအခြေအနေအတိုင်းကတော့ နင်သွားသင့်တယ်လို့ ငါထင်တယ် ... အခွင့်အရေးလည်းရှိတယ် ... အခြေအနေကလည်း ဖန်တီးပေးတယ် ... ပြီးတော့ တို့နိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေးအခြေအနေကိုက တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းတော့မှာ”

“နင် ဘယ်လို ဆက်လုပ်မလဲ”

“အခြေအနေ ကောင်းလာရင် ... မှန်တိုက်ဆက်ဖွင့်မှာပေါ့”

“ဒီအလုပ်က ယောက်ျားသားတစ်ယောက်ယောက်ရှိနေမှ”

“ဒါဆို အခြေအနေကောင်းတဲ့အထိ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေမလား ... ပြီးတော့ နင်ကိုယ်တိုင် နိုင်ငံခြားသွားဖို့ ဘယ်လောက် အရူးအမူးဖြစ်ခဲ့သလဲ”

“အဲတာ ... အရင်တုန်းက ... ”

“ခုရော ... ခုတော့ ဘာလို့ ... ”

ရေဒီယိုခလုပ်ကို ပိတ်ပြီး ကျွန်တော် ... ခရေကို ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ခရေသည် ရုတ်တရက် စကားသံရပ်သွားပြီး နှုတ်ခမ်းတွေ ဟဟပွင့်လျက်က ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို မှင်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုစိုက်ကြည့်နေ၏။ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသည်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆန်းစစ်မရနိုင်တော့။

ထိခိုက်ကြေကွဲနေတာလား ...

စိတ်ပျက်တွေဝေနေတာလား ...

တစ်စုံတစ်ရာကို ဝမ်းနည်းစွာ ခံစားနေရသည်ဟု သိလိုက်သည့်အချိန်မှာ ခရေမျက်နှာပေးက အကြည့်လွှဲပစ်လိုက်မိသည်။

သံယောဇဉ်ဆိုတာကို လူတွေက မေ့လျော့နေပေမယ့် ... သူကတော့ နှလုံးသားထဲမှာ ခိုအောင်းသို့ဝှက်နေနေခဲ့တာပဲ။

“သက်နှင်း”

တိုးတိုးဖွဖွခေါ်လိုက်သော သူမ၏ခေါ်သံနှင့် ကျွန်တော့်စကားသံသည် တစ်ထပ်တည်းလိုပင်ဖြစ်သည်။

“ငါ အမေရိကားသွားမယ် ခရေ”

အရာအားလုံး ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်လည်ဟည်ငြိမ်လာပြီး ဆယ်လကျော်ကျော် တစ်ညနေမှာတော့ ... ကျွန်တော်နှင့်ခရေသည် တောင်ကြီးမြို့၏ ရွာခင်းကို အပေါ်

စီးမှ မြင်နိုင်သည်။

ခေတီရှိရာ တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေခဲ့ကြသည်။ နက်မှောင်သော ဆံပင်များကို စုစည်းလျက် ထုံးဖွဲ့ထားသည့်ကြားက ... ခရေဆံပင်က နဖူးပေါ်၊ ပါးပြင်ပေါ် တဖျတ်ဖျတ် လွင့်နေသေး၏။ ရင်ထဲမှာ စကားတွေ များစွာရှိနေခဲ့လျက် နှစ်ဦးသားကြားမှာ စကားသံ ဆိတ်သုဉ်းနေခဲ့သည်။

သည်အချိန်မှာတော့ ခရေကို စကားမှာ ထိုးဖို့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးမရှိတော့ပါ။

အမေရိကားကို သွားခွင့်ရဖို့ ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာ ရုန်းကန်လုံးပန်းနေစဉ် ခရေသည်လည်း ... ကျွန်တော့်နေရာကို အစားဝင်ပြီး သဇင်မုန့်တိုက် ပြန်လည်ထူထောင်လည်ပတ်နိုင်ဖို့ မိန်းမတန်မဲ့ ကြိုးစားရုန်းကန်နေခဲ့သည်ဆိုတာ ကျွန်တော် အသိအမှတ် မပြုချင်၍မရပါ။ ဘယ်သူ့အတွက်ဆိုသည့်မေးခွန်းကို မေးစရာ မလိုလောက်အောင်ပင် ခရေနှင့်ကျွန်တော့်ကြားမှာ နားလည်မှုရှိထားပြီးဖြစ်သည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ခရေလည်း သည်လိုပဲ သဘောပေါက်လိမ့်မည်။

သည်နေ့အဖို့တော့ ခရေကို ပြောဖို့စကားများစွာ ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေပါသည်။

တကယ်တော့ ပြောသင့်တာကြာပြီဆိုပေမယ့် သည်ကနေသည် နောက်ကျသွားပြီဟု ကျွန်တော် မထင်ပါ။ ပါးနပ်လိမ္မာသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော် ပြောမည့်စကားတွေကို ကြိုတင်သိနှင့်နေပြီးလည်းဖြစ်နိုင်

ပါသည်။

“နင် ... ဟိုမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာနေမယ် စိတ်ကူးသလဲ”

“မပြောနိုင်သေးဘူး ခရေ ... ဟိုမှာ အဆင်ပြေမယ် မပြောဘူးဆိုတာကိုကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရတော့မှာပဲ ... အဆင်ပြေမယ်လို့တော့ ထင်ပါတယ်”

“နောက်တစ်ပတ် ဒီအချိန်ဆို နင် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကို ရောက်နေပြီနော်”

“အင်း ... ထင်ရတာပဲ”

“နင် မပျော်ဘူးလား”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ပါ။

ပျော်စရာကောင်းရုံသက်သက် နိုင်ငံခြားသွားချင်သည့်ဆန္ဒမျိုး ကျွန်တော့်ထံမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဘူးပါ။ ဟိုစဉ်ကတော့ ... ဟိုးငယ်ငယ်ကတော့ ... မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ပို့စကဒ်တွေထဲက နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တွေကို စိတ်ကူးဖြင့် အရူးအမူး ရောက်ဖူးချင်ခဲ့သည်။

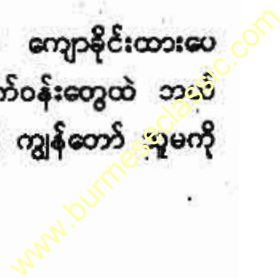
ခုတော့ ... ကျွန်တော့်အသက် သုံးဆယ့်တစ်

ကျော်ခဲ့ပြီ။

“အင်း ... ပျော်ပါတယ်”

ခရေ ပြုံးလိုက်သည်ကို ကျောခိုင်းထားပေမယ့် ကျွန်တော် မြင်သည်။ ခရေမျက်ဝန်းတွေထဲ ဘယ်လိုစကားတွေ ရှိမည်လဲ သိချင်ပေမယ့် ကျွန်တော် သူ့ကို ရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲပါ။

“ဒါပေမယ့် ... ”

“နင်ပျော်နေသင့်တာပေါ့ သက်နှင်းရယ် ... နှစ်ပေါင်းများစွာက နင် မျှော်လင့်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူးလား”

“နင်က ငါ့ကို ပျော်စေချင်တယ်ပေါ့”

“အင်း ... ပြောရရင်တော့ နင် ပျော်နေတာ စိတ်ချမ်းသာနေတာကို ငါ အမြဲမြင်နေချင်ခဲ့တာပါ”

“ဒါဆို ... နင် ငါ့ကို ကတိတစ်ခုပေးရမယ်”

ခရေက ပါးပြင်နှင့် နှုတ်ခမ်းပေါ် ကပ်ငြိနေသည့် ဆံပင်တွေကို လက်ချောင်းများဖြင့် သိမ်းဖယ်ရင်း ကျွန်တော့်ဖက်လှည့် မျက်နှာမူ၍ ရပ်သည်။

“ဘာလဲ ... ဘာကတိလဲ”

“ငါ မရှိတုန်း နင်ဘယ်လောက်ပဲ ဒုက္ခရောက်ရောက် ဘယ်လောက်ပဲ အခက်အခဲတွေတွေ့ အရင်အလုပ်ကို ပြန်မလုပ်ပါဘူး လို့ ... ”

“သက်နှင်း”

တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်လိုက်သံကြောင့် ငှက်ကလေးများ လန်ဖြန့်ယှံသွားသည် မဟုတ်ပါ။ သို့ပေမယ့် အဲသည် တိုးတိုးဖွဖွ ရေရွတ်လိုက်သံမှာ ငလျင်လှိုင်းတွေ များစွာပါဝင်သည်။ ကမ္ဘာမြေကြီးသည် အစိတ်စိတ်အမွမ္မကွဲအက်သွားသည့် အသံမျိုးဟု ထင်သည်။

“ငါ ... နင့်ကို စိတ်မချဘူး ခရေ ... အဲဒီစိတ်မချဘူးဆိုတာ ... နင်ကိုယ်တိုင်မှာ စိတ်မချစရာတွေ ရှိနေလို့မဟုတ်ဘူး ... ငါ့စိတ်ကိုက နင့်အတွက်စိုးရိမ်နေတာ ... ”

ငါ့ရင်ထဲမှာ နင့်ကို တစ်ယောက်ထဲထားခဲ့ရမှာကို တစ်မျိုးပဲ ... စိတ်ထဲ လေးနေသလိုပဲ၊ တကယ်တော့ ... ငါ နိုင်ငံခြားကို သိပ်သွားချင်ခဲ့ပါတယ် ... ခု ... ရလတာတဲ့ အခွင့်အရေးဆိုတာ ငါ့အတွက် အိပ်မက်တစ်ခုလို့ပဲ ... ဒါပေမယ့် ... တကယ်တမ်း သွားရမယ်ဆိုတော့ ... ငါ့မှာ နောက်ဆံငင်စရာ တစ်ခုခု ကျန်နေပြီလို့ သိလိုက်တယ် ...

ဒီစကားဟာ ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ နောက်ကျနေခဲ့ပါပြီ ... တကယ်ဆို အစောကြီးကတည်းက ပြောသင့်တယ် ... နင်နဲ့ငါ လက်ထပ်ကြစို့ခရေ ... ဘာအခမ်းအနားမှမလိုဘဲ ရုံးမှာသွားပြီး လက်မှတ်ထိုး၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ခုခုမှာ မင်္ဂလာအထိမ်းအမှတ် ဆွမ်းကပ် ... မိဘဆွေမျိုးတွေကို အကြောင်းကြားပြီး ထိုက်သင့်သလို ပေးကမ်းထောက်ပံ့ ...

တကယ်တော့ နင်နဲ့ငါဟာ မျက်ကန်းနဲ့ ခြေကျိုးပုံပြင်ထဲက လူနှစ်ယောက်လို့ပဲ ... တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လိုကိုလိုအပ်တယ် ... ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ငါတို့ ဘယ်လိုပြောပြော ငါတို့ကို သန့်သန့် စင် သူငယ်ချင်းတွေလို လို့ ဘယ်သူမှ ယုံမှားမဟုတ်ဘူး ... ငါတို့နှစ်ယောက်လက်ထပ်ပြီး တို့ရဲ့အကျည်းတန်ခဲ့တဲ့ဘဝကို မြေလှန်ပစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြဖို့ အကောင်းဆုံးလို့

ငါထင်တယ် ... နင်ရော ... ”

စကားတွေ တရစပ်ပြောနေခဲ့သည့် အချိန် အတွင်းမှာ ခရေ့မျက်နှာပေါ်က အရိပ်အကဲအပြောင်းအလဲ ကို ခန့်မှန်းမရခဲ့။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောကိုပြောရမည်။ သည်စကားတွေအတွက် ခရေ့ထံက အတုံ့အပြန်ကို စိတ်စောပြီး စောင့်စရာမလိုဘူးထင်သည်။ ခရေ့နှင့်ကျွန်တော်သည် စိတ်တစ်စိတ်ထဲ၊ နှလုံးသားတစ်ခုထဲ ထပ်တူညီသည် ဟု ရင်ထဲမှာ ခံယူနေမိသည်။ ခရေ့နှင့် သည်လို ရင်းနှီးခဲ့သည့်အတိုင်းအတာ အချိန်တာသည် မနေ့က တစ်နေ့က မဟုတ်။ ဟိုး ငယ်ငယ်ကတည်းက ...

ကြားထဲက ကွဲကွာနေခဲ့သည့် အချိန်တာဆိုတာကို လုံးဝကို မတွေးဖြစ်တော့။ ဝါးဖတ်ခမောက်ဆောင်းထားသည့် ကောင်မလေးကို ကျွန်တော့်ထီးနှင့်အတူ လိုက်ဖို့ ခေါ်ခဲ့သည့်နေ့ကစပြီး ခရေ့သည် ကျွန်တော့်အနီးအပါးမှာ အမြဲလိုရှိနေသည် ထင်ခဲ့၏။

“သက်နှင်း”

အေးစက်သော တိုးရှသောအသံသည် အဝေးကြီးအိမ်ကလာပြီး အနီးအနားရောက်လာမှ မှိန်ပြီးပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်တော့ နင်နဲ့ငါ လက်ထပ်ဖို့ မလိုပါဘူး”

“နင် တဇွတ်ထိုးမဆန်စမ်းပါနဲ့ ခရေ”

“ဟင်အင်း ... အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာကို ငါ လုံးဝ အသိအမှတ်မပြုဘူး”

“ဒါဖြင့် သံယောဇဉ်ဆိုတာကိုရော”

ခရေ့က နှုတ်ခမ်းတွေစေ့ပြီး လည်ချောင်းသံဖြင့် ခပ်ထော့ထော့ရယ်လိုက်သောအခါ သူမကို ဂျူလီယာ ဟု ကျွန်တော် မြင်လာပြန်သည်။

အင်းလေ ...

ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။

ကျွန်တော် သည်မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ရမည်။ ဘဝ၏အဖော်ဆိုတာ တစ်ယောက်၏အားနည်းချက်အားသာချက် အတိတ် အနာဂတ် အားလုံးကို ကျေနပ်စွာ တစ်ယောက်က လက်ခံယူမည်လေ ...။

“နင်က ငါ့ကို သံယောဇဉ်ကြောင့် လက်ထပ်မယ်ပေါ့”

“နင့်ကို ငါ ချစ်တယ်လေ”

ခရေ့မျက်ဝန်းတွေထဲ သံသယအရောင် ဖျတ်ခနဲလက်သည်။ မယုံကြည်နိုင်သည့် အရိပ်နှင့်အတူ ကြည်နူးရိပ်သည်လည် မျက်ဝန်းတွေထဲ ငွေ့ရည်အဖြစ် စိုလက်လာသည်ထင်၏။ ခရေ့ ... မျက်ရည်ကျတတ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ပါ။ ရင်ထဲမှာ ကျိန်ငိုရင်း လူမသိအောင် ကြေကွဲတတ်သည့် မာနကြီးသော မိန်းမမျိုးထဲမှာ ခရေ့လည်း အပါအပင်ဖြစ်သည်။

“ငါ့ကို ... ငါ့ကို နင် မချစ်သင့်ပါဘူးလေ ... ငါ့ကို နင် လက်မထပ်သင့်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူမ မဖြေပါ။

၂၀၈ ဇီ ဖူး

ခေါင်းငုံ့လျက် ငြိမ်သက်နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

“ဘာလဲ ... ငါက တစ်ခုလပ်မို့လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘာကြောင့်လဲ .. အစိပျယ်မရှိတဲ့အကြောင်း ပြချက်တွေ ငါ့ကို ပေးဦးမလို့လား”

“ငါ့အကြောင်းတွေ နင် သေချာမသိသေးဘူး”

“မလို့ဘူး”

“လိုတယ် ... လိုကို လိုတယ် ... ငါ ဘယ်လို မိန်းမဆိုတာ နင် သေချာမသိဘဲနဲ့”

“ကဲ ... ဒါဆို ပြော ... ခုပြောလေ ... နင့် အကြောင်းတွေ ငါနားထောင်မယ် ... ဒါပေမယ့် ငါပြောခဲ့တဲ့စကားကို ငါ မပြောင်းခဲ့ဘူးဆိုရင် ... နင် ငါ့စကားကို လက်ခံရမယ်”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ... နင့်သားကို နင်ပြန်ရအောင် ကြိုးစားမယ်ဆို”

“ဒါ သီးခြားအကြောင်းအရာတွေပဲ ခရေ ... ငါ ကလေးအဖေဖြစ်နေတော့ နင်က ကလေးတစ်ယောက် နဲ့ ငါ့ကို လက်မခံချင်တဲ့သဘောလား ... ငါတော့ အဲလိုမထင်ဘူး ... နင်ဟာ တစ်ချိန်တုန်းက မသိနားမလည်ဘဲ ရောင်းစားခံခဲ့ရတယ် ... ငွေရလွယ်တော့ အဲဒီဘဝထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်ဘဲ အဲဒီကပိုက်ဆံနဲ့ နင့်အဖေကို ဆေးကုခဲ့တယ် ...

အဲဒီ ခရေကို ငါချစ်တယ် ... အဲဒီ ခရေကိုပဲ ငါလက်ထပ်မယ် ... ဟိုတယ်လ် ကွတ်စ်

လုပ်ခဲ့တဲ့ကောင်တစ်ယောက်က မိန်းမပျက် တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စဟာ ဘာများ ထူးဆန်းသလဲ ...

နင့်အကြောင်းတွေ အားလုံး ငါသိပြီးပြီ သိပြီးတာကြာပြီ ... ကဲ ... နင် ဘာများဖြည့်စွက်ချင်သေးလဲ ... တို့နှစ်ယောက်လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို နင် မငြင်းသင့်ဘူးထင်တယ် ခရေ”

ခရေသည် လက်ပိုက်ခေါင်းမော့ပြီး အရပ်တစ်ရပ်လို့ ငြိမ်သက်နေ၏။ သည့်ထက်မက ပြောမည်ဆိုလျှင်လည်း ပြောစရာစကားတွေ ရင်ထဲမှာ ကျန်နေသေးသည်။ ခရေသည် သူမနှင့်ကျွန်တော် နှစ်ဦးသားကြားက သံယောဇဉ်ဆိုတာကို ဘာကြောင့် အသိအမှတ်မပြုချင်ရတာလဲ ... ။ မသိဟန်ဆောင်ချင်ရတာလဲ ... ။

“နင် ခင်လေးကို မေ့ပြီလား”

“ဟာ ...”

ကျွတ်ခနဲ စုတ်သတ်သည်းညှုလိုက်မိသည်။ “မဆိုင်တော့ဘူးလေ ... သူ့လမ်းသူ လျှောက်သွားပြီပဲ”

“ဒါပေမယ့် ... အချစ်ဆိုတာက ...”

“ဟာ ... နင်က မဟုတ်တဲ့နေရာတွေမှာ စိတ်ကူးယဉ်နေပြန်ပြီ ... သူက အိမ်ထောင်သစ်ထူသွားပြီ ငါက သူ့ကို လိုက်ချစ်နေလို့ ရဦးမှာတဲ့လား”

ခရေက မျက်နှာကို လက်ချောင်းမူဖြင့်အုပ်ကွယ်ပြီး ရယ်လေသည်။ သူမ မျက်ဝန်းထဲက မျက်ရည်

တော၊ ရေဝဲနေသည်ကို ကျွန်တော်မြင်မှာစိုးသည်လားမသိ၊
 ဂျူလီယာဘဝက တစ်မျိုးပြောင်းလဲခဲ့ရသည့် မိန်းကလေး
 သည် ငယ်စဉ်ကလို သနပ်ခါးပြိန်းတန်းနှင့် ချည်ထာဘီ
 အနားကွဲနှင့် ဆံတောက်ဖားဖားနှင့် တောသူမလေး၊ ဓရေ
 လည်းမဟုတ်တော့ပေမယ့် သူမမျက်နှာပေါ်မှာ ရိုးသားခြင်း၊
 ကြင်နာနားလည်တတ်ခြင်းနှင့်အတူ ထက်မြက်သော၊ သိ
 မြင်လွယ်သော ဘဝကို ခပ်လွယ်လွယ် ရင်ဆိုင်တတ်သော
 စိတ်ဓာတ်တွေ ထင်ဟပ်ပေါ်လွင်လျက် ရောပြွန်းတည်ရှိနေ
 ခဲ့သည်။

ထိုအမျိုးသမီးကို လှပသည် ချောမွေ့သည်ဟု
 တခြားသူတွေ မှတ်ချက်ချကြမည်လား မသိပေမယ့် ...
 ကျွန်တော်ကတော့ ဆွဲဆောင်မှုတစ်မျိုးရှိသော မြန်မာအမျိုး
 သမီးတစ်ယောက်၏ ကျက်သရေကိုသာ သူမထံမှာ မြင်
 သည်။

- "ကဲ ... ဘယ်လိုတုန်း ... ကျောင်းအစ်မ"
- "သိပ်လည်း စိတ်မလောပါနဲ့ ကျောင်းဒကာကြီး
ရယ်"
- "အင်း ... အဲလိုမှပေါ့ ... ဒါမှ လိုက်ဖက်ညီ
တဲ့စုံတွဲဖြစ်မှာ"
- "တော်ပါ ... ပေါက်ကရတွေ"
- "ပေါက်ကရ မဟုတ်ဘူး အတည်ပြောနေတာ"

ကမူအခွန်းဖက်ဆီသို့ ခြေလှမ်းသုံးလေးလှမ်း
 ရွေ့သွားပြီး သူမက ပျပ်ဝပ်နေသော တောင်ကြီးမြို့ရွာခင်း
 ကို ငေးကြည့်နေလေသည်။ အောက်ခြေမှာ မြင်နေရသည့်

ရွာခင်းသည် လှပပြီး ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှသည့် အိမ်အမိုး
 ပြားများ အစီအရီ၊ ရွှေရောင်ဝင်းသော ဘုရားစေတီနှင့်
 ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း စုလစ်မွန်းချွန်များ၊ ပြသာဒ်များ၊
 အနက်ရောင် ကတ္တရာလမ်းမများ၊ သစ်ပင်ပုလေးများ။ ကျွန်
 တော်တို့ ငယ်ငယ်က ပြခန်းတွေမှာ မြင်ရတတ်သည့် နမူ
 နာပုံစံငယ်များလိုပင်ဖြစ်သည်။

"အချိန်ယူကြသေးတာပေါ့ သက်နှင်းရယ် ... ချက်
 ချင်းကြီးတော့ မဆုံးဖြတ်စေချင်သေးဘူး ... နင်
 ယူအက်စ်ကပြန်လာတဲ့ အချိန်မှ လက်ထပ်ကြမယ်
 ဆိုရင်ရော"

- "ဘာလဲ ... နင်က ငါ့ကိုမယုံတာလား"
- "မဟုတ်ပါဘူး"
- "ဒါဆို နင့်ကိုယ်နင် မယုံတာပေါ့"

"ခွေးကောင် တစ်ခုမဟုတ်ဘူး ... ငါ့အတွက်
 တော့ စိတ်ချ ... နင်သွားနေတုန်း ငါ မုန့်တိုက်
 ကို ဖိဖိစီးစီးလုပ်မယ် ... အဖေကို ပြန်ခေါ်ထား
 မယ်လေ ... အငယ်ကောင်လည်း အိမ်ထောင်ပြု
 ချင်ပြီဆိုတော့ အဖေကို ငါပဲ ကြည့်ရှုရမှာပေါ့ ...
 တကယ်တော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ကြိုးပမ်းခဲ့တာမဟုတ်
 ဘဲ ... စိတ်ပါလက်ပါမဟုတ်ဘဲ ... ဘဝမျိုးစုံ
 ငါလျှောက်ခဲ့ရတာပါ သက်နှင်းရယ် ... ငါ အဲဒီ
 ဘဝကို တကယ်စက်ဆုပ်ပါတယ် ... အဲတာကြောင့်
 လည်း ရုန်းထွက်ခဲ့တာပေါ့ ... ငယ်ငယ်ကတော့
 မှန်တာပေါ့ရင် ငေမက်တယ် ... ငေမာဖောသီသီ

လိုချင်တယ် ... အဆင့်အတန်း မြင့်မြင့်နေချင်တယ်၊
လှချင်ပချင် ဝတ်ချင်စားချင်တယ် ... ဒီတော့လည်း
အဲဒီဘဝမှာပဲ ပျော်ခဲ့တယ် ...

ခုတော့ ... အဲဒီစိတ်တွေအားလုံး
အနည် ထိုင်သွားပြီ ... တည်ငြိမ်တဲ့ အေးချမ်းတဲ့ဘဝ
တစ်ခုပဲ လိုချင်တော့တယ်”

“ဟေ့ ... အသက်ကလေး သုံးဆယ်ကျော်တာနဲ့
တရားရပြီး တောထွက်တော့မလို့လား ... သုံးဆယ်
သုံးနှစ်ဆိုတာ သိပ်ပြီး မအိုစာသေးပါဘူး”

“အေးပါ ... ဟုတ်ပါတယ် ... အဲဒါကြောင့်လည်း
အသက်လေးဆယ်မှ ဘဝအသစ်တစ်ခု ပြန်စကြ
ရအောင်လို့ နင့်ကိုပြောတာပေါ့”

ရှက်စနိုးဖြင့် ရယ်သောအရယ်သည် ရှိလက်
• အသက်အရွယ်ကို ပို၍ နုပျိုစေသည် ထင်ရ၏။ ကျွန်
တော့ရှင်ဘတ်ကို ဖွဖွထုသော လက်သီးဆုပ်တွေကို ဖမ်း
ထားလိုက်လျှင် ရင်ဘတ်မှာ ကပ်ထားလိုက်ရင်း ...

“ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာမှ လက်ထပ်ချင်ရတာလဲ”

ဟု မဝေခွဲတတ်စွာ မေးဖြစ်သည်။

“ခုလက်ထပ်လည်း နှစ်ရက်သုံးရက်ပဲ အတူနေရ
တော့မှာ ... ပြန်လာမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး အစီ
အစဉ်ဆွဲပြီး လက်ထပ်ကြတာပေါ့”

ခရေအကြောင်းပြချက်က သင့်လျော်သည်ထင်
မိသည်။ နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက် သည်အတိုင်းနေလာပြီးမှ
တော့ နှစ်ရက်သုံးရက်က သိပ်မထူးတော့မှန်း ကိုယ်တိုင်

လည်းသိနေသားပင်။ နိုင်ငံခြားသွားဖို့ ရန်ကုန်မှာ လုံးပန်း
နေရတုန်းကတော့ ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ်မို့ သည်လောက်ပူ
ပင်ရကောင်းမှန်းလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မဆန်းစစ်မိသေး
တာအမှန်။ စိတ်ထဲမှာလည်း သည်လို တစ်ကြိမ်တည်းနှင့်
အဆင် ချောဖို့မလွယ်လှဘူး ထင်မိသည်။ မစ္စတာအန်ဒါ
ဆင် ပို့ပေးလိုက်သည့် အလုပ်ခန့်စာက ကျွန်တော့်အတွက်
အတော်ထိရောက်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အလေအလွင့်
ကုန်ကျစရိတ်တွေမရှိဘဲ ကျွန်တော်သွားမည့်ခရီးက အဆင်
ချောခဲ့ရသည်။

တကယ့်ကို အံ့ဩစရာ အိပ်မက်တစ်ခု။

နယူးယော့ လေယာဉ်ကွင်းမှာ မစ္စတာအန်ဒါ
ဆင်၏မျက်နှာကို ဦးဆုံးမြင်ရဖို့ကလွဲပြီး နောက်ထပ်ဘာမျှ
အရေးမကြီးတော့ ... ။

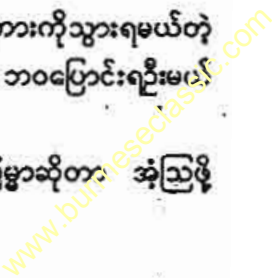
“သိပ်အံ့ဩစရာကောင်းတာပဲ”

ခရေပန်းကို ဖွဖွဖက်ထားလျက် ကျွန်တော်
ရေရွတ်မိသည်။

“လယ်စာရင်းငှားသား၊ ဘူတာကြီးကကူလီ၊ ထမင်း
ဆိုင်စားပွဲတိုး ... မုန့်ဖုတ်သမား၊ ဟိုတယ်လ်မီးဖို
ခန်းက ကောင် ...

ခု ... အမေရိကားကိုသွားရမယ်တဲ့
.. သူများနိုင်ငံမှာ ဘယ်လိုတွေ ဘဝပြောင်းရဦးမလဲ
မသိဘူး ...

ဪ .. ကံကြမ္မာဆိုတာ အံ့ဩဖို့
ကောင်းသားပဲ”

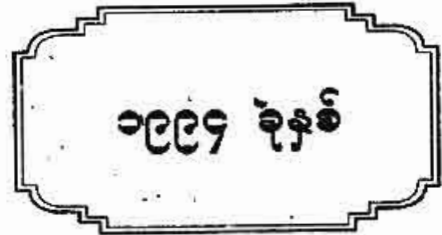
၂၉၄ နှစ်

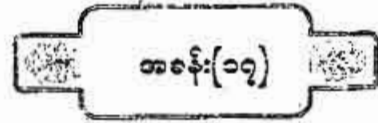
“အေး ... ကံကိုလည်းယုံ ... ဆူးပုံမနင်းမိအောင်
လည်း သတိထား”

ခရေလက်မောင်းကို ကျွန်တော် တအားဖျစ်
ညှစ်လိုက်မိသည်။

“ကျေးဇူးတင်တယ် ခရေ”

~~၂၉၄~~

(SWEET DECEMBER) ဟူသော အင်္ဂလိပ်စာလုံးဖော်ထားသည့် ရောင်စုံမီးချောင်းများသည် ဟိုး မြင့်မားလှသော အဆောက်အဦ၏ အမိုးထက်မှာ လင်းလိုက်မှိတ်လိုက်ဖြင့် မြို့လယ်ခေါင် လမ်းလျှောက်နေသူများ ပြေးလွှားနေသည့် ကားများ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်သာအောင် အဆက်မပြတ် အလုပ်လုပ်နေလိမ့်မည်။ ထို့အတူပဲ ... ထိုအဆောက်အဦ၏ အောက်ဆုံးထပ် အခန်းကျယ်၏ အပြင်ဖက်နဖူးစည်းမှာလည်း (SWEET DECEMBER) ဟူသော ရောင်စုံမီးများလည်ပတ်နေသည့် စာလုံးတွေ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။ အဆောက်အဦအတွင်းမှာ အနောက်တိုင်းဂီတ၏ ခပ်ဖျော့ဖျော့တီးလုံးသံသည် တိမ်စိုင့်တွေထဲမှာ မျောလွင့်နေသလိုပင် ... အခန်းတွင်းမှာ ရှိနေသမျှ သက်ရှိလူသားအားလုံးကို ငြိမ်ငြောင်းသော ရသ ပေးစွမ်းနိုင်၏။ အရောင်မှိန်သော နံရံကပ် မီးအုပ်ဆောင်များ၊ ကဗျာဆန်လှပသော ခြေတံရှည် ထိုင်ခုံ၊ စားပွဲများစွာ နံရံနှင့် တိုင်လုံးတွေမှာ တန်ဆာဆင်ထားသော သဘာဝအဟိုင်း ထပ်တူလှပသည့် သက်မဲ့ပန်းခက် ပန်းနွယ်များ ... ပြီးတော့ မှန်မျိုးစုံ၊ အပူ၊ အအေး ... အနောက်ဟိုင်းအစားအစာများ

လိုအပ်သလို ဝယ်ယူနိုင်သည့် အရောင်းကောင်တာများ ... စသည့် ထူးခြားသပ်ရပ်သည့် လှပခမ်းနားသည့် တန်ဆာဆင်မှုများကို သုံးဆောင်ခံစားနေကြသည်။ ပရိသတ်များက SWEET DECEMBER ၏ ဂုဏ်ကျက်သရေကို ပိုပြီး ပိုပြီး တိုးတက်အောင် ဆောင်ကျဉ်းရန် လာကြသူတွေသာဖြစ်သည်။ အဲသည် ထူးခြားခေတ်မီသော အနောက်တိုင်းမုန်ဖျိုးစုံအရောင်းဆိုင်ကြီးကို ခမ်းနားစွာ ထူထောင်နိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်တော် အမေရိကားမှာ လေးနှစ်လုံးလုံးအနားမယူဘဲ ငွေမဖြုန်းဘဲ ပင်ပန်းတကြီးရှာဖွေခဲ့ရသည်ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြီးလျှင် ခရေသာ သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

SWEET DECEMBER ၏ အဖွင့်နိဒါန်းသည် အင်မတန်မှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားခဲ့၏။ စိတ်ကူးယဉ်ဖွယ်လည်း ဖြစ်သည်။ မြို့ပြယဉ်ကျေးမှုကို ခုံမင်ကြသော လူသားအားလုံးအတွက် ကျေနပ်ဖွယ်ရာသော၊ ကြည့်နူးဖွယ်ရာသော ဖြည့်ဆည်းမှုတစ်ခုလည်းဖြစ်သည်။ မုန်ဆိုင်ဖွင့်ပွဲသို့ တက်ရောက်ကြသော ပရိသတ်အားလုံးအတွက် ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခုက ခန်းမအလယ်မှာ ခင်းကျင်းထားသော ပန်းနုရောင် အပြာရောင် ဖန်စီ ကိတ်မုန်ကြီးဖြစ်သည်။

SWEET DECEMBER ဖွင့်ပွဲသို့ တက်ရောက်လာကြသူများသည် ကျွန်တော့်ကို အမေရိကားမှာ ဒါမှမဟုတ် မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်ပြီးစက စီးပွားရေးလောကမှာ ရင်းနှီးသိကျွမ်းခဲ့ကြသည့် ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးမင်းအပေါင်းသာဖြစ်သည်။

လူသားပီသစွာဖြင့် ကျွန်တော်သည် အထွဋ်

အထိပ်ဖြစ်သော အောင်မြင်မှုကို ခံယူစားသုံးရလိမ့်ဦးမည်။ SWEET DECEMBER ၏ ခန်းမထဲရောက်ရှိနေသူအပေါင်းက ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီးလေးစားမှုများဖြင့် နှုတ်ခွန်းဆက်ကြသည်။ ချီးမွမ်းထောပနာပြုကြသည်။ ဝမ်းသာအားရလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ပြီးတော့ SWEET DECEMBER အတွက် ဆုတောင်းပေးကြသည်။

ကျွန်တော် သက်နှင်းသည် အရှင်လတ်လတ်နတ်ရေကန်ထဲ ပစ်ချခံရပြီး နောက်တစ်ဖန် အသစ်မွေးဖွားရပြန်လေသည်။ သည်အခါမှာ အသားညှပ်ပေါင်မုန်ကို ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ကိုက်စားရင်း အလုပ်တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ပြေးလွှားခဲ့ရသည့် နေ့တွေကို ကျွန်တော်မေ့ပြီ။

ညလုံးပေါက် မအိပ်ဘဲ ... ချောကလက်စက်ရုံမှာ ခရစ်စမတ်အတွက် ချောကလက်မုန်တွေကြိုခဲ့ရတာကို မေ့ပြီ။ ဟိုတယ်လီကြမ်းခင်း ကျောက်ပြားတွေကို ဂျိုးထုတ်စက်နှင့် ဆေးကြောသန့်ရှင်းရတာ၊ မြက်တွေဖြတ်ပြီး ညီအောင်ညှိပေးရတာ၊ ပိုက်ဆံပိုအောင် ဈေးပေါသည့်အစား အသောက်တွေ ခေါက်ဆွဲတွေချည်း စားခဲ့ရတာ ...

ဒါတွေပဲလား ...

ရထားဆိုက်ချိန် ဘူတာရုံမှာ ကူလီထမ်းရသည့်အထမ်းသမားဘဝ၊ လမ်းဘေးထမင်းဆိုင်မှာ စားပွဲထိုးလုပ်ခဲ့ရသည့်ဘဝတွေကိုရော ပိုပြီးမေ့သင့်သည်မဟုတ်လား။

အားလုံးကို ... အားလုံးနီးပါးကို ကျွန်တော် ကျေနပ်စွာ မေ့ထားနိုင်ခဲ့ပြီ။

ခုတော့ ... SWEET DECEMBER ၏ ပိုင်ရှင်

အစုရှယ်ယာများစွာ ဝယ်ယူထားနိုင်သော ဈေးကွက်စီးပွား
 ရေးစံနစ်မှာ ဝင်ရောက်ဝင်ဆန်ပြီး ... တစ်တံတပိုင်းခြယ်
 လှယ်နိုင်သော ဦးသက်နှင်းသည် ကျွန်တော်ဖြစ်၏။ အနောက်
 တိုင်း၏ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် လူမှုရေးဓလေ့ထုံးတမ်းတွေကို နား
 လည်ပြီး အထက်တန်းလွှာဟု သတ်မှတ်သမုတ်ကြသည့်
 အသိုက်အဝန်းတစ်ခုအတွင်းမှာ သက်နှင်းသည် နေရာတစ်
 နေရာ ရလာခဲ့ပြီ။ သည်လိုဆိုတော့ ဦးသက်နှင်းသည် အလွန်
 ယဉ်ကျေးဖော်ရွေပြီး အထက်တန်းကျလှပါသလဲ။

မေးကြောတွေ ပါးရိုးတွေ တင်းပြီး ညောင်း
 ညာနေအောင်ပင် လာရောက်ချီးမြှင့်သော ပရိသတ်တွေကို
 ရယ်ပြုံးနှုတ်ဆက်ခဲ့ရသည်။ လက်မောင်းရင်းတွေ အောင့်
 နေအောင်ပင် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခဲ့ရသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ပီတိတွေ ပြည့်သိပ်နေသည်။

ကျေနပ်ခြင်းတွေ လှုံ့မောက်နေသည်။

အတောမသတ်နိုင်သော ပျော်ရွှင်မှုတွေ တ
 ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည်။

သို့ပေမယ့် ...

နှလုံးသားထဲမှာ လပ်ဟာသည့် တစ်နေရာ
 တော့ ရှိနေသေး၏။

•••

“နင် သိပ်ကျေနပ်နေသလား သက်နှင်း”

ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်ရင်း ပင့်သက်တစ်
 ချက် ရွိုက်လိုက်သည်။

“ကျေနပ်စရာပါပဲ ... ဒါပေမယ့် ပင်ပန်းတယ်”

“နောက်ဆို ဒီထက်ပိုပြီး ပင်ပန်းဦးမယ်”

ရင့်ကျက်ပြီးသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏
 အပြုံးကို တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးမောမိသည်။ ရန်ကုန်မြို့လယ်
 ခေါင်သည် ညဉ့်နက်ချိန်မှာပင် သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသေး၏။

“ဘာကြောင့် ... ”

“နင် ချမ်းသာနေပြီလေ ... ချမ်းသာဖူးပြီလေ ..
 ချမ်းသာပြီးတဲ့လူဟာ ဆင်းရဲမှာကို သိပ်ကြောက်
 သွားပြီ ... အဲတော့ မဆင်းရဲအောင် အမြဲကြိုးစား
 နေရတော့မယ်”

“မှန်တယ် ... နင်ပြောတာ သိပ်မှန်တယ်”

ကုန်းမြင့်ထိပ်မှာ ရပ်ပြီး သံလက်ရန်းကို အား
 ပြုဖို့ရပ်လိုက်သည်။ အောက်ဖက်မှာ ဘူတာရုံအမိုးနီနီများ
 မျဉ်းပြိုင်ရထားလမ်းများ၊ သံဇကာများ ...။ နောက်ကျော
 ဆီ လှည့်ကြည့်လျှင် ရန်ကုန်ပူဘာကြီးကို မြင်ရမည်မှန်း
 သိပေမယ့် ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်ချင်တော့ပါ။ နောက်
 ပြန်လှည့်ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော် ဖိတ်အင်အားတွေ မရှိတော့ပါ။

“ဘူတာရုံမှာ ကူလီထမ်းခဲ့တုန်းက စားပွဲထိုး ပန်းရံ
 လုပ်ခဲ့တုန်းက ထမင်းပတ်မှာကို မပူခဲ့ဘူး ...
 မှန်ဖုတ်သမားဘဝ ... ဟိုတယ်လ်ကုန်ဘဝတုန်းက
 လည်း ဆင်းရဲမှာကို မကြောက်ခဲ့ဘူး ... မတော့

ငါ ဆင်းရဲမှာကို ကြောက်လာပြီ ... ဒီထက်
မြင့်ချင်လာပြီ ... မြင့်သထက်မြင့်ချင်လာပြီ ...
အဲဒီစိတ်ဟာ သိပ်ပင်ပန်းတာပဲ ခရေ ... ခုပဲ
ကြည့်လေ ... အဝတ်အစားဟောင်းတွေဝတ်ပြီး
ဒီကုန်းပေါ် လမ်းလျှောက်နေရတာ ဘယ်လောက်
စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းလဲ ... စောစောတုန်းက
တော့ စိတ်တွေ ပင်ပန်းလိုက်တာ ...

ဒါပေမယ့် အဲဒီပင်ပန်းတာကိုပဲ ဝိတိဖြစ်
နေတယ် ... ကျေနပ်နေတယ် ... ကိုယ်တိုင်လည်း
သိတော့ သိတယ် ... မပြုပြင်နိုင်ဘူး၊ မဖယ်ခွာ
နိုင်ဘူး ...

အဲဒါကြောင့် ပြောတာ ... ငါ့အနားမှာ
နင်ရှိနေမှဖြစ်မယ် ခရေ”

“ဟဲ့ ... ”

“ကဲ ... နင်ထပ်ပြီး အချိန်ဆွဲခွဲမှာလား”

“စကားအကောင်းပြောနေရင်း ... ”

“အေးလေ ... စကားအကောင်းပဲ ပြောနေတာပဲ၊
ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းလည်း စီးပွားရေးကိစ္စတွေ ဆိုင်
ဖွင့်ဖို့ ပြင်ဆင်ရ ... အစိုးရရုံးတွေပြေးရ ကိစ္စ
တွေ ရှုပ်နေလို့ ... ခုတော့ အားလုံးပြီးပြီ ...
စိတ်အေးလက်အေးလည်း နေလို့ရပြီ ... ငါတို့ ဒီ
တစ်သက် ကူလီဘဝ စားပွဲထိုးဘဝပြန်မရောက်တော့
ဘူး ... နင် ဘာဖြစ်လို့ ... ”

“သက်နှင်းရယ်”

“ခရေ ... နင် ငါ့ကို မချင့်မရဲဖြစ်အောင် မလုပ်နဲ့”

ခရေလက်မောင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကိုငဲလှုပ်
ပစ်လိုက်သည်။ ယောမင်းကြီးလမ်းဖက်က ထွက်ပြီးကုန်း
ပေါ်တက်လာသော ကားတစ်စီးထဲက ဟေးခနဲ အော်လိုက်
သံကြားရ၏။ ဆယ်ကျော်သက်တွေလိုပဲ ခဏတော့ သတိ
လက်လွတ်ဖြစ်မိသည်ထင်၏။ အရာရာကို ထိန်းသိမ်းရ
မည်။ ထိန်းချုပ်ရမည်။ ဆင်ခြင်ရမည်။

အင်း ...

ကြိုးတွေနဲ့ တုပ်နှောင်ခံရသလိုပဲ ...

“နင့်မှာ အရင်က ဘာဂုဏ်ဒြပ်မှ မရှိပေမယ့်
တော့ ဂုဏ်ဒြပ်တွေ ရှိလာပြီနော် သက်နှင်း ...
နင် စဉ်းစားဦး ... နင့်ကို အဆင့်မြင့်မြင့် အဝန်း
အဝိုင်းမှာ ဝင်ဆန့်နေတဲ့လူတစ်ယောက်က ... ငါ
လို အပေါစား မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်မယ်
ဆိုရင် ... နင့်ကို နင်တို့အသိုင်းအဝိုင်းက လူတွေ
က ဘာပြောမလဲ ... ဘယ်လိုဝေဖန်မလဲ”

“ဟာ ... မလိုပါဘူး”

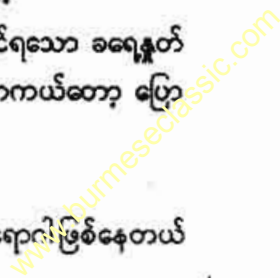
“ဘယ့်နှယ် မလိုရမှာလဲ”

“ဒီမှာ ခရေ ... ငါ့ကိုကြည့်စမ်း”

နီယွန်စီးရောင်အောက်မှာ မြင်ရသော ခရေနှုတ်
ခမ်းတွေ ပြုံးယောင်ယောင်ဖြစ်နေသည်။ တကယ်တော့ ပြော
စရာစကားက တစ်ခွန်းထဲပဲ။

“ငါ ဘယ်သူလဲ”

“ဘာလဲ ... ငါ အတိတ်မေ့ရောဂါဖြစ်နေတယ်

ထင်လို့လား”

“မေးတာ ဖြစ်စမ်းပါ”

“သက်နှင်းလေ ... SWEET DECEMBER ရဲ့ပိုင်ရှင် ဦးသက်နှင်း”

“ဒါဆို ... ငါ့အဖေက ဘာလဲ”

ခရေ မျက်လုံးလွှဲသွားပြန်သည်။

“ဖြေလေ”

ဟု ခတ်ဆတ်ဆတ်ပြောတော့မှ ...

“လယ်စာရင်းငှား”

ဟု သူမ ပြတ်တောင်းတောင်ဖြေသည်။

“နင့်အဖေကရော”

“လယ်ကူလီ”

“အေး ... အဲဒါကို နင်သိဖို့ အရေးကြီးတယ် ခရေ၊ နင် ငါ့ကို အပိုစကားတွေမပြောနဲ့ ... ငါ့ စိတ်တွေ လေလွင့်ပြီး ငါ့ကံ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတဲ့အချိန် မှာ နင်ရောက်လာပြီး ... အခု ငါ့ကို SWEET DECEMBER ပိုင်ရှင်ဖြစ်လာအောင် နင်ပဲ ဝိုင်းတံ လိုင်း (Grid Line) မေးခဲ့တာ ... ။

နင်လိုမိန်းမကိုမှ လက်မထပ်ရင် ငါ ဘယ် သူ့ကို လက်ထပ်ရမလဲ”

ခရေထံက သက်ပြင်းရှည်မိုက်သံကို ကြား ရသည်။ ခရေသည် သို့သိပ်လျှို့ဝှက်နိုင်လွန်းသည်ထင်၏။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ... သည်ဘစ်သက်မှာ ကျွန်တော် နောက် ထပ် လက်ထပ်ရမည့်မိန်းမသည် ခရေတစ်ယောက်သာ ဖြစ်

သည်။ အချစ်သည် အဖန်ဖန်အခါခါသေဆုံးပြီး၊ သေဆုံး ပြီးတိုင်းလည်း အသစ်ပြန်လည်မွေးဖွားနိုင်သည်ဟု ကျွန် တော်ယူဆသည်။ ကျွန်တော် ခင်လေးကို အမှန်တကယ် ချစ်ခဲ့သားပဲ။

တကယ့်ကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ငြိုငြိတွယ်တွယ် ချစ်ခဲ့သားပဲ။ သည်လိုဆိုတော့ ... ကျွန်တော့်နှလုံးသားက နောက်ထပ် အချစ်သစ်မွေးဖွားဖို့ အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး တဲ့လား။

“ခရေ”

ခရေအပြုံးမှာ တောက်ပအသက်ဝင်မှုတွေ ပျောက်ဆုံးနေသည်။

“ဘယ်နေ့လက်ထပ်မလဲ ပြော”

“ဆေးပြတိုက်တာ ကျနေတာပဲ”

ခရေက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင် မှိတွယ်သည်။ ဆူးလေစေတီတော်သည် ရန်ကုန်ည၏ ရွှန်း စက်နေအောင်သာသော လရောင်နှင့် လျှပ်စစ်မီးများ၏ အလင်းများဖြင့် ရွှေရောင်ရွှေသားအတိ ရွှေအိုရောင်တောက် ပလျက် သပ္ပာယ်နေ၏။ စေတီတော်ခြေရင်းမှာ ဖန်မီးလုံး များ စီတန်း တန်ဆာဆင်ထားသော ကတ္တရာလမ်းမကြီး သည် ပျပ်ဝပ်လဲလှောင်းလျက် စေတီတော်ကို ဖူးမြော် ဝပ် တွားနေသယောင်ပင်။ ကုန်းဆင်း သည်ဖက်မှာတော့ သစ် လွင်သော ပြုပြင်မွမ်းမံမှုများဖြင့် သမ္မတရုပ်ရှင် ... ။ အိပ်မောကျလျက်ငြိမ်မိတ်နေသော အောင်ဆန်းအားကစား ကွင်း ... ။ မီးရောင်ဝါဝါတွေ ထိန်ညှိနေဆဲ ရန်ကုန်ဘု

တာကြီး ... ။

တစ်ချိန်က သည်နေရာတွေမှာ သက်နှင်း၏ ဘဝသည် လမ်းပေါ်က အနင်းခံကျောက်ပြားသက်သက် ခုလိုဘဝမျိုး အိပ်မက်အဖြစ်ပင် ယောင်ယမ်းမျှော်လင့်နိုင်ခွင့် မရှိသည့် ဟိုး ... အောက်ဆုံးအလွှာက သူညီဆိုသည့် ကိန်းဂဏန်းလို လူတန်းစားမျိုး ... ။

သမ္မတရုံဘက်သို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ 'သည် သည်ညတော့ ခြေထောက်တွေက ဆန္ဒမပြမချင်း လမ်းတွေ လျှောက်ကြမည်ဟု နှစ်ဦးစလုံးသဘောတူသည်။ ရန်ကုန်မြို့ကတော့ စပါးကြီးမြေ၏ ညှိချက်မိနေသည့် သားကောင်တစ်ကောင်လို သိတတ် မသိတတ် အိပ်ပျော်နေခဲ့ပြီ။

ပစ္စက္ခကို ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်၏။ ချစ်သူက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို မှီတွယ်လျက် ကျွန်တော့် နံဘေးမှာ ခြေလှမ်းထပ်ချပ်လိုက်ပါနေခဲ့ပြီ။

ဘာများ လိုအပ်မှာလဲ ... ။

ဘာများ ...

တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရပြီး ကျွန်တော် ခရေဖက်အင်္ဂုမှာ ... ခရေကလည်း ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းမော့လာသည်။ ခရေပြောမည့်စကားကို ကြိုပြီးကြားလိုက်မိသည်။

"နင် ... သားကို မတွေ့ချင်တော့ဘူးလား"

သား ...

ဟုတ်တယ် ...

ကျွန်တော် သားကိုတွေ့ဖို့ အခွင့်အရေးကို

အကြွကြီး စောင့်ခဲ့တာမဟုတ်လား။

"နင် ... သားကို တွေ့ဖူးပြီပေါ့"

"နင်သားကို ငါအမြဲ စောင့်ကြည့်နေပါတယ် သက်နှင်းရယ် ... အဲဒါ အခွင့်သင့်ရင်ပေါ့ ... သူ့အကြောင်းတွေလည်း အမြဲစုံစမ်းထားတယ် ... အခု နင်သားက ခြောက်တန်းတောင်ရောက်နေပြီ"

"အင်း ... ဒဂုံ(၁)မှာ တက်နေတယ်လေ ... နာမည်က ပြည်စိုးမိုးတဲ့"

"နင် တွေ့ပြီးပြီပေါ့"

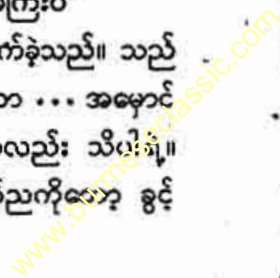
ခရေက မျက်စောင်းလဲ့လဲ့ဖြင့်မေးသည်။

"သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းတွေဆီ စုံစမ်းရတာပေါ့။ သူတို့ခွဲဆက်သွယ်နေတဲ့ မုန့်ဆိုင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေက အများကြီးလေ ... အဲဒီလူတွေကတစ်ဆင့် စုံစမ်းရတာပေါ့ ... ငါ့သားရယ်လိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ စုံနဲ့သာမုန့်ဆိုင်က ဒေါ်ခင်ခင်လေးရဲ့သားပေါ့ ... ဦးပြည်စိုး ... ဒေါ်ခင်ခင်လေးတို့ ရဲ့သားပေါ့"

"နင်က ... ငါ့ကိုတော့ မပြောဘူး"

"စကားမကြုံမိလို့ပါဟာ ... တကယ်တမ်း ငါတစ်ခုခုဆုံးဖြတ်တော့မယ်ဆိုရင် နင်ကို မတိုင်ပင်ဘဲနေမှာလား ... နင်က ဆရာမကြီးပဲ"

ယော့စ်လမ်းထဲက ဖြတ်လျှောက်ခဲ့သည်။ သည်လို အချိန်ကာလမျိုးက အမှောင်ကြီးစိုးသော ... အမှောင်ကို အားပြုရသော လူတချို့အတွက်ဆိုတာလည်း သိပါနဲ့။ ဒါပေမယ့် ... သည်ညတစ်ညကိုလော့ ခွင့်လွှတ်လေဦး လောကရေ။

“နင့်ကို ချစ်ရဲ့သားနဲ့ သူ ဘာဖြစ်လို့ ဟိုလူကို လက်ထပ်သွားသလဲ ... ငါစဉ်းစားလို့မရဘူး ... ဟိုလူကလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ သဘော တူလက်ထပ်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်ရှိနေတဲ့မိန်းမကို လိုလိုချင်ချင် လက်ထပ်ယူတာ အံ့ဩစရာပဲ”

ခရေစကားအပေါ်မှာ ကျွန်တော့် ဘာကိုမှ မခံစားမိတော့။ သားကို အဖေအဖြစ် ပိုင်ဆိုင်ရယူခွင့်ရှိချင် တာကလွဲပြီး ကျွန်တော့်ဘဝဟောင်းဆိုတာကို အချစ်ဟောင်း ဆိုတာကို မေ့ထားခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် သားကိုတော့ ကျွန် တော်လည်း အုပ်ထိန်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟု ယနေ့ထိ ယုံ ကြည်နေဆဲပင်။ မွဲတေဆင်းရဲမှုကြောင့် သားကို အဖေ တော်ခွင့်မရနိုင်ခဲ့တာကိုလည်း ခံပြင်းမိဆဲပင်။

“ဖြစ်တတ်ပါတယ်လေ၊ အံ့ဩလောက်စရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ... လူကြီးချင်း သဘောတူထားကြ တာလည်း ကြာပြီ ... ကြာပြီဆို ငယ်ငယ်ကတည်း ကဆိုပါတော့ ... သူတို့ချင်းလည်း ဆွေမျိုးမကင်း ကြဘူးတဲ့ ...

ဒါပေမယ့် ... ခင်လေးက ဒီလူ့ကို လုံးဝ မချစ်ဘူး ... ဦးပြည်စိုးကတော့ ခင်လေးကို ငယ် ငယ်ကတည်းက ဖြတ်နိုးခဲ့တယ်ထင်ပါရဲ့ ... အနံ့ တာလည်းခံ တယ် လို့ ပြောတယ် ... ဒါတွေအားလုံး ခင်လေးပဲပြောပြတာပဲ ... သူ လက်ထပ်ခါနီး ကွာရှင်းခွင့်တောင်းတော့ စိတ်ထဲ ဒီလူနဲ့လက်ထပ် မယ်လို့တော့ ထင်လိုက်သားပဲ”

“ဒါနဲ့များ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ရသလား”
ခပ်အစ်အစ် ရယ်မောလိုက်မိသည်။

“တော်ပါတော့ဟာ ... ဆယ်နှစ်ကျော် ကြာခဲ့ပါ ပြီ ... ခုတော့ -အားလုံး အသစ်ပြန်စခဲ့ပြီးပြီ ... နင်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် သားကို အုပ်ထိန်းခွင့်တောင်း မယ် ... သူတို့ သဘောမတူရင် တရားရုံးကနေ အုပ်ထိန်းခွင့်လျှောက်မယ် ... သူတို့ ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော ... ငါဟာ ပြည်စိုးမိုးရဲ့ အဖေရင်းပဲ”
“မဟုတ်သေးဘူး သက်နင်း ... နင် ခလေးရဲ့ဆန္ဒ ကိုလည်း သေချာလေ့လာစုံစမ်းပါဦး ... သူ့အမေ နဲ့လည်းတွေ့ပြီး ဆွေးနွေးကြည့်ပါဦး ... တစ်ဖက် သတ် နင်လုပ်ချင်တာတွေချည်း စွတ်လုပ်မနေနဲ့”
“အေးပါ ... အေးပါ ... နင်ပြောတဲ့အတိုင်း ငါ လုပ်မှာပါ ... ခုလောလောဆယ်မှာတော့ နင်နဲ့ငါ ဘယ်နေ လက်ထပ်ကြမလဲ ပြော”

“သား ကိစ္စပြီးပါစေဦးလေ ... ဘယ်ကလေးမှ မိထွေးနဲ့မနေချင်ဘူးဆိုတာ နင်သိတယ် မဟုတ်လား”

ခရေစကားက ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ထဲ အရှိန် ပြင်းပြင်းလာမှန်သည်။ သိပ်မှန်တာပေါ့ ခရေ။

သည်လိုဆို ... တစ်ခုခုဖို့ တစ်ခုကို စွန့် လွှတ်ရမည့်သဘောပေါ့။

“မမွေးခင်ကတည်းက ရွဲခဲ့ရပေမယ့် သားကို ငါ သိပ်ချစ်ပါတယ် ခရေ ... နင်နဲ့လက်ထပ်ပြီး နောက် ထပ် သားသမီးတွေရလာခဲ့ရင်လည်း အဲဒီသားသမီး

တွေကို ချစ်သလို သူ့ကို ထပ်တူချစ်နေမှာပါပဲ ...
 နောက်ဆုံး သားကို မပိုင်ဆိုင်ရဘူး။ အုပ်ထိန်းခွင့်
 မရခဲ့ဘူးဆိုရင်တောင် ... သားက 'ဖေဖေ' လို့
 ခေါ်တဲ့အသံကိုတော့ ကြားခွင့်ရချင်ပါတယ် ...
 ငါ့ကို အဖေလို့ အသိအမှတ်ပြုတာကိုတော့ ခံချင်
 ပါတယ်။ နောက်ပြီး အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါ
 သူ့အပေါ် တာဝန်မဲ့ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ့သိ
 အောင် ရှင်းပြချင်ပါတယ် ... မတတ်သာလို့ သားနဲ့
 ခွဲပြီး အဝေးကြီးမှာနေခဲ့ရပေမယ့် သားကို ငါ မမေ့
 ခဲ့ပါဘူး။ သားကို ပြောချင်တဲ့စကားတွေအများကြီးပဲ”
 “သက်နှင်း”

ခရေခေါ်သံက အထိတ်တလန့်ရှိလှသည်။
 ယောခံလမ်းထဲကထွက်တော့ လမ်းမကြီးအဆုံး
 မှာ ရွှေတောင်ကြီးလို ရွှေရည်ဝင်းစက်နေသော ရွှေတိဂုံ
 စေတီတော်ကြီးကို လှမ်းပြီးဖူးမြင်ရသည်။
 “သားက နင့်ကို ... သူ့အဖေလို့ မသိဘူးဆိုရင်
 ကော ... ”

ကျွန်တော့်ကို စွန့်လွှတ်ပါ အဖေ။
 မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မိုက်မဲမှုကြောင့် အဖေ
 ကျွန်တော့်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသလိုပဲ ...
 မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ရက်စက်မှုကြောင့် ကျွန်

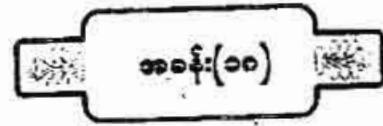
တော့်သားကို ကျွန်တော် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါပြီ။
 အဖေရင်ထဲ ခံစားမှုကို ကျွန်တော် နားလည်
 ကိုယ်ချင်းစာတတ်ခဲ့ပါပြီ။ သားတစ်ယောက်အပေါ်ထားတဲ့
 ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာတရားဟာ ဘယ်လိုအရာမျိုးနဲ့ မဆို
 မနိုင်ယှဉ် မသက်ဆိုင်ဘဲ တသီးတခြား ကြီးကြီးမားမား
 ဖြစ်တည်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သေချာသဘောပေါက်
 နားလည်ခဲ့တဲ့အချိန်မှာ အဲဒီစကားတွေ အဖေကိုပြောပြဖို့
 ကျွန်တော့်ရဲ့ပေက္ခာတရားအတွက် အဖေကိုတောင်းပန်ဖို့
 ဟောဒီလောကကြီးထဲမှာ အဖေ ရှိမနေခဲ့တော့ဘူး။

ဒါပေမယ့် ... အဖေရဲ့ဝိညာဉ်ကတော့ ကျွန်
 တော့်ကို ရှာဖွေနေဦးမယ် ထင်ပါရဲ့။ အဖေဆေးပြီထင်ခဲ့တဲ့
 အဖေသားကို တမလွန်လောကမှာ ရှာဖွေနေလိမ့်ဦးမယ် ထင်
 ပါရဲ့။ ခုံတော့ အဖေနေရာမှာ ကျွန်တော် ရှိနေပြီ။
 အဖေကြေကွဲသလို ကျွန်တော် ကြေကွဲခဲ့ရပြီ။
 အဖေရဲ့နှလုံးသား ဖဲ့ထုတ်ခံရသလို ကျွန်တော်
 လည်း အဲဒီအတိုင်း ဖဲ့ထုတ်ခံရပါပြီ။
 ကျွန်တော့်ကိုစွန့်လွှတ်ပါ အဖေ။
 ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပါ။
 ကျွန်တော် အဖေကို မနာကြည်းခဲ့ဘူး ...
 မုန်းတီးမနေခဲ့ဘူးဆိုတာ အဖေ သိနိုင်ခဲ့ရင် ...
 ကျွန်တော် အဖေကို အမြဲချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ
 အဖေ သိနိုင်ခဲ့ရင် ...
 အဖေ စိတ်ချမ်းသာနိုင်သလို ကျွန်တော်လည်း
 စိတ်ချမ်းသာပါရစေ။

၃၁၂ နှစ် ဖြစ်

ကျွန်တော့်သားဟာ အဖေကို နာကြည်းနေတဲ့ သားတစ်ယောက် မဖြစ်ပါစေနဲ့။

အဖေကို မုန်းတီးနေတဲ့သားတစ်ယောက် မဖြစ်ပါစေနဲ့။ အဖေကို အဖေလို့မသိတဲ့ သားတစ်ယောက် မဖြစ်ပါစေနဲ့။

အခန်း(၁၀)

သူမမျက်ဝန်းထဲမှာ အုံ့သြခြင်းနှင့်အတူ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာကို ထိန်လန့်စိုးရိမ်ခြင်းဆိုသည့် ခံစားမှုမျိုးစုံပြွန်းတီးလျက် ... တစ်ချိန်က ခင်ခင်လေးဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ပကတိမျက်နှာကို မှန်းဆမြင်ကြည့်၍ပင်မရချင်။ ဆယ့်သုံးနှစ်ဟူသော အချိန်ကာလသည် သိပ်ပြီးတိုတောင်းလွန်းသည်မဟုတ်လည်း ရှည်လျားလွန်းသည်ဟု ညည်းညူရလောက်အောင် မဟုတ်ပါ။ သို့ပေမယ့်လည်း ကန်ရေပြင်နှင့် မြစ်ရေစီးလို မတူညီသည့် ဘဝပုံသဏ္ဍာန်တွေထဲမှာ ကျွန်တော်က အပိုင်း၊ လေးထောင့်၊ စတုဂံပုံသဏ္ဍာန်မျိုးစုံ ပြောင်းလဲလှုပ်ရှားခဲ့ရသူမို့ ... အချိန်ကာလဆိုတာကို ဆွဲထည့်မရေတွက်မိသည်လားမသိချေ။ ခင်လေးကတော့ အတော်ပင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါပြီ။ သိပ်ပြီးမှတ်မှတ်ထင်ထင် မပြောင်းလဲဘူးထင်ရသည့် ခင်ခင်လေး၏ ရွှေပေါ်မြတင် အခြေအနေပင် အနည်းငယ် အတိမ်းအစောင်းရှိခဲ့ပြီထင်၏။

သည်ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုမှာ လူတွေ အတော်များများ၊ ဘဝတွေအတော်များများ ပြောင်းလဲခဲ့သည့်အထဲ ခင်ခင်လေး၏ အခြေအနေသည်လည်း အနည်းနှင့်အများ

တော့ ပါဝင်ပြောင်းလဲခဲ့ပြီထင်၏။ စုံနဲ့သာသည် ဟိုးအရင်ကလို ရန်ကုန်မြို့မှာ အထင်ကရမှန်တိုက်ကြီးတစ်ခု မဟုတ်တော့ပါ။ သို့ပေမယ့် ... ပါပါကြီးမှာတော့ တခြားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ အခြေမပျက်ရှိနေလိမ့်ဦးမည်။

“ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ... မှတ်မိပါတယ်။ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲ”

“ကျွန်တော်လာတာ ပြည်စိုးမိုးရဲ့ကိစ္စပါပဲ”
“ရှင်”

ကြွေရုပ်တစ်ရုပ်လို သူမမျက်နှာ ဖြူလျော်လျော်ဖြစ်သွားပြီး ချက်ချင်းလဲပြိုကျသွားတော့မတတ် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်သွားသည်။ မိခင်တစ်ယောက်၏ ပရိဒေဝကို အရသာခံကြည့်နေရလောက်အောင်အထိ ကျွန်တော့်နှလုံးသားက ကျောက်သားလို မာကျောသည်မဟုတ်ပါ။ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်သုံးနှစ်က ကွဲကွာခဲ့သည့် ဇနီးဟောင်းတစ်ယောက်ဟူသော အသိမျိုး စိတ်ထဲဝင်မလားဘဲ ... ပြည်စိုးမိုး၏ မိခင်ဆိုသည်အမှတ်သညာသာ ရင်ထဲစွဲသည်။

“မြတ်စွာဘုရား ... ရှင် ဘာကိုလိုချင်တာပါလိမ့်”

သူမ ရေရွတ်သံကို ကြားတော့ ကျွန်တော် မချီတရီ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ပြည်စိုးမိုးဟာ ကျွန်တော့်သားဆိုတာကို ခင်လေးငြင်းမယ်မထင်ပါဘူး ... ခင်လေးကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်ကို အသိပေးခဲ့တာပဲလေ ... ခုချိန်မှာ ကျွန်တော့်သားကို ကျွန်တော် အုပ်ထိန်းပါရစေလို့ တောင်းဆိုတဲ့ကိစ္စဟာ တရားမျှတတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်သားကို ကျွန်တော် မမွေးချင်လို့ စွန့်ပစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ... သားကို ကျွန်တော် မွေးချင်ရက်နဲ့ စောင့်ရှောက်ချင်ရက်နဲ့ စောင့်ရှောက်ဖို့၊ မွေးမြူဖို့ အခွင့်မရခဲ့တာပါ ... ဒါပေမယ့် သားကို စောင့်ရှောက်ခွင့်ရဖို့ ကျွန်တော် တစ်ချိန်လုံးကြိုးစားနေခဲ့ပါတယ်”

“ဒီအချိန်မှာ ဒါတွေပြောနေဖို့ မကောင်းတော့ပါဘူး။ သားဟာ ဦးပြည်စိုးရဲ့သားပဲလို့ အားလုံးက သိထားကြတာပဲ”

“ဒါတွေက တရားဝင်ဖြေရှင်းခွင့်ရရင် ရှင်းသွားမှာပါ”

“ဘယ်လို”

“ဆွေးနွေးလို့မရဘူးဆိုရင် ရုံးတော်ကတစ်ဆင့် တရားဆိုင်ဖို့ ... ”

“ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ”

ခင်လေး ...

လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်သုံးနှစ်က မိုက်လူးချဆန်တတ်သည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ခင်လေးဟာ သူမဘာဆိုတာ ခုမှ သေချာသွားတော့သည်။

“ရှင် ကျွန်မကို အရှက်ခွဲဖို့လားလာလား ... တည်

ငြိမ်နေတဲ့ ကျွန်မတို့မိသားစုရဲ့ဘဝကို တမင်လာ နှောင့်ယှက်တာလား ... ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ ပြည်စိုး မိုးရဲ့အဖေ ဖြစ်ချင်ရတာလဲ ... ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ဆယ့်သုံးနှစ်လုံးလုံး ငြိမ်နေခဲ့ရတာလဲ ... သားက ရှင့်ကို မသိဘူး ... သူ့အဖေဟာ ဦးပြည်စိုးလို့ပဲ သူသိထားတာ”

“ခင်လေး ... သားကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြသင့် တာပေါ့”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

ဒေါသတကြီးပေါက်ကွဲနေသည့် ခင်လေးကို ကျွန်တော် အေးစက်စက်ထိုင်ကြည့်နေခဲ့မိတာ ဂလဲ့စားချေ ပိုစိတ်သက်သက်ဖြင့်မဟုတ်ပါ။ သူမ အစွမ်းကုန် ပေါက်ကွဲ ခွဲချိန်အထိ စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပြီးသား ပင်။

တစ်ချိန်ကတော့ ...

တစ်ချိန်ကတော့ သူမဟာ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်

ပဲမှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ယုန်ဖြူလေးတစ်ကောင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးရဲ့။

“ခင်လေးတို့သားအမိကို ကျွန်တော် ပစ်ထားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး ... ခင်လေးကသာ ကျွန်တော့်ကို စွန့်သွားခဲ့တာ မဟုတ်လား ... သားရဲ့အဖေအရင်း မဟုတ်တဲ့သူကို လက်ထပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား ... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ခင်လေးကို ဘာတစ်ခုနဲ့ပြော ခဲ့လဲ ... ခင်လေးကစောင့်ပါလို့ပြောတော့လည်း ခင်လေးစကားအတိုင်းယုံပြီး ကျွန်တော်စောင့်ခဲ့တယ်။

ခင်လေးက ကွာရှင်းပေးပါပြောတော့လည်း ... ကျွန်တော် ခင်လေးကို ဘာပြဿနာလုပ်ခဲ့သလဲ။ သားကို ကျွန်တော် မွေးပါရစေလို့ စာရေးပြီးတောင်း ခဲ့ဖူးတာ ခင်လေးမသိဘူးလို့ မငြင်းပါနဲ့ ... သား မွေးအပြီး သားကို တွေ့ခွင့်ပေးပါလို့ ကျွန်တော် တောင်းဆိုတာကိုတောင် ခင်လေး မလိုက်လျောခဲ့ ဘူး ... သားရဲ့အဖေဟာ သက်နှင်းဆိုတာကို ခင် လေးကိုယ်တိုင်က အသိအမှတ်မပြုခဲ့ဘူး ... ဒီတော့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဖက်က တောင်းဆိုခွင့်ရမယ့် အချိန်အခါကိုပဲ စောင့်ခဲ့ရတာပေါ့ ... ကျွန်တော် ဟာ အလိမ္မာရဲ့ အဖေဖြစ်တယ်ဆိုတာကို အားလုံး သိအောင် ပြောခွင့်ရှိပါတယ် ... သားကို ခင်ဗျား ပိုင်သလို ကျွန်တော်လည်းပိုင်တာပဲ ...

ဒီတော့ ... ကျွန်တော်တို့ တရားရုံးမှာ ထပ်တွေ့ကြတာပေါ့ ... ဒေါ်ခင်ခင်လေး ...

အဲဒီအခါကျတော့မှ သူဟာ သက်နှင်းရဲ့ သားအလိမ္မာလား ... ဦးပြည်စိုးရဲ့သား ပြည်စိုးမိုး လားဆိုတာ စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

သက်မဲ့အရပ်တစ်ရပ်ရှေ့က ကျွန်တော် ထွက် ခဲ့သည်ထင်သည်။ သို့ပေမယ့် အဲသည်အရပ်သည် ချက်ချင်း ပင် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာ၏။

“ကိုသက်နှင်း”

လွမ်းဆွတ်မနေခဲ့တာ သေခွာပေမယ့် စိတ် ထိခိုက်ရတာကိုတော့ ဝန်ခံပါသည်။

“ခဏ ခဏနေပါဦး”

“ရှင်ပြောတာတွေ အားလုံးမှန်ပါတယ် ... အဲဒီကိစ္စတွေအတွက် ကျွန်မ ရှင်ကို ရှင်းပြသင့်တယ်ဆိုတာလည်း သိပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ကိုသက်နှင်းရယ်၊

အဲဒီအချိန်ဟာ ... ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မမနည်း ကျားကန်ထားရတဲ့အချိန်ပါ ... ခင်လေးကိုသက်နှင်းအပေါ်မှာ ရက်စက်ရာကျခဲ့တယ်ဆိုတာ သိပါတယ် ... ဒါပေမယ့် တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံး ရဲ့အလယ်မှာ ခင်လေးဟာ ကျွန်တော့်အဖေကို ကိုယ်ပြန်သတ်တဲ့သမီးအဖြစ် တစ်သက်လုံး နောင်ကျဉ်ခံရမှာကို ကြောက်ခဲ့မိတယ် ... ။ ပြီးတော့ ... မာမာဟာ တကယ်ပဲ ကျွန်မကြောင့် အိပ်ယာထလဲခဲ့တာပါ ... အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး မာမာ အိပ်ယာထဲလဲနေတာကိုမြင်တာတောင် ... ခင်လေး ရှင့်အပေါ်သစ္စာမပျက်နိုင်ခဲ့ပါဘူး ... မေ့လည်း မမေ့နိုင်ခဲ့ပါဘူး ... ဒါကြောင့် ရှင့်ဆီကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ပြန်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပေါ့ ... သားရှိနေပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ရှင့်ကိုအသိပေးခဲ့တာပေါ့။

ဒါပေမယ့် ... မေမေ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ဆိုတာ ကျွန်မသိလိုက်ရတော့ ... သေမယ့်သူအသေမပြောင့်အောင် ကျွန်မ မလုပ်ရက်တော့ဘူး။

မာမာ့ကို ခင်လေး ငဲ့ကွက်ခဲ့ရတယ် ... မိဘကျေးဇူးကို ခင်လေးဘဝနဲ့ရင်းခဲ့ရတယ်ဆိုပြီး ခင်လေးကျေနပ်ခဲ့တယ် ... မာမာ့စိတ်တိုင်းကျ ကိုကိုပြည်စိုးနဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခု ထူထောင်ခဲ့တယ် ... မာမာ ဆုံးသွားတာ ရှင်သိမှာပေါ့”

“ကျွန်တော် ... ခင်လေးကို အပြစ်မတင်ပါဘူး”
ရှင်ထဲကပါ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြောမိသည်။ ခင်လေးနေရာမှာ ကျွန်တော်ဆိုလျှင်လည်း သည်လိုပဲဆုံးဖြတ်ရမည်ပင်။ အို ... ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်ပါ။

သားသမီးတိုင်ဟာ အမိအဖအတွက် ဘာမဆို ပြန်လည်ပေးဆပ်သင့်သည် မဟုတ်လား။

တစ်ချိန်တုန်းကတော့ အစွန်းရောက်သည့် နာကြည်းစိတ်တွေရှိခဲ့သည်။ ကြာလာတော့လည်း သူမမှာ နိုင်လုံသည့်အကြောင်းပြချက်တစ်ခုခု ရှိနိုင်သည်ဆိုတာ တွေးမိပြီး စိတ်ကို ဖြေသိမိနိုင်ခဲ့သည်။

သည်အကြောင်းအရာတွေဟာ ခုတော့ ဘာဆိုဘာမှ အရေးမကြီးတော့ပါဘူးလေ။

သားကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမည်ဆိုလျှင် ... ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တခြားစိတ်ကျေနပ်စရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ရှိနေခဲ့ပြီ။

“ဘဝတိုင်းဟာ ကိုယ်ဖြစ်စေချင်သလို နှာနှာသပ်တည်းဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ... ဒါကို ကျွန်းတန်းနားလည်ပါတယ် ... နားလည်လိုလည်း ဖြစ်တွေအကြာကြီး မျှိုသိပ်နေခဲ့တာပါ ... အဲဒီအချိန်က ကျွန်

တော် သားကို သိပ်လိုချင်ခဲ့ပါတယ် ... ဒါပေမယ့် သားက သိပ်ငယ်သေးတာကတစ်ကြောင်း ... သားကို အုပ်ထိန်းခွင့်ရဖို့အတွက် ကျွန်တော့်မှာ ခိုင်မာတဲ့အာမခံချက် ဘာမှမရှိသေးတာကတစ်ကြောင်းမို့ ... ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမပြီး ငြိမ်နေလိုက်ရတယ် ... ပထမတော့ တရားစွဲဖို့အထိ တောင် စဉ်းစားထားသေးတာ”

သူမမျက်နှာမှာ စိတ်မသက်သာသည့် အရိပ်အယောင်တွေ ပေါ်လာသည်။

“ဒါပေမယ့် ... တရားစွဲရင်လည်း ကျွန်တော် ရွံ့မှာပဲဆိုတာ သဘောပေါက်လာတော့ ... အဲဒီကိစ္စကို တတ်နိုင်သမျှမေ့ထားပြီး အလုပ်ကိုပဲ ကြိုးစားလုပ်ခဲ့တယ်”

“ဒါပေမယ့် ... ”

“ခုဆို ကျွန်တော် သားကို အုပ်ထိန်းခွင့်ရဖို့ အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ပြီးခဲ့ပါပြီ”

“ကိုသက်နှင်းရယ် ... ကျွန်မကို တစ်ခုပြောခွင့်ပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မခင်လေးပြောမယ့်စကားက သားကို ကျွန်တော့်ဆီတစ်လှည့် ပြန်အုပ်ထိန်းခွင့်ပေးပါမယ်ဆိုတဲ့စကားမျိုးပဲ ဖြစ်သင့်တယ်”

“အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်ဘူး”

နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး တဖြည်းဖြည်း မဲလာနေသည့် ဒေါ်ခင်ခင်လေး၏ မျက်နှာကိုကြည့်

ရင်း ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမုန်းမသိဘဲ တွေ့ဝေသွားသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်၏မျက်ရည်သည် ကျွန်တော်မျှင့်သိပ်ပြီးမရင်းနှီးလှပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ခင်လေး စိတ်ကျေနပ်အောင် ဘယ်လိုဖြေသိမ့်စကားပြောရမုန်းမသိပါ။

တကယ်တော့ ... မဖြစ်သင့်ဘဲ ဖြစ်လာခဲ့ရပြီမဟုတ်လား။

မေးကြောတွေ တင်းနေအောင် အံကြိတ်ထားရင်း ... သည်ပြဿနာကိုတော့ သည်မှတင်ပြီးပြတ်အောင် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမည်ဟု စိတ်ကိုတင်းသည်။ တကယ်တမ်း ကျတော့ သက်နှင်းသည် မိန်းမတစ်ယောက်၏ မျက်ရည်ကိုရင်မဆိုင်ရဲလောက်အောင် နှလုံးသား နူးညံ့သူဖြစ်ပါသည်။

ဆိုဖာဆက်တီတွေနောက်က မှန်ပြတင်းတံခါးတွေကို အုပ်ကွယ်ထားသော သက်တန်ရောင် ခန်းစီးစုရှည်များဆီ ငေးကြည့်ရင်း ဘယ်လိုစကားဆက်ရမည်ကို စဉ်းစားမရဖြစ်နေမိသည်။ ဟောသည် ဧည့်ခန်းထဲထိ ရောက်လာဖို့ တစ်ချိန်တုန်းကတော့ သက်နှင်း စိတ်ကူးမယဉ်ရဲခဲ့ပါ။ ခုလို အခြေအနေမျိုးသာ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်သုံးနှစ်က ဖန်တီးနိုင်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်နှင့်ခင်လေးသည် သားကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပြဿနာအတွက် ခုလို မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာလှသည်။

တစ်ချိန်က စုံနဲ့သာ၏ မှန်ဖုတ်အလှုပ်သမားလေး ...

စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် မှန်ဆိုင်တွေကို မှန်လိုက်ပို့ရသည့် အညတရကောင်လေး ...

ဒစ်ရှင်နရီတစ်အုပ်ဝယ်ဖို့ လစာကို လေးငါးလ ဖုပြီးမှ ... မုန့်တိုက်ပိုင်ရှင်သမီးထံက ဒစ်ရှင်နရီစာအုပ် လက်ဆောင်ရခဲ့သည့် မျှော်လင့်ချက်မဲ့ လူငယ်လေး။

SWEET DECEMBER ၏ အရှင်သခင် ဦးသက် နှင်းမှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိခဲ့မည်ဆိုလျှင် မုန့်တိုက်က အလုပ် သမားတစ်ယောက်နှင့် နီးစပ်ဖို့ ခွင့်ပြုနိုင်ပါ့မလား။

ဟောသည့် ဧည့်ခန်းထဲမှာပင် အော်ဟစ်ပြီး ရယ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ”

ခင်လေးက မျက်ရည်ထုတ်နေသော မျက်ဝန်း တွေကို မျက်တောင်ရှည်များဖြင့် ဖုံးကွယ်ဖို့ကြိုးစားရာသည်။

“သူက ရှင့်ကိုမသိဘူး”

“ဗျာ”

“သူ့အဖေဟာ ဦးပြည်စိုးလို့ပဲသိတယ် ... နောက်ပြီး ဦးပြည်စိုးကလည်း ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး”

“သူ့ခွင့်မပြုတော့ ကျုပ်က ဂရုစိုက်စရာလား”

“သူက သားကို သိပ်ချစ်ပါတယ်”

“အဖေအရင်းထက် ပထွေးကပိုချစ်ရမှာလားဗျာ ... ဒီမှာ ဒေါ်ခင်ခင်လေး ... ကျွန်တော်ဟာ အလိမ္မာ ရဲ့အဖေအရင်းဗျ”

“ဟို ... တိုးတိုးပြောပါ ကိုသက်နှင်းရယ် ... အလုပ်သမားတွေ ကြားကုန်မှာစိုးလို့ပါ”

မျက်လုံးတွေ ...
အဲသည်လို မျက်လုံးတွေ ...

တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသည့် မျက်လုံးတွေ၊ ကျွန်တော် မမြင်ချင်ပါဘူး ခင်လေးရယ်။

“ခင်လေး တောင်းပန်နေတာပါ ... ဒီကိစ္စ ကိုကို ပြည်စိုးသိရင်လည်း သိပ် စိတ်ထိခိုက်သွားလိမ့်မယ်၊ အဖေအရင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ပေမယ့် ... သားကို သူ့ သားအရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ရှာတာပါ ... နောက်ပြီး သားကလည်း သူ့ကို ...”

“ခင်လေး”

ထိုနေရာက ဆတ်ခနဲ ထ,ရပ်လိုက်မိသည်။ လက်သီးနှစ်ဖက် ခပ်ကျစ်ကျစ် ဆုပ်ထားမိ၏။

“ခင်လေး သိပ်ရက်စက်တယ်”

“မောင်ရယ်”

နုလုံးသားတွေ တဆတ်ဆတ်ခါသွားပြီထင် သည်။

“ခင်လေး တောင်းပန်ပါတယ်”

“မတောင်းပန်နဲ့ ... မတောင်းပန်ပါနဲ့ ... သား ကို တစ်သက်လုံးညာလို့ရမလား ... တစ်သက်လုံး ညာထားလို့ရမှာလား ... နောက်ပြီး ကျွန်တော် ကရော ... ကျွန်တော့်သားကို ဒေါ်ခွင့်မရှိတော့ဘူး လား ... သားက ဖေဖေလို့ခေါ်တာကို ဒီတစ်သက် ကြားခွင့်မရှိတော့ဘူးလား ... စဉ်းစားကြည့်ပါနဲ့ ဒေါ်ခင်ခင်လေးရယ် ... ခင်ဗျားတို့ဖက်က သိပ် တရားမျှတတယ် ထင်နေလား”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းမရနိုင်တော့လောက်

အောင် သိစိတ်တွေ ကစဉ့်ကလျားပြန်ကျကုန်သည်။ နှလုံး သားထဲ ပြည့်ကျပ်ဆို့နှင့်လျက် ... အဆမတန် နာကျင် လာ၏။ ငယ်စဉ်တုန်းက တွယ်မှီရာ ဆုံးရှုံးရတော့မည်ဟူ သော အသိဖြင့် နှလုံးသား ကွဲအက်နာကျင်ခဲ့ရသည်ထက် အဆပေါင်းများစွာပိုသည်။

သားကို ဘယ်တော့မှ သားလို့ မခေါ်ရဘူး တဲ့လား။

“သိပါတယ် ... ခင်လေး မတရားမှန်း ခင်လေး သိပါတယ် ... ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို သားသိသွား ရင် ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်မယ်ဆိုတာ ခင်လေး မတွေး ရဲဘူး ... သားက ကိုပြည်စိုးကိုပဲ အဖေအရင်းလို မှတ်ပြီး သိပ်ကိုတွယ်တာနေရှာတာပါ ... သား စိတ်ထိခိုက်သွားမှာ ... သားနှလုံးသားနုနုလေး ဒဏ်ရာရသွားမှာ ရှင် မစိုးရိမ်ဘူးလား ... သားကို ခင်လေးတို့ မခွဲနိုင်သလို ... သားကလည်း ခင်လေး တို့ကို ခွဲနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ... သူ့ အဖေလို့ သိနေ တဲ့ ကိုပြည်စိုးကိုလည်း သူ့ ခွဲနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး” “တော်တော့”

သည်နာမည်ကို နောက်ထပ်တစ်ခါ မကြား ချင်တော့လောက်အောင်ပင် နာကြည်းသည်။ ခင်လေးဟာ ထင်တာထက်ပိုပြီး ရက်စက်နိုင်သူပါလား။

ခင်လေးရယ် ... ။

လက်သီးဆုပ်တွေကို ဖြေချလိုက်သည်။ နှလုံး သွေးတွေ ချက်ချင်းအေးခဲသွား၏။

“အဖေအရင်းမဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကတောင် သူ့သွေးသားမဟုတ်ဘဲ သားကို ဒီလောက်ချစ်ခဲ့တယ် ဆိုရင် ... အဖေအရင်းဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ ကို ဘယ်လောက်ချစ်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား နည်းနည်း မှ ကိုယ်ချင်းမစာမိဘူးလား ဒေါ်ခင်ခင်လေးရယ်”

ရွိုက်သံတွေကို ကျောခိုင်းထားလိုက်သည်။ စက္ကန့်တွေ မိနစ်တွေ ဘယ်မျှကြာသွားသည်မသိ။ အသိ စိတ် လုံးဝမရှိတော့တာလား၊ မခံစားနိုင်တော့လောက်အောင် ပြည့်သိပ်လျှံထွက်သွားတာလား ...

နောက်ထပ် ... ပြောစရာစကားမရှိတော့ပါ။ သက်နှင်းနှင့် ခင်လေးကြားမှာ အလိမ္မာဆိုသည့် သား အကြောင်းကလွဲပြီး ဘာများ ပြောစရာစကား ရှိရဦးမှာလဲ။ ခင်လေးတံက အဖြေတစ်ခုခုကို မျှော်လင့် နေမိသည်လား ... ။ နှုတ်ဆက်ဖို့ ဝန်လေးတွန့်ဆုတ်သည် မဟုတ်လည်း ခင်လေး တစ်ခုခုပြောသင့်သည် ထင်မိ၏။ ကျွန်တော့်ကို သက်ညှာသောအားဖြင့်ပေါ့လေ။

“ဟော ... သား”

ရုတ်တရက် ... အိမ်ရှေ့မှာ ထိုးရပ်သွားသော ကားစက်သံ ...

“သား ပြန်လာပြီ”

ခင်လေးက ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲထ၊ရပ်ပြီး မျက် ရည်တွေကို လက်ခုံဖြင့် ကမန်းကတန်းသုတ်ပစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ရင်တွေ ငြိမ်သက်နေရာကနေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာ ၏။ ဆက်တီကျောမှီအစွန်းမှာ အုပ်ကိုင်သားသည့်လက်

၃၂၆ အိမ်စား

ချောင်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေကို ဘယ်နေရာထားရမှန်းမသိသလို မကြာခဏ လျှာဖြင့်သပ် နေမိသည်။ ဆံပင်မွှေးတွေ တစ်အုံလုံးထောင်ထလာသလို တစ်ကိုယ်လုံး ပူရှိန်းရှိန်းဖြစ်လာ၏။ သားကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရမည်။

ပြည်စိုးမိုးကို ကျွန်တော် မကြာခဏဆိုသလို သူ့ကျောင်းအဆင်းမှာ စောင့်ကြည့်ခဲ့ဖူးပါသည်။ အင်မတန် မှ အပြစ်ကင်းစင်လှသော သားကလေး၏မျက်နှာမှာ သက် နှင်းဆိုသည့် လူတစ်ယောက်၏အမှတ်အသား များစွာထင် ထင်ရှားရှား ရှိနေပါလျက် ... သက်နှင်းကိုယ်တိုင်က 'သား' ဟု လိုက်လိုက်လှဲလှဲခေါ်ပြီး နှုတ်ဆက်ထွေးပေ့ခွင့် မရနိုင်ခဲ့တာ သံသရာက ဝင့်ကြေးတစ်စလား။

သားမှာ ... ကျွန်တော့်လို နှုတ်ခမ်းထူထူ တွေရှိသည်။ ကျွန်တော့်လို နားရွက်ပြန့်ပြန့်ကားကားတွေ ရှိသည်။ သားနဖူးကျပ် မေးသွယ်ပုံတွေ ...

သား ရယ်လိုက်လျှင် မျက်လုံးပေါက် ရှည် မျောမျောတွေက လိုက်ရယ်နေသလို ရှိတာတွေ ...

တကယ်ဆို ... ဒါတွေကို ဥပေက္ခာပြုထား လို့ ရမှာတဲ့လား။ သား ခန္ဓာကိုယ်ထဲက သွေးဟာ ကျွန်တော့် သွေးနဲ့ထပ်တူဆိုတာရော သူတို့ ငြင်းလို့ရမှာလား။

ဟင်အင်း ... ငြင်းလို့ မရနိုင်ဘူး ...

သားဟာ ကျွန်တော့်သားပဲ ...

အလိမ္မာဟာ သက်နှင်းရဲ့သားပဲ ...

“ကိုသက်နှင်း”

အဲသည်ခေါ်သံကို မကြားဟန်ဆောင်ချင်လေ

မယ့် မရ ...

“မေမေ”

ရွှင်လန်းမြူးကြွနေသော၊ နုနယ်ပျိုမျစ်သော ကလေးတစ်ယောက်၏ သောကကင်းစင်သော အပြုံးအရယ် သည် ဧည့်ခန်းတစ်ခန်းလုံးကို ချက်ချင်း ... ရေစင်တွေ ဖြန်းပက်လိုက်သလို၊ နှင်းစက်တွေ သွန်းလောင်းလိုက်သလို အေးမြသွားစေခဲ့၏။ အဖြူ အစိမ်း ကျောင်းဝတ်စုံဖြင့် လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းလျက် ပြေးဝင်လာသော ကောင် ကလေးက ... သူ့အမေကို အားပါးတရ ဖက်တွယ်ထား လိုက်သည်။

ပြီးတော့ .. ဧည့်ခန်းထဲမှာ မြင်လိုက်ရသည့် သူစိမ်းတစ်ယောက်ကြောင့် ... မျက်နှာပေးက ဟက်ဟက် ပက်ပက်အရယ်တွေ ချက်ချင်း လျော့ကျပျောက်ကွယ်သွား ပြီး စူးစမ်းသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံသာ ကျန်ရစ်သည်။ အဲ သည်မျက်ဝန်းတစ်စုံက ... နှလုံးသားထဲ ရေဝဲဒွန်တစ်စုံ အဟုန်ပြင်းပြင်း စီးကျနေသလိုမျိုး ခံစားမှုထူးထူးခြားခြား ပေးနိုင်၏။

“ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်လေ သားရဲ့”

“ဪ ...”

“ဖေဖေမိတ်ဆွေလေ ... ဦးသက်နှင်းတဲ့ ... ငိုငိုငို ခြားက ပြန်ရောက်လာတာမကြာသေးဘူးလို့ သားရဲ့”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့”

သားရယ် ...

ဖေဖေအသည်းတွေ ကြေမွကုန်ပြီထင်ပါရဲ့။

ရှိသော ... မသဲကွသော အကြည့်တွေကြား
ကပင် ... စိုးရိမ်တကြီး တိုးလျှိုးတောင်းပန်နေသည့် မျက်
ဝန်းတစ်စုံကို မြင်သည်။ နှုတ်ခမ်းတွေ တရွရွနှင့် တစ်ခုခု
ပြောလိုက်တော့မလို အားယူရင်း ... ချက်ချင်းပဲ မျက်
ရည်ပေါက်တွေကျလာတော့မယောင် ညှို့နေသည့် မျက်နှာ
ပိုင်ရှင် သားကလေး၏မိခင် ...

တစ်ချိန်က ... မုန့်ဖိုက အလုပ်သမားတစ်
ယောက်ကို အရူးအမူး ချစ်ခဲ့သည့် ခင်လေး။

ခင်လေးရယ် ...

တို့ဘဝတွေက ဆိုးလှပါလား ... ။

(မပြောနဲ့ ... မပြောပါနဲ့ နော်)

စကားသံတွေ နားထဲ တဝုန်းဝုန်းဆူညံလာ

သည်။

လှိုင်းရိုက်သံတွေလိုပဲ ... ။

(မောင်နဲ့ ခင်လေး ... ခွဲပြီးနေလို့မဖြစ်တဲ့

အကြောင်းတရားကလည်း ရှိနေပြီလေ ... ခင်လေးမှာ
ရင်သွေးရှိနေပြီ မောင်)

(မောင်ရယ် ... ခင်လေး တောင်းပန်ပါတယ်)

မျက်ဝန်းထောင့်မှာ အဲသည်အရိပ်ကို မြင်နေ

ရသည်ကတော့ နှလုံးအိမ်ကို တစ်ခိုချော့နေသလိုပဲ။ တကယ့်

ကို နှလုံးအိမ်ထဲ စူးစူးရှရှ အောင့်တက်လာခဲ့သည်။ ခင်လေး

မျက်ဝန်းတွေလည်း စိုစွတ်လာနေပြီ။

သားလေး ...

မင်း ဘာမှမသိရှာပါလားကွယ်။

“သားက အမေတူသားလေးပဲ”

ခင်လေး နှုတ်ခမ်းတွေကို ကိုက်ထားတာမြင်
သည်။ သားကတော့ ချက်ချင်းပြုံးရယ်လာခဲ့၏။

“သားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ပြည့်စိုးမိုးပါခင်ဗျ”

အင်မတန် သွက်လက်ချက်ချာပြီး လိမ္မာယဉ်

ကျေးသည့်သားကလေး ...

“အိမ်မှာတော့ အလိမ္မာလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“အလိမ္မာ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်သွားသည်။

ပြုံးသည်လား၊ မဲ့သည်လား ကိုယ်တိုင်မသိ။ ခြေထောက်
တွေ၊ ခူးတွေထဲ ဆက်လက်ရပ်တည်နေနိုင်သည့် အင်အား
တွေ မရှိတော့တာ သေချာသည်။

မျက်ရည်တွေ ဆူလည်နေသော ခင်လေးမျက်
ဝန်းတွေက (ကျေနပ်လိုက်ပါတော့) ဟု တောင်းပန်နေသ
ယောင်ပင် .. ချက်ချင်းပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုထိန်းသိမ်းနိုင်သည်။

“အေးကွာ ... သားနဲ့ စကားတွေအများကြီးပြော

ချင်သေးတယ် ... ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်တော့

အလုပ်တွေရှိသေးလို့ ဦး မြန်လိုက်ဦးမယ်ကွာ”

“ဖေဖေကို မစောင့်တော့ဘူးလား ... ဦး”

“အကြာကြီးစောင့်ရမှာမို့ မစောင့်တော့ဘူးကွာ ...

နောက်မှပဲ လာခဲ့တော့မယ်”

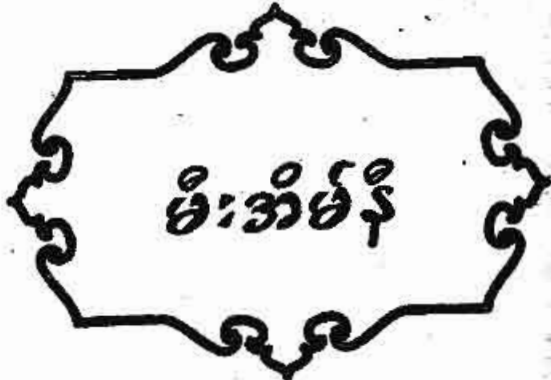
၃၃၀ နိဗ္ဗာန်

“ညနေ ... ငါးနာရီလောက်ဆိုရင် ဖေဖေ ရောက်
ပါပြီ ဦး”

ဪ ... သား အလိမ္မာ ...

ဒီနေရာကို ဖေဖေ ... နောက် ဘယ်တော့မှ
ရောက်လာတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။

မဟုတ်

မီးအိမ်နီ

သားကို ဖေဖေ ဒီစာနဲ့ပဲ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။
နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ် ...

သားနဲ့ ဖေဖေဘဝထဲက ဖေဖေ သံယောဇဉ်
တွယ်ခဲ့ရတဲ့ လူတွေအားလုံး ... ဖေဖေကိုချစ်တဲ့ ...
ဖေဖေကို မုန်းတဲ့ လူတွေအားလုံး ...

ဖေဖေဟာ ... ခရီးရှည်ကြီးတစ်ခုကိုသွားဖို့
ပြင်ဆင်နေခဲ့ရပြီ။ ဘယ်တော့မှမဆုံးတဲ့ခရီး ... ။ ဘယ်
တော့မှာ အိမ်ပြန်မရောက်နိုင်မယ့်ခရီး ... ။ အဲဒီ ခရီး
ကိုသွားဖို့ ဖေဖေ မီးအိမ်နီတစ်လုံးတော့ ဆောင်သွားရမယ်။

ဒါကြောင့် ... ခုဆို ဖေဖေဟာ မဟာစည်
သာသနာရိပ်သာမှာ ဖေဖေ သေဆုံးသည်အထိ ... ဝိပဿနာ
တရားနဲ့ ဓမ္မလျော်ပြီး ... အချိန်တွေကို စောင့်တော့မယ်။
SWEET DECEMBER နဲ့ တခြားရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများစွာကို
ပိုင်ဆိုင်ပြီး ... ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုဆိုတဲ့ အရသာကို တစ်စိတ်
စိတ် ခံစားကျေနပ်နေတဲ့ ဖေဖေက ... အဲဒီစည်းစိမ်တွေ
ဟာ ဖေဖေရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေပဲလို့ အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်ပြီး

မာန်ဝင့်နေခဲ့တယ် ... ။ ဖေဖေရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေနဲ့ ရင်းနှီးပြီး သားကို ဖေဖေရင်ခွင်ထဲ ပြန်ရောက်အောင် ပြန်ခေါ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့လည်း မျှော်လင့်ခဲ့တယ် ... ။ ဖေဖေဘဝဟာ ကျေနပ်စရာ ပြည့်စုံမှုတွေနဲ့ ဇာတ်သိမ်းခန်းရောက်ခဲ့ပြီပေါ့။ ဖေဖေ တစ်သက်လုံး ကြီးစားခဲ့သမျှတွေဟာ ဖေဖေအတွက် ဖြစ်လာခဲ့ပြီပေါ့။ ဒါပေမယ့် ...

ဖေဖေ အခု ... အားလုံးကို ကျောခိုင်းသွားရတော့မယ်။ အသက်အရွယ် နုပျိုဖျတ်လတ်ဆဲ၊ လောကကြီးမှာ အရာအားလုံး ကိုယ့်အတွက်ဖြစ်ရမယ်လို့ ယူဆနေဆဲ၊ ခမ်းနားသထက် ခမ်းနားတဲ့ ပိုက်ဆိုင်မှုအင်ပါယာကို ချဲ့လှောင်နိုင်ဖို့ မျှော်လင့်တက်ကြွဆဲ လူတစ်ယောက်ဟာ နောက် ခြောက်လဆို သေဆုံးရတော့မယ်။

စဉ်းစားကြည့်စမ်း ...

လောကကြီးဟာ မျက်လှည့်ဆရာတစ်ယောက်နဲ့ မတူဘူးလား။ နောက်ထပ်ရနိုင်သမျှကို ထပ်ပြီး ထပ်ပြီး မျှော်လင့်ထားခဲ့တဲ့ ဖေဖေဟာ ... သေခြင်းတရားကိုတော့ လိုလိုလားလား မဖိတ်ခေါ်ခဲ့တာ သေမျှပါတယ်။ မေ့လျော့လို့တောင် နေမိသေးတယ်။

ခုတော့ ဖေဖေ မေ့လျော့ထားခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေ ဖာဘင်းက ဖေဖေပခုံးကို လာပုတ်နေပြီ။

ပန်ကရိယပ်စ် ကင်ဆာ ... တဲ့။

ဘာကတ်နိုင်လဲ ...

ဖေဖေရဲ့ စည်းစိမ်တွေနဲ့တည်ဆောက်ထားတဲ့ အင်ပါယာကြီး ပြိုကျသွားတဲ့အထိ တန်ဖိုးကြီးကြီးပေးပြီး

ဖေဖေအသက်ကို ပြန်ဝယ်ယူပါမယ်ဆိုလည်း မရတော့ဘူးလေ ... ။ ဒါပါပဲ သား ...

သားသိသည်ဖြစ်စေ၊ မသိသည်ဖြစ်စေ ... သားကိုချစ်တဲ့ဖေဖေက ... သားအတွက် ပြောသင့်တဲ့ ပြောချင်တဲ့စကားတွေ အများကြီးပြောပြီးသွားပါပြီ။

အသက်ရှင်သန်နေတဲ့အဓိပ္ပါယ်ကို သား တွေအောင်ရှာပါ။ တွေဝေမိန်းမူးစရာတွေ လိုအင်ဆန္ဒတွေနဲ့ချည်း အချိန်တွေကို အလဟဿမကုန်စေနဲ့။

သက်နှင်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ .. သားအတွက် ဆင်ခြင်စရာ၊ နမူနာယူစရာ၊ မှတ်သားစရာ တွေအများကြီး ချန်ထားရစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ... ဖေဖေဟာ သက်နှင်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျေနပ်ပြီ။

ဒါဟာ ... ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သားအတွက် နောက်ဆုံးပေးဆပ်ခြင်းပဲ။

ဖေဖေကို လမ်းပြမယ့် မီးအိမ်နိ ... ။

အဲဒါကို ဖေဖေ ရှာရဦးမယ် ...

နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် သား အလိမ္မာ

၃၃၆ နှစ်

သား အလိမ္မာ ...

ဟု ခေါင်းစည်းတပ်ထားသော စာအိတ်က
လေးကို တာရှေ့လောင်ကျွမ်းနေသော မီးပုံထပ်ထည့်လိုက်
သည်။ ခုချိန်မှာတော့ သည်စာကို သားထံမပေးခဲ့သည့်အ
တွက် သက်နှင်းက ခရေကို အပြစ်တင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။

သူ ... မီးအိမ်နီကို ရှာတွေ့သွားခဲ့ပြီလေ။

ငြိမ်းချမ်းခြင်းသာ အတိပြီးသော သံသရာခရီး
မှာ သူ ... ဘာကိုမှ တပ်မက်စွဲလမ်းစရာ ကျန်ရစ်တော့
မည် မဟုတ်ပါ။

(ရှာဖွေ)
မီးအိမ်နီနှင့်
16th APRIL 1998
THURSDAY
1:26 PM

